

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

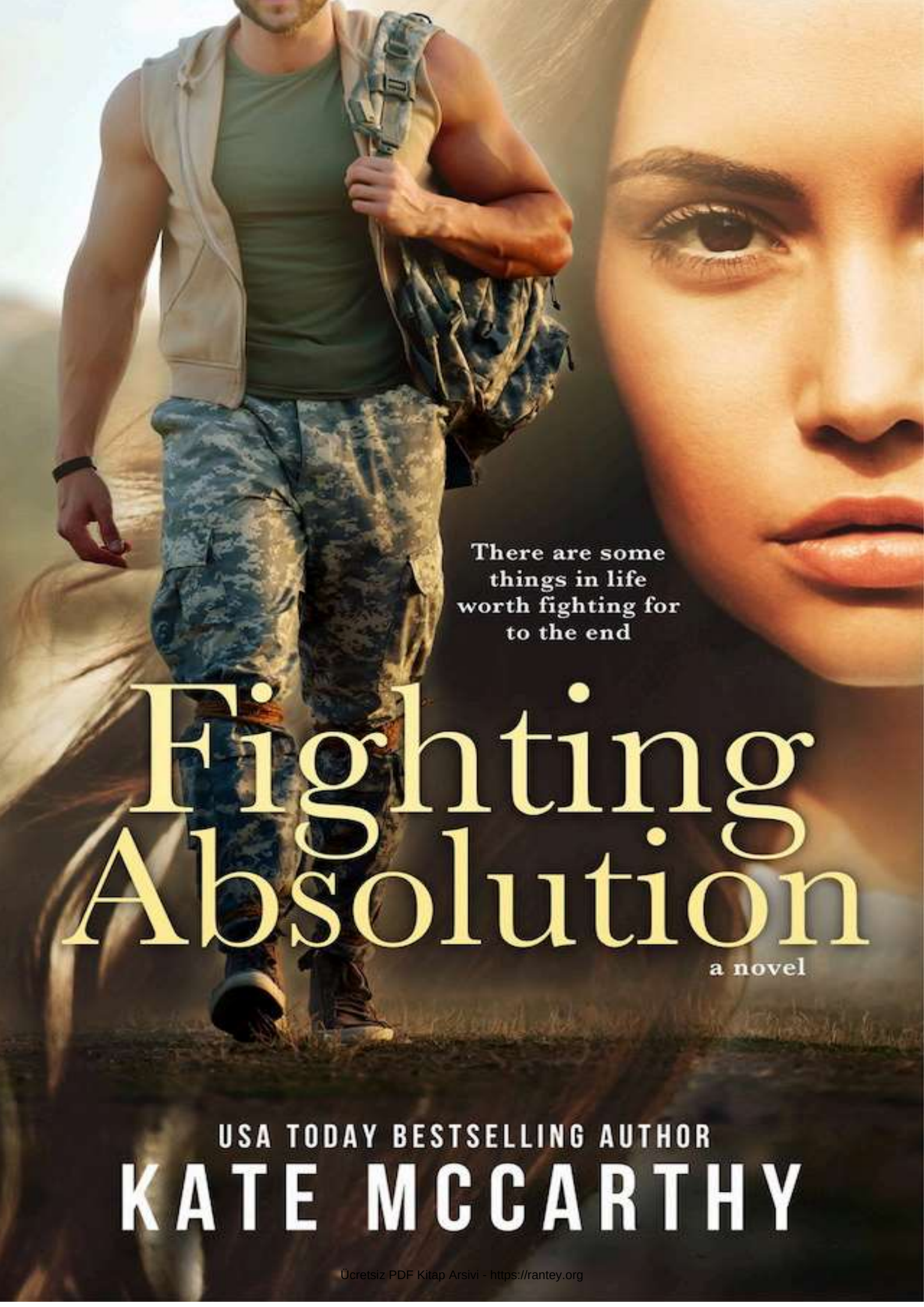
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

There are some
things in life
worth fighting for
to the end

Fighting Absolution

a novel

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATE MCCARTHY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Fighting Absolution

A N O V E L

Telif Hakkı © Kate McCarthy 2019

AF İLE MÜCADELE

Telif Hakkı© Kate McCarthy 2019

ISBN-13: 978-0-6481236-4-4

ISBN-10: 0-6481236-4-2

Amazon Baskısı

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu yayının bölümü, bir incelemedeki kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya diğer herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen e-perakendecinize geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme Maxann Dobson, The Polished Pen <http://www.polished-pen.com> Alpha Beta

Inc tarafından geliştirilen profesyonel beta <https://bit.ly/2GKPDMK>

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

İthaf Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37 Sonsöz](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[Sıradaki](#)

[Kate Mccarthynin](#)

[Kitapları 'Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

YAZARIN NOTU

Fighting Absolution, kurgusal bir hikaye olmasına rağmen, Afganistan'daki savaş konusunu ve bunun askerlerin ve geride kalanların hayatlarını nasıl etkilediğini ele almaktadır. Bu hikayenin, ülkelerine hizmet eden veya hizmet etmiş olanlara ve onları seven ailelere saygı duyularak yazılmasına azami özen gösterilmiştir.

Özel Teşekkür

Aşağıdaki kurgusal olayların doğruluğunu sağlamamda bana yardımcı olan ordunun eski ve mevcut askerlerine çok teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

DEDİKASYON

Kıdemli Başçavuş Jeremy Hodson'a ABD
Ordusu Emekli

En iyi arkadaşlıklar beklenmedik olanlardır.
Geldiğini asla göremedikleriniz.
Tüm hayatınızı değiştirenler.
Benimkini değiştirdiğin için teşekkürler.

Bu kitap sizin için.

OceanofPDF.com

"Benim olduğum her şey, bizim
olduğumuz her şey bu sayfalarda.
Bu benim. Dünyaya haykırıyorum...
Buradaydım.
Seni
sevdim.
Mutluydum.
 nemliydi.
~ *Ranata Suzuki*

OceanofPDF.com

P *erth, Avustralya, 2006*

Arka kapıdan dışarı adım atıyorum ve kahverengi, yamalı çimlere çıkan üç beton merdivenden aşağı iniyorum. Paslı eski paravan kapı arkamdan tokatlayarak kapanıyor. Başımı gökyüzüne doğru eğiyorum. Güneş yüzümü ısıtıyor, bu his bedenime hayat veriyor. Ve sorun da burada yatıyor. Çünkü bu his bana yaşadığımı hatırlatıyor ve bu hatırlatmayla birlikte nefesimi kesecek kadar derin bir sızı geliyor.

Gözlerim yanıyor ve onları sıkarak kapatıyorum.

Oh, baba.

Onun görüntüsü zihnimde uçuşuyor. Koyu renk saçlar. Güçlü çene. Sert kahverengi gözler. İçlerindeki aşk. Ne zaman benimle dalga geçse parlayışları. Babam bir savaşçıydı. Tam anlamıyla. Ultimate Fighting Championship - UFC ile anlaşması vardı. Orta sıklet şampiyonu unvanını alarak dünyayı dolaştı. Şöhret basamaklarını hızla tırmandı. Forbes onu tüm zamanların en iyi dövüşçülerinden biri olarak listeledi. *Tüm zamanların*. Etraftaki en gösterişli dövüşçü değildi, ama en ölümcül olanıydı. Güç ve güven saçıyordu, rakibini bir hiçmiş gibi yere sererken gözleri vahşiydi.

Başarısına rağmen, kimsenin onu sevmesini zorlaştırdı. Kaba ve agresifti, dövüşlerini abartı olarak nitelendiren bir muhabiri itip kakmıştı. Bir keresinde menajerini herkesin önünde kovdu.

Ona unvan kazandıran bir dövüşten sonra kafesin hemen dışında. Medya, karısı annemden boşanmasının tüm kirli ayrıntılarını, her iki tarafın da aldatma suçlamalarını, para sızdırma suçlamalarını ve annemin -Ve en kötüsü de babamın kolaylıkla kazandığı velayet savaşıydı. Ben onun hayranlığının öznesiydim. Annem değildi. Bunun için benden nefret ediyordu. Ve tüm bunlar otuz yaşında oldu.

Ben altı yaşındayken, annem tüm parasını alıp bir daha görülmemek ve haber alınmamak üzere Avrupa'ya kaybolduğunda, benim velayetimi tek başına aldı.

Onun gülümsemesini gören tek kişi bendim. Birlikte güldüğü ve geniş, kaslı omuzlarında taşıdığı bendim. Sahile götürüp suya attığı, dalgalara öğrenmemi eğlenerek izlediği kişiydim. Babam bana bildiği her şeyi öğretti, bana yanlış bir şekilde bakan bir adamı yere serecek türden hareketler de dahil.

Babamın bir dövüşü kazandığını görmek, gökyüzünde kayan bir yıldızı izlemek gibiydi - olağanüstü ve dokunulmaz. Ama kayan yıldızların sorunu çok hızlı yanmalarıdır. Çok parlak. Çok hızlı. Ve çok, çok sert.

Sporda büyük başarı, benzer oranlarda sakatlanmaya eşittir. Ve hemen ardından ameliyatlar ve ağrı kesiciler gelir. Geri dönüşler. Daha fazla sakatlık. Daha fazla ağrı kesici, bu sefer alkolle birlikte. Unvanını kaybetti. Bununla birlikte hayranlarını da kaybetti, çünkü hayranlar vefasız yaratıklardır; bir sonraki büyük başarıya geçmeden önce boş bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar sizi yutarlar.

Tıbbi faturalar sonunda kalan parasını da aldı. Ben onun hayatının ışığı olsam da bu yeterli değildi, çünkü mücadele onun hayatının *aşkıydı* ve içinde kalan tüm mücadele gitmişti.

"Jamie!"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, ses anılarımı yarıp geçiyor. Onu duymazdan geliyorum ve bahçenin arka tarafına doğru topallıyorum. Ayaklarım ölü otların üzerinde çıtırdıyor, keskin küçük bıçaklar hassas tenimi dürtüyor. Çite ulaştığımda dönüyorum ve kığım yere değene kadar sırtımı ahşap panellerden aşağı kaydırıyorum.

Şimdi ne olacak baba?

Kafamı çitlere vuruyorum.

Thwack!

Çit geri çarptı. Bedenim öne doğru sarsılıyor, kolum yepyeni alçısının içinde sarsılıyor.

"Ah!" Bağıriyorum. "Bu da ne..."

Etrafımda dönüp, kaplamadaki küçük boşluktan bakıyorum. En iyi ihtimalle, kesilmesi gecikmiş altın sarısı saçların bir parıltısını görebiliyorum. Hafif bir kıvrımı var ve kırmızı bir kasketin altından sarkıyor. Parlak ela bir gözün şeridi bana bakıyor. En azından ela olduğunu düşünüyorum. Kahverengiye biraz yeşil ve altın rengi karışmış gibi görünüyor.

"Üzgünüm," diye cevap geliyor. Elinde ileri geri savurduğu bir rugby topunun parıltısını yakalıyorum.

"Pislik," diye tıslıyorum, tüm vücudum ağrıyor. "O aptal şeyi nereye fırlattığına dikkat et."

"Hey." Sesi şaşırmış gibiydi. "Bu bir kazaydı. Top çite çarptı. Karşısında birinin oturduğunu bilmiyordum."

"Hayatım boyunca yetecek kadar kaza geçirdim," diye çıkıştım, öfkeyle. "Git topunu başka yerde tekmele."

Arkamı dönüyorum ama o gitmiyor. "Yüzüne ne oldu?"

Gözlerime ısı batıyor ve şişmiş yanağımı avuçluyorum, vücudumun kıyafetlerin altında bununla eşleşen binlerce çürük olduğunu biliyorum. *Lanet olsun sana, baba. Lanet olsun sana.*

"Hiçbir şey," diye karşılık veriyorum hararetle bir yalanla. Yüzümü nasıl görebiliyor ki? "Hiç sorun değil."

"Biri seni incitti mi?"

"Bu kadar meraklı olma. Kimse bana zarar vermedi." İçimden titrek bir nefes kaçıyor. "Kaybol."

"Vay canına, tamam."

Çimlerin çitirdadığını duyuyorum ve bir kez daha bakmak için dönüyorum. Uzaklaşıyor.

...sanırım. Ahşaptaki boşluklar görmeyi zorlaştırıyor. Bunun arkasında başka bir arka bahçe olduğunu biliyorum; evler cadde boyunca birbirini çevreliyor.

Sessizlik geri geliyor ve gözlerimi kapatıyorum. Zaman geçiyor.

"Jamie!"

Ne kadar istesem de sonsuza kadar burada oturamam. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve topallayarak eve dönüyorum, öğle sığağı sırtımın ortasından aşağıya doğru bir ter damlasının akmasına neden oluyor.

Dandik kapıyı çekip açtım. Sue mutfakta durmuş, ellerini bir kurulama beziyle silerken karşılıyor beni. Kıvrıcık sarı saçları başının tepesinde düğümlenmiş, ucuz pamuklu elbisesi havlunun altında dalgalanıyor.

baş üstü vantilatörü. Banyoya doğru başını sallıyor. "Berbat durumdasın. Git duş al. Kendini daha iyi hissedersin."

Cevap vermedim. İsteddiği gibi banyoya doğru ilerliyorum, dünyadaki hiçbir duşun bir daha hiçbir şeyi daha iyi yapamayacağını biliyorum.

Ertesi gün çitin yanındaki yerime dönüyorum. Dönüp çite yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ama gıcırdayan metalin sesi kulaklarımı tırmalıyor. Cam kırıkları yüzüme sıcıyor ve yüzümü binlerce parçaya ayırıyor.

Nefesim kesiliyor, gözlerim kırışıarak açılıyor ve göğsüm sıkışıyor. Yüzümü fırçalıyorum ama metal yok. Cam da yok. Sadece iyileşen kesikler ve çürükler. Dünkü dušta temizlenmeyen bir karmaşa.

Bir ürpertici nefes daha kaçıyor. Ve bir tane daha.

"Dönmüşsün," diyor dünkü ses.

Hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışırken gitmesini umarak onu görmezden geliyorum.

"Yeni mi ?"

Burun deliklerim alevlendi ama müdahale etmedim. "Adın ne senin?"

"Seni ilgilendirmez!" Öfkeli bir saldırganlıkla patladım. Buraya barış için geldim, sorgulama için değil.

"değil. Senin için bir tane uydurabilirim."

Sinirli bir homurtu duyuyorum.

"Sana Küçük Savaşçı diyeceğim, çünkü kuduz bir hayvana benziyorsun."

Karışma. *Karışmayın*. "Ben küçük değilim."

"Tabii ki . Kaç , on üç mü?"

Kollarımı kavuşturmaya gidiyorum ve keskin bir acıyla irkiliyorum. Ön kolumdaki kemiklerin paramparça olduğunu ve onu bir arada tutan tek şeyin birkaç iğne ve kartonpiyer olduğunu hatırlatıyor. "Birkaç ay sonra on altı olacağım. Sen kaç yaşındasın, on mu?"

"Senden daha yaşlı. On yedi."

"Pffft." Etrafımda dönüyorum, küçük yarıktan bakıyorum. Söylemesi zor ama daha yaşlı görünüyor. Büyük. Geniş. Belki de. Yüzümü hafifçe çite bastırıp gözlerimi kısıyorum ama tam olarak göremiyorum. Neredeyse hiç görüntü alamıyorum. Tek görebildiğim onun aptal saçları. "Ayı."

"Ne?"

"Bu benim sana uydurduğum isim. Ayı. Çünkü lanet bir boz ayıya benziyorsun." Yorumum kaba ve sert ve iyi hissettirmiyor. Sadece içimin zaten olduğundan daha da kötüleşmesine neden oluyor.

Bear sadece kıkırdıyor, alaycılığımdan hiç rahatsız olmuşa benzemiyor. "Evet, muhtemelen saçımı kestirsem iyi olacak."

"Peki neden gidip bunu yapmıyorsun ve beni yalnız bırakmıyorsun?" "Çünkü merak ediyorum."

"Neyi merak ediyorsun?"

Başını başka yöne çeviriyor, sesi yumuşuyor. "Yüzündeki o morlukların nasıl oluştuğu hakkında."

Bir an için orada olduklarını unutmuştum. Acı yeniden zonkluyor. Asla iyileşmeyecek bir yara. Döndüm ve çitlere yaslandım. "Git buradan, Ayı."

Sessizlik geri
geliyor.
Gözlerimi
kapatıyorum.

Üç gün sonra çitlerin yanındaki her zamanki yerime döndüm. Burayı seviyorum. Büyük bir ağaç tarafından gölgeleniyor ve Ayı'nın ara sıra yaptığı tacizler dışında çoğunlukla sessiz. Evin içi dağınık ve gürültülü, sesler rahatsız edici. Hepsine susmaları için bağırma isteğimi bastırmaktan çenem ağrıyor.

Çitin ötesinden ses gelmeden önce neredeyse bir saat yalnız zaman geçirdim.

"Hey."

Eminim konuşmak için beni taciz edecek kadar zor durumda değildir.

o.

"Peki, hangi okula gidiyorsun?" İç
çektim. Görünüşe göre öyle.

Okulların açılmasına iki haftadan az bir süre kaldı ve ben bunu hiç
umursamıyorum. Yeni

Öğretmenler. Yeni yüzler. Yeni bir yılın başlangıcı. İnsanlar yaz tatilinden bahsediyor, hepsi bronzlaşmış, rahatlamış ve *mutlu*.

Cevap vermediğimde "Gidiyor musun?" diye
soruyor. Onu da duymazdan geliyorum.

"Neden konuşmuyorsun?"

Bir an için bu soruyu düşündüm. "Çünkü konuşmamak daha iyi hissettiriyor. Kimseyle. Hiçbir şey hakkında." Konuşmak hatırlamak demektir ve hatırlamak acı verir.

"Tamam."

Çit sarsılıyor. Etrafımda dönüyorum. Bear sırtını çite dayamış, beni taklit ederek oturuyor. Onun yakınlığı midemi bulandırıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Burada oturuyorum, seninle konuşmuyorum. Daha iyi hissettirip hissettirmediğini görmeye çalışıyorum."

Ne kadar saçma. Kim bu adam? Sonra kendime onun kim olduğunun umurunda olmadığını hatırlatıyorum ve arkamı dönüyorum. Şimdi birbirimize sırtımızı dönmüş oturuyoruz, çit aramızda bir bariyer.

Yarım saat geçti ve bir göz atma riskini göze aldım. Hâlâ orada oturuyordu. Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim: Sessiz varlığı mı yoksa tüm soruları mı? Tırnaklarımın arasında parçaladığım bir ot parçasıyla oynuyorum.

"Peki," diye , yüklü sessizliğe bir an daha dayanamadım. "Chatsworth Lisesi'ne gidiyorum."

Cevabım karşısında sesinde hiçbir zafer belirtisi yok. "Orası bir kız okulu."

"Yani?"

"Bayside State'e gidiyorum. Çalışma olamayız."

"Çalışma arkadaşı istemiyorum."

"Okuldan sonra her zaman birlikte çalışabiliriz."

düşünceli geliyor, sanki ciddi ciddi düşünüyormuş gibi.

"Hayır. Olmaz."

" yapma, LW." "LW?"

"İsminiz biraz uzun. Kısaltayım dedim." Gözlerimi deviriyorum. Göremez ama umarım hissediyordur.

"Chatsworth'teki ilk günün nasıldı?"

Ciddi misin? İçimi çekiyorum, başımı çitlere yaslıyorum. "İyiymi."

İyi olmak, gün boyu öğrencilerin kaba bakışlarına maruz kalmak anlamına geliyorsa. Ben sadece yeni çocuk değilim, aynı zamanda soluk kesikler ve çürükler, alçılar ve bandajlarla kaplıyım - bacağımda daha iyi olsa da en azından topallama daha az belirgin.

En kötüsü de ne? Hepsi *nedenini* biliyor. Ne olduğunu biliyorlar. Kim olduğumu da. Beni boğana kadar bakan gözlerinden acıma süzüldü. Bear ve onun alaycı soruları ve sıcak sesiyle çitin yanına dönmek neredeyse bir rahatlatma.

"Yeni arkadaşlar edindin mi?"

Ağzımdan inançsız bir nefes kaçıyor. Kim kırık dökük, öfkeli bir kızla arkadaş olmak ister ki? "Hayır, Ayı. Arkadaş yok."

Sessizce mırıldanıyor. "Belki yarın."

"Tabii. Belki yarın."

"HEY, ALÇINI ÇIKARMIŞSIN!"

Bear'ın kolum olduğunu nasıl bildiğini merak ederek koluma bakıyorum. Çitin arkasından doğru düzgün göremiyorsun ki. Alçı on haftadır takılıydı. Şimdi cildim solgun, kas tonum gitmiş, kızgın kırmızı yara izleri bir zamanların pürüzsüz, bronz tenini bozuyor. Korkunç görünüyor ve umurumda değil. Ayna da pek iyi göstermiyor. Bir zamanlar sağlıklı ve mutlu yüzüm şimdi solgun ve zayıf. Sağ elmacık kemiğimde, bir zamanlar sıcaklık ve mutluluğu barındıran koyu kahverengi gözlerin hemen altında ince kırmızı bir yara izi var. Sanki yüzümün eskiden olduğu gibi lekesiz bir mükemmellikte olması önemliymiş gibi, zamanla solacağından eminim. Eskiden çillere ya da pembe yanaklara, yüzümü daha ilginç kılacak herhangi bir şeye özlem duyardım. Sanırım ne dilediğine dikkat etmelisin.

Uzun kahverengi saçlarım artık at kuyruğu şeklinde duruyor çünkü kim yıkamaya zahmet edebilir ki? Sue kesmeyi önerdi ama babam yatmadan önce uzun saçlarımı örerd. Kalın telleri hırpalanmış elleri ve hasar vermek için eğitilmiş dövme kollarıyla düzeltir, örerken uydurma masallar anlatırdı; kızın düşmanını tek başına yendiği ve sonunda onun yerine oğlanı kurtardığı masallar.

Sue'nun önerisini görmezden

geldim. "Evet. Alçımı

çıkarttım." "Nasıl

hissediyorsun?"

Kolu yukarı ve aşağı kaldırarak test ediyorum. "Gerçekten hafif. Sanki havadan yapılmış gibi."

"Nasıl kırdın?" Cevap

vermedim.

", LW," diye yalvarıyor. "Bana bir şey ver."

Ağzımı açıyorum, kendimi ona bir şey vermek üzereyken buluyorum çünkü sesi beni önemsiyormuş gibi çekiyor. Buna cevap vermemek çok zor. Sonra kapatıyorum.

"Gelip kapını çalacağım," diye tehdit ediyor.

"Hayır!" Bu düşünce kalbimi küt küt attırıyor. Aramızdaki anonimliği seviyorum. Bu her şeyi kolaylaştırıyor. Bear'la hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorum. Şu anki gibi ittiği, acımı dürttüğü zamanlar hariç. "Lütfen yapma."

"Alınmam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Ses tonu alaycı ama altında başka bir şey var.

Bu şey onu rahatlatmak için çabalamama neden oldu. "Sorun sen değilsin. Sadece..." Keskin bir nefes veriyorum, yanaklarım şişiyor. "Bir araba kazası geçirdim." Bir süre sessizlik oldu. "Hepsi bu kadar." Önemli bir şey değilmiş gibi geçiştiriyorum çünkü detayları incelemek istemiyorum.

Ama yine de camın yüzümü kestiğini ve gıcırdayan metalin içimi parçaladığını hissediyorum. Sessizlik olana ve araba baş aşağı durana kadar çığlık atıyorum. Emniyet kemerimi çözmeye çalışıyorum çünkü dışarı çıkmam gerektiğini biliyorum.

-Kaçmak için, olanlardan kaçmak için, ta ki derimin arasından kemikler çıkana kadar. "Baba!" Dehşet içinde haykırıyorum, gözlerim kolumdan babama kayıyor. "Baba!" O da benim gibi koltuğuna yapışmış, başı öne eğik.

Bir hıçkırık boğazıma tırmanıyor. Kendime doğru eğilerek hıçkırığımı bastırıyorum. Babamın bana her zaman öğrettiği gibi güçlü olmalıyım.

Ayı'nın nazik sesi . "Ağlama, Küçük Savaşçı."

Sözleri kalbimin etrafında hafifçe dolaşüyor. Ellerimi gözlerime bastırıp gözyaşlarımı geri itiyorum.

"Bir keresinde bir kaza geçirdim," diye itiraf ediyor.

"Öyle miydin?" Boğuk bir sesle söyledim. Daha fazlasını duymak istiyorum. Onun için de benim gibi yavaş yavaş mı oldu? Dünya eğildi mi? O da aynı dehşeti hissetti mi?

"Arkadaşımın çiftliğinde dört tekerlekli bir bisikletle karşılaştım." "Dört tekerlekli bisiklet mi?"

"Bilirsiniz, dört tekerlekli şeyler? Biraz rekabetçi olabilirim ve yarışıyorduk. İleride büyük bir tümsek gördüm. Üzerinden atlayacağımı düşündüm. Nedenini bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, gerçekten başarmış olsaydım sadece beni yavaşlatacağını düşünüyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Bear'ın tümseğe çarpıp Evel Knievel gibi havada uçtuğunu hayal ediyorum. Sonra sözleri geliyor. "Bekle bir dakika.

Tümseğe bile varamadın mı?"

"Yaklaşamadım bile. Motosikleti devirdim ve fırladı." Ağzım açık kaldı. "Düştün mü?"

"Evet."

"Bu çok *ezikçe!*"

"Evet," diye tekrarlıyor, kendi kendine gülerek. "En kötüsü de bisikletin gitmeye devam etmesiydi."

Onunla birlikte gülüyorum, Ayı'yı bisikleti uzaklara fırlarken, vahşi bir at gibi ondan kaçarken hayal ediyorum. Kahkahalar gittikçe artıyor, ta ki ağrıyana kadar, yanlarımı tutuyorum ve sonra birdenbire artık komik olmaktan çıkıyor. Sadece acıyor ve geriye acı ve kederden başka bir şey kalmıyor.

İtirafımı fısıldıyorum, sesim kısık ve bozuk. "Babam öldü." Bear keskin bir nefes çekti. Kulaklarımdaki uğultudan duyuyorum.

Sözlerim kafamda sekip dururken, kulağa çirkin ve yanlış gelirken aramızdan bir sessizlik geçiyor.

"Çok üzgünüm," diyor sessizce. Ve bir süre sonra, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, kaba ve sert.

"Tamam. Yapmak zorunda değilsin."

O gece yatağında uzanırken Sue'nun evinin tavanına bakıyorum ve kafamın içinde Bear'ı duyuyorum.

"Ağlama, Küçük Savaşçı."

Nedense şu anda dünyada sahip olduğum tek şey Bear'mış gibi geliyor, ki bu çok aptalca çünkü o sadece çitin diğer tarafından gelen, ne benim hakkımda ne de benim onun hakkında hiçbir şey bilmediğim bir çocuk.

Tek bildiğim, onu uzaklaştırdığımda gitmediği ve bunun bir can simidi gibi hissettirdiği.

Gözlerim ateşle karıncalanıyor.

"Ağlama, Küçük Savaşçı."

OceanofPDF.com

M

Bugün hiç yeni arkadaş
edindin mi?" "Hayır, Ayı.
Arkadaşım yok."

Evin içinden bağırışlar geliyor. Bir kadın çığlığı
ardından bir erkek feryadı. Gözlerimi kapatıyorum, hepsinin yok olmasını
diliyorum.

"Kim o?" diye soruyor.

"Diğer koruyucu
çocuklar."

Bunu ağır bir sessizlik izliyor, sanki Bear bu dört kelimenin ambalajını
açmış ve onları büyük bir dikkatle inceliyormuş gibi. Artık onun varlığına o
kadar alışmışım ki, hiçbir şeyi kaçırmıyorum, ciğerlerinden çıkan havanın
sessiz vınlamasını bile.

Tek söylediği "Gürültü yapıyorlar".

"Evet." Ve bundan nefret ediyorum. Başımı sokacak bir evim olduğu için
minnettar olmalıyım ama Sue bir seferde altı çocuğa bakıyor, ben de onlardan
biriyim. Üç ay önce hastaneden çıktığımda devlet beni onun bakımına verdi ve
muhtemelen en az on altı yaşıma kadar burada kalacağım - ya da hayatımda ne
yapacağıma karar vereceğim zamana kadar. Bunu henüz çözemedim. Tek
bildiğim gitmek istediğim. Buradaki her çocuğun kendi sorunları var, ancak en
azından birbirimizi bu sorunlar yüzünden dürtmememiz gerektiğini biliyoruz.
Genel kanı, her birimiz kendi kaçışımızı gerçekleştirene kadar birbirimizi
yalnız bırakmamız yönünde.

"Okulda en çok hangi dersi seviyorsun?"

"Hiç." Her gün acı verici bir şekilde yavaş geçiyor ve her ders bir
öncekinden daha sıkıcı. "Hepsi berbat. Yani, belki bir gün o polinom
denklemleri işe yarayabilir, ama eminim ki gökten bir meteor düşüp bana
çarpma ihtimali daha yüksek.

kafa. Hepimiz bir arabanın yağının nasıl değiştirileceğini öğrensek daha iyi olmaz mı?"

Gülüyor. "Az önce bir fıkra anlattın, Küçük Savaşçı."

"Huh." Babam gitti ve ben burada sanki gerçekten iyiymişim gibi şakalar yapıyorum. Bu düşünce midemin çukurunda iğrenç bir yumru bırakıyor. "Sanırım bu yılki kotamı doldurdum."

"Eminim orada bir yerlerde daha fazlası vardır."

On dakika sessizlik içinde geçiyor ve ben Bear'ın neden benimle konuşmak için buraya geldiğini merak ediyorum. Asık suratlı tavrımdan bıkmadı mı? Ben bıktım. Kendimden ölesiye bıktım ama kendimden kaçamıyorum. *O* kaçabilir. Yapacak daha iyi işleri yok mu?

"Ayı mı?"

"Öyle mi?"

"Dışarıda rugby oynuyor olman

gerekmiyor mu?" "Maçlar hafta sonları."

Bugün Çarşamba. "Oh." Bir dakika daha geçti. "Peki ya antrenman?" "Salı öğleden sonraları ve Cuma sabahları erken saatlerde antrenman yapıyoruz."

"Oh," diyorum tekrar.

"Neden?" "Neden ne?"

"Neden oynuyorsun?" Sert bir spor. Çok fazla sert temas ve şiddet var ve dolgu ya da baş giysisi yok. Sadece bir ağızlık ve bir yığın yanan testosteron.

"Çünkü eğlenceli. Ve beni tutuyor."

Bunu anlıyorum. Antrenman seanslarım beklediğim bir şeydi. Kolay değildi ama sanki bir şey başarmışım gibi güçlü hissederek ayrıldım.

"Ama mesele sadece bu değil," diye ekliyor.

Öyle değil mi?

Soruyu dile getirmiyorum ama o yine de cevap veriyor. "Biz bir takımız. Bir aileyiz. Kardeşiz. Bu yüzden her zaman kazanıyoruz. Çünkü önemli olan tek her şeyimizi vermek. Arkadaşlarımızı hayal kırıklığına uğratmayız."

Bağdaş kurup otururken çimenleri koparıyorum, sesi spora duyduğu coşkuyla dolup taşan Bear'ı dinliyorum.

"Arkadaşlık her şeydir, Küçük Savaşçı."

"Bu yüzden mi sürekli arkadaş edinmemden bahsedip duruyorsun?" "Evet, ama en azından senin bir tane var, değil mi?"

Bear'a hiç arkadaş edinmediğimi söylediğime eminim.

Sanki çitin diğer tarafından şaşkınlığımı görebiliyormuş gibi yüksek sesle .
"Ben, LW. Tanrım!"

"Oh."

"Bizi arkadaş olarak görmüyor musun?"

Arkadaş mı? O bir arkadaştan çok daha fazlası. O ... Bear ... İç çekiyorum.

"Ne olduğumuzu bilmiyorum."

Gözlerim yanıyor.

Ama sen olmadan dünyamın biraz daha karanlık olacağını biliyorum.

"Geçen gün çiçek dikiyordum ve-" Homurdanıyorum.

"Sen mi? Çiçek mi dikiyorsun?"

"Hadi ama LW, hikayemi bölüyorsun. Bu çiçekleri dikiyordum ve hava çok sıcaktı-"

"Ne tür çiçekler?"

Bir duraklama oluyor ve Bear'ın hikâyesini dinlerken başımı çitlere yaslayıp güneşin sıcaklığını takdir ediyorum.

"Hangi lanet çiçek olduklarının ne önemi var?"

"Çünkü hikayenizi kafamda canlandırmaya çalışıyorum ve ne tür çiçekler olduklarını bilmezsem bunu yapamam."

Çitlere karşı sırt sırta oturuyoruz. Pazar öğleden sonra geç bir saat ve yorgunum. Sue yavaş yavaş evini yeniliyor. İkinci banyodaki eski fayansları sökmeye yardım etmeyi teklif ettim. Geçirdiğim en iyi zaman değildi ama bana yapacak bir şeyler verdi.

"Mor olanlarıydı," diyor Bear ve bana gözlerini devirdiğini *hissedebiliyorum*. Bu beni neredeyse kıkırdatıyor. "Dediğim gibi, hava çok sıcaktı, terliyordum ve güneşten yanıyordum, yan komşum uğradı ve güneş batana kadar beklemen gerektiğini söyledi. Ya öyle yapacaksın ya da sabah hava serinken diyeceksin. Ben de bunu yapamayacağımı söyledim. Talimatlarda onları tam güneşe dikmem gerektiği yazıyordu."

Dudaklarım birbirine yapışıyor, gülümsemek için savaşıyorum. Ama geliyor, sonra gülüyorum ve o da benimle birlikte gülüyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey! Gerçekten hiç çiçek dikmedin, değil mi?"

"Tanrım hayır, ama seni güldürdüm, değil mi? Ve bu her zaman mor çiçeklerden daha iyidir."

Keskin bir nefes çekiyorum. "Ayı."

"Ne?"

Kalbim biraz daha fazla çarpıyor. *Sen çok ... her şeysin.*

Okuldan çıkar çıkmaz tel örgülere koştum, çıtaların arasından gözlerimi kısarak hareket aradım. Hiçbir şey yoktu. "Ayı, orada mısın?"

Bugün bir arkadaş edindim. Adı Erin Tennyson ve ona bir ders kitabıyla vurdum. Kitabı dolabıma atıyordum ki kitap açık kapıdan sekti ve yanımdan geçerken ona çarptı.

"Hey, ben sana ne yaptım ki?" diye sordu şakayla, ben fırsat bulamadan kitabı yerden almak için eğildi. Doğrulduğunda yüzünde alaycı bir ifade vardı. Kitabı bana uzattığında, kiminle konuştuğunu anlayınca yüzü biraz düştü.

"Özür dilerim," dedim.

"değil." Devam etmek istedi ve tereddüt etti.

Yapma, diye düşündüm.

"Sen Jamie Murphy'sin, değil mi?"

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpmaya başladı ki canım acıdı. Dolabımın kapısını çarparak kapatıp kaçma isteğim çok güçlüydü ama aklıma Bear ve onun tekrarlayan sorusu geldi. "*Bugün yeni arkadaşlar edindin mi?*" Belki bugün ona farklı bir cevap verebilirdim. Onu biraz şaşırtabilirdim. Bu düşünce neredeyse sırtıtmama neden olacaktı.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim, dudaklarım yavaşça kıvrıldı. Zorlama bir gülümsemeydi ve muhtemelen bunu anlayabilirdi ama hiç olmamasından daha iyiydi. Öyle değil mi? "O benim."

O da gülümsedi. Sanki cevabım onu heyecanlandırmış gibi parlak ve ışıltılıydı. Gazetelerde olanları okumadı mı? *Kimse* bana böyle gülümsememişti. "Ben Erin Tennyson." Elini bile uzattı. Elini sıktım. "Benimle sınıfa kadar yürür müsün?"

"Neden?" Kendimi durduramadan dolabımı kapatmak için dönerek sordum. Cevabı duymak istediğimden emin değildim.

"Gerçekten mi?" Koridorda birlikte yürümeye başladık. Erin uzun boyluydu, benden en az bir baş daha yüksekti, sarışın bir örgüsü ve mavi gözleri vardı. bir görünümü vardı. Atletikti. Voleybol oynadığından oldukça emindim.

"Sende bir *siktir* git havası var, ama bugün belki de yapmamaya karar verdim."

"Ne olmaz?"

Bana yan gözle baktı, yüzünde *aptal* bir ifade vardı. "Siktir git." "Oh."

Biraz güldüm.

"Vay canına." Kaşlarını salladı. "Harika bir gülümseme var."

"Evet, babam benim için büyük miktarda para harcadı..." Bocaladım, hatam karşısında hazırlıksız yakalandım.

Çantasını yeniden omuzlarına alırken yüzünü buruşturarak, "Özür dilerim," dedi. "Gerçekten çok güzelsin demek istemişim. Gülümsediğinizde yüzünüze tokat gibi çarpıyor."

"Ders kitabım gibi mi?"

"Evet." Güldü. "böyle."

Bear haklıydı elbette, her zaman olduğu gibi. İnsanlar yalnız kalmak için yaratılmamışlardı, ama ben burada, dünyadaki tek insanmışım gibi davranıyordum. O öğleden sonra okuldan sonra Sue'nun evine dönerken kendimi biraz daha az yalnız hissettim.

"Ayı mı?"

Hala cevap yok. Sonra bugünün Salı olduğunu hatırladım. Rugby antrenmanında.

Omuzlarım çite yaslandı.

Ertesi gün okuldan sonra çitlere geri döndüm. Bear'a hâlâ Erin'den bahsetmedim. Bugün öğle yemeğinde onun 'grubuyla' oturdum. Pek konuşmadım ama insanlarla bir arada olma hissi günü biraz daha kolay atlatmamı sağladı.

"Orada

mısın?"

Hiçbir şey.

?

PERŞEMBE Sahibini özleyen üzgün bir köpek yavrusu gibi TEKRAR GERİ DÖNDÜM. "Ayı mı?"

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA Mutfak penceresinden çitlere bakıyorum, lavabonun altında bir mısır gevreği kasesi tutuyorum, dalgın dalgın duruluyorum. Diğer bakıcılar kıtlık yaklaşıyormuş gibi yiyorlar ve ikinci çayı için bulabildiğim tek şey Wheaties.

Yiyecek eksikliği beni genellikle rahatsız etmez ama karnımdan gelen o boş hırıltı aylardır yaşadığım ilk açlık acısıydı. Tüm bunların nedeni dün bir Goju-ryu Karate okuluna katılmaya karar vermem, eski üniformamı ve sekiz yılda kazandığım siyah kuşağımı yanıma almamdı. Ve bugün bıraktım. Çünkü evet, artık bir döneğ gibi görünüyorum.

Paspasların kokusu. Kas hafızası. Tüm disiplin. Babam olmadan orada olmak çok fazlaydı. Neredeyse üstüme kusacaktım.

Kaseyi rafın üzerine baş aşağı koyuyorum ve pencereyi açıyorum. Kahkaha sesleri çınlıyor. İki beden bizimkinin arkasındaki bahçede hareket ediyor, bir top ikisinin arasında uçarken dostça hakaretler yağıdırıyor. Ayı geri döndü. Ve yanında bir arkadaşı var.

Özlem göğsümde kabarırken lavabonun kenarlarını kavriyorum. Ona Erin'den bahsetme dürtümü kaybetmedim, ama orada da yeni bir dürtü var. Ona karateye dönme konusundaki başarısız girişimimi anlatmak isteyen bir dürtü. Ama babam hakkında konuşmadan bunu yapamam ve babam hakkında konuşmak onun da neler olduğunu bileceği anlamına gelir. Ve belki de bilirse...

Eğer bilseydi ...

Artık konuşmaya değmeyeceğime karar verebilir.

pencerenin kolunu kavriyorum ve çarparak kapatıyorum.

OceanofPDF.com

(Bana kızgın mısın?)

"Hayır." Çite yaslanmış oturuyorum, dizlerimi çekmişim, ders kitabım kucağımda açık. Dürüst olmak gerekirse, bir hareket gördüğüm an

Benimkinin ötesindeki bahçede kalbim küçük bir atım attı. Kitaplarımı kaptığım gibi dışarı çıktım ve artık dişlerimi fırçalamaktan daha aşına olduğum bir şekilde kendimi yere bıraktım. Ama şimdi buradayım ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Koca bir hafta oldu. Daha önce hiç bu kadar uzun süre konuşmamıştık.

"Hiçbir şey söylemiyorsun."

"Konuşmamak daha iyi, unuttun mu?" "Buna geri mi döndük?"

Ses tonundaki çatık kaşları duyabiliyorum ve ortam gergin. Bear pek iyi bir ruh halinde değil. Ben her zaman somurtkan olduğumda onun için böyle mi oluyor? İçimden çitin altından uzanıp elini tutmak geliyor. Açıkçası, yapamam. Erkekler kendilerini iyi hissetmek için kızların elini tutmazlar, değil mi? Ya da tutarlar mı?

"Hayır," diyorum onun yerine. "Biz değiliz. Özür dilerim, Bear." "Ne dedin sen?"

"Hayır dedim."

"O değil. Diğer kısmı."

Kaşlarım kalktı. "Ummm, değil miyiz?"

"Hayır. Ondan sonraki kısım."

"?"

"Evet, bir söyle."

"Ayı!" Gülüyorum ve onu itip kakmasını umarak çite vuruyorum.

"Hey!" Öyle ama o da gülüyor. Kaçınılmaz sorusu hemen ardından gelir.

"Ee, bugün yeni arkadaşlar edindin mi?"

Kalbim kabarıyor. Bugün onun için olumlu bir cevabım var. "Aslında.."

Sürüklüyorum.

Sesinde umut var. "Aslında ne?" "Öyle sayılır."

Yüksek sesle bağıyor. " oradan, LW! Anlat bana."

"Geçen hafta Salı günü okulda. Adı Erin. Ders kitabımı ona fırlattım."

Ayı homurdanıyor. "Sadece bir kitapla yumruk atarak arkadaş edinebilirsin."

Yanağımın içini çiğniyorum, sırtıyor gibiyim ama sırtmamaya çalışıyorum. Sesindeki gurur açıkça belli oluyor. Beni kaldırıyor, kalbimi biraz daha hafifletiyor, biraz daha uzun hissettiriyor. Biraz daha güçlü. "Evet."

Bir dakika Erin hakkında konuşuyoruz, ta ki evin içinden bağırırlar yükselip dışarıya doğru sekerek bahçeyi doldurana kadar. Sue çıldırmış. Evlatlıklardan biri üç gün önce tek kelime etmeden çekip gitmiş. Saatlerdir etrafta dolaşıyor, arıyor. Çok nazik ya da sevgi dolu biri olmayabilir ama bazen önemseydiği izlenimine kapılıyorum. Sadece birazcık. Her iki durumda da, kavgaya her şeyi gerginleştiriyor.

İç çektim. "Ayı mı?"

"Öyle mi?"

"Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"

"Hayır. Sadece ben varım."

"Aynen."

"Keşke ." Sesi hüzünlü. "Neden?"

"İnsanları severim, Küçük Savaşçı." "Neden?"

Gülüyor ve gülüşü yavaşça sönüyor, beni cevabını beklerken bırakıyor.

"Bilmiyorum. Sanırım yalnız olmayı sevmiyorum."

"Çok yalnız mısın?"

Ayı iç çeker. "Pek sayılmaz. Sadece... bazen öyle hissediyorum. Orada insanlar varken bile. Bu mantıklı mı?"

İnsanlarla dolu bir odada yalnız hissetmek mi? "Evet."

Rahatlamış bir sesle nefes veriyor. "Güzel. Çünkü kafamda biraz aptalca geliyordu."

"Umm..." Tereddüt ediyorum. "Her şey yolunda mı? Senin için?"

Ayı benim kayam, ama bazen kayaların bile onları ayakta tutmak için toprağa ihtiyaç duyduğunu unutuyorum. Farkında olmadan bana ne kadar bencil olduğumu hatırlattı. Çoğu zaman başkasındaki acıyı fark edebilmek için kendi acımın ötesini göremiyorum.

"Hayır." Sesi alçalıyor. "Ben iyi değilim."

Aman Tanrım. *Ayl*. Midem bulanıyor. "Ne oldu?"

"Rugby topumu kaybettim."

"Sen..." Ağzım açıldı. Bu mı? "Lanet olası rugby topunu mu kaybettin?"

"Evet." Sesi en iyi arkadaşını kaybetmiş gibi kederli geliyor.

"Ayı!" Dönüyorum ve yumruğumu çite vuruyorum. Tekrar. *Ve ouch!*

Bu acıttı. "Kahretsin!"

"Ne?" Savunmacı ses tonu gözlerimi devirmeme neden oldu. "Tom Hanks'in oynadığı Castaway'i hiç izlemedin mi? Wiiiiiihsonnnn!"

Başımı sallayarak yüzümü avuçluyorum. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Beni öpebilirsin," diyor soldan.

"Ne?" Onu çok net duymama rağmen ağzımdan kaçırdım. Yanaklarım ellerimin altında sıcak sıcak yanıyor ve kalbim dörtmala koşmaya başlıyor. "Neden böyle bir şey söyledin?" Nefesimi tutup cevabını beklerken ciyaklıyorum.

"Tepkinizi duymak için." Sesinde bir sırıtma var. "Sesin çok utanmış geliyor. Hiç öpüldün mü, Küçük Savaşçı?"

Hayır. "Evet. Sen?" "Adı

neydi?" "Tom," diye

atıldım.

Ayı gülmekten kırılır. "Ne?"

"Bunu kesinlikle uyduruyorsun. Tom aklıma gelen ilk isimdi çünkü Castaway hakkında konuşuyorduk."

"*Sen* Castaway'den bahsediyordun," diye veriyorum.

"Neredeyse on altı yaşında olduğuna emin misin?" diye soruyor. "Çünkü sesin on yaşında gibi geliyor."

"Har har. Evet, eminim. Dört hafta sonra doğum günüm."

"Hangi tarihte?"

"Gelecek ay. Onuncu ay."

"LW?"

İç çekiyorum. Belki de ona adımı söylemeliyim.

Ama sonra öğrenecek, diye uyarıyor kafamın içindeki küçük ses. Seninle konuşmayı kesmesini istemezsin, değil mi? Ama belki... belki de umursamaz?

Ya da

yapardı. *Bu*

senin riskin.

"Evet, Bear?"

"Senin ilk öpücüğün
olabilirim." "İlk öpücük
mü?"

"Evet."

"Sana söyledim-"

"Yalan söyleme." Sesi yumuşar. "Benden bir şeyler saklayabilirsin ama yalan söyleme."

bir dakikalık sessizlik geçiyor. Kalbimin atışlarını sayıyorum, hala hızlı olduğunu biliyorum. "Neye benzediğimi bile bilmiyorsun."

"Kahverengi saçların ve kahverengi
gözlerin var." "Ama-"

Yine sözümü kesti. "Neye benzediğini neden bilmem gerekiyor? Ne istediğimi bilmek için hissettiklerim yeterli değil mi?"

Bana karşı hisleri mi var? Bu benden hoşlandığı anlamına mı geliyor? *Bu şekilde mi?* Soruyu sorarken yüzüm ısınıyor, sesim kelimelerle çatlıyor. "Ve beni öpmek mi istiyorsun?"

"Belki bugün değil. Bir gün mü? Yakında mı?"

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, sanki öpülmeye değer olup olmadıklarını test ediyormuşum gibi. Sonra Bear'ın ağzını benimkine bastırdığını hayal ediyorum. Gözlerim kapanıyor, görüntü nefesimi kesiyor. Güneş vuruyor. Yukarıdaki ağacın benekli gölgesi. Böceklerin vızıltısı. Teninin sıcak, misk kokusu. Dudakları yumuşak, dokunuşları nazik ama emin. Tüylerim diken diken oluyor.

"Tamam," diye . "Bir gün. Yakında."

Babam çıldırırdı. Her zamanki acı dalgası yükseliyor ve ben onu uzaklaştırıyorum. Bugün olmaz. Lütfen.

"Peki doğum günün için ne yapıyoruz?" Erin sandviçinin paketini açarak soruyor.

Öğle tatilinde okulun ortak alanındaki çimlerin üzerinde oturuyoruz. Havalar soğumaya başladığından beri burası haftalardır en sevdiğimiz yer. Güneş parlak ve sıcak, tüylerimizi diken diken ediyor.

Yeni arkadaşımı tanıdıkça zaman hızla geçti ve şimdi doğum gününe sadece on gün . Hayır. Üzgünüm baba. Ama seni dışarı itmek daha kolay.

Sanki unutmuşum gibi heyecanlı bir şekilde omuzlarını sallayarak "On altı yaşına bastın," diye ekliyor. Erin sürekli mutlu bir ruha sahip. Sanırım vajinal kanaldan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dışarı itildi ve o zamandan beri durmadı. Bunun sinir bozucu olduğunu düşünebilirsiniz ama ben aldırmiyorum. Sanki ikimize de yetecek kadar gülümsüyor. Matt adında bir ağabeyi var, o da en az onun kadar neşeli. O da sarışın ve mavi gözlü. Şirin, eğer şirinlikten hoşlanıyorsanız. Ama ben derin, alaycı sesleri ve dağınık altın sarısı saçları severim. Mizahı ve karmaşıklığı severim. Ben-

Düşüncelerimin beni sürüklediği yolun farkına varıyorum ve nefesimi tutuyorum. Ayı.

Ayı'yı
severim.

"Jamie?"

Gözlerim uzaklara kayıyor ve Erin'e odaklanıyor. "Huh?"

"Doğum günü mü?" diye soruyor. "Ne yapıyoruz biz?"

"Hiçbir şey yapmayı planlamamıştım." Bear ile konuşmak dışında.

"Benim evimde bir parti verebiliriz?" Kaşlarını oynatması bunu mükemmel bir fikir olarak gördüğünü gösteriyor.

"Doğum günüm Salı gününe denk geliyor." Ve Bear'ın o gün antrenmanı var. Omuzlarım çöktü. Geç saate kadar eve gelmeyecek.

"Biliyorum şapşal," diye karşılık veriyor, elindeki sandviç kabuklarından birini bana fırlatarak. Bugün saçlarımı açık bırakıyorum ve saçlarım uzun tutamlara takılıp sallanıyor, her yere tereyağı ve domates çekirdekleri bulaşıyor.

"Erin! İğrenç."

Gülüyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, uzanıp saçımı kurtarıyor ve çimlere fırlatıyor. Sonra saçımdaki pisliği silmeye çalışıyor. Ben de gülerek elini tokatla uzaklaştırıyorum. "Aman Tanrım. Dur artık. Yeterince zarar verdin."

Erin tekrar yerine oturur ve sandviçinin diğer yarısını alır. Kocaman bir ısırik alıyor ve yanağından taşan lokmanın etrafında konuşuyor.

"Bir sonraki Cumartesi'yi düşünüyordum. Belki davet edebilirsin..." tereddüt ediyor "...Ayı? Adı bu mu?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"onun hakkında konuşuyorsun. Ayı şöyle dedi. Ayı bunu yaptı."

"Yapmadım!"

"Kesinlikle öyle."

", değil mi? Gerçekten

mi?" "Evet."

Dudaklarımı büzüyorum.

PAZARTESİ ÖĞLEDEN SONRA, doğum gününden bir gün önce. Banyo aynasının önünde durmuş, saçımı ve yüzümü değerlendiriyorum. Yanağımdaki yara izi solmuş. Şimdi ince ve belki bir inç uzunluğunda. Zar zor fark ediliyor. Ama belki... belki doğum günü partim için biraz makyajla kapatabilirim.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Erin bugün benim için düzeltti. Okula annesinin kuaför makasını getirdi ve öğle tatilinde dışarıda otururken yaklaşık üç santim kesti. Şimdi sadece sırtımın yarısına kadar uzanıyor ama daha canlı. Rengi daha zengin görünüyor. Daha canlı.

Bir adım geri çekilip genel görünüşüm hakkında bir fikir ediniyorum. Cildim sürekli bahçede oturmaktan bronzlaşmış, kaşlarım kalın ve düzgün, gözlerim koyu. Dudaklarım dolgun ve pembe. Ama ben güzellik görmüyorum. Gözlerimde umut görmüyorum. Ya da sıcaklık. Ya da sevgi. Hâlâ başarısız bir kız görüyorum.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve banyodan çıkıyorum. Nasıl görüldüğüm kimin umurunda?

Bear muhtemelen partime gelmeyecek. Kimsenin partime gelmek isteyeceğini düşünemiyorum.

için.

Okul çantamdan ders kitaplarımı aldıktan sonra diğerlerini görmezden geliyorum.

her zaman yaptığım gibi besliyor ve çitlere doğru yürüyorum. Kendimi bulduğumda oturup kitaplarımı açıyorum ve Ayı'yı beklerken yerimi bulmak için sayfaları karıştırıyorum.

"Mutlu yıllar Eve."

Sarsıldım, zaten orada olduğunu fark etmedim. Çok sessizdi. Genelde tepinir, topa vurur ya da kalem oynatırdı. Bir şeyler yapardı.

"Teşekkürler. Bir parti veriyorum. Erin'lerde."

"Vay canına, harika, Küçük Savaşçı. Şu haline bak. Artık toplumun gerçek bir üyesi oldun."

"Pek sayılmaz." Titrek bir nefes aldım ve ilerlemeye devam ettim. "Muhtemelen kimse gelmeyecek. Ama düşünüyordum da belki sen-"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Burası Fremantle. Tıklım tıklım dolu bir bulacaksın."

Parti için herhangi bir şans."

İstmeden sözümü kesti ama artık sinirlerim bozuldu. "Okul nasıldı?" Onun yerine ben sordum.

"Aynı eski bok, farklı gün."

"Benim gibi konuşuyorsun," diye takılıyorum, terli ellerimi eski, solmuş kot pantolonumun sürterek. Neden bu kadar gerginim? "Bear, ben-"

"Üzgünüm, LW. Bugün kalamayacağım. Yapmam gereken işler var." Bedenim patlamış bir balon gibi sönüyor ve içimde üzgün, boş bir his bırakıyor. "Sadece yarın antrenmandan sonra doğum gününü kutlamak için burada olacağımı söylemek istedim. Eğer sorun olmazsa?"

Hayal kırıklığımı içimin derinliklerine iterek yutkunuyorum. "Tabii ki sorun değil," diyorum zoraki bir neşeyle. "Git işlerini hallet," diye ekliyorum, sanki erken çıkması önemli bir şey değilmiş gibi. Sanki okuldayken bütün gün onu 'görmek' için sabırsızlanmamışım, her acı dolu dakikayı geri saymamışım, hayal kırıklığımı haykırmaya hazır olana kadar her saniyenin nasıl geçtiğini izlememişim gibi.

"Sana bir hediye aldım."

Nefesim kesildi, şaşırdım. "Sen mi yaptın?"

"Evet." Bear'ın sesi kendinden çok memnun geliyor ve merakım artıyor. Alt dudağımı ısırıyorum, bir sırtma oluşuyor.

"Ne oldu?"

"Sanki sana söyleyecekmişim gibi. Yarın öğreneceksin. O zamana kadar dayanabilir misin?"

"Hayır," diye .

O gülüyor ve ben çitin diğer tarafından otların hışırtısını duyuyorum, bir hareketlilik yakalıyorum. "Gitmem gerek."

"Öyleyse git," diyorum, kayıtsızmış gibi davranarak.

Duraklıyor, iri gövdesi çitin arkasında kalıyor. "LW?" "Evet?"

"Birlikte olmadığımız zamanlarda seni özlüyorum. Bu garip mi?"

Onun bu itirafı karnımda çırpınmalara yol açıyor. Benim onu özlediğim gibi o da beni özlüyor. Her ne , bu konuda yalnız değilim. "Hayır," diyorum usulca. "Garip değil."

Bear gidiyor ve o gidene kadar onu partime davet etme şansım olmadığını fark ediyorum.

OceanofPDF.com

H

"Doğum günün kutlu olsun, Küçük Savaşçı."

Gözlerimi kapatıyorum, bir damla yaş yanağımdan aşağı süzülüyor. Bugün uyandığımdaya nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Babamın olmadığı ilk doğum günü. Gülen surat yapmak için içine çikolata damlattığı korkunç doğum günü kreplerini pişirmeden. Tadı lastik gibiydi ama umurumda değildi. Babamın mutfakta bir spatula ve sırtıyla tezgahın üzerinde bekleyen bir yığın paketlenmiş hediyeyle birlikte olması yeterliydi. Eskiden en yeni alet ve oyuncakları alırdım. Hiçbiri kızlara göre değildi çünkü o bu tür şeyleri bilmezdi. Ben de bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Ama bunların hiçbir önemi yok. Maddi şeyler artık çok anlamsız geliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Teşekkürler,

Bear." "Ağlamıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi açıyorum, bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Tabii ki hayır."

"Bu..." Tereddüt ediyor ve ben nedenini biliyorum. Konu kişisel bir şey hakkında konuşmaya gelince, ben tam bir kaktüsüm.

"Evet." Hava anda ciğerlerimi terk ediyor. "Bugün sadece... yanlış hissediyorum." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Alacakaranlık ve soğuk. Açıkta kalan kollarım titriyor. Yılım bu zamanında güneş ışığı yok. Cıvıl cıvıl cırcır böcekleri yok. Çiçekten çiçeğe konup karınlarını doyuran arılar yok. Kışı hep en hüzünlü mevsim olarak düşünmüşümdür. Her şey karanlık ve kasvetlidir. Soğuk. Rüzgarlı. Sert ve acımasızdır, oysa yaz güzeldir. Cildinizi kabartacak kadar sıcak olabilir ama aydınlık ve umut doludur.

Ayı, bu soğuk ve berbat mevsimde benim yazım gibi.

"Hayır," dedim. "Yok." Hayal kırıklığı neredeyse elle tutulur gibi. Eğer bir tuğla olsaydı, yüzüme çarpardı. Beş ay oldu ve ben hâlâ bir daha sıkı kapalıyım. *Lanet olsun, Bear*. Neden beni bu kadar dürtüyorsun? Ve neden seni hayal kırıklığına uğratmamak için bu dürtüyü hissediyorum? "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Nereden istersen oradan başla."

Ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum ve aklıma gelen ilk şeyi hayal ediyorum. Dojo'daki ben. Çıplak ayaklarımın altındaki minder serin, eski ter kokusu burnumu kırıstırıyor. Babam karşımda duruyor, benimle alay ediyor, onu yere sermemi beklerken gözleri beklentiyle parlıyor. Yapabileceğimden değil. Gücü ve cüssesi bunu imkânsız kılıyordu ama ne olursa olsun benden bunu yapmamı bekliyordu. "Karatede siyah kuşağım var. Senin rugby'yi sevdiğin gibi ben de severdim."

"Vay canına, bu çok havalı, LW. İstersen kıcımlı tekmeleyebileceğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle. Seni *böyle* alt edebilirim," diyorum parmaklarımı şıklatarak. "Ha! Denemeni görmek isterim."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Kesinlikle evet. İyi bir meydan okumayı severim. Siyah kuşağa yükselmen ne kadar sürdü?"

"Sekiz yıl oldu. Geçen yıl aldım, on beş yaşına bastıktan birkaç ay sonra."

"Peki karateyi seçmenize ne sebep oldu?"

"Ne değil, kim."

Sesi yumuşar. "Baban."

"Evet. O en iyi dövüşçülerden . En iyilerden biriydi."

Babamın ve benim Dojo'daki görüntümüz rüzgârdaki duman gibi kayboluyor. Onun yerine Ayı'nın görüntüsünü koymak istiyorum ama yapamıyorum çünkü onun yüzünü hiç görmedim. Öfke göğsümü sıkıyor. Kendime öfke duyuyorum. Eskiden hiç böyle değildim. Hiçbir zaman. Aynada gördüğüm o yüz -yara izli ve boş gözlü olan- eskiden kararlılık taşırdı. Özgüven. Babam gibi bir savaşçıydım. Şimdi ürkek bir fareden başka bir şey değilim, artık bir şey hissetmekten çok korkuyorum.

"Ne oldu?" Ayı sorar.

Şimdiden noktaları birleştirmeye başladı mı? "Sakatlandı ve ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti. Uyuşturucu ve alkole başladı. Ben yapamazken onlar onu acıdan kurtardı. Ona yardım etmek için yeterli değildim, Bear."

Boğazından acı dolu bir ses çıkıyor ve ben gözlerimi siliyorum. "Böyle söyleme. Sen sadece bir çocuktun. Ne yapman gerekiyordu?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Güçlüydüm. Başa çıkabilirdim o."

"Hâlâ güçlüsün, Küçük Savaşçı." "Artık değilim."

"Bunu nasıl söylersin? Hayat sana hayatının en büyük kavgasını getirdi, ve sen ne yaptın biliyor musun?" "Ne yaptın?"

"Sen geldin. Her gün. Ortaya çıktın. Hâlâ da gösteriyorsun. Bir gün geriye dönüp baktığında bunu yapmanın ne kadar büyük bir güç gerektirdiğini fark edeceksin."

Boğazıma tırmanan hıçkırığı yutuyorum. Bear olmasaydı asla ortaya çıkmazdım. Hayat beni mindere yapıştırdı ve ben de bir daha kalkmamak üzere yenilmiş bir şekilde yerde kalırdım. "Anlamıyorsun. Onu ben öldürdüm, Bear." Sesim çatladı. "Babam *benim yüzümden* öldü."

Keskin bir nefes çeker. "Tanrım, LW. Bunu kendi üzerine alamazsın."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet yapabilirim, çünkü benim hatamdı. Arabayı kullanan bendim. *Bendim*."

İşte. Şimdi noktaları birleştirin. Ölümü tüm dünya manşet oldu. Haber bültenleri hikayeyi televizyona taşıdı. Bir şeyler duymadan radyoyu açamazdınız. Hikayesini bir trajediye dönüştürdüler. Sadece kırk yaşında öldü, direksiyonda kızı vardı. Gelmiş geçmiş en iyi dövüşçülerden biriydi. Çok yakışıklı. Vahşi. Hayati. Artık yok. Bir yas dalgası vardı, hepsi de saçmalıktı. Kendini sevgi neredeydi? En çok ihtiyacı olduğunda? Dibe vurduğunda onu kaldırmak için hiçbiri orada değildi. Sadece ben vardım. Ve ben başarısız oldum.

"Jamie," diye fısıldıyor Bear. "Bu senin , değil mi? Jamie Murphy."

Bunu ilk kez dudaklarından duymak çok fazla, sanki derimi pençelemek istiyorum. Çitlere yaslanıp yüzümü siliyorum, midem iğrenç, sıcak bir yumak halinde sıkışıyor.

"Garip bir kazaydı. Bir *kazaydı*."

İçimden bir homurtu kaçıyor. Korkunç, acı bir ses. "Belki öyle, ama en başından beri arabada olmasının sebebi bendim. Eğer onu ben götürmeseydim, asla ölmeyecekti."

"Ne oldu?"

"Bir şey aldı. Ne olduğunu bilmiyorum. Titriyordu ve kelimeleri geveliyordu. Çok korkmuştum." Gözlerimin önünde çöküyordu. Dağılıyordu. Ve bu kalbimi kırdı. "Ambulans çağırdım ama çok uzun sürdü. Beklemeliydim." Kollarımı dizlerime doladım ve başımı öne eğdim. "Beklemeliydim."

Acıyla kendi içime doğru sallanırken birkaç saniye geçti.

"Jamie?" "Evet?" Bacaklarıma doğru fısıldıyorum.

"O bir şey almamış olsaydı ikiniz de arabaya binmezsiniz." Öfke

yükselir hızlıca, sıcak ve Parlak. Benim Baba oldu Her şeyi.

Her şeyi. Sadece ileri gitti ve çok çabaladı ve bu onu kırdı. "Ne yani... Onu suçlamalı mıyım?"

"Hayır. Ama bence ona kızgınsın ve kızgın olmak istemiyorsun. Öldüğü ve seni yalnız bıraktığı için kızgınsın. Ama ona kızgın olmaya katlanamıyorsun, bu yüzden hıncını kendinden çıkarıyorsun."

İtirazım hızla yükseliyor ve onun sözlerini silip süpürüyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey!"

Bear'ın sesi yumuşar. "Kızgın olmakta sorun yok."

"Ben değilim!" Yanaklarım kızardı. "Bu *benim* hatamdı. Gitmek istemedi ama ben *onu zorladım*. Ben arabayı sürerken direksiyonu sarsacağını, arabayı geri döndürmemi sağlamaya çalışacağını bilmiyordum. Doz aşımının duyulmasını istemiyordu. Direksiyonu geri kırdım, ama çok ileri kırdım ve kontrolü kaybettim." Gözlerimi kısıtım, o büyük patlamayı tekrar duydum, gök gürültüsü gibi bir ses, metal gıcirtısı, yüzüme çarpan cam kırıkları. "Bir ağaca çarptık. Çarpmanın şiddetiyle araba takla attı ve o öldü." Sesim kesiliyor, çenem çatırıyor. "Öldü."

Bear derin, ağır ve üzgün bir ses çıkarır. "Özür dilerim. Keşke bunu senin için düzeltebilseydim. Keşke bir şeyler yapabilseydim."

Yüzümü sildim. "Bilmiyorsan diye söylüyorum, burada olmak yeterli."

"Belki bu yardımcı olur?"

"Ne?" "Aşağı

bak."

Gözlerim aşağıya ve sağıma kayıyor, hiçbir şey görmüyorum. Ne- Soluma bakıyorum. Bear çitin altından bir şey itiyor. Eli şimdiden on yedi yaşına göre büyük, küçük bir keseyi bana doğru iterken iri eklemleri ahşap panellere sürtünüyor. Soluk mavi renkli, ince altın bir kurdeleyle bağlanmış ve küçük bir fiyonkla tamamlanmış. Elinde küçük ve narin görünüyor.

Doğum günü hediyem. Tıpkı söz verdiği gibi. Ona uzanıyorum. Parmaklarım onunkilere sürtünüyor ve içimde bir tutma dürtüsü oluşuyor. Küçük keseyi bıraktı ve ben düşünmedim. O geri çekilmeden önce, elimi onunkine koydum. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama avucu açılana kadar bileğini büküyor. Elim kolayca içeri kayıyor ve parmakları benimkileri sarıyor, sıcak ve sert.

Bu küçük yakınlık nefesimi kesiyor ama hoşuma gidiyor. Bu küçük temas için minnettarım. En son ne zaman birine açıkça dokunduğumu hatırlamıyorum.

İyi hissettiriyor.

Çok iyi hissettiriyor.

Göğsümde büyük ve güzel bir şeyin tatlı çiçekleri açmaya başladığında gözlerim yanıyor. "Ayı."

Sesi hırçın. "Ben buradayım."

Orada uzun bir süre sessizce oturuyoruz, sanki birbirimizi özüksüyoruz, elim onun elinde, kalbim çarpıyor, bırakmak istemiyorum.

Sonunda sessizliği bozuyor. "Hediyeni açacak mısın?"

Parmaklarım yavaş ve isteksiz bir şekilde onunkilerden ayrılıyor ve keseye uzanıyor. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

"Biliyorum. Ben yeterince yetenekliyim," diyor gülerek. Homurdanıyorum. "Hiç utanman yok!"

"Ben burada olmadığım zamanlar için bunu alabilirsin diye düşündüm," diye devam ediyor, ben tatlı küçük yayı tutup, serbest kalana kadar çekerken.

"Neredeyse her gün buradasın." Gözlerimi deviriyorum, ama büzgülü kumaşı gevşetmek için parmaklarımı içeri sokarken dudaklarımda bir gülümseme var. Açılıyor ve içine uzanıyorum, parmaklarım bir kâğıt parçasına benzeyen bir şeye sürtünüyor. Soğuk ve metalik bir şey hissettiğimde bunu görmezden geliyorum. "Ah, Ayı," diye nefes alıyorum, gümüş bir zincir çıkarıyorum.

Bu bir kolye, metal narin ama bir şekilde sağlam, sanki sonsuza kadar dayanacak kadar güçlü olduğundan emin olmak istemiş gibi. Üzerinde küçük gümüş bir dikdörtgen sallanıyor ve üzerine damgalanmış kelimeler olduğunu fark ediyorum. Daha yakından bakmak için avucumun üzerine koyuyorum.

Büyük harflerle KÜÇÜK SAVAŞÇI yazıyor.

"Beğendin mi?"

Elim titriyor. Denesem daha mükemmel bir şey hayal edemezdim. "Bu çok güzel."

"Bu bir hatırlatma," diyor bana. "Böylece kim olduğunu asla unutmazsın."

"Teşekkür ederim, Ayı." Tokayı açıyorum, güzel zinciri boynuma doluyorum ve yerine sabitliyorum. "Bunu hiç çıkarmayacağım."

Çitlere yaslanıp çitelerin arasından bakarken KAŞLARIM BİRBİRİNE VURUYOR. Doğum günümü takip eden Çarşamba öğleden sonrasıydı ve arkamdaki bahçe bir saattir ürkütücü bir şekilde ıssızdı - en azından tuhaf bir ses duyana kadar. Çimentoya düşen bir kovanın sesi gibi bir şey.

"Ayı?" .

Karşılığında hiçbir şey almadım.

Elim boynuma gidiyor, soğuk metali kavırıyor ve parmaklarımın altında ısıtıyor.

"Ayı mı?"

Ertesi gün öğleden sonra okuldan sonra evin içine bile girmedim. Doğruca çitlere doğru yürüyorum, çantamı arka kapının yanına bırakıyorum. Perşembe günleri hep ilk o gelir, beni bekler. Beklemekten derim karıncalanıyor. Ona hâlâ parti hakkında bir şey sormadım ve sadece iki gün kaldı.

"Ayı mı?" Yüzümü keresteye dayayıp elimden geldiğince aradan bakıyorum. "Orada mısın?"

Hala bir şey yok.

Karnımda küçük bir düğüm oluşuyor.

?

Çantamı alıp parmaklıklara geri dönüyorum ve beklerken ödevimi yapıyorum. Ders için zorunlu okumalarımız var ve *Çavdar Tarlasında Çocuklar'ın* yırtık pırtık kopyasını çıkarıp yerimi buluyorum ve kendimi yavaşça hikâyeye bırakıyorum. Zaman geçiyor ve yukarı baktığımda ürkütücü ve karanlık.

Tüylerim diken diken oldu.

Küçük yuvamda dönüp duruyorum. "Ayı mı?" Kafam karışmış bir şekilde fısıldıyorum.

CUMA ÖĞLEDEN SONRA GELDİ VE GEÇTİ ve karnımda hastalıklı bir panik duygusu var. Bugün onu partime davet etmek için son şansımdı ve o burada değil.

Omuzlarım çökmüş bir halde ellerimi şortumun ceplerine sokup içeri giriyorum. Telefona uzanıp Erin'i aramam için bu yeterli. Annesi cevap veriyor. "Selam Jamie. Salı günkü doğum günün kutlu olsun, tatlım."

"Teşekkürler Bayan Tennyson," diye cevap veriyorum sabırsızlıkla içeri dalarken. Tavsiyeye ihtiyacım var. *Şimdi*. "Erin orada mı?"

"Üst katta. Onu aşağı çağıracağım."

Hattan boğuk bir çıtırtı geliyor, ardından *bir tıkırtı*. "Eeeriinn!" Mrs. Tennyson bağırıyor. "Jamie telefonda." "Cooooommmiinnnnng!"

Bağırdığını duydum.

Alaycı bir kardeş kavgasının sesi yaklaşıyor ve sonra telefon tekrar *tıkırdıyor*. "Alo?" diye cevap veriyor, nefes

nefese. "Benim."

"Ben kimim?" diye şarkı

söylüyor. "Erin," diye

sızlanıyorum.

"Aslında aradığına sevindim." Sesi artık tamamen işle ilgiliydi. "Parti meselelerini konuşmalıyız."

Kaşlarım kalktı. "Ne tür parti şeyleri?"

"En iyi türden," diye karşılık veriyor. "*Yemek* türü. Annem donmuş parti turtaları ve sosisli börekler yerine bizim için mini sosisli sandviçler yapabileceğini düşünüyordu. Hatta belki mini burgerler. Sanırım onlara "Slider" diyordu, ama üzerlerine yabancı bir çeşit peynir koymaktan bahsetmişti, bu yüzden onu biraz dizginlememiz gerekebilir."

"Her türlü peyniri severim." Ama annesi için çok fazla iş gibi görünüyor. Ve para. Özellikle de hiç tanımadığı rastgele bir kız için. "Bunu bizim için yapar mı? Benim için mi?"

"Evet! Annem yaygara koparmayı sever ve yavruları olarak bizim görevimiz de ona izin vermektir."

"Eğer eminsen. Yardım etmek için erken geleceğim."

"Evet! O zaman saçımızı ve makyajımızı birlikte yapabiliriz."

"Makyaj mı? İğrenç, Erin. O şeyin yüzümün her yerine sürülmesini istemiyorum."

"Yüzümüze krep sürmüyoruz ki. Sadece biraz maskara. Belki biraz allık ve ruj. Annemin makyaj çantasından ne çalabileceğime bakmalıyım. O zaman herkes gelmeden hemen önce sürebiliriz. Böylece bizi yukarı çıkarıp yıkatacak zamanı olmaz."

Kulağa çok işmiş gibi geliyor ama belli ki doğum günü partim artık Erin Treni ve ben de sadece gezintiye çıkmış durumdayım. Umursadığımdan değil. Bir partinin nasıl planlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok. "Peki, tamam."

"Bear'a sordun mu?"

Erin bu hafta onu yakalayamadığımı biliyor. Bana söylediğine göre çok açılmış. Görünüşe göre o gelmediğinde yüzüm "bir çift yaşlı kadının göğüslerinden" daha aşağı sarkıyor. "Yine orada değildi, Erin. Bu yüzden aradım. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Oraya gidemez misin?"

Düşüncesi bile kalbimi çarptırıyor. "Yani öylece yürüyüp ön kapıyı mı çalayım?"

"Evet."

"Yapamam... Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Bacakların düşmüş gibi değil. Sadece bir taşak büyüt ve oraya doğru yürü."

"Erin!" *Taşak* kelimesini duyunca ürpererek feryat ettim. "İğrenç!"

Gülmekten kırılıyor. "Biliyorum." Sözlerini diğerlerinden gizlemeye çalışıyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Ne kadar iğrenç. Bir gün kırışık, kıllı, terli taşaklara gerçekten dokunmak zorunda kaldığını düşünsene- Ah!" Hattan bir *gümbürtü* sesi geliyor. "Matt!" Erin bağılıyor.

Kardeşinin sesi boğuk. "Göğsünde iki hava yastığı olmasından iyidir."

"En azından bizim hava yastıklarımız iyi görünüyor. Sizinkiler sadece-"

"Çocuklar!" Bayan Tennyson, sanki güne başlarken elinde sürü pipet varmış şimdi sonuncusuna ulaşmış gibi atıldı. "Bu kadar yeter. Yemek vakti geldi."

"Woohoo! Yemek," diyor Erin telefonda. "Yemek yemem lazım. Git sor ona Jamie. Nike gibi ol ve sadece yap. Sonra da rapor ver."

Telefonu kapattı.

Telefonu bıraktım ve yarın sabah Bear'ın evine gitmeyi düşündüm. Sadece ön kapıya kadar yürüyüp kapıyı çalmak. Sokağımın sonuna kadar yürümem gerekecekti.

ama on dakikadan fazla sürmez, acele etmezsem en fazla on beş dakika sürer.

Bir gün bunu yapmak zorundayım. Ve bu partide onu yanımda istiyorum. Onsuz yapabileceğimden emin değilim. Okuldan bir grup çocukla bir odada oturup hepsi de beni izlemiyormuş gibi davranma düşüncesi ellerimi titretiyor. Babasını bir araba kazasında öldüren çocuğu izliyorlar.

Derin bir nefes alarak yarın ilk iş gitmeye karar verdim. Başka seçeneğim yok. Bu partiyi onsuz yapamayacağımdan yüzde yüz eminim. Yapamam işte. Partiyi çitlere taşımazsam olmaz ve bunu hayal etmek bile çok saçma, çitler *bizim* yerimiz.

O gece yatağında uzanırken, başım yastığımda, gözlerim tavanda, onun elini elimde hissettiğimi hatırlıyorum.

"Kim olduğunu asla unutma."

Uzanıp kolyeyi avucumun içine alıyorum ve soğuk metalin dokunuşumun altında ısındığını hissediyorum. Sakinleşerek yavaşça uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

I sabahın benden uzaklaştığını bilerek ön kapıdan dışarı adım atıyorum. Eğer Bear'ın evine gitmezsem, rugby için gitmiş olacak ve ben de çok geç kalmış olacağım. Başım yukarı eğiliyor,

gökyüzünü düşünürken. Hava kapalı ve uzaktan hafif bir gümbürtü yankılanıyor. Kızgın bir fırtına yaklaşıyor. Bir şemsiye almalıyım ama onu aramak için zaman harcarsam, gitme fikrimi değiştirebilirim. Bunun yerine kapıyı kapatıp eşofmanımın kapüşonunu kaldırıyorum, başımı ve alnımın yarısını örtmesine izin veriyorum, uzun siyah saçlarımı gözden saklıyorum.

Soğuk ve kırılğan havaya karşı eğilerek, ellerimi sadece üst kısmına ulaşan yırtık, solmuş kot şortumun içine sokuyorum. Yürümeye başladığımda rüzgâr bacaklarımı ısıyor, tenimi karıncalandırıyor. Titriyorum ve ellerimi ceplerimin daha derinlerine sokuyorum.

Ben yol boyunca yürürken arabalar vızır vızır geçiyor, içlerinde yağmuru eve atlatmaya hevesli insanlar var. *Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum.* Onun evine yürüdüğüme. Bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum, kalbim attığım her adımda çarpıyor. Erin'in sesi kafamın içinde yankılanıyor. *Nike gibi ol ve sadece yap.* Bu arkadaşlığımızı ne kadar kolaymış gibi gösterdi. Hayatım boyunca en iyi arkadaşım olacağını biliyorum.

Bunun için Bear'a teşekkür etmeliyim. Daha önce göğsümde hiç umut yokken şimdi çok fazla umut var. Partiye geleceğine bir umut. Belki de benim ilk öpücüğüm olur. İlk aşkım. Hatta belki de hayatımın en büyük aşkı.

Ne olduğunu anlamadan, onun sokağına döndüm. Nefes almak şimdi biraz daha zor geliyor. Midem çalkalanıyor ve avuçlarım terliyor. Anksiyete

ama devam ediyorum. Bear bir keresinde bana güçlü olduğumu söylemişti ve eğer bunu yaparsam belki ben de buna inanırım.

Evi görünüyor. Sokaktaki evlerin çoğu gibi ahşap ve biraz yıkık dökük. Tıpkı benim yaşadığım gibi. Hâlâ evim demeye dilim varmıyor.

Önündeki yolda duraksıyorum, tereddüt ediyorum, kaçma dürtüsüyle savaşıyorum. Arkama bakıyorum, içgüdüsel bir ihtiyaçla kaçış yolumun açık olduğundan emin olmak istiyorum. İçeriden bir ses geliyor. Bir patlama ve çarpma. Başımı geriye doğru sallıyorum. Evde biri var.

Yap işte.

Terli ellerimi şortuma sildikten sonra tekrar ceplerime sokuyorum ve bacaklarımı ön kapıya doğru hareket etmeye zorluyorum. Kapıya ulaşıyorum, göğsüm o kadar sıkışıyor ki, kapıyı çalarken nefes alabilmem bile bir mucize. Evin içindeki gürültü kesildi.

İçeriye kısmen görebiliyorum. Yerler ahşap ve yıpranmış, mobilyalar minimal. Ayak sesleri bana doğru ilerliyor ve yaşlı bir kadını ortaya çıkarıyor. Yırtık pırtık kıyafetler giymiş, ağarmış saçları başının üstünde düğümlenmiş. Saç telleri kaçmış ve alnında asılı, yüzünün terli parlaklığına yapışmış. Bu Bear'ın annesi mi? Çok yorgun görünüyor.

Kapının diğer tarafından bana bakıyor ve kapüşonumun yüzümü gölgelediğini fark ediyorum. Avucumla başımdan çekip saçlarımı karıştırıyorum. Yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirirken düzeltmeye çalışıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Umm evet. Ben uh arıyorum ..." Lanet *olsun*. Bunu iyi düşünemedim. "... Burada yaşayan çocuk. Oğlun mu?"

"Oh, tatlım." Kıkırdıyor ve bu bile kulağa yorgun geliyor. "Oğullarım büyüdü ve çoktan gittiler."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, kafam karışıyor. "Özür dilerim." Bir adım geri çekilip sağımdaki ve solumdaki evlere bakıyorum. "Yanlış eve gelmiş olmalıyım."

"Oh, ben burada yaşıyorum. Ben sadece temizlikçiyim, tatlım." Bear'ın temizlikçisi mi var?

Hiç mantıklı gelmiyor.

"Muhtemelen burada annesiyle birlikte yaşayan genç adamı arıyorsunuz."

Duraklıyorum, sesim en zayıf fısıltıya dönüşüyor. "mi?"

Dilini sempati ile şaklatıyor ve gerçekten duymak istemediğim bir şey söylemek üzere olduğunu biliyorum. Gerçekten istemiyorum. "Boş ver." Geriye doğru bir adım daha atarken başparmağımı omzumun üzerinden salladım. "Ben sadece-"

"Bilmiyor musun?"

Bir adım daha atıyorum. Ve bir adım daha. Konuşuyor ve ben sadece durmasını istiyorum. "Boş ver. Ben sadece-"

"Bu sıradakilerin hepsi devletin bakım evleri."

"Darülaceze mi?" Duraksayarak yankıladım.

"Ölümcül hastalar için barınma ve bakım," diye açıklıyor. "Genç adam burada annesiyle birlikte yaşıyordu. Annesi birkaç gün önce öldü." Bir sempati ifadesi bana doğru yöneldi. "Üzgünüm canım. Onları tanıyor muydun?"

Şok nefesimi kesiyor.

Bunca zamandır.

Bunca zamandır.

Midem çalkalanıyor. Anılar yüzüme çarptıkça isyan eden bir sıcak karmaşa.

"*Git topuna başka yerde vur,*" diye tıslamıştım ona öfkeyle.

Bear her gün o çitin yanında benimle buluşur, en önemli şey dışında her şeyden konuşurdu. Düştüğümde beni kaldırdı. O benim için oradaydı. Başından beri beni kendimden kurtardı.

...

Gözlerim yanıyor ve öfkem yükseliyor, hızlı, sert ve sıcak, yaklaşan fırtınadan daha hızlı. *Lanet olsun sana, Bear. Neden bana söylemedin?*

"Hayır." Başımı temizlikçiye doğru sallıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum. Öfkeli gözyaşlarımı yutuyorum, ama çok hızlı yükseliyorlar. Biri kayıyor. Sonra bir tane daha. Yüzümü ovalıyorum. "Onları tanımıyordum."

Söylediğim sözlerin acı verici, yürek parçalayıcı bir şekilde doğru olduğunu bilerek körlemesine dönüyorum, ön patikadan aşağıya doğru tökezleyerek ilerliyorum.

Sue'nun evine ulaştığımda, odama doğru ilerliyorum. Boynumdaki kolyeyi kaptığım gibi koparıyor ve öfkeyle odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

"Siktir git, Ayı!" Ciğerlerimin izin verdiği kadar yüksek sesle bağıryorum.

"Siktir git!"

Duvarıma bir ses geliyor. Evlatlıklardan biri günü uyuyarak geçirmeye çalışıyor. "Kapa çeneni, Murphy!"

"Sen kapa çeneni!" Duvarı tekmeleyerek bağırdım. İyi hissettirdi. Tekrar tekmeledim ve çılgılık attım.

Ayı gitti.

O artık rüzgârdaki dumandan başka bir şey değil, tıpkı babam gibi. Yutkunuyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum, ama bu çok fazla. Kesik kesik bir hıçkırık kaçıyor ve yere çöküyorum, başım ellerime düşüyor, gözyaşlarım zar zor görebildiğim kadar akıyor. Gözlerimi açtığımda, yerde kırık bir şekilde duran kolyeme takılıyor.

"Asla ."

Onu takamam, en azından şu anda, ama yerden topluyorum. İçinde geldiği küçük keseyi bulduktan sonra ağzını açıyorum ve küçük zinciri içine bırakıyorum. Kırıksık bir ses çıkarıyor. İçine baktığımda kaşlarım birbirine çarpıyor ve bir parça kağıt görüyorum. İçine uzanıyorum ve çekip çıkarıyorum. Bu bir not. Küçük, katlanmış bir not. Açıyorum, acelemden neredeyse yırtacaktım.

El yazısıyla yazılmış. Bana göre. Kelimeler özenle işaretlenmiş gibi görünüyor.

Küçük Savaşçı,

Özür dilerim. Vedalarda berbatım ve sen bundan daha iyisini hak ediyorsun ama ben senin gibi güçlü değilim. Korkak olmak ve sana bu notu bırakmak daha kolay.

Annem bugün öldü ve bu çok canımı yakıyor. Kanserd. Sana söylemediğim için üzgünüm. Bilmeyi hak ediyordun ama bu konuda konuşmayı kendime yediremedim çünkü bu her şeyi çok gerçek kılıyordu.

Orduya katılıyorum. Kaçıyor gibi göründüğümü biliyorum, belki ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Nereye ait olduğumu bulmalıyım. Amacımı. Ve belki de seni seninkinden alıkoyduğumu hissediyorum. Çitlerimizi geride bırakıp dünyaya tekrar katılmalısın Jamie. Senin gibi güçlü insanlara ihtiyacı var.

Keşke seninle farklı şartlar altında tanışsaydım. Ve ilk öpücüğün olabilmeyi. Belki bir gün olmadığımı pişman olurum. Aslında, şimdiden pişman eminim. Lütfen kendine iyi bir adam bul. Dünyada zaten çok fazla pislik var -belki ben de onlardan biriyim- ama sen en iyisini hak ediyorsun.

Seni asla

unutmayacağım. Her

zaman seninim,

Ayl.

OceanofPDF.com

T *iki yıl sonra.*

"AZ ÖNCE NE DEDİN SEN?" Erin elmacık kemiklerinin üzerine sürdüğü allığın altında solgunlaşıyor.

Banyo aynasından dönüp bana bakıyor, gözleri yemek tabağı gibi yuvarlak ve ağzı sonuna kadar açık. Klozetin kapalı oturmuş, yüzünü nasıl yaptığını izliyorum. Dışarıda bir gece geçirmeye hazırlanıyoruz, benim ilk *gerçek* gecem, çünkü dört gün önce on sekiz yaşıma girdim. Görünüşe göre bu yaş, Avustralya hükümetinin sizi partileri ve alkolü idare edebilecek kadar olgun bulduğu yaş - en azından yasal olarak. Ben de buna katılıyorum. Okulun benimle işi bitti ve benim de onunla işim bitti. Tıpkı Bear gibi amacımı bulmamın zamanı geldi.

"Orduya katıldım."

"Jamie," diye nefes alıyor, belli ki ne diyeceğini bilemiyor. Şok olmuş yüz ifadesinin yavaş yavaş acıma duygusuna dönüşmesini izliyorum.

"Yapma."

Başını sallar. "Adını bile bilmiyorsun. Ya da neye benzediğini." Darülaceze servisi mahremiyet nedeniyle bilgi vermedi. Tanrı biliyor ya Erin doğum günü partimin öğleden sonrasında beni odamda yerde, elimde buruşmuş bir mektupla bulduktan sonra denedi.

"Onu aramıyorum."

"O zaman ne ?"

"Kendim."

Gözleri doluyor. "Kahretsin, Jamie. Gidemezsin." Çenesi kalkıyor, elindeki makyaj fırçasını unutuyor. "Aslında, gitmiyorsun. Sana izin vermeyeceğim. Git katıl ya da her ne yapıyorsan yap."

"Artık çok geç. Yarın gidiyorum."

"Bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey," diye ısıırıyor ve sanki şu anda bana bakamayacak kadar kızgınmış gibi aynaya dönüyor. "Ve sen de çok aptalca şeyler yaptın."

"Sanırım aptalca şeyler yaptığımı kastediyorsun," diyorum kıkırdayarak. "Bilirsin, Maria Medina'nın kaşlarının çok büyük olduğunu söylemesi üzerine yarısını kazıtman gibi."

Erin dudaklarını düzleştiriyor ama seğirdiklerini görüyorum. O felaketten sonra tüyler tekrar diken diken olmuştu. "Ya da şu mağazadan allık çaldığın zaman, dudak kaleminin ne olduğunu sordüğümüz için bizi küçümsedikleri lüks yer. O rengin adı neydi? Karpuz dalgalanması mı?"

"Karpuzlu slushie."

Homurdanıyorum. "Sonra annen bunu öğrendi ve yanaklarına o kadar kalın taktırdı ki palyaço gibi göründün ve sonra seni onunla alışverişe götürdü."

Erin başını sallıyor ve banyo tezgahından rimel tüpünü alıyor. "Ölmek istedim."

Asayı kurcalarken bir an sessiz kaldık. Sonra arkasını dönüp bana bakıyor. "Yine de çılgınca değildi, Michael King sana meydan okuduğu için o uçurumdan atladığın zamanki gibi değil."

"tekiydi."

"Yine de senden hoşlanıyordu."

"Bunu göstermek için tuhaf bir yolu vardı," diye veriyorum.

Erin tereddüt ediyor. "Bütün oğlanlar senden hoşlanıyordu. Sadece sen hiç fark etmedin. Sen çok ... ulaşılmazsın. Ve çok pervasız. Ve çok güzelsin."

"Erin-"

"Ama yine de çok aptalca." Kaşları kızgın bir çizgiye dönüşüyor. "Bahçenizdeki arka çiti ateşe verdiğiniz ve itfaiyenin çağrıldığı zamanki gibi."

Bundan bahsedince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ayı'ya dair sahip olduğum her anıyı yok etmek istemiştım. Çitleri yakarak kafamın içindeki sesini durdurabileceğimi düşündüm. Tek gereken cesaret için iki kadeh votka ve bir paket

Kibritler. Ama hâlâ benimle konuşuyor. Ve işte buradayım, iki yıl sonra, sanki hâlâ buradaymış gibi ona cevap veriyorum. "Kızgındım."

"Biliyorsun ki çoğu insan biri onları kızdırdığında kundakçıya dönüşmez. Ve işte en aptalca numaran." Kollarını genişçe açıyor ve bir kirpik kıvrıcı aşağıdaki fayanslara çarpıyor. "Lanet olası orduya katılmak."

"Bu aptalca değil. Bu-"

"Aptalca."

"Erin." Aynaya dönüyor ve başını eğerek rimel çubuğunu kirpiklerinin üzerinde gezdiriyor. "Belki de haklısın." Eli duruyor ve gözleri aynadaki yansımama kayıyor. "Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Boğazından sinirli bir ses çıkıyor ve arkasını dönüyor. "Unuttuysan söyleyeyim... Afganistan'da bir savaş var! Askerler savaşımaya gönderiliyor. Bazıları eve canlı dönüyor!"

Korku midemi bulandırıyor. Tek düşündüğüm bu. Ayı dışında. "Biliyorum ama unuttuğun bir şey var."

"Neymiş o?" diye , sesi serttir.

"Var olan en büyük dövüşçü tarafından yetiştirildim. En iyi yaptığım şey bu."

Alt dudağı titriyor ve ona planımın ikinci aşamasını anlatmak için doğru zaman olduğunu biliyorum. Bu onun aklını ilkinden alacaktır. "Gitmeden önce yapmam gereken tek bir şey var."

Nefes alıyor, burun delikleri açılıyor. "O da ne?"

"Bekaretimi kaybetmek."

Gözleri bir kez daha açılıyor ve heyecana benzeyen bir şeyle parlıyor. "Kızım," diyor ve bir elini havaya kaldırıyor. Birbirimize beşlik çakıyoruz ve o da kıkırdıyor. "Bu kadar uzun süre nasıl dayandın hiçbir fikrim yok. Senin gibi bekleseydim benim klitorisim patlardı. Ama kiminle?"

Kendini iyi bir adama verdiğiinden emin ol.

Nefesim bir huff içinde kaçıyor. *Kapa çeneni, Bear. Bu senin için tek şeydi, güvende tuttuğum tek şeydi ama sen gittin ve umduğum gibi geri dönmedin. Artık söz hakkın yok. İstediyimi*

"Bunu düşündüm," diyorum. "Ve yarın ayrılıyorum. Bir ilişki istemiyorum. Özel olmasını istemiyorum. Ve orgazmın bir his olduğunu biliyorum." Bu itiraf karşısında yanaklarım kızarıyor ve Erin'in dudaklarında bir sırıtma beliriyor.

"Sadece seksin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum ve orduya bakire olarak katılmak istemiyorum."

Erin başını sallar. "Tamam." Aklından geçenleri görebiliyorum, gözleri yüzümde ve vücudumda geziniyor, sanki ne tür bir çalışmaya ihtiyacım olacağını değerlendiriyor. Çok fazla, tahmin ediyorum. Seksi ve emin görünmek istiyorum. Kesinlikle bakire gibi görünmek istemiyorum. "Ne yaptığını bilen biriyle olmalı."

Erin bana ilk seferinin tam bir fiyasko olduğunu söyledi, her ne kadar özel kılmaya çalışsa da. Çoğu kız öyle yapar, değil mi? Dağınık ve garip olduğunu söyledi, ama onun da ilk seferiydi, yani ikisi de ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Tomurcuklanan romantizmleri kısa süre sonra söndü. Komşu okulumuzdan bir çocuk olan Bradley'e geçti. Bradley'nin on yedi yaşında bir oyuncu olduğu söyleniyordu ve Erin'in ilk iki orgazmını tüm ayrıntılarıyla anlattığı düşünülürse bu söylentilerin doğru olduğu anlaşıyordu.

Makyaj çantasını karıştırıyor ve dumanlı tonlar içeren bir far paleti çıkarıyor. Koyu renkler *seks* çılgınlıkları atıyor. Önce fırçayı kömür karenin içinden geçiriyor ve yüzüme geliyor. Küçük alet göz kapağıma değmeden önce duraklıyor, bakışları gözlerime kayıyor. "Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz."

Neşeli bir sırıtış dudaklarını genişletiyor. "Terli kıllı taşaklar falan mı?" "Aman Tanrım." Gülüyorum. "Getir bakalım."

Dönüşümün tamamlanması bir saat sürüyor ama Erin son kez yanımdan uzaklaştığında ve ben aynaya baktığımda saçlarım sanki okyanusta yüzmüşüm ve güneşte kurumaya bırakmışım gibi gevşek dalgalar halinde sırtımdan aşağı sarkıyor. Göz kapaklarım siyahtan metalik kahverengiye doğru gölgelenmiş, kirpiklerim koyu ve kıvrık. Erin elmacık kemiklerim, alnım ve çenem boyunca pudra sürerek bana güneşten öpülmüş bir ışıltı verdi. Görünüm, doğal pembe tonunu maskeleyen ve gözlerimin odak noktası olmasını sağlayan nude bir rujla tamamlandı.

Yüzüm kendinden emin ve boğucu görünüyor - yani temelde bana hiç benzemiyor - ve kesinlikle artık bir kız değil. Daha çok ne yaptığını bilen bir kadın gibi. "Bu mükemmel."

Erin başını sallıyor çünkü tabii ki öyle. Daha gelecek yıl kozmetoloji eğitimine başlamadan şimdiden bir usta oldu. Erin makyaj, saç şekillendirme ve cilt bakımı eğitimi alacak ve bir gün kendi spa'sını açacak. En iyi arkadaşımın zaten bir amacı var. Şimdi benimkini bulma zamanı. "Hadi gidelim."

"BURASI DA NERESİ?" Taksi arkamızdan hızla uzaklaşıp bir sonraki yolcularına ulaşmak için lastik yakarken yarı bağıyorum.

Önümüzdeki bar tıklım tıklım insanla dolu. Ön cephesi penceresiz, müşterilerini akşamın serin havasına ve yolun karşısındaki okyanustan esen rüzgâra maruz bırakıyor. Müzik dışarıya doğru sekerken etkilenmemiş görünüyorlar. Ağır ritmi yüzümden göğüslerime ve doğrudan vajinama kadar vücudumu titreştiriyor - burada beklenti dolu bir karıncalanma oluşmaya başlıyor. Bunu istiyorum. İstiyorum.

Erin sırtıyor ve omuzlarını oynatıyor, göz kapakları ışıltılı bir yeşil renkte parlıyor, bu da sadece saçlarının sarılığını vurguluyor. "Bir bar, Murphy." İğneleme ihtiyacı hissettiğinde hep benim soyadımı kullanır.

"Elbette bir bar, *Tennyson*. Sadece daha önce hiç fark etmemiştim." "Bana ordu mensuplarının takıldığı bir yer olduğu söylendi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ve bu iyi bir fikir mi?"

"Bu harika bir fikir. Onlar da seninle aynı sebepten buradalar. İyi vakit geçirmek için, uzun bir süre için değil." Kolunu benimkiyle birleştiriyor. "Bu barda hiç erkek yok. Sadece erkekler var. Baktan şeyler görmüş olanlar. Güven bana. Buradaki erkekler nerede olursa olsun zevk almak isteyen tipler."

Çıplak boyalı dudaklarımı birbirine sürtüyorum. "Nasıl görünüyorum?"

Saçımdan askısız siyah korse üstüme, dar siyah pantolonumdan sivri, çıplak topuklu ayakkabılarıma kadar beni baştan aşağı süzüyor. Kendimi çok ... açıkta hissediyorum. "Ateşli. Sana dokunmaya cüret eden herkesin derisini yüzecekmişsin gibi."

İçeri giriyoruz ve Erin haksız değil. Erkekler.

Her yerde erkekler

var. Büyük olanlar.

Tek gördüğüm geniş omuzlar ve her köşeyi ve yarığı süsleyen erkeksi vücutlar. Midem sinirden kasılıyor ama bunlar kesinlikle iyi türden. Hemen altın sarısı saçların parıltısını yakalıyorum ve kalbim duruyor. Gözlerim adama kayıyor. Bakışları göğüslerimde, ben ela ararken gözleri kahverengi.

Kahretsin Bear, diye içimden homurdanıyorum, *kafamdan defol git*.

Bara ulaşıyoruz ve limonlu votka soda sipariş ediyoruz. Elimize tutuşturulduklarında tokuşturuyoruz ve birbirimize sırtıyoruz. "Şeref!"

"Bakireliğini kaybetmeye," diye ekliyor Erin ve ikimiz de kıkırdıyor ve tekrar tokuşturuyoruz çünkü bu yeterince erken olamaz.

Sana iki yıl verdim, Bear. Bu süre yeter de artar bile. Şimdi dünyaya tekrar katılma zamanı, tıpkı bana söylediğin gibi.

derin bir nefes çekiyorum, yutkunuyorum ve karnımda bir sıcaklık oluşuyor. İyi hissettiriyor. Bir tane daha alıyorum. Ve bir tane daha. Biz konuşurken ve müzik eşliğinde biraz hareket ederken çok geçmeden içkimiz bitiyor. Daha fazla sipariş veriyoruz ve biz beklerken Erin eğilip kulağıma yüksek sesle konuşuyor. "Hoşlandığın birini gördün mü?"

Arkamı dönüyorum, gözlerim odadaki adamları tarıyor. Beni izleyen birine takılıyor gözlerim. Uzun boylu ve yakışıklı, saçları koyu renk ve gözleri mavi, tam tersi- Hayır. Oraya gitmiyorum. Adamı yokluyorum, küçük bir gülümseme sunuyorum.

O da gülümsüyor ve ben yanaklarım kızararak başka tarafa bakıyorum.

"Tamam, bunu yapma," diyor Erin, boş bardağımlı alıp bana bir tane daha uzatırken.

"Ne yapmak?"

"Başka tarafa bak ve kızar. 'Bakire' diye bağıyor," diye hava atıyor. "Bir bakıma öyleyim."

"Tabii ya, ama bu gece öyle görünmek istemediğini söylemiştin, o yüzden sen de öyle davranmamaya çalış yoksa yaklaşımaz." Erin içkisini toplarken göz ucuyla gizlice bakıyor. "Artık bakmıyor."

Gözlerim onun durduğu yere geri dönüyor. Şu anda bir grup arkadaşıyla konuşuyor. İçlerinden biri onun kadar uzun, omuzları geniş, saçları sarı, sırtı bana dönük. Gri pamuklu bir tişört giyiyor, açık renk kalın kaslarını ortaya çıkarıyor. El kol hareketleri yaptıkça kaslarının bükülmesini ve esnemesini izliyorum, hikayesini arkadaşlarına anlatırken bakışlarım ona takılı kalıyor. Hepsi yüksek sesle gülüyor. Sonra siyah saçlı adam bir şey söyleyip bana doğru bakıyor ve benim bakmamla ilgili bir şey söylemiş olması gerektiğini anlıyorum.

Sarışın adam dönüyor. Bana doğru bakıyor ve kalbim küt küt atıyor, o bakışlarımı tutarken içimde sıcak ve sabırsız bir şey oluşuyor. O anda anladım.

Onu.

istiyorum.

Yeşil gözlerinde bir şey var, içimi ateşe veren yoğun ve sıcak bir şey. Dudaklarım pipetimi buluyor ve emiyorum. Ben yutkunurken gözleri parlayarak beni izliyor. Çenesi güçlü ve sakallı, teni altın sarısı, göğsü rahat pamuğun altında açıkça belli oluyor.

Sonra gözlerimi serbest bırakıyor. Ama sadece korsenin içinde yukarı ve dışa doğru itilmiş göğüslerimi, belimi, kalçalarımı, bacaklarımı takip için,

ve yavaşça yukarı. Son derece kapsamlı, hararetli bir envanter. Bakışları benimkine döndüğünde, alevlenmiş, ama aynı zamanda sanki bana kötü şeyler yapmak istiyormuş ve bunu yaparken her dakikasından zevk alacakmış gibi bir arsızlık da var.

Tüylerim diken diken oluyor, vücudumdan aşağı ve kollarıma doğru kayıyor. Dudaklarının arkadaşlarına "Affedersiniz," dediğini görüyorum ve sonra

Be

n. O yaklaşırken votkamdan bir yudum daha alıyorum -büyük bir yudum-.

"Tanrım, bu mu?" Erin arkasını dönüp kendini hafifçe yelpazeliyor Sadece benim görebileceğim bir şekilde. "Burası ısınıyor." "Çok sıcak," diye mırıldandım.

Dikkatleri üzerine çekti. Kadınlar onun hareketlerini takip ediyor ve bunu belli etmiyorlar ama onun odağı benim üzerimde, bana doğru yürürken bir kez bile sapmıyor. Yanıma yaklaştığında, iri ellerinden biri bira şişesine sarılmış, gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyor.

Sırıtıyor ve tam o anda anlıyorum. Bacaklarım altımda jöleye dönüştü.

"Merhaba," diyor, sesi derin ve kendinden emin.

Anlık bir ihtiyaçla vücut parçalarımın zonklamasına neden oluyor. Bir yanıt bekliyor ama ne söylemem gerektiğini bir türlü hatırlayamıyorum. Kelimeler şu anda yabancı geliyor.

Biraz eğiliyor ve ben onu içime çekiyorum, hafif kolonya ve sabun kokusunu yakalıyorum. "Buraya biriyle mi geldin?"

"Sadece arkadaşım Erin." Elimi ona sallıyorum. "Başka kimse yok," diye eklemeyi düşünüyorum.

Başını sallıyor, bir ona bir bana bakıyor, gözlerinde tatmin olmuş bir parıltı var. Sonra elini uzattı. "Ben Jake. Jake Tanner."

Elimi onunkinin içine sokuyorum ve parmakları elimi sarıyor, sert, sıcak ve sert. Hayal gücüm o elleri anında çıplak tenimde, aşağıya doğru, iç çamaşırımın içinde dolaştırıyor, o kalın parmaklardan biri içime doğru ilerliyor. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyor.

Yanaklarım ısınıyor ve Jake hafifçe sıkıyor, nefesini dışarı veriyor, bir şey bekliyor "Ben Jamie," diyorum ona. "Murphy," diye ekliyorum bir süre durakladıktan sonra.

"Sen ve arkadaşın bize katılmak ister misiniz, Jamie?"

Vay anasını.

Bunu gerçekten yapıyorum.

Bu oluyor.

Eli hâlâ benimkini tutuyor ve güçlü hissettiriyor. Daha önce hiç hissetmediğim şeyler yapabiliyor.

"Çok isteriz," diyor Erin benim adıma, çünkü iş flört etmeye geldiğinde büyük bir başarısızlık yaşadığım ortaya çıkıyor.

Jake beni insan gruplarının, masaların ve telaşlı bar çalışanlarının arasından geçirerek masalarına götürüyor. Erin'in takip ettiğinden emin olmak için arkama bakıyorum. Bakışlarımı yakalıyor ve arkamızdan bize ayak uydururken gözlerini büyütüyor. "Hubba hubba," diyor ve yüzünde bir öpücük ifadesi beliriyor. "Bunu sen halledersin." İhtiyatlı bir çift başparmak işareti alıyorum.

Gideceğimiz yere vardığımızda Jake bizi arkadaşlarıyla tanıştırıyor. İsimlerini kısaca hatırlıyorum ama elimi bırakmadığı için aklımdan uçup gidiyorlar. Onun yerine beni daha yakına çekiyor ve tekrar eğiliyor, konuşurken nefesi tenimi en lezzetli şekilde gıdıklıyor. "Söyle bana Jamie Murphy. Bu gece burada bu halde ne yapıyorsun?"

Yüzümü çeviriyorum ve bu bizi yakınlaştırıyor, fısıldadığımda gürültüden beni duyacak kadar yakınlaştırıyor. "Burada ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Görünüşe göre bir sürü kalp kırmayı planlıyorsun." "Bir sürü değil.

Sadece bir tane, belki."

Jake sırtıttı, cevabımdan hoşlandığı belliydi. "Bana kendinden bahset."

Orduya katıldığımdan bahsetmek istemiyorum. Nedeninden emin değilim. Muhtemelen bildiğim tek evi terk etme fikri korkunç olduğu içindir. Yine yeni yüzler. Yeni insanlar. Tamamen farklı bir yaşam tarzı olacak ve şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Ayrılana kadar sadece anı yaşamak istiyorum. "Okulu yeni bitirdim."

Jake hızla geri çekiliyor ve kaşlarını çatarak elimi bırakıyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"On sekiz."

Kaşları . "Bir için beni endişelendirdin." "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi iki."

"Ve sen... buralarda mı yaşıyorsun?" Güzel, Jamie. Ne harika bir soru. İçkimden bir yudum alıyorum. Belki daha fazla votka beni biraz daha gevşetir, garipliğimi biraz olsun azaltır.

". Tur mu istiyorsunuz?" Bunu sen istedin.

Ya şimdi ya da asla.

Cesaretle derin bir nefes çekiyorum, gergin enerjiyi dağıtmaya çalışıyorum. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

Bir yudum daha alıyorum ve bardağımın boş olduğunu fark ediyorum. "Bir tane teklif edip etmediğinize göre."

Jake ağır ağır nefes verir, dudakları kıvrılır. "Demek bu gece kalbimi kırmayı planlıyorsun, öyle mi? Sana evimi gezdirdikten sonra mı?"

"Jake, ben..." Gözlerim aşağı doğru bakıyor. Şaka yaptığını biliyorum. Gerçekten kalbini kıracağıma inanmıyor, ama muhtemelen ona sadece bu geceyi istediğimi söylemeliyim, bir şekilde *tüm* erkeklerle yatıyormuşum gibi görünmeden. Gerçi kimi kandırıyorum ki? Muhtemelen bunu hiç düşünmeyecektir. Erkeklerin hepsi tek gecelik ilişkilerden ibaret, değil mi? Bunu fazla düşünmeyi bırakmalıyım.

Başparmağını çenemin altına sokuyor ve başımı yukarı kaldırıyor. Gözlerine bakıyorum, onda bir tereddüt görüyorum. "Belki başka bir zaman?"

"Hayır," diyorum hızlıca ve bardağımı yanımdaki masaya koyuyorum. "Bu gece güzel."

Jake başını sallar. "Önce sana bir içki daha ısmarlamama ne dersin?" Elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Benimle bara gelir misin?" Erin'e haber vermek için döndüm. Çocuklardan biri ve Jake'in arkadaşlarından biri olduğu anlaşılan başka bir kızla derin bir sohbete dalmıştı. Beni daha iyi duyabilmesi için kulağına eğildim. "Bir içki daha alacağız. Sen de ister misin?"

Başını sallıyor ve yarısı dolu içkisini el kaldırıyor. "Geri döneceğim."

Jake beni uzaklaştırıyor, kalabalığın arasından bir yol açarken beni yakınında tutuyor. Çıplak göğüs dekoltem arkadan koluna sürtünüyor. Bu temas vücudumda bir elektrik vızıltısı yaratıyor. Yürürken başını çevirip bana ateşli bir bakış atıyor ve onun da bunu hissetmiş olması gerektiğini biliyorum.

Tanrım, bütün seksler böyle mi başlıyor? Çünkü neredeyse dayanılmaz. Onu bu yerin zeminine itmek ve zevk beni parçalayana kadar ona sürtünmek istiyorum. Kimin gördüğünü umursayacağımı bile sanmıyorum.

Bara ulaştık ve Jake beni yanına oturttu. Bölgesel bir hareketle kolunu tam olarak etrafıma dolamadı, ama birlikte olduğumuzu gösteren ince bir jestle sırtıma hafifçe dayanıyor. Bu hoşuma gitti. Bu onu daha da ateşli yapıyor.

"Ne içiyorsun?"

"Votka ve soda."

Benim tercih ettiğim ieeği ve kendisi için bir bira sipariş ediyor. Sonra beklerken bana baktı. "Jamie, biraz klişe olacak ama seni daha önce burada görmediğimi söyleyeceğim. Buralarda mı bydn?"

"oğunlukla. Küçükken çok seyahat ederdik, bu yüzden orada burada özel öğretmenler tarafından evde eğitildim, ama bunun dışında, evet, burası evim. Hayatım boyunca burada yaşadım."

"Seyahat kısmını saymazsak, ben de aynıyım. Ne zaman on sekiz yaşına girdin?"

"Dört gün önce."

"Sadece dört gün m?" Jake çenemi kavradı ve eğildi.

Beni pecek.

Kalbim durdu.

"Doğum günün kutlu olsun güzel kız," diyor ve müzik etrafımızda yoğun bir şekilde çalarken, insanlar gruplarında yüksek sesle bağırırken ve bardaklar şıngırdarken dudakları benimkilere dokunuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve her şey kayboluyor. Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar kendimi ona doğru bastırıyorum.

Bir an için sadece biz varız, ağzı benimkinde, eli kalçamı kavramak için hareket ediyor, beni sıcaklıkla dağlıyor. Geri çekiliyor ve bu okyanusun altından yüzeye çıkmak gibi bir şey. Birden tekrar nefes almaya başlıyorum ve etrafımızdaki gürültü bir kez daha artıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve boğazımı temizliyorum.

Dudaklarımızın en ufak bir dokunuşuydu, ama öpüşmek buysa, neden herkes bunu her zaman yapmıyor?

"Ne için? Doğum günü dileği için mi yoksa öpücük için mi?"

"pck, ama doğum günü dileği de neredeyse onun kadar iyiydi." "O zevk bana ait."

Barmen içkilerimizi bıraktı ve Jake karşılığında bira banknot verdi. Sonra benim ikimi aldı ve bana doğru uzattı. "Senin için."

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar ve bardağı alıyorum. Bardak buz gibi ve ateş gibi yanan tenimi serinletmek için göğsüme sürmek istiyorum.

Pipeti ağzıma sokmayı başardıktan sonra votkayı emişimi izliyor, sıvı kaybolana ve geriye buz parçalarından başka bir şey kalmayana kadar kaşları kalkıyor. Sonunda küçük bir hprdetme oluyor ve sonra boş bardağımı barın üzerine koyuyorum. Birasından bir yudum bile almadığını fark ediyorum ama bitirmesi için sabrım olduğundan emin değilim. Ben alıyorum

elinden alıp boş bardağımın yanına koydu. "Peki... tura ne dersin?"

Jake'in dudakları yavaşça kıvrılıyor, kötü ve sıcak. Kızlık organlarım sıkıştı.

Tanrı'nın kutsal annesi.

OceanofPDF.com

G Dışarı çıktığımızda, barın sıcaklığından gecenin serin havasına geçerken tüylerim diken diken oluyor.

Jake kaşlarının birbirine yaklaştığını fark etti. "Palton nerede?"

Isınmak kollarımı . "Yanıma almadım."

"Jamie," diye sesleniyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak taksi durağına doğru yürürken beni kendine çekiyor. Bunun ağırlığı ağır, jesti harika bir şekilde samimi. Yıllar sonra ilk kez, çok az tanıdığım bir adamla birlikte olmama rağmen kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum. Jake'le ayrılmak muhtemelen pervasız arayışlar listeme bir tik daha atmak olacak ama içgüdülerim bana istemeden de olsa iyi bir adam bulduğumu söylüyor.

Belki de beni yanında bara götürmesiydi, böylece votkamı içerken içime ne kaçmış olabileceği konusunda endişelenmeden kendimi güvende hissedebiliyordum. Ya da belki telefonumu çalıp ehliyetinin fotoğrafını çekmesi ve ayrılmadan önce Erin'e mesaj atmamı istemesiydi. Ya da belki de şu anda benimle birlikte yavaşça yürümesi ve zarif topuklu ayakkabılarımla acele etmememe izin vermesiydi.

Bu seni mutlu etti mi, Bear? İyi bir tane bulduğum için mi? Yoksa ömür boyu pişmanlık mı duyacaksın?

İçimi bir hüznün dalgası kaplıyor, midem düğümleniyor. İki yıl geçti ve ben onu hala özlüyorum. Hâlâ her gün onu düşünüyor ve kafamın içinde onunla konuşuyorum. Neden önemli olan herkes bir anda çekip gidiyor?

Kaldırıma ulaştığımızda Jake omzumu sıkıyor. "İyi misin?"

Dönüp ona bakıyorum, başımı eğip gözleriyle buluşuyorum. Kolları beni sarıyor, sıcak ve güçlü, ve fark ediyorum ki belki de hiçbir şey yoluna girmeyecek, ve belki bu da sorun değil. Belki de hayat bundan ibarettir. Böyle anları yakalamak. Başka hiçbir şeyiniz olmadığında sizi ayakta tutan anlar.

"Şu anda kendimi *çok* iyi hissediyorum."

Jake gülümseyerek omzumun üzerinden bakıyor ve bir taksi çağırırken bir kolunu kaldırıyor. Taksi yanaşıyor ve arka yolcu kapısını açarak beni bırakıyor. "Emin misin?"

Yola inip kapıyı tutuyorum, bir bacağımı içeri kaydırıdıktan sonra dönüp ona bakıyorum. "Yüzde yüz."

Oturup, Jake'in yanıma kayabilmesi için diğer tarafa geçiyorum. O da öyle yapıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Cüssesi beni sıkıştırıyor ve vücudunun benimkine nasıl süründüğünün aşırı farkında olmamı sağlıyor.

"Nereye?" diye sorar şoför.

"Lilly Caddesi. Teşekkürler, dostum."

Gecenin içinde kükreyerek ilerliyoruz ve Jake avucunu uyluğumun üst kısmına kaydırıp beni orada tutuyor. Nefesim kesildi ve tutuldu.

"Bana seyahatlerinden bahset," diyor Jake, gecenin bir yarısı bir takside, elini çok az tanıdığı bir kızın bacağına koymuş olmak tamamen normalmiş gibi konuşarak. Bana bakmak için dönüyor. "Gençken çok seyahat ettiğinden bahsetmiştin."

Doğru. Sıradan bir konuşma. Bunu yapabilirim. Sadece haftanın her günü erkeklerin elleri kalçanın üstündeymiş gibi davran. Büyütülecek bir şey değil. Ha!

"Seyahat ettik. Çok seyahat ettik." "Biz kim?"

Avuç içi yavaşça ovmaya başladı. Titrek bir nefes alıyorum. "Ben ve babam. İşi için."

"Ne tür bir iş?"

"O bir MMA dövüşçüsüydü," diye cevap veriyorum, itiraf etmek artık eskisinden biraz daha kolay geliyor. Geçmişim artık halk için eski bir haber. Artık kimse biraz daha derine inmedikçe noktaları birleştirmiyor ve Bear ile Erin dışında kimse bunu yapma zahmetine girmedi. "Karma dövüş sanatlarını biliyor musun?"

"Bu etkileyici." Jake'in avucu yavaşça ovmaya devam ediyor. Karıncalanmalar her yerde patlak veriyor. "Sana herhangi bir hareket öğretti mi?"

"Bana o öğretti."

Güzel yeşil gözleri parlıyor ve bana doğru eğiliyor. Başımı çeviriyorum ve aramızda sadece bir santim mesafe kalıyor. "Sende bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendinizi daha farklı taşıyorsunuz. Sanki vücudunuza ve yapabileceklerine güveniyorsunuz. Korku yok." Avuç içi içe doğru kayıyor ve nabzım hızlanmaya başlıyor. "Bu inanılmaz seksi."

Yutkunuyorum, zar zor düşünebiliyorum. "Bu yüzden mi geldin?" "Neden geldiğimi mi bilmek istiyorsun?"

"Evet lütfen," diye nefes alıyorum.

"Çünkü seni gördükten sonra başka bir şey göremedim."

Kalbim düzenli bir şekilde çarpıyor, bir şeyler *hissetmeye* başlıyorum.

Oraya gitme bile.

Kalbim protesto için tekrar güm güm atıyor.

Bu bir replik, Jamie. Muhtemelen bütün kızlarla kullandığı bir cümle.

Taksi, sahilten üç blok ötede bulunan küçük bir kulübeye varıyor. Yıpranmış ve solmuş küçük çitleri, bahçesindeki yabancı otları ve sarkık verandasıyla umutsuzca bir tadilata ihtiyacı olduğunu gece bile görebiliyorum.

Ben para teklif edemeden Jake şoföre parayı ödüyor. Sonra elimi tuttu ve arabadan inmeme yardım etti.

"Burada mı yaşıyorsun?" O kapıyı kapatırken ben de soruyorum.

Şoför hızla uzaklaşıyor ve biz de çatlak çimento yoldan aşağı iniyoruz. "Kiraladım ama o kadar güzel bir yerde ki kalıcı olmasını umuyorum. Kız kardeşimle birlikte satın alıp yenilemeyi konuştuk."

"Kız kardeşin mi var?"

"Ben biliyorum. Adı Finlay ama biz ona Fin diyoruz. Benden daha genç ama çok zeki. Araştırmacı bir bilim insanı olmak için çalışıyor," diyor gururla. "Kuzey Kutbu'ndaki iklim değişikliğine odaklanmak istiyor."

"Vay canına, bu inanılmaz. Bence dünyanın onun gibi daha fazla insana ihtiyacı var."

Anahtarını ön kapının kilidine sokar ve çevirir. "Bir gün Antarktika'daki tüm buzlar eriyecek ve artık olmayacak. Umarım ben yaşarken bunu görmem. Ama belki onun araştırması bir fark yaratabilir."

Jake kapıyı iterek açıyor ve beni içeri götürüyor, eli sırtımda. "Ee," dedi ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Bu turu gerçekten istiyor musun?"

"Belki sonra." Parmaklarım kot pantolonunun kemer köprüsünden geçiyor ve onu kendime doğru çekiyorum, cesaretimle kendimi şaşırtıyorum.

Jake başını eğiyor. "Sonra," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı.

Sonra ağzı benimkinin üzerinde, dili içeride geziniyor. Arkamdaki ön kapağı bastırılana kadar vücuduyla geriye doğru itiyor. İlk gerçek öpücüğüm sıcak ve sertti ve bir an için şokta asılı kaldım. Bu şok çabucak kayboluyor ve tecrübesizliğimi fark etmemesini umarak geri çekilmiyorum.

Heyecanım karşısında inliyor ve ellerimi yavaşça göğsüne doğru kaydırıp kollarımı boynuna doluyorum. Elleri aşağıya kayıyor, arkamı kavrayana kadar uzanıyor. Dili daha da derine iniyor, ben havadaymışım da o boğuluyormuş gibi öpüyor beni. Bu yeterli gelmiyor. *Daha fazlasına* ihtiyacım var. Bir elini serbest bırakıp saçlarımı şiddetle avuçladığında ve nabzımı stratosfere yükselttiğinde onun da aynı şeyi hissettiğini anlıyorum.

Ağzını benimkinden çektiğinde nefes almak için mücadele ediyorum. Bacakları jöleden yapılmış, nefes nefese, titreyen bir karmaşa.

"Benim odam," diye mırıldanıyor, beni .

koridorda geriye doğru yürütüyor, öpüyor.

Vücudumun her parçası zonkluyor, evet, evet, EVET diye bağırıyor!

Ama kalbimin bir yerinde, zar zor duyabileceğim kadar küçük bir ses konuşuyor. *Bekle.*

Ne dedin? Az önce bekle mi dedin? Ne için bekleyeyim?

Ayl.

Hayır. Bunu istiyorum. Jake'i istiyorum.

Jake iyi bir adamdır. Durmasını istersen aldırılmaz.

Durmasını istemiyorum, lanet olsun.

Koridorun sonuna vardığımızda Jake beni kapının önünde durdurup geri çekildi, gözleri odaklanmamıştı ve saçları dağınıktı. "Durmamı ister misin?" diye soruyor sanki kafamdaki çelişkili düşünceleri duyabiliyormuş gibi.

"Hayır." Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve bu boyumu birkaç santim aşağı indiriyor, beni gözleriyle buluşmak için başımı daha da eğmeye zorluyor. "Kesinlikle hayır."

Gömleğini tutup yukarı doğru itiyorum. "Bundan kurtulmalısın." Gemiye biniyor ve başının üzerinden çekerek göğsünü bakışlarıma açıyor. Bir an için öylece bakakalıyorum. Vücudu sonsuz bir kum tepesi dalgası gibi. Bir şekilde gerçekliğe meydan okuyan engebeli, altın rengi bir arazi.

Jake etkileyici bir pazu gösterisiyle tişörtü elinde sıkıyor, sonra da fırlatıp atıyor. İş bittiğinde hala bakıyordum.

"İyi misin?"

" sanmıyorum." Ağzım nefes almak için çırpınan bir balık gibi açılıp kapanıyor. "Sadece bundan emin değilim..."

"Neyi?"

Benimle paylaştığı hediyenin üzerinde bir el sallıyorum. "Bunların hepsi gerçek." Elimi tutuyor ve karnının üzerine koyuyor.

Karın kasları biraz dalgalanıyor. "Neydi o?"

Jake sırtıyor. "Ellerin soğuk."

"Paltom yoktu, hatırladın mı?"

Bakışları göğüs dekolteme düşüyor, ısınıyor.

"Hatırlıyorum." "Pantolonunu çıkar," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Sen de seninkini çıkar."

Pantolonumun düğmesine uzanıyorum, düşünmeden küçük tokayı açıyorum. Fermuarı çekip açıyorum ve pantolonumu aşağı itiyorum. Jake, soyunma tarihinin en seksi olmayan soyunmasını gerçekleştirdiğime emin olduğum için gözlerinde parlayan eğlence taşlarıyla beni izliyor. Pantolonumu ayak bileklerimden kurtararak tekmeliyorum. Üzerimde küçük siyah büstiyerim ve kalçalarımı saran, iç çamaşırı süsü verilmiş siyah askılı dantel parçasından başka bir şey yok.

İşim bittiğinde, sanki soyunmak için harcadığım çaba yüz metre koşmakla eşdeğermiş gibi oflayarak doğruluyorum. Jake beni izliyor ve gülme isteğini dizginlediğini hissediyorum. Yanlış mı yapıyorum? Siktir et. Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup kabadayılık taslıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

"Bu işi bitirmek istiyor gibisin." Yüzüne sıcak, erimiş tereyağı gibi bir sırtıma yayılıyor. "Seks çamaşır yıkamak değildir, Jamie."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandım, savunmacı bir tavırla.

"Önce bir içki daha içmeye ne dersin?"

"Bir içki. Evet!" Teklifin üzerine atlıyorum, kollarımı sallıyorum ve rahat görünmek için saçma bir şekilde ellerimi hafifçe birbirine vuruyorum. "Varsa bir bira."

Jake dönüyor ve evin arka tarafına doğru yürüyor. Ben de onu takip ediyorum, koridorun sağda küçük bir mutfığa, solda da oturma alanına açıldığı yere kadar. Arka kapılar eski olabilir ama çerçeveli beyaz Fransız kapılar ahşap bir güverteye açılıyor ve bu güverte de görülemeyecek kadar karanlık bir bahçeye bakıyor. Kanepesi geniş ve peluş, bataklık kumu gibi içine gömüldüğünüz türden ve kalın minderler sizi uzanıp başınızı dinlendirmeye davet ediyor.

"Kendini evinde hisset," diye sesleniyor, kafası buzdolabına sıkışmış.

Küçük büstiyerim ve seksi külotumdan başka bir şey giymeden o rahat koltuğa oturuyorum. Bardak şingirtısını ve buzdolabının kapısının çarparak kapandığını duyuyorum, sonra elinde iki şişe soluk birayla yanıma geliyor. Birini bana uzatıyor, alıyorum ve diğerini önümüzde duran yaralı sehpanın üzerine koyuyor.

Oturuyor, gövdesini bana doğru çeviriyor ve kolunu kanepenin arkasına dayıyor.

"Yani..." Birayı dudaklarıma götürüyorum. Söyleyecek zekice bir şey bulmaya çalışıyorum ama içim içimi yiyor. Elimde hiçbir şey yok. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir asker çocuğuyum."

Erin barın onlarla dolu olacağını söylemişti. Sadece yapısına bakarak bile tahmin etmeliydim. Kasları düzenli spor salonu tekrarlarından oluşmuş gibi görünmüyor. Daha ziyade açık havada sırt çantalarıyla dağlarda koşarak, uzun mesafe yüzerek, o kadar zor engelli parkurlarda durup dinlenebilmek için sakatlanmaya dua ederek kazanılmış gibi görünüyor. Beni bekleyen şey bu ve bu düşünce sinirlerimin bir çentik daha atmasına neden oluyor.

"Bu bir sorun mu?"

"Bu gece ."

Jake birasını aldı ve yere koymadan önce bir yudum aldı, biraz daha yaklaştı. "Ama yarın öyle mi?"

"Yarın burada olmayacağım."

"Öyle mi? Yarın seninle uyanacağımı umuyordum."

Onun gibi biriyle uyanmak mı? Bunu her gün yapabileceğime eminim.

"Şehirden ayrılıyorum."

Kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Sanırım benim bir asker kız olduğumu söyleyebilirsin." "Jamie, bebeğim, neden?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Yapabilirsin, ama eğer yarın gidiyorsan, sana sahip olduğum zamanı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Jake şişeyi elimden alıyor ve kendi şişesinin yanına koyuyor. Sonra elimi tutuyor ve belimi kavrayıp beni kaldırarak kucağına oturtana kadar beni kendine çekiyor. Ellerim göğsünün üzerinde yayılıyor, vücudunun sıcaklığı göz alıcı. Sinir ve beklentinin karışımıyla titriyorum. "Bundan en iyi şekilde böyle mi yararlanacağız?"

"Tabii ki öyle." Kalçalarını yukarı doğru eğerek kasıklarını benimkilere sürüyor. Sürtünme bacaklarımla arasındaki ağrıyı hafifletiyor ve aynı zamanda artırıyor. Beklenmedik ve heyecan verici. Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı ki durdu.

"Durma."

"Jamie, sen..." bana kararsız bir bakış attı, "...bunu daha önce yaptın mı?"

Lanet olsun. Nasıl bu kadar açık olabilirim? "Bu değil," diye cevap veriyorum, elimi aramızda sallayarak. Umarım bu hareketin sadece şu anda yaptığımız şeyi kastettiğini, her şeyi kastetmediğini düşünür.

Jake'in kalçamdaki eli içeri doğru kayıyor ve bacaklarımla arasındaki sıcak, ağrıyan yeri avuçlayarak iç çamaşırlarımın üzerinden sıkıca okşuyor.

Ugh.

Evet. Çok

iyi.

İnliyorum.

"Peki ya bu?" diye soruyor, gözleri yüzümden. Lanet olsun. "Bu da değil."

"Jamie," diyor inleyerek. Başını kanepeye yaslıyor ve gözlerini kapatarak sinirli, boğuk bir kıkırdama çıkarıyor. Elini çekip beni yapayalnız bırakıyor. Hâlâ kucağında olmama rağmen geri çekildiğini hissedebiliyorum. "Bu gece birinin kalbini kırmayı planladığını söylediğinde, dalga geçtiğini düşünmüştüm."

"Jake." Elini tutup eski yerine koyuyorum. "Buraya kalbini kırmak için gelmedim. Sadece seni istiyorum..."

Başını dikleştiriyor, gözlerini bana diyor. "Neye?"

Sanki etrafta beni duyabilecek insanlar varmış gibi sesim alçalıyor. "Sik beni."

Nefesini içine çekiyor.

"Lütfen?" Yalvarıyorum, çünkü evet, bundan daha aşağısı olamaz, değil mi?

Yanaklarım şu anda güneşten daha sıcak hissediyorum. "Becer beni, Jake."

Eli tekrar geri çekiliyor ve o kadar saçma bir şekilde sinirleniyorum ki bu kanepenin üzerinde sinir krizi geçirmek istiyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturabilir miyim? Bunların hiçbirini daha önce yapmadın mı? Sen..." sanki bu kelime yabancıymış gibi tereddüt ediyor ve devam ediyor "...bakire misin?"

"Sadece fiziksel anlamda."

"Sadece ..." Jake başını kaşıyor.

"Porno izledim. Nasıl işlediğini biliyorum."

Gülüyor. "Tamam."

"Yani zihinsel anlamda yüzde yüz bakirelikten arındırıldım." "Peki ya duygusal anlamda?"

Jake'in beni ovma şeklini taklit ederek kalçalarımı öne doğru kaydırıyorum. İnliyor.

"Ne olmuş ona?" Ben soruyorum.

Kalçalarımı mengene gibi elleriyle kavırıyor, parmakları beni durdurmaya ve aynı anda devam etmem için beni teşvik etmeye çalışıyormuş gibi kazıyor. "Özel olmalı. Değer verdiğin biriyle."

"Seni önemsiyorum," diyorum yüzünüzce çünkü sürtünme hâlâ çok iyi hissettiriyor. Bu noktada trenin ilerlemeye devam etmesi için her şeyi söyleyeceğimden eminim.

Jake bana bir bakış attı.

"Peki." Biraz daha ovuyorum ve öğütüyorum. "Fırsat verilirse yapabilirim."

Kalçalarımındaki eller beni kaldırıp tekrar yanındaki kanepeye oturturken kıkırdaması gırtlaktan geliyor ve hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. "İnanılmaz derecede inatçısın."

Üstümü bir arada tutan küçük kancalara arkamdan uzanıyorum. Belki üstümü çıkarmam işime yarayabilir çünkü cidden, bütün gün seks için hazırlandım ve onu elde edene kadar da gitmeyeceğim. "Aynen öyle. Bu oluyor, Jake." Dudaklarım büzülüyor, ilk kancayla boğuşurken kollarım geriliyor. Onu çeğiştiriyorum. "Bu çok..." çeğiştiriyorum "tamamen..." çeğiştiriyorum, çeğiştiriyorum "...oluyor. O zaman yarın gideceğim..." çeğiştir "...ve sen..." sinirli bir hırıltı "... beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın!"

"Jamie-"

"Arrrgghh!" Oflayarak pes ederken kollarım sallanıyor. Alnımda ter lekeleri var ve saçlarım sıcak yüzüme yapışıyor. Şu anda ona ne kadar seksi görünmediğimi hayal bile edemiyorum. Çaresiz, terli, inatçı, bakir bir karmaşa. Kabul edelim. Bu gece kendimi yeterince utandırdım.

"Sanırım gitmeliyim." Kalkmaya başlıyorum, masadan biramı alıyorum çünkü yol için bir taneye ihtiyacım olacak.

Jake bileğimi tuttu ve ben de durdum. "Yapma." Başını sallıyor. "Biz..." gözleri etrafa bakıyor, bir şeyler arıyor "...televizyon falan izleyelim. PlayStation'ım var."

Gözlerim onun yüzünde daralıyor, küçük kalbim reddedilme karşısında kan ağlıyor. "Bilgisayar oyunu mu oynamak istiyorsun?"

"Bundan daha iyi bir şey yapmayı tercih ederim ama senin de gitmemeni tercih ederim. Call of Duty'ye ne dersin?"

"En son sürüm sende mi?"

Başını sallıyor.

"Bunu neden söylemedin ki? Call of Duty oynamaktan daha iyi ne olabilir ki?"

Jake bana evet, belli ki daha önce seks *yapmamışsın* der gibi bir bakış atıyor. Elimi bırakıyor ve biramı yere bıraktıktan sonra televizyon ünitesine doğru yürüyorum, gözlerinin kıkımda olmasını umuyorum, eğer benden daha inatçı olmasaydı şu anda ellerinde tutabileceği kıkımda.

Yanaklarımın çoğunlukla açıkta olduğunu biliyorum. İç çamaşırı kesinlikle pratik amaçlar için tasarlanmamış.

Kalbini ye, Jake!

Eğilip eğlence konsoluna uzanırken başımı hafifçe çeviriyorum. Çevresel görüşümden baktığını görebiliyorum. Kesinlikle bakıyor, elleri sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi uyluklarını aşağı yukarı ovuşturuyor.

Güzel.

PlayStation'ı açıyorum. Yeşil ışık yanıp sönüyor, kulaklıkları ve kumandaları elime aldığımda cihaz *vızıldıyor*. Sonra yüzümü ona dönüyorum. Bu geceki aşırı makyajım ve kadınsı kıyafetlerime bakarsak görünüş aldatıcı. Erkek fatma olarak yetiştirildiğimi ve Call of Duty'nin en sevdiğim oyun olduğunu bilmiyor. Advanced Warfare'de profesyonel takımımın adı The Black Keepers ve biz tamamen hükmediyoruz.

Şeytani bir sırıtış yüzümü aydınlatıyor, burada iç çamaşırlarımla durduğumu, kanepede seksi, yarı çıplak bir adamın beni izlediğini yüzde yüz unutuyorum. "Aşağı iniyorsun, Tanner."

Cevap sırıtışı düpedüz ateşten. "Kartlarını doğru oynarsan, Murphy, tatlı kıkına bahse girebilirsin ki aşağı ineceğim."

OceanofPDF.com

Hostiller İHA'nızı yok etti," diyor monoton kadın sesi simülatörü, ormandaki eski köhne binaların arasından manevra yaparken.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Jake, "Arkadayım ama sanırım sağındaki evde biri var," diye cevap verir.

Kanepede bağdaş kurmuş oturuyor, üzerinde bir çift siyah boxer-şorttan başka *bir* şey yok - sonunda onu *biraz daha rahat olmaya* ikna ettim

-Ve bir oyun kulaklığı. Seksi olmamalı ama yarı çıplak bir GI Joe gibi görünüyor. Ben de aynı şekilde onun yanında yerde oturuyorum, sırtımı kanepeye yaslamışım. Etrafımızdaki sehpa ve halının üzerinde on tane boş bira şişesi var; bu şişeler şu anki sarhoşluğumun kanıtı, ama ne gariptir ki oyun oynama yeteneğimi hiç etkilemedi.

Bütün gece oynarken konuştuk. Jake de tıpkı Bear gibi rugby oynuyordu ve birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını merak ettim. Sorabileceğimden değil. Jake Guinness'i de sever. Tatmin edici ve yumuşak olduğunu söyleyerek bana denemem için söz verdirdiği bir şey. Bir kızın altına yatmak gibi, dedi, bu da her yerimi sıkmama neden oldu. Bunu bana yapması fikri çok hoşuma gitmişti ama bunu bir başkasına yapması fikri pek hoşuma gitmemişti. Kıskançlık çok mu?

Bana çocukluğundan beri en iyi arkadaşı olan Ryan Kendall ile birlikte ıssız bir yere küçük bir bar dolabı götürdüklerini, içini yakıtla doldurduklarını, elektrikli bir fünüye yerleştirdiklerini ve gazın buharlaşmasını beklediklerini anlattı,

sonra patlattı ve kapının büyük bir alev sütunu üzerinde gökyüzüne doğru uçmasını izledi.

"Bu çok gülünç derecede tehlikeli!" Ona o kadar çok güldüm ki bir arazi aracını vurmayı tamamen kaçırdım ve onun yerine bir ağaca çarptım.

"Tamamen aptalca," diye kabul etti, o da gülerek. "Yine de görmeyi çok isterdim."

"Bir dahaki sefere bir ev aletini havaya uçurmaya karar verdiğimizde seni de yanımızda götüreceğim," diye şaka yaptı, sanki birbirimizi gerçekten tekrar görecekmışiz gibi.

Kendimi ona Bear'ı ve nasıl gittiğini anlatırken buldum. Ve nasıl o kadar sinirlendiğimi, çitleri nasıl ateşe verdiğimi. "Değiştirildi, ama ben ..."

"Ne dedin?" diye sordu, elini kumandasından birasını masanın üzerinden aldı ve uzun bir yudum aldı.

"Bir parçasını sakladım. Bu ne kadar aptalca?"

"Aptallık, on üç yaşındayken bir buzdolabını havaya uçurmaktır. O çit parçasını saklamak bir hatıradır. Birinin size nasıl hissettirdiğini hatırlatır."

"Evet, tek yaptığı bana ne kadar kızgın olduğumu hatırlatmak." "Sana mı yoksa ona mı?"

"Bilmiyorum. Çok yakından bakmıyorum."

Ailesi hakkında konuşmaya başladık ve filmlerde gördüğünüz türden bir çocukluk geçirmiş gibiydi. Babası Mike, yıllarca ulusal düzeyde ragbi oynayarak form tutmuş, fizyoterapi kariyerine başladıktan sonra Jake ve Ryan'ı spora kazandırmıştı. Annesi Julie, kişisel asistan olarak çalışıyordu ama takım yönetiminde de yer alıyordu: formaların düzenlenmesi, kayıtların yapılması ve programların koordine edilmesi. Kız kardeşi Fin çalışkandı, burnu her zaman bir ders kitabının içindeydi.

Ben de ona babamdan bahsettim. Kazadan bahsetmedik ama Jake onun kim olduğunu bildiğinden bahsetti. Onu dövüşürken gördüğünü söyledi. Yani ne olduğunu bildiğinden oldukça eminim, yine de bunu büyük bir mesele haline getirmedi ya da bu konuda konuşmamı beklemedi.

"et," diye bağılıyor Jake ve beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Eğilip bir kurşundan kıl payı kurtuluyorum ve kayalık arazide ve çamurlu suda koşarak başka bir binanın arkasında siper alıyorum. Sağımızdaki bir ağaç kümesinin arkasından bir köpek sahneye katılıyor. Gözlerim kısılıyor ve içimden çakırkeyif bir *hıçkırık* kaçıyor. "Bunun bizim köpeklerden biri olduğunu sanmıyorum."

"Onu öldürmek istemiyorum."

"Bebeklik yapma." Ateş açıyorum ve kan yere sıçırıyor, köpek parçalanıyor. İleri koşup parçalanmış üstünden atlıyorum. "Eğer

"Onları öldürmezsen, onlar da seni öldürür."

"Bebeğim, çok kalpsizsin!"

"Hey, hayatını kurtardım!"

Hızla ilerlemeye devam ediyorum ve bir düşman askeri önümdeki köprüye tırmanıyor. Kurşunlar yağıyor ve yan taraftan kanlı bir yığının içine düşüyor.

"Avantaj bizde," diyor ses simülatörü. Ben

kükrüyorum. "Aynen öyle."

Ormandan ve daha kayalık araziden koşarak geçiyoruz, silahlarımız hazır. Jake esniyor.

"Hayır, Jake. Yorgun olamazsın."

Sesi alçak ve uykulu. "Saat kaç?"

"Hâlâ erken," diye yalan söylüyorum çünkü en son kontrol ettiğimde saatin sabahın ikisi olduğuna eminim. Gözlerim yanıyor ve depoda hiçbir şey , ama yuvarlanıyoruz. Her zaman bir takımda oynamış olsam da, daha önce hiç böyle oturup başka biriyle Call of Duty oynamamıştım ve bu çok. Çok. Eğlenceli.

Bitmesini istemiyorum.

"Tanrım, saat sabahın üçü," diye haykırıyor, ikinci kez esnerken dalgın dalgın o muhteşem göğsünü kaşıyor. "Bu işi bitirmeliyiz."

"Henüz değil. Hala-"

Karşıya eğilir ve konsoldaki düğmeye basar. Cihaz kapanıyor, ekran kararıyor. Etrafımızdaki hava durgunlaşıyor, küçük cihaz destansı oyun maratonumuzdan soğumaya başladıkça *tıklamaya* başlıyor.

Nefesim kesildi. "Jake, hayır!"

Kulaklığını ve kumandasını sehpaye doğru fırlatıyor, sonra koltuktan kalkıp bana doğru uzanıyor. "Hadi, güzel kız."

İtirazlarıma rağmen, Jake elektronik aletlerimi elimden aldı ve beni kaldırarak omzunun üzerinden itfaiyeci gibi taşıdı.

"Jake!"

Ben bir patates çuvalı gibi üzerinde sallanırken uzaklaşıyor, itiraz etmeye devam ettiğimde kıcıma hafif bir tokat atıyor. Sonra ovalıyor, büyük avucu sıcak ve kaşındırıcı bir şekilde yarı çıplak yanağıma değiyor. "Mmm," diye inliyorum ve ona doğru düşüyorum, ikram edilen bir köpek yavrusu gibi teslim oluyorum. "İşte şimdi konuşuyorsun," diyorum, kan beynime hücum ediyor.

"Oh, hoşuna gitti mi?" Biraz daha ovuyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık çiçekleri açıyor.

Jake bir kapı aralığından içeri adımını atıyor ve ben düşünüyorum, sırtım altımdaki şilteye çarpmadan önce bir anlığına ağırlıksız kalıyorum. Etrafımdaki odayı ancak bir an için görebiliyorum. Yatak sade, çarşaflar beyaz, şeffaf perdeler açık bir pencereye doğru dalgalanıyor ve havayı serinletiyor. Etraftaki halı kaplı zeminde birkaç çift şort ve birkaç tişört göze çarpıyor.

Odanın öbür ucuna yürür ve pencereyi kapatır. Perdelerin dansı durdu. Işığı kapattıktan sonra bana geri dönüyor, ayın ışığı gözlerindeki hararetle niyeti ortaya çıkarıyor. Kalbim çarpmaya başlıyor. İşte bu kadar.

Sonunda gerçekleşiyor.

Jake yatağa sürünüyor ve nabzım fırlıyor. Bir kolunu ortama doluyor ve ben onun büyük kaşığına küçük kaşık olana kadar beni kendisine doğru çekiyor. Sonra derin bir iç çekiyor. Hava ile dolan göğsünün beni ittiğini hissediyorum. Sonra bırakıyor. "Biraz dinlen, asker kız."

Ne?

Aşağı uzanıyor ve yapılmamış yatağının ucundan çarşafı alıyor. Çarşafı yukarı çekip üzerimize örtüyor ve sanki şu anda gerçekten uyuyabilecekmiş gibi tüm vücudu gevşiyor.

Karanlıkta gözlerim açılıyor. Onun *her* bir *santimini* bana karşı hissedebiliyorum. Her santimini. Lanet olsun. İnç. Resmen *yanıyorum*. Eğer *bakarsa* klitorisimin patlayacağından eminim. Ve *uyuyacak mı?* Olamaz.

"Jake?"

Burnunu enseme sürüyor, sanki pişmiş bir kruvasandan daha güzel kokuyormuşum gibi beni içine çekiyor. "Mmm?"

"Üstüm şu anda ciddi rahatsız." Yalan bile değil. Kemerler ve kancalar içeri giriyor ve benim de -uygun bir şekilde- onu çıkarmam gerekiyor. "Sence arkadaki kancaları benim için açabilir misin?"

"Bunu yapabilirim," diyor sessizce.

Parmakları karanlıkta hafifçe oynuyor. Her bir kanca teker teker çözülürken nefesimi tutuyorum, yavaşça rahatsızlığımı hafifletiyor ve çıplak sırtımı gözlerinin önüne seriyorum. O bitiriyor ve ben önden tutup göğsümden ayırıyorum ve yere doğru fırlatıyorum.

Jake'in avuçları sırtıma sıcak bir damga gibi vuruyor. Beni bir aşağı bir yukarı ovuyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

İnliyorum. "Çok daha iyi."

Eli kalçam boyunca ilerliyor ve sonra yukarı doğru, parmakları göğsümün alt tarafına değene kadar belim boyunca ve daha yukarı doğru ilerliyor.

Tekrar inliyorum, tüylerim diken diken oluyor. Bu kadar basit bir dokunuş nasıl cennet gibi hissettirebilir? Daha fazlasını istiyorum ama nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.

Bu kadar çekingen olma Jamie Murphy, Erin'in kafamın içinde söylediğini duyabiliyorum. Tanrı aşkına, elini tut ve tam memene koy!

Kolumu kaldırıyorum, tam da bunu yapmaya niyetliyim, ama hareketimi ona daha iyi erişim sağlamak için bir davet olarak algılamış olmalı çünkü eli göğsümü avucunun içine alana kadar acı verici, tırnak ısırtan bir şekilde santim santim daha yukarıda dolaşıyor. Başparmağını sertleşmiş meme ucuma sürüyor, eli hafifçe sıkıyor ve boynumun arkasına doğru iniyor.

Vay anasını. Jake Tanner elini çıplak göğsüme koydu ve ben..
Buldum. Nirvana.

Tüm vücudum şiddetli bir ihtiyaçla kıvranıyor.

"Jamie?" Sesi alçak ve boğuk. "Sana dokunmayı çok istiyorum. Yapabilir miyim-"

Bir anda sırt üstü yuvarlandım. "Evet."

Jake kıkırdıyor.

Üzerimde yükseliyor, havada asılı duruyor, gözleri göğüslerimde. Bir nefes veriyor ve göğüslerim aşağı inip tekrar yukarı çıkıyor. "İnanılmaz derecede güzelsin."

"Sen de öylesin."

Çünkü öyle. Jake Tanner bir Yunan tanrısı gibi. Cildi güneş ışığı gibi, bütün gün güneşlenebileceğiniz ve hiç üşümeyeceğiniz türden. Omuzları geniş ve kolları güçlü, sanki her türlü fırtınayı atlatıp savaşarak çıkabilecek türden bir insan. Dişleri beyaz ve düzgün, yüzümü incelerken alt dudağını ısırtıyor.

"Daha önce söylediklerimde ciddiye aldım." "Bir sürü şey söyledin."

"Jamie. Bunun özel olması gerektiğini söyledim. Değer biriyle."

Uzanıp yüzünü avucumun içine aldım.

Kalbim, kesime götürülen yavru bir kuzu gibi küçük bir meleme sesi çıkarıyor. Bir gece içinde, bu asker çocuk bana bir şeyler hissettirdi. Yarın gideceğim düşüncesiyle içimi sızlatan bir şey.

Seni önemsiyorum.

Yüksek sesle söylemiyorum. Sadece bir gecedir tanıdığın birini imkânsız değil mi? Zaten bana inanmazdı. Daha önce onunla bu konuda dalga geçtikten sonra. Jake'in benim bu *gecem* olması gerekiyordu, *sonsuz* *dek* değil.

"Ben de daha önce söylediklerimde ciddiydim."

Dudakları köşelerden kıvrılıyor. "Bir sürü şey söyledin."

"Jake." Elim boynundan aşağıya, göğsüne ve daha aşağıya kayıyor, ta ki boxer-şortundaki görünür şişkinliği avuçlayana kadar. "Sik beni. Lütfen."

Burun delikleri alevleniyor ve dokunuşumun altında titriyor. "Lütfen demen hoşuma gidiyor."

Aletini iç çamaşırının üzerine sürüyorum ve bunun ona iyi gelmesini umuyorum çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. "Lütfen."

Avuçlarını yatağın iki yanına koyarak başını eğiyor ve beni öpüyor. Uzaklaştığında, elimi boynuna dolayıp onu tekrar aşağı çekiyorum ve başımı kaldırıp dudaklarını yakalıyorum. İnliyor ve dili ağzımın içine giriyor, tutkusu çok yoğun.

Öpüşme sonsuzmuş gibi devam ederken yere çöküyorum. Kendini alçaltıyor ve ağırlığının beni yatağa bastırmasına izin veriyor. Düşündüğümde daha iyi hissettiriyor. Daha sıcak. Daha sert. Her şeyi tüketiyor.

Omuzlarını tırmalıyorum, parmaklarım içeri giriyor.

Tanrım, çok iyi. Onun içine girmek ve asla ayrılmamak istiyorum.

"Lütfen emin ol," diyor dudaklarıma karşı, sonra ağzını yanağımda ve boynumda gezdiriyor, beni ürperten acil bir okşayış.

"Eminim. Bunu istiyorum."

Jake aşağı kayıyor, ağzı göğsümde geziniyor. Bir meme ucunu ağzına alıp derin derin emiyor. *Sertçe* emiyor.

Başım geriye doğru eğiliyor, zevk o kadar keskin ki neredeyse acıtacak kadar vururken istemsiz bir nefes boğazımı terk ediyor. Jake'in gözleri yukarı kayıyor, beni izliyor, daha önce hiç görmediğim kadar aç gözlerle. Sonra diğer meme ucuma geçiyor ve ben de aynı lezzetli işkenceye maruz kalıyorum. "Oh, kesinlikle hoşuna gitti," diye mırıldanıyor, sesi kalın.

Ağzı, benim küçük siyah dantel parçama ulaşana kadar aşağı doğru yörüngesine devam ediyor. "Bunların kesinlikle çıkması gerekiyor." Parmaklarını yanlara geçirip çekestiriyor ama hiçbir yere gitmiyorlar çünkü kollarının esnemesini, ayın soluk ışığının her bir kası yüksek çözünürlükte vurgulamasını izlemek zorunda kalıyorum. "Yukarı," diye emrediyor.

Kalçam kalkıyor ve onları aşağı indirip omzunun üzerinden atıyor. Ayağa fırlıyorum ve kalçalarımı kapatıyorum, aniden garip ve utanç verici bir nedenden dolayı utangaç ve açıkta hissediyorum.

"Sırt üstü yat, asker kız," . "Ve bacaklarını aç." Ciğerlerim titrek bir nefesle sönüyor. "Jake."

Bana sırtlıyor ve sanki okşamak onları sihirli bir şekilde açacak bir numaraymış gibi kalçalarımı okşuyor. "Emir almaya alışmalısın, şimdi başlasan iyi olur."

"Jake!" Dirseklerimin üzerine düştüm. "Bu tür emirleri kabul etmeyeceğimi çok iyi biliyorsun."

Burun delikleri alevlenir. "Olmasan iyi edersin."

Sesi gür ve neredeyse sahiplenici. Ve *abra-cadabra*. Bacaklarım açılıyor ve klitorisim zonkluyor çünkü hayatımda daha ateşli bir şey duyduğumu sanmıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor ve başparmağını kaygan sıcaklığın içinde gezdiriyor. Sarsılıyorum, nefesim kesiliyor. Jake yüzüme bakıyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme oluşuyor. İfadesinde büyük bir memnuniyet var. Kötü ama tatlı, erimiş çikolata gibi. Onu anılarımın derinliklerine gömüyorum. Bu bakışı asla unutacağımı sanmıyorum.

Hayatımın geri kalanında

hayat.

Sonra başını eğiyor ve sol uyluğumun iç kısmına bir öpücük konduruyor, çenesindeki kalın sakal yumuşak deriyi çiziyor.

Ateşli bir şehvet dalgasına kapılıp yatağa geri düşüyorum.

Sağ uyluğumun iç kısmına bir öpücük kondu. Beni öldürüyor. "Jake," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen."

Dili klitorisime dokunuyor ve tüm vücudum sanki deprem olmuş gibi sarsılıyor. Nefesim kesiliyor ve kendime gelemeden tekrar tekrar yapıyor. Sanırım az önce öldüm. Jake Tanner'ın kafası bacaklarımın arasında ve ben bedenimin dışında yüzüyorum. Ölmüştüm. Bunun için neden bu kadar bekledim?

Jake beni emip yalıyor ve kalçalarım onun ağzına karşı sallanıyor. Sabit duramıyorum.

"Hoşuna gitti mi, asker kız?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, inliyorum, kemiksiz, titreyen bir kütleyim. Terli avuçlarım onun çarşaflarına dolanıyor. "Hayatımızın geri kalanında sen bunu yaparken ben burada yatacağım. Tamam mı?"

Bana karşı gülüyor ve titreşimi bile beni mümkün olan en iyi şekilde gıdıklıyor. "Tamam."

Sonra Jake içime kalın bir parmak sokuyor ve ağzı geri dönüyor, bir başkasını sokarken sertçe emiyor. Ve ben bittim. Çoktan bitmişim.

Zevk bir yük treni gibi içimden geçiyor ve patladığımda sırtım eğiliyor, orgazm beni öyle sert kavırıyor ki haykırıyorum. "Jake," diye nefes alıyorum, yüzüne sürtünüyorum, biriyle böyle hissedebileceğimi hiç bilmiyordum. Çok daha büyük, çok daha parlak ve çok daha yoğun. Bu *harika* bir şey.

Devam ediyor, hissi uzatabildiği kadar uzatıyor. "Jake. Tanrım. Çok iyi."

"En iyisi," diyor ve son bir kez yalıyor.

İçim seğiriyor, vücudumda kalan son zevk damlasını da sıkıyorum. "Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi."

Jake bir kahkaha patlatıyor, neşesi parlıyor ve gözlerine bu ışığı getiren kişi olmak iyi hissettiriyor. Onun yerinde olsaydım, onu her zaman güldürürdüm.

"Doğru," diye kıkırdayarak şaka yapıyorum. Yataktan geri adım atıp iç çamaşırını indirip çıkarınca kıkırdamam kayboluyor. Yutkunuyorum, bakmamaya çalışıyorum ama yine de bakıyorum. *Her yeri* sertleşmiş.

"Sen bambaşka bir şeysin," diyor tekrar tırmanırken, ellerinin üzerinde üzerime çıkıyor ve aşağıya bakıyor.

"Beni başka bir şey gibi hissettiriyorsun."

Jake'in ifadesi değişiyor ve aramızda bir sessizlik oluyor, çaresizlik duygusu yükseliyor. Sanki zamanımızın ne kadar kısa olduğunu yeni fark etmişiz gibi. "Beni de başka bir şey gibi hissettiriyorsun."

Aletini bacaklarımın arasına, ıslak şişmiş sıcaklığa sürterken beni izliyor. Kalın ve sert bir şekilde dışarı çıkıyor ve içimde olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenene kadar gitmiyorum.

"Beni becermek mi?" Soruyorum ve yemin ederim bu son olacak. Bir kız ancak bu kadar reddedilmeyi kaldırabilir.

Jake, sanki yeterince sormam sonunda kafasına dank etmiş gibi uzanıp yatağının başucundaki çekmeceyi açtı. Küfrederek karıştırıyor ve sonunda elinde kare bir folyo paketle geri çekiliyor.

Prezervatif.

İçim titriyor, ani sinirlerim beni terletiyor. "Eee," diye mırıldanıyorum o bacaklarının üzerine oturup küçük paketi yırtarak açarken. "Biz gerçekten

Bu, ha?"

Jake duraksıyor, sanki köpeğini tekmelemişim gibi bana bakıyor. "Eğer istemiyorsan, hayır."

İki elimle sikini kavrayarak doğruluyorum. Sanırım biraz fazla sıktım, çünkü irkildi. Tutuşumu gevşetirken yüzüm yanıyor. "İstiyorum."

Jake elini benimkinin üzerine koyuyor ve aşağı yukarı hareket ettirerek bana nasıl baskı uygulayacağımı, nasıl alaycı bir hız ayarlayacağımı gösteriyor. O bırakıyor ve ben kontrolü ele alıyorum, güven kazanıyorum, sonunda bileğimi onu inletecek şekilde oynatıyorum. O kadar ipeksi ve sert ki.

Elimi itiyor ve hızlı, sarsıntılı hareketlerle prezervatifi takıyor. Yatağa geri düşüyorum ve o üzerimde geziniyor. Onu hissediyorum, bacaklarımın arasında bir baskı hissediyorum. Gözlerim aşağıya kayıyor. Aletini içime doğru yönlendiriyor, içeri doğru itiyor. İnanılmaz derecede rahatsız edici.

Jake tutmak canını acıtıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Rahatla, Jamie." "Aman Tanrım!" Nefesim kesildi. "Bunu

söylemek senin için kolay."

"Durmali mıyım?"

"Tabii ki hayır. Bunu

yapacağız." "Çok inatçısın."

"Çünkü ne istediğimi biliyorum, Jake. Ve seni istiyorum. O yüzden durmak yok." Kalçalarım yukarı kalkıyor, onu daha çok içine alıyor. İrkildim.

"Yapma bunu!"

"Çok geç. Ben zaten ."

Jake inliyor ve derinlere doğru itiyor, sonuna kadar. Haykırdım ve donakaldım. O da benimle birlikte dondu. Orada yatıyoruz, nefeslerimiz kesiliyor, ben tekrar acır diye kıpırdamaya cesaret edemiyorum, o da beni tekrar acıtır diye kıpırdamaya cesaret edemiyor.

Bir .

İçimde nabzını hissedebiliyorum. *Zonkluyor, zonkluyor, zonkluyor.* İçim bir mumun yeniden canlanması gibi titriyor. Kalçalarımı oynatıyorum.

"Yapma," diye mırıldanıyor dişlerini sıkarak.

Tabii ki kalçalarımı tekrar oynattım. Bana sürtünüyor, istemsiz bir tepki. Kötü hissettirmiyor. Sanki yeterli değilmiş gibi geliyor. "Tekrar yap."

Jake yine öğütüyor. Tam olarak sert bir itiş değil ama kalçalarını nazıkçe yuvarlıyor. Gözlerim kapanıyor.

Vay canına. Çıldırtıcı.

Kahretsın. Bu da neydi

böyle? "Yine," diye

inledim.

Bu sefer biraz itiyor.

Sikeyim. *Evet.*

Damarlarımdan lav akıyor. Dünya atmosferine yeniden giriş yapan bir mekik gibi yanıyorum. Yanıyorum. Bir şekilde bunu biliyor gibi görünüyor çünkü yine içime doğru kayıyor. "Jamie. Gözlerini aç."

İçime giriyor, bu sefer daha sert.

Gözlerim açıldı.

"O kadar iyi mi?"

"Şimdiye kadarki en iyi... şey..."

Jake gülüyor ve ben bunu beklemiyordum. Yoğunluk. Samimiyet. Konuşma. Kahkahalar. O haklıydı. Bu, değer biriyle yapılmalı. Özel biriyle. Ama onun öyle olduğu hissinden kurtulamıyorum. Sadece bu gece için benim olması önemli değil.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, kalçalarım sarsıntılı hareketlerle yükseliyor, klitorisim ağrıyor ve sürtünme ihtiyacım bu vahşi, umutsuz şey haline geliyor.

Jake sert ve derin pompalıyor ve ellerim sırtını kavırıyor, parmaklarım sabırsızlıkla içine giriyor. Bende uyandırdığı hayal kırıklığına ve kaba, deneyimsiz hareketlerime gülmesini bekliyorum ama alnı kırışmış nefes alış veriş sanki zar zor dayanıyormuş gibi düzensiz.

Bunu ona ben mi yapıyorum? Ciğerlerim havayla doluyor.

"Jamie, siktir," diye kulağımı tırmalıyor, geri çekiliyor ve tekrar yumrukluyor. Nefesim kesiliyor, yatak güçten zıplıyor.

"Evet." Başım geriye düştü. "Bu. Bunu yapmaya devam et." Jake devam ediyor ve ben de çok minnettarım.

"Sakın durma," diye ekliyorum. "Asla."

"Asla istemiyorum." Başını eğiyor ve dişleriyle kulak mememi ısırtıyor.

Bu ne tür bir seksüel sikişti? "Tekrar yap." Yapıyor.

"Jake." Yatak beni sayıklamaya ve titremeye bırakıyor.

Bana tekrar tekrar vuruyor. Ter tenimizi parlatıyor. Yoğun ve dağınık, çarşaf altımızda nemli, saçlar boynuma yapışıyor. Sonra kollarını kalçalarımın altından geçiriyor, sanki yeterince derine inemiyormuş gibi onları bana doğru itiyor.

Eğilip dudakları dudaklarımı buluyor, kaya gibi sertleşirken beni öpüyor, tüm kasları kaskatı kesiliyor. Ağzımın içine doğru inliyor, vücudu geriliyor. "Jamie," diye inliyor, başını eğerken nefesi kesiliyor, ağzı dudaklarıma değiyor.

Boynum. Uzaklaşmak yerine kollarını daha da sıkıyor, çelik bir bant gibi beni kendine kilitliyor. "İyi misin?"

Ben iyi miyim?

Bu nasıl gerçek bir soru olabilir

ki? Daha yeni seks yaptım. Jake

Tanner ile.

Bedenim kullanılmış hissediyor. Aklım biraz sikilmiş. Kalbim biraz hırpalanmış. "Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

OceanofPDF.com

I Sue'nun evinin ön yolundan aşağı iniyorum, tüm dünyevi eşyalarım omzuma asılı tek bir çantada. Otobüs durağına sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeyim.

Havaalanına. Sonra da ülkenin diğer ucuna, yeni hayatımın başlayacağı Sidney'e uçacağım.

Attığım her adımda kalbim ağırlaşıyor, anılar beni ağırlştırıyor, bırakmamı engelliyor.

Çitlerimizi geride bırakıp tekrar dünyaya katılmalısın Jamie. Senin gibi güçlü insanlara ihtiyacı var.

Bear, ne kadar kolaymış gibi anlatıyorsun! Sanki bir somun ekmek almak için markete gitmek gibi.

Yürürken dudaklarım birbirine çarpıyor, çok kararlıyım ama bir o kadar da *yalnızım*. Alıştırma tekerlekleri olmadan bisiklet sürmeyi öğrenirken bisikletimin gidonunu itecek, başardığımda havayı yumruklayacak bir babam yok. Çitin diğer tarafında bana yeniden yaşamanın ne kadar önemli olduğunu hatırlatan Ayı yok. Jake yok, yatakta birbirimize bakarken yeşil gözleri ciddi, bana yeniden nasıl *hissedeceğimi* hatırlatırken saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Bir hıçkırık boğazıma tırmanıyor, kurtulmak için savaşıyor. Yutkunuyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. *Sen doğuştan bir dövüşçüsün Jamie*, diyor babam kafamın içinde - bir karate turnuvasından önce, antrenmanda parmağımı şıklattığımda ya da yeni bir okuldaki ilk günümde hep yaptığı gibi. Kanıtlarla, derdi ve ben tüm korkuyu, acıyı, endişeyi içimde tutardım - hepsini öyle bir tutardım ki gözlerim çabadan yanar ve kaslarım titrerdi - çünkü

Onu hayal kırıklığına uğratmak korkutucuydu. *Aklını duygularından daha güçlü olması için eğitmelisin Jamie. Yoksa her seferinde kaybedersin.*

Otobüs durağına on beş dakika kala ulaşıyorum, biraz terli ve çok yorgunum. Çantamı yere koymaya fırsat bulamadan bir "beeeeeeeeeppppp! bip! bip!" sesi havayı yırtıyor. Sarsılarak gürültülü patlamanın kaynağına doğru döndüm.

Soluk bronz renkli, eski püskü bir Mazda 323 kükreyerek kaldırıma çıkıyor, gevşek çakıllar uçuşuyor ve tozlar havayı kaplıyor. Beni bulandırıyor ve bir ciğer dolusu soluyarak öksürük krizine giriyorum. Bir elimi yüzümün önünde sallayarak sisi dağıtıyorum.

Araba Matt'e ait, ama Erin şoför tarafından iniyor, bu da muhtemelen arabayı ağabeyinden çaldığını gösteriyor. Güneş gözlüklerini çıkarıp koşarak yanıma geliyor, gözleri kızarmış ve şişmiş. Ciğerlerimdeki son tozu da sıkın bir kucaklaşmanın içine çekiliyorum, yüzü boynuma gömülüyor.

"Jamie!" Bir damla gözyaşı omzuma düştü. "Gidemezsin."

"Erin." Ben de onu sıkıyorum, sıcaklığı ve tanıdıklığı ne yaptığımı merak etmeme neden oluyor. "Seni bırakmak istemiyorum." Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Erin'in bir ailesi, bir aidiyet duygusu var. Jake'in de öyle. İhtiyacı olan herkes burada. Ama Bear ve ben... Biz aynıyız. Hiçbir şeyimiz kalmadı. Geride bırakacak bir ailemiz yok. Bizi eve geri çeken köklerimiz yok. Oraya gidip kendimizinkini bulmalıyız.

"O zaman yapma!" Geri adım atıyor ve yüzünü silip kokluyor. Sarı saçları biraz dağılmış ve rimeli gözlerinin altına bulaşmış.

" durumdasın."

Erin homurdanıyor. "Daha iyi değilsin." Bir elini karışık saçlarımın üzerinde gezdiriyor ve bir parmağını hafifçe yanağıma dokunduruyor. "Şu haline bak. Seksi bir yüzün var." Beni bir kez daha kucakladı. "Seninle çok gurur duyuyorum." Erin de aynı hızla beni bırakıyor ve tökezliyorum. "Nasıldı? Dur, söyleme." Otobüs durağının bankına bıraktığım çantayı topluyor ve arabaya doğru yola koyuluyor. "Yolda anlatırsın. Seni ben götürüyorum."

Korkuyorum. "Ne? Erin, bu dört günlük bir yol."

"Ha!" Erin çantamı arka koltuğa atıyor ve Matt'in arabasının kapısını öyle sert çarpıyor ki irkiliyorum. Bu şey bir kanat ve bir dua ile bir arada tutulmuş gibi görünüyor. Hızlı bir rüzgâr kapıyı uçurabilirdi. "Seni seviyorum, ama o kadar da değil. Otobüsü boş ver. Seni havaalanına götüreceğim." Omuzlarını seksi bir şekilde sallıyor. "Bana Jake hakkında her şeyi anlatabilirsin."

Tanrım, Jake. Nereden başlasam ki? Belki yürüyen bir zombi olduğum gerçeğiyle. Dün gece zar zor uyudum ama öyle bir geceden sonra kim uyuyabilir ki? Göz açıcıydı. Dünyam tersine döndü. Kendimi kapatamamam şaşırtıcı değil. Sonunda kapattığımı biliyorum çünkü sabahın sert ışığı odaya dolmuş, etrafımdaki havayı ısıtırken uyandım.

Yatağımda kıpırdanırken kaşlarım şaşkın çizgiler çizdi, bulanık, kafam karışmış ve beyaz çarşaflara dolanmıştım. Hafif bir hareketle gümbürdediğini hissederek başımı çevirdim ve Jake'le karşılaştım. Önceki geceden kalan her an, patlamış bir baraj gibi üzerime çöktü.

Uyuyordu, yüzü bana dönüktü, ifadesi rahatlamıştı ve çarşaflar kalçalarının etrafında toplanmıştı. Dün gece bana yaptığı şey... İlkini asla unutmazsın derler. Bu doğru mu? Umarım öyledir, çünkü tek bir dakikasını bile unutmak istemiyorum. Tanrıya şükür bardaki Jake'ti. Başka biri olduğunu hayal bile edemezdim.

Bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini kırpıştırarak açtı. Birlikte geçirdiğimiz gecenin farkındalığının üzerine çökmesini izledim. Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Günaydın, asker kız."

Aramızda bir şeyler vardı. Benim bile -genç, erkekler konusunda naif ve daha önce hiç aşık olmamış- özel olduğunu bildiğim bir şey. Sulanır ve filtrelenmiş güneş ışığına yerleştirilirse inanılmaz derecede parlak ve güzel bir şeye dönüşme potansiyeline sahip bir tohum.

Ve gitmesine izin

vermeliydim. Tohumun

ölmesine izin verdim.

Çarpan kalbim ağrımaya başladı.

"Günaydın asker çocuk," fısıldadım.

Uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Nazik bir jestti. "Dün geceden sonra nasıl hissediyorsun?"

Biraz gerindim, daha önce hiç ağrımayan yerlerimin ağrıdığını hissettim. İyi bir ağrıydı. Tekrar hissetmek istediğim türden. Gülümsemesine karşılık verdim. "Sanki her şeyi yeniden yapmak istermişim gibi."

Jake güldü ve sanki sık sık gülüyormuş gibi gözlerinin kenarlarının kırışmasına bayıldım. "Gitmeni istememem garip mi?" Avucu çıplak omzumun üzerinden geçip koluma indi ve ardında lezzetli bir ürperti bıraktı. "Seni daha yeni buldum."

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Jake elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine doladı ve çekiştirdi. "Hadi." Yataktan çekildim, ikimiz de hâlâ çıplaktık. Kaşlarını sallayarak beni bir kez daha süzdü. Dün geceki maskaralıklardan sonra bile yüzüm yanıyordu, yine de kıkırdadım ve ona doğru ittim, çıplak teninin benimkine sürtünmesi heyecan vericiydi. "Gitmeden önce seni duşta seksle tanıştıracayım."

"!" Erin çığlık atarak anlattıklarımı yarıda kesti.

"Sözümü kesme!"

"şu anda kimsin ki sen? Dün bakireydin. *Bakireydim*," diye yavaşça telaffuz ediyor, sanki ben kendi cinsel geçmişimin farkında değilmişim gibi. "Ve şimdi Jake'in duşunda fayanslara mı vuruluyorsun?" Eğildi ve koluma bir yumruk attı.

Nefesimi içime çekiyorum, rahatsız edici gümbürtü karnıma iğrenç bir ağı gönderiyor.

Acıyan bölgeyi ovuyorum. "Ah, Erin! Bu ne içindi?"

"Bunu bana daha önce söylemediğin için."

"Sana daha önce nasıl söyleyebilirdim?"

Çenesi dışarı fırladı. "Arayabilirdin. Tek aldığım hayatta olduğunu söyleyen saçma bir mesajdı."

"Bunu aldığın için bile şanslıydın."

Yüzünde bir sırıtışla bana bakıyor. "Ne? Bütün gece bilgisayar oyunu oynamakla meşgul olduğunuz için mi? Tüm o önemli görevler arasında duş seksi yapmayı nasıl başardınız?"

"Kapa çeneni."

"Sen kapa çeneni."

"Hayır, sen kapa ."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Tamam. Yapacağım. *Sonra* ne olduğunu duymayacaksın.

duş seksi."

"Duşta seks *sırasında* neler olduğunu duymayı tercih ederim."

"O kısım özeldir."

Erin tekrar bana bakıyor. "Tamam, sana hak veriyorum," diyor, düşündüğümünden çok daha kolay bir şekilde bırakıyor. Belki sesimin tonundan. Belki de yüzümdeki ifadeden. Sürdüğü her kilometre beni Jake'ten biraz daha uzaklaştırıyor ve bu yanlış geliyor, sanki bir daha asla alamayacağım nadir bir hediyeıy çöpe atıyormuşum gibi.

Duşta seks, muhtemelen hayal ettiğı gibi vahşi ya da filmlerde görebileceğiniz gibi pürüzsüz bir şey değildi. Samimiydi, biraz garipti ve çok kaygandı. Ama yüzde yüz mükemmeldi. Jake çömeldi ve ben de onun bacaklarına tırmandım.

talimat verdi, kalçalarım kalçalarına sarıldı ve ayak bileklerim sırtında birbirine geçti. Sıcak suyun etkisiyle nefes nefese içeri girdi, sonra doğruldu ve sanki bir tüy ağırlığındaymışım gibi beni de yanına aldı.

Sonra beni fayanslara bastırdı, pazıları gülünç bir güç gösterisiyle şişti. Onu öptüm, kalçalarını hafifçe sallarken dilim onunkine sürtündü, vücudu beni çevreledi, ta ki tek hissedebildiğim o olana kadar.

Jake itmeye başladı ve az miktarda acı zevkle karıştı - ama bu sadece hissettiğim her şeyi arttırdı.

"Bu iyi mi?"

Tek yapabildiğim işe yaramaz bir nefes almaktı. Çok ileri gitmiştim. Vücudum karıncalanıyordu ve klitorisime sürtünmesinin sonsuz sürtünmesinden boşalıyordum. Kısa süre sonra boşaldı, ben dayanırken yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

Jake beni ayağa kaldırdıktan sonra gülüştük ve birbirimizi sabunladık, birbirimizin yaralarını ve gıdıklanma noktalarını öğrendik.

"Bu bir tür işkence aleti," dedi temizlenip kurulandıktan sonra, beni bir önceki geceden kalma büstiyere tekrar bağlamaya çalışırken arkamda duruyordu.

"Dün gece gayet hoşuna gitmiş gibiydi."

"Kesinlikle seksi ama Tanrım, sırtının her yerinde kırmızı yaralar bıraktı. Sana tekrar giydirmek için kendimi ikna edebileceğimden emin değilim."

"Giymek zorundasın. Buradan sadece bir pantolonla ayrılamam."

Büstiyerimi fırlattı. Gözümün önünde odanın bir ucundan diğerine süzülüp yatak odasının köşesine düşmesini izledim. "Jake!"

Gülerek göğüslerimi arkadan avuçladı, iri elleri onları tamamen kapladı. Bu dokunuşla başımı göğsüne yasladım ve ciğerlerim titrek bir nefes aldı.

"Onları bu şekilde örtmeme ne dersin?" Jake güçlü parmaklarını birazcık içeri sokarak onları sıktı. "O zaman kimse görmez."

Onu tersledim ve yüzümü ona döndüm. "Bunu yapamazsın!"

"Yapamam diye bir şey yoktur." Sırıttı. "Bunu orduda öğreneceksin."

"Jake!" Sanki her şeyi daha önce görmemiş gibi kollarımı göğsümde kavuşturarak kendimi gizledim.

"Bütün bunları benden saklamana gerek yok." Gözleri iyice karardı. "Çok güzelsin."

Jake daha da yaklaşıarak beni kollarıyla sardı ve göz hizamıza kadar kaldırdı. Üzerinde sadece boxer-şort vardı ve bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum, sert ve sıcaktı. "Bir kez daha?" Fısıldadım, tamamen bağımlıydım.

Dudaklarını benimkilere yapıştırdı. "ama çok hassassın. Yarın şu an olduğundan daha da ağırlı olacaksın."

"Yarın umurumda değil."

"Ben senin yarınını önemsiyorum." Jake beni yere bıraktı ve etrafımda dolanarak arkamdaki uzun boylu çantanın çekmecesini açtı. Katlanmış bir gömlek çıkardı ve bana verdi. "Bunu giyebilirsin."

Giyemeyeceğimi bildiğim halde onu aldım ve göğsüme bastırdım. Yumuşak ve yıpranmıştı ve yeni yıkanmış gibi kokuyordu. "Teşekkürler ama gömleğini alamam. Sana geri vermem mümkün değil."

"İşte yine yapamam diyorsun." Sesi hırçındı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Sende kalsın."

Sue'nun evinin önündeki kaldırıma yanaştık, Jake beni eve bırakmıştı. Motoru durdurdu ve koltuğunda dönerek başını eğip açık yolcu pencereinden dışarı baktı. "Burada mı yaşıyorsun?"

Eve yeni gözlerle baktım. Sue'nun kabul ettiği bakıcıların sayısına göre küçüktü. Dış cephenin elden geçmesi gerekiyordu, sundurma sarkıyor ve boyası dökülüyordu. Yapılacaklar listesindeydi, zaman buldukça ona yardım ettiğim çılgınca uzun bir liste. Ön kapıya giden küçük çimento yol eskimiş ve çatlamıştı ve çimler aşırı büyümüşü. Bu durumdan hiç memnun olmazdı. Hepimizin kendine ayırdığı işler vardı ama çim biçmek bana düşmezdi.

İç çektim. Sue için minnettardım. Sevgi dolu ya da şefkatli değildi ama daha kötü hikâyeler de duymuştum. Bana başımı sokacak bir ev vermişti. "Eskiden öyleydi."

Jake elimi tuttu, ben de dönüp ona baktım. "Gergin misin?" "Ordu hakkında mı?"

"Evet."

"Ben daha çok oradaki yerimi bulma konusunda endişeliyim. Ya nefret edersem?"

"Yapmayacaksın." Elim sıkı. "Ama sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Lütfen."

"Korkudan kendinizi geri çekmeyin. Kendinize meydan okuyun. Gençken yetenekli olun. Terfi edin. Daha iyi ücret ve daha fazla ayrıcalık, daha fazla fırsat ve görev seçme özgürlüğü anlamına gelir. Kendinizi dinleyin

Eğitim subayınız ve avuşunuz, çünkü uvalladığınızda -ki bana güvenin, uvallayacaksınız- bunun nedeni dikkatinizi vermemiş olmanız olacak."

İyi bir tavsiyeydi.

"Temel eğitimin ne zaman başlıyor?"

"Yarından sonraki gün."

Jake yüzünü buruşturdu. "Kendine fazla zaman tanımıyorsun." enemi kaldırdım. "Ben hazırım."

"Değilsin." Sanki geleceklerden haberim yokmuş gibi başını salladı. Ama iyi olacaktım, değil mi? Sağlıklıydım, gençtim, formdaydım. Sanki hayatım boyunca bu an için hazırlanıyormuşum gibi hissediyordum. "Bildığınızı sandığınız her şey, otobüsten inip temel düzene girdiğiniz andan itibaren değişecek. Sana bağıracaklar. Her zaman. Sana birinin ayakkabısına yapışmış bir çöp parçasından daha aşağı olduğunu söyleyecekler. Acıyan yerinize hakaret edecekler. Ailenize, babanıza, hatta saçınıza bile. Asla yeterince uyuyamayacaksınız, yemek yiyemeyeceksiniz ve uykunuzda şınav çekeceksiniz."

Kaka yapma isteği duyarak yutkundum. "Tamam. Bunu neden tekrar yapıyorum?"

"ünkü bu yapacağın en iyi şey. Git aileni bul, Jamie."

Jake bana doğru eğildi ve giymem için verdiği gömleği yumruklayarak beni kendisine doğru çekti. Kokusu etrafımı sardı ve son kez içime çekeceğimi bilerek kokuyu içime çektim -temiz, sıcak, lezzetli-.

Başımı eğdim ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu, basınç hafif ve tatlıydı ama yine de ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Mmm, bu ağzı özleyeceğim." Bir parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Sonra beni tekrar öptü, dili benimkiyle sürtünüyordu, tembel, derin, sanki bütün gün öpüşmüşüz gibi. Ama yapmadık ve sanki ikimiz de aynı anda fark etmişiz gibi, tempo bir çentik attı. Dudaklarım daha sert bastırdı, daha acil hale geldi. Elleri belimi kavradı, beni daha yakına çekti, beni ona sabitledi, el freni kalçama saplandı.

"Jamie," diye inledi, nefesini içine çekerek.

Bakışlarımız kilitlendi ve kalbim gerçekten acıdı. "Gitmeliyim." Ama bunun yerine onu tekrar öptüm. Kolları etrafımda sıkılaştı, sanki özel biriymişim gibi bana sarıldı.

"Dün gece için teşekkür ," diye fısıldadı öpücükler arasında.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim, ellerim bu sabah ne yazık ki göğsünü örttüğü lacivert Henley'nin altında yolunu buldu. Parmaklarım sıcak, kaslı çıkıntılarda gezindi ve o da nefesini içine çekti.

"Uçağın ne zaman? Seni havaalanına bırakabilirim." "Bunu yapmak zorunda değilsin. Beni bırakacak biri var."

Yapmadım, ama bunu daha fazla sürdüremezdim. Kelimenin tam anlamıyla içimi acıtiyordu. Onu tekrar öptüm, parmaklarım kapı kolunu arıyordu. Kapı açıldı ve bacaklarımı zorlayarak kendimi arabadan dışarı attım.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kollarımı açık pencereye dayamak için eğilerek döndüm. "Seninle görüşeceğim, Jake Tanner."

Gözlerimi tuttu. "Görüşürüz, Jamie Murphy."

Dar pantolonum ve topuklu ayakkabılarımla çatlak patikadan yukarı doğru yürüdüm, tişörtü üzerimden sarkıyordu. Saçlarım darmadağındı ve makyajım temizlenmişti. Duştan sonra aynaya baktığımda boynumda kırmızı bir kızarıklık olduğunu gördüm. Hiç bu kadar kötü görünmemiştim ve umurumda da değildi.

baktım. Beni izliyor, içeri girmemi bekliyordu. Gülümsemeye ve kısa bir el sallamaya zorlarken kalbim çarpıyordu.

Sonra Sue'nun evine girdim, odama doğru yürürken arabasının uzaklaştığını duydum. Çantam toplanmış, sıyrılmış yatağımın üzerinde hazır bekliyordu. Tek yapmam gereken üzerimi değiştirmekti; Jake'in tişörtünü saklayıp pantolonumu ve topuklu ayakkabılarımı spor taytı ve spor ayakkabılarıyla değiştirdim. Pantolonu katladığımda yere bir kâğıt parçası düştü. Alnımda şaşkın bir kaşla yerden aldım.

Bana istediğin zaman e-posta

gönder, asker

kız.Jake.Tanner@defence.gov.

au . xo

Başparmağım el yazısıyla yazılmış kelimelerin üzerinde gezinirken karnım çırpınıyordu. Dudaklarımı çekiştiren bir gülümsemeye kâğıt parçasını aldım ve çantamın fermuarlı gözüne yerleştirdim.

"Ben , Sue!" Bağırdım.

"Her şeyi aldın mı?" diye bağırdı evin içinden bir yerden.

Yatak odamdan son kez çıkarken Jake'in notunu düşündüm. "Evet!"

Dışarı çıktı ve garip bir yarım kucaklaşmadan sonra ayrıldım, sokağa inmeden önce çitlere son bir bakış attım.

Görüşürüz,

Ayı.

OceanofPDF.com

M Temel eğitimin ilk günü gelmiş geçmiş en kötü gündür. Zor olacağını biliyordum; uyarılmışım. Ama bu bir sonraki seviye ve her şey bağırarak başlıyor.

"Acemiler! Evraklarınızı solunuza, çantanızı sağınıza koyun!"

Ve biz de bağırarak zorundayız. "Evet, Talim Çavuşu!" Eğer yeterince yüksek değilse, tekrar yapmalıyız. "Evet, Talim Çavuşu!"

Varışta telefonlarımıza el konuluyor. Ayrıcalığımızı kazandıktan sonra, ne zaman olursa olsun, geri alıyoruz. Bu arada, iki ayrı olayda e-posta göndermemize izin verildi.

"Evi arayın, aşağıdaki üç cümleyi söyleyin ve daha fazlasını söylemeyin: Kapooka Eğitim Merkezine vardım. Güvendeyim. Müsait olduğumda seni arayacağım."

"Evet, Talim Çavuşu!"

Herkes evini aramak için sıraya girerken ben geride kalıyorum ve biraz daha bağırılıyorum. "Duymuyor musun, Acemi Er?"

"Duyabiliyorum, Talim Çavuşu!" "O zaman git evi ara!"

"Uh, benim yok."

"Neyiniz yok?"

"Benim yok, Talim Çavuşu!"

"Umurumda mı sanıyorsun?" diye yüzüme bağırıyor. "İşleri için özel muamele yok, Acemi. Git aramayı yap. Kime olduğu umurumda değil."

Erin'i arıyorum ve neyse ki telefonu o açıyor. Gerekli kelimeleri mırıldanıyorum ve o cevap vermeden telefonu kapatıyorum, yüzüm yanarken

dönüp sıraya geri dönüyorum. Hepsi eğitim çavuşunun bağırışını duyuyor ve bundan sonra 'Charity Case' olarak bilineceğimi biliyorum.

İlk günümüzde gece boyunca antrenman yapıyoruz, yepyeni üniformalamızla koşuyoruz, kumaş kalın ve sert, botlar büyük ve ağır. Bacaklarım uyuşana kadar koşuyoruz. Yüzümü hissetmeyene kadar. Yatma vakti geldiğinde başım zonkluyor, ayak parmaklarımda ve bileklerimin arkasında ateş gibi yanan kabarcıklar oluşuyor ve burada hayatta kalıp kalamayacağımı sorgulamaya başlıyorum. Şanslıyım ki içimde bırakma isteği yok.

İlk günden sonra her gün aynıdır. Rutin, yapı, düzen, kurallar. Silahlarımızı öğreniyoruz. Sadece onları nasıl tutacağımızı ya da ateşleyeceğimizi değil, onları nasıl sökeceğimizi, temizleyeceğimizi ve uykumuzda yapabilecek gelene kadar nasıl tekrar bir araya getireceğimizi de.

Bitmek bilmeyen haftalar boyunca kendimizi ordu hayatına kaptırıyoruz. Kültürü, gelenekleri ve eğitimi öğreniyoruz. Bitmek bilmeyen tatbikatları tamamlıyoruz ve takım çalışmasının değeri başımız ağrıyana kadar bize öğretiliyor. Geceleri engelleri ve dikenli telleri aşılıyor, çamurda ve kayalık çıkıntıların üzerinden geçerken, işaret fişekleri ve makineli tüfekler üzerimizde art arda patlamalar halinde ateş ediyor.

Jake'in bana söylediği gibi her gün dikkatimi veriyorum ve ayak uyduruyorum, hatta bazen daha da iyi oluyorum.

Ve evet, Bear, yeni bir arkadaş daha edindim.

Adı Colin Wood. Uzun boylu, çirkin ve inanılmaz derecede koordinasyonsuz. Onların yıldız acemisi olmayabilirim ama bir hafta bile dayanamayacağına eminim. Sadece o dayanıyor, fiziksel eğitimden kıl payı kurtuluyor. Tüfek menzili, ilk yardım, sınavlar gibi diğer her şeyde çok başarılı.

Onun için çok talihsiz bir günde arkadaş olduk. Temel eğitimin sadece altı günüydü. Yemekhanedeyiz, yorgun, terli, aç, belinde fener taşıdığı için çavuş tarafından çağrıldığında.

"El fenerini orada mı tutuyorsun, Acemi? Onun bir ışın kılıcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kırmızı yüzü odayı aydınlatıyor. "Hayır, Talim Çavuşu!"

"Git kapının yanında dur!"

"Efendim?"

Uh oh. Eğitim çavuşumuz kaşlarını çatıyor, dudakları düzleşiyor. "Ne dedin Skywalker?"

"Evet, Talim Çavuşu!"

Yenmemiş yemek tepsisini en yakın masaya bırakıp kapıya doğru koşarken tüm gözler Wood'un üzerinde, uzun kolları ve bacakları sanki uzuvlarını kontrol edemiyormuş gibi sallanıyor.

"Işın kılıcını al, Acemi."

Wood el fenerini çekip kurtarıyor, kaşları şaşkın çizgiler çiziyor. Hepimiz gözlerimizin önünde bir araba kazası oluyormuş gibi izliyoruz.

"Şimdi onu hazır tut. Tüm acemileri giderken vurarak öldürmeni istiyorum."

Kahkahalar göğsümde kabarıyor, ama hayatım pahasına tutuyorum, aksi takdirde tam orada onunla birlikte Star Wars oynuyor olacağım. Yemeğimi yerken başka tarafa bakıyorum.

"Işın kılıcını duyamıyorum, Acemi!"

. Aslında onu ses efektleri yapmaya zorluyor.

İlk duyduğumda neredeyse bir ağız dolusu kuzu yahnisi boğazıma kaçacaktı. "Bzzzzzhmmmm!" Ve tekrar. "Bzzzzzhmmmm!"

Ben yemeğimi bitirip gitmeye hazır olduğumda, o hâlâ yemeğini yiyor, sıcak yemeği yakındaki masanın üzerinde donuyor, kızarmış ekmeği kaseye daldırdığı yerde soğuyup vıcık vıcık oluyor. Wood'un açlıktan ölüyor olması gerektiğini biliyorum; midesi her zaman en kötü anlarda gurulduyor. Kapıdan çıkarken ona sempatik bir bakış fırlatıyorum. Dışarı çıkarken bana ışın kılıcını sallıyor, ama sanırım açlıktan biraz sayıklıyor çünkü kolu yukarı doğru sallanıyor ve el feneri gözüme çarpıyor.

Çatırtı çok yüksek -küçük ışın kılıcı ses efektinden daha yüksek- ve kafam yana doğru *kırılıyor*.

"Arrghh!" diye haykırdım ve elimi alnıma götürdüm. Kıpırmızı ve yapış yapış oluyor.

"Oh kahretsin. Siktir." Wood panik içinde el fenerini kemerine geri takarak talihsiz bir hata yaptı, böylece elleri boşa bana ulaşabilecekti. "Çok özür dilerim."

"Tanrım, Skywalker!" diye bağırıyor talim çavuşumuz. "Git Charity Case'i revire götür."

Revir yemekhaneden çok uzakta değil ama meşgul. Wood, revire doğru yürürken binlerce kez özür diliyor. Telaşlı doktorun kısa değerlendirmesine göre kaşımın ihtiyacı olan tek şey biraz yapıştırıcı. Belki şiştiğini hissettiğim gözüm için de biraz buz. Personel Wood'u tanıyor gibi görünüyor ve kemikli parmakları şaşırtıcı derecede çevik ve becerikli olduğu için beni kendisinin düzeltmesine izin veriyor. "Bu işi nerede öğrendin?"

Bunu yapabilir misin?" Görevine odaklanıp yaranın üzerine küçük bir yama yerleştirirken soruyorum.

"Babam bir doktor. Ondan önce büyükbabam da öyleydi." Yapışkanın kenarlarına vurarak yapıştığından emin oluyor. "Onun izinden gitmemi istedi."

"Ve sen buraya geldin çünkü..."

"Ben doktor olmak istemiyorum. Savaş doktoru olmak istiyorum."

Ve aniden *anladım*, sanki bir kilit yerine oturdu. Ordu benim için sadece savaşmak demek değil. Hayat kurtarmakla ilgili. Belki bunu yapabilirsem, kaybettiklerimi telafi edebilirim. Geçmişimde olanlar için kendimi affedebileceğimden emin değilim ama bundan sonra yapacaklarım bir fark yaratabilir. Yaratamaz mı? Belki de dünyayı bulduğumdan biraz daha iyi bir halde bırakmak gerçekten mümkündür.

"Peki ya sen?" Wood soruyor.

"Aynen," diye cevap veriyorum, acemi arkadaşına istemeden de olsa dünyadaki yerimi bulmama yardım ettiği için - temel eğitimin altıncı gününde suratıma yumruk atmış olmasına rağmen - ısınıyorum. Önümüzdeki iki günü tek çalışan gözümle engelleri aşarak geçireceğim. "Ben de savaş doktoru olmak istiyorum."

Bana şüpheli bir bakış attı, kadınların bunu yapamayacağını söyleyen bir bakış. Yeterince güçlü değiller. Yeterince sert değiller. Devriye gezerken o yetmiş kiloluk çantaları taşıyacak yapıda olmadıkları kesin. Belki de haklıdır. daha çok çalışmam gerekecek. Kas yapmam gerekecek. Dayanıklılık. Zihinsel güç. Cephede, savaşta kadınların nadir olduğundan ve muhtemelen istenmediğinden bahsetmiyorum bile. Muhtemelen bu hayatı seçerken kafamda taşlar var. Ve sonra Jake'in sırttan yüzü önümde yüzüyor. "*Yapamam diye bir şey yoktur.*"

Her ne kadar bu sloganı daha çok cinsel içerikli bir şeye uyguluyor olsa da, o bu sloganı hayatının her alanına uyguladığını *bildiğiniz* türden bir adam.

Ben de Wood'un bakışlarına karşılık veriyorum, çenem gergin, kaşlarım bandajlı, gözlerim şu anda sele kapılmış bir nehirden daha hızlı şişiyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Senin yapabildiğin her şeyi yapabilirim, Wood. Sadece ben daha iyisini yaparım."

Bana sırtıyor, cesaretimi beğenmiş gibi görünüyor. "Belki bir ışın kılıcı kullanmak dışında."

Dudaklarım seğiriyor. "Evet. dışında."

"Doğru Murphy." Bana yumruğunu uzatıyor, ben de kendi yumruğumla vuruyorum.

Ve , Wood aile olur.

İlk dört hafta boyunca e-posta gönderecek vaktim olmadı ama beşinci hafta telefonlarımızı geri aldık. O gece geç saatlerde benimkini açıyorum ve ekranım Erin'den gelen mesajlarla dolarken *ping* üstüne *ping* çalıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutmak zorundayım, beni bir arkadaş edinmeye zorladığı için Bear'a minnettarım. Yorgunluktan bayılmadan önce olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışarak mesajlarına hızlıca göz atıyorum. Çoğu sadece günüyle ilgili hikâyeler ama birkaç tanesi dikkatimi çekiyor.

Taşıyorum! Şehirde ortak bir daire buldum ve her gün üniversiteye sadece küçük bir yürüyüş mesafesinde. Görmek için sabırsızlanıyorum! Not: Seni seviyorum!

Kendisi için özenle hazırladığı planı uyguladığını bilerek gülümsüyorum.

Dün gece Jake'i barda gördüm. Seni sordu! Doğal olarak ona hiçbir şey söylemedim çünkü senden haber almadım! Bana bunun normal olduğunu söyledi. Ve oradaki tüm kadınların dilleri yapışkan zemine değecek kadar aşağı sarkmasına rağmen barı tamamen terk etti. İĞRENÇ!

Karnım çırpınıyor ve sonra iç çekerek yüzümü yastığa gömüyorum. *Bu asla olmayacak Murphy. Aş artık bunu.*

Telefonumu bir kenara koyup uyumadan önce ona bir tane gönderiyorum.

Hayattayım! Telefonlarımıza el koydular, üzgünüm. İyi haber şu ki, yeni bir arkadaş edindim. Adı Colin. Bence ikiniz çok iyi . Kötü haber ise sıhhiye olmaya karar verdim, bu da Victoria'daki Bonegilla'da en az iki yıl daha eğitim alacağım anlamına geliyor. Sonra da muhtemelen Townsville'e yerleştirileceğim. Not: Ben de seni seviyorum.

Townsville, Queensland'in en kuzey kıyısında, yani ülkenin diğer ucunda yer alıyor. Tropik bölgeleri önemsiyorsanız ve günlerinizi resiflere dalarak geçiriyorsanız güzel bir yer ama aynı zamanda Şeytan'ın anüsünden bile daha sıcak. Ne yazık ki bu konuda başka seçeneğim yok. En az altı yıllığına askere yazıldım ve bana nereye gitmemi söylerlerse oraya gidiyorum. Avustralya'da savaş sağlıkçıları için sadece üç yer olması ve evimin bunlardan biri olmaması çok kötü.

Sabahın beşinde uyandığımda cevabı telefonumda duruyordu, yani gece geç saatlere kadar dışarıda kalmış olmalıydı. İki gün boyunca mesaja bakma şansım bile olmadı.

Townsville mi? WTF? Şu an senden nefret ediyorum. Terli, kıllı taşaklardan daha iğrençsin.

En azından ziyarete gelebilirsin, değil mi? Ne zaman ara veriyorsun?

Elbette ziyarete gelebilirim. Sadece ne zaman bilmiyorum, ama öğrenir öğrenmez ilk sen öğreneceksin.

Zaten anlatacak başka kimsem de yok. Sue'nun yeniden bir araya gelmekle ilgilenmediğinden oldukça eminim ve Erin'in okuldan bazı arkadaşlarıyla ara sıra takılsam da hiçbir zaman yakın olmadık. Ve Jake, o gece bardan yalnız ayrılmış olabilir ama bunun nedeni beni beklemesi değildi.

SONUNDA MEZUNİYET GÜNÜ GELİR. Tören sırasında üniformalarımız ütülenmiş ve ayakkabılarımız parlatılmış halde sıraya giriyoruz. Sıcak güneş altında uzun ve yorucu konuşmalar yapılıyor ve sırtımdan ter damlıyor. Sonunda dağılıyoruz ve etrafımdaki herkes tezahürat yapıyor; acemi arkadaşlarım, aileleri ve arkadaşları tribünlerden alkışlıyor ve çılglık atıyor. Sahaya dökülüyorlar, mezun olan sevdiklerinin etrafını sarıyorlar, şık üniformalara hayranlıkla bakıyorlar, gülüyorlar ve konuşuyorlar.

Gözlerim ayakkabılarıma düşüyor, göz kırpmıyorum, insan denizinde yalnızım. Dönüp uzaklaşıyorum.

"Hey! Bekle! Murphy!"

Wood insan kalabalığını yararak ilerliyor. Beni omzumdan yakaladı, parlak yüzü mutluydu. Başparmağını otoparka doğru salladı. "Bira içmeye gidiyoruz. Bizimle gelir misin?"

Etrafına bakınıp *bizi* arıyorum. Bekleyen iki adam daha var. Onlara artık siviller diyoruz. İkisi de Wood kadar uzun değil ama ondan çok da geride değiller. Hepsinin gözleri aynı, ama Wood tek çelimsiz olan. "Kardeşleriniz mi?"

"Evet. Başımın belası," diye mırıldandı. "Eğer sen de gelirsen, onlara katlanmak daha kolay olacak."

"Neden?"

Sanki aptalmışım gibi gözlerini bana dikti. "Çünkü seksisin. Eminim hepimizin gördüğü en güzel kız olduğunu biliyorsundur."

"Wood, bu çılgınlık." ünkü yle. Tırnaklarım kırılmış, kaşlarım fazla uzamış, bacaklarım tıraşsız, vücudumun tamamen çürük olduğundan bahsetmiyorum bile. Yüzümden ayak parmaklarıma kadar her yerim yara bere içinde. Büyükler, küçükler. Twister oyunundaki plastik mat gibi görünüyorum.

Şapkayı başımdan çekiştirerek ensemdaki sıkı topuzdan kaçan birkaç saç telini düzeltiyorum. Sonra düşüncelerim keskin bir dönüş yapıyor. "Oh, sen ..."

Fiziksel olarak geri çekiliyor. "Tanrım, hayır!"

Şapkamla ona vurdum. "Bunu cüzzamlıymışım gibi söylemene gerek yok!"

"Tipim değilsin Murphy."

Birden meraklandım çünkü daha önce bu konular hakkında hiç konuşmamıştık. "Peki senin tipin ne?"

Wood sırtıyor. "Tatlı kızları severim." "Peki ben değil miyim?"

"Benim için biraz fazla belalısın Murphy." Telli kollarından birini esnetiyor. "Elimde çalışacak fazla bir şey yok, bu yüzden kolay etkilenen birine ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum ve o da kolunu benimkiyle birleştirerek gülüyor. "Hadi ama.

Hadi içmeye gidelim."

OceanofPDF.com

I temel eğitimden sonra evlerine gidemezler. Mezuniyet töreni Cuma günüydü (dün) ve acemilerin görmeleri için son şans. Bugün yerel iznimiz var, yarın da

Wood ve ben Pazartesi günü Bonegilla, Victoria'daki Ordu Sağlık Okulu'na gitmek üzere yola çıktık ve burada önümüzdeki yetmiş altı hafta boyunca yedi modül eğitimi tamamlayacağız. Bitirdiğimizde, Hemşirelik Diploması'nın yanı sıra Paramedikal Bilim Diploması'na da sahip olacağız.

Hayatımda ilk kez geleceğim planlanmış durumda ve bu beni rahatlatıyor. Kurallar, yapı, planlar; garip bir şekilde rahatlatıcı. Bu hayata bir ördeğin suya alışması gibi alıştım. İzin zamanının az olması dışında - en azından eğitim sırasında öyle - bu yüzden Wood ve ben izin günümüzden yararlanıyoruz.

Yerel bir kafede dışarıda, güneşin altında oturuyoruz. Üzerimde sivil kıyafetler var. Gülünç *derecede hafif* hissettiriyor. Haftalar süren ağır üniformadan sonra bir çift kısa şort giyiyorum, kahvelerimizi içerken biraz bronzlaşmak için bacaklarımı uzatıyorum.

Wood paket servis bardağından uzun ve gürültülü bir *höpürdetme* sesi çıkararak önceki bir müşterinin bıraktığı yerel gazeteyi okurken, ben de gözlerim Blackberry'min ekranına yapışmış bir şekilde oturmuş, Jake'e bir e-posta göndermeye odaklanmaya çalışıyorum.

Ona bir bakış attım. "Wood, bu iğrenç."

"Sen iğrençsin."

Kaşlarım kalktı. "Kaç yaşındasın sen? On mu?"

Kaşları aynı soğukkanlılıkla kalkıyor. "Geçen gece PT'den sonra akşam yemeğini o kadar hızlı yemiştin ki hepsini tekrar kusmuştun, unuttun mu?"

Ugh. Ürperiyorum. Değerlendirme çok yorucuydu. Karanlıkta dikenli tellerin altından geçerken o kadar çok çamurlu su yuttum ki kelimenin tam anlamıyla öleceğimi sandım. Wood'a hiçbir şey olmamış gibi omuz silktim. "Işın kılıcınla yüzüme vurduğun zamanı unuttun mu?"

Gözleri düzleşir. "Dün kardeşlerime bundan bahsettiğine inanamıyorum."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Hey, o zamana kadar dört bira içmiştim." Ve seksen günden uzun bir süredir alkol almamıştık, bu da içki içmesi daha yeni yasal hale gelmiş biri için bir ömür demekti. "Alkolün etkisi altındayken söylediklerimden sorumlu tutulamam."

O homurdanıyor ve ben e-postama yeniden odaklanıyorum.

Jake,

Temel eğitimden sağ çıktım, yani evet, tavsiyeler için teşekkürler. Şimdi doğruca Bonegilla'ya gidiyorum, böylece eve gelemeyeceğim.

Lanet olsun. Bu kulağa inanılmaz derecede yapmacık ve sıkıcı geliyor. Ben elimdekileri silip tekrar denerken Wood'un telefonu arka planda küçük mesaj uyarıları veriyor. O elindeki kâğıdı bırakıp telefonunu eline alırken ben küçük harflerle bir şeyler karalıyorum ve bu tür şeylerde iyi olmadığım gerçeğinden nefret ediyorum. Onunlayken çok zahmetsiz ve eğlenceli geliyordu ama yazılı iletişimde berbatım.

Bana e-posta adresinizi verdiğiniz için teşekkürler. Temel eğitim bitti ve şimdi önümde iki yıl daha ileri eğitim var. Umarım iyisindir?

Ugh. İkinci denemem de daha iyi değildi. Wood bana garip bir bakış attığında tekrar sil tuşuna basıyorum. Durakladım. "Ne?"

Kafemizin yanındaki kaldırıma yanaşan bir taksiye doğru başını sallıyor. Gözlerimi dikmiş, Wood'un dikkatimi çekmeye değer bulduğu her ne ise dış görünüşünü inceliyorum. Sonra arka kapı açılıyor ve Erin dışarı çıkınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Aman Tanrım. Ne oldu?" Ayağa kalkıyorum, Wood'a "Nasıl yaptın..." diyorum ve şoktan geri çekiliyorum. Blackberry'mi yere bıraktım, yarısı silinmiş e-postayı unuttum.

Çılgınca sırtıyor, güzel bir bahar elbisesi giymiş, sarı saçları açılmış ve bize doğru gelirken sırtından aşağı dökülüyor. Ona doğru koşuyorum ve yayalar sinirli ifadelerle etrafımızda dolaşırken sarılıp ciyaklıyoruz. I

Bana yaptığı gibi onu da inceleyerek geri çekiliyorum. "Nasıl yaptın..." Hâlâ şoktayım.

"Wood. Telefonundan numaramı çalmış. Dün mezuniyet için buraya gelemediğim için üzgünüm ama sınavım vardı."

Wood'un oturduğu masaya doğru yöneliyoruz. Ayağa kalkıyor ve onları resmi olarak tanıştırıyorum. Elini uzatıyor. "Colin Wood, hanımefendi. Tanıştığımıza memnun oldum."

Erin yavaşça gülümsüyor. Bu onun flörtöz gülümsemesi. Biliyorum çünkü onu aynada ve her yerde erkeklerin üzerinde uygularken gördüm. "Erin Tennyson."

Oturabilmesi için boş bir masanın karşısındaki sandalyeyi sürüklüyor ve sonra ona bir kahve sipariş etmek için koşuyor, sanki İkinci Gelen'miş gibi ona tapıyor.

Bir süre tezgâhta onu izliyoruz ve o geri gelmeden önce ellerimi tutuyor, gözlerinde heyecan dans ediyor. "Çok tatlı, sence de öyle değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve ona bakıyorum. Hâlâ uzun ve çelimsiz ama belki de tanıştığımızdan beri biraz kilo almıştır. Tek yaptığımız çalışmak, yemek, yemek ve sonra biraz daha yemekti ve yine de bizi yeterince beslemiyorlarmış gibi geliyordu. Saçları koyu ve kısa, teni güzel bir zeytin rengi ve kirpikleri bir kıza ait, ama yine de beni sersemletecek hiçbir şey yok ve sersemlediğimi *biliyorum*, çünkü şimdi bile Jake'i düşündüğümde nefesimi tutamıyorum.

Masamıza döndüğünde yeni arkadaşşıma bakıyorum, insanlarla dolu sandalyelerin etrafında manevralar yaparken bacaklarını çırpıyor. O sadece elinde ışın kılıcı olan ve onunla yüzüme yumruk atan adamdı. "Umm, sadece Wood."

"Getiriyorlar," diyor, sandalyesini kaldırıma sürterek geri çekiyor ve yerine oturuyor. "Ve sakın ona ışın kılıcı hikayesini anlatmaya kalkma."

Gülmekten kırıldım. "Aman Tanrım, Erin, bunu duymalısın."

Hikayeyi paylaşırken bu kez gevşek dudaklarımı alkolle suçlayamam ama Wood kendini gururlandırdı. Harika bir Skywalker olurdu. Sözlerimi bitirdiğimde Erin de gülüyordu ama gözleri hayranlıkla Wood'un üzerindeydi.

"Oraya gidemezsin," diyorum ona, brunch bittikten ve alışverişe çıktıktan sonra, Wood da peşimden sürükleniyor. Tuvalete gitti ve ben de o anı yakalamaya çalışıyorum. En iyi arkadaşımın diğer en iyi arkadaşımı uzun mesafeli bir ilişkiye girmesini istemiyorum. Her şey boka sardığında ortadaki küçük domuzcuk ben olacağım, ki öyle , çünkü

Bu kızı ne kadar sevsem de, o vefasız. Her hafta yeni bir aşık olduğunu duyuyorum.

"Flört etmek yasalara aykırı değil, Murphy." Küçük siyah bir elbiseyi eline alıp vücuduna doğru tutuyor ve etek ucunun nereye kadar uzandığını görmek için bir bacağına dışarı çıkarıyor. "Bu bir şey ifade etmiyor."

"Tabii ki değil."

Masum bir ifade takınmak için elinden geleni yaparak bana göz kırpmıyor.

"Pffft." Siyah elbiseyi elinden kaptığım gibi askısına geri koyuyorum. "Buna ihtiyacın yok. Zaten on tane falan var."

Erin, sanki başka bir müşteri üzerine atlayıp onu elinden almak üzereymiş gibi geri çekiliyor. "Bu benim için değil. Senin için."

. "Peki bunu nerede giyeceğim?"

"Burada neler olduğunu anladığımı sanmıyorum." Parmağını vücudumda gezdiriyor. "Artık asker olduğun için kendini bırakabileceğini mi sanıyorsun?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve neyi kastettiğini bildiğim halde kendime bir kez daha bakıyorum. Ama eğitim vücut için zordur. Kız gibi yüz maskeleri, ağda seansları ya da peeling için zaman yoktu. Uyumak için bile zar zor zamanım vardı. "Kendine çeki düzen ver bebeğim. Adelaide'deyken seksi bir elbise giy." Omuzları titriyor. "Biraz hareketlen."

Wood'un geri dönüp beni bu konuşmadan kurtarması için dua ederek omzunun üzerinden bakıyorum. "Herhangi bir eylem istemiyorum."

Yardım edemem ama başka hiçbir erkeğin ondan önce gelenle boy ölçüşmeyeceğini ve bunun sadece hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını hissediyorum.

Erin bana öyle bir bakıyor ki, aklımın nerede bildiğini söylüyor. Muhtemelen yüzümün her yerinde yazıyordur. "Jamie..."

Sesinde bir şey var, ciddi bir şey. İçim sıkılıyor. Yüz ifadesi ciddi, sanki duymak istemediğim bir haber vermek üzereymiş gibi. Çenemi kaldırıyorum. "Ne?"

"Jake gitti."

Sözleri bir an için kafama dank ediyor ve dank ettiğinde bedenim ayaklarımın altındaki açık bir kapıdan aşağı düşüyor. "Gitti mi?" Sesim keskin ve yüksek. "Gitti de ne demek?"

"Afganistan'da görevlendirildi."

Nefes alıyorum. *Tabii ki* görevlendirildi. O bir ordu mensubu ve savaş devam ediyor. Bunun için eğitiliyoruz. Ve bu *bizim* savaşımız olmasa da orada olmalıyız. Bizim gibi umutları ve hayalleri olan insanlar.

kötü muamele ve işkence görüyorlar. Hatta öldürülüyorlar. Eğer arkamıza yaslanıp hiçbir şey yapmazsak ulusumuz nasıl başını dik tutabilir?

Yine de karnımda iğrenç bir düğüm oluşuyor. Kafamda Jake hâlâ izinli olarak Perth'teki evine dönmüştü, belki de o yazlığı satın almak için çalışıyordu, yapmak istediğini söylediği tadilatı yapıyordu. Nerede görev yaptığını bile sormadım.

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Ben soruyorum.

"O gece sizi barda birlikte gören bir arkadaşımın arkadaşından duydum. Jake ile aranızda bir şeyler olduğunu düşünmüş."

Başımı salladım. "Biz bir şey değiliz."

"Belki olabilirsin."

Jake ben daha onunla tanışmadan önce görev yerini biliyordu ama yine de tek kelime etmedi. Sanırım bu tek gecelik ilişkinizle yapacağınız türden bir konuşma değil. Ki ben de öyleydim, değil mi? Sadece bir kereliğine yattığı biriydim.

Cebimden Blackberry'mi çıkarıp e-postayı arıyorum ve Jake'in bana verdiği e-posta adresini unutacağıma yemin ederek tamamen siliyorum. Sonra elbiseyi Erin'den kaptığım gibi tezgâha götürüyorum. "Hayır. Haklısın. Bunu giyip biraz hareket etmem lazım."

Wood yanımıza yanaşıyor, dirseğini tezgâha dayıyor ve Erin daha yeni başlamışken alışveriş gezimizden sıkılmış bir halde uzun uzun nefes alıyor. "Ne kaçırdım?"

"Jake hakkında konuşuyorduk." Erin'e dirsek atıyorum. "Jake kim?" diye soruyor.

"Hiç kimse," diye karşılık veriyorum, elbisenin parasını ödüyorum, satış görevlisinin elbiseyi kağıt mendile sarmasını beklerken parmaklarımı birbirine vuruyorum. Elbiseyi dikkatlice bir poşetin içine koyuyor ve gülümseyerek uzatıyor. Elbisenin üzerime uyup uymadığını bile bilmiyorum. Umurumda da değil. Artık burada olmak istemiyorum.

BEN VE WOOD ertesi Pazartesi Bonegilla'ya gidiyoruz ve sonraki iki yıl sanki sadece birkaç haftadır oradaymışız gibi geçiyor.

Eğitimlerimiz askeri ve sivil sözleşmeli personelin bir kombinasyonu tarafından verilmektedir. Hareket etmeden önce bir modülün yerleşmesi için neredeyse hiç zaman yok

ADF sağlık hizmetlerinin tarihçesi, ileri ilk yardım, enfeksiyon kontrolü, temel sağlık hizmetleri, resüsitasyon, tedavi kontrolü ve kimsenin yapmak istemediği sıkıcı evrak işlerinin nasıl tamamlanacağı gibi küçük becerileri kapsar.

En zor modülü sona saklıyorlar: orduya özel eğitim ve konuşlandırılmış bir ortamda deneyimler. Bizi bir savaş bölgesinde hastaları tedavi etmeye hazırlıyorlar. Değerlendirmemin bir noktasında, yerdeki bir 'yaralı askere' triyaj yapmaya çalışırken üzerimde bağırarak bir asker kalabalığı var. Tüm bu süre boyunca ellerim titriyor ve kalbim küt küt atıyor ama bu zorluğun altından başarıyla kalkıyorum.

Hâlâ eğitimlerimiz, tatbikatlarımız ve oda teftişlerimiz var ama Kapooka'dan biraz daha rahat. Eğitim sırasında eve sadece bir kez dönüyorum, Noel'i Erin'le geçiriyorum. Wood da benimle geliyor. Dört gün boyunca sahilde takıldık, hediyeler açtık ve güneşin altında bira içtik, sonra da gerçekliğe ve nihayetinde bir başka mezuniyete geri döndük.

İkimizi de Townsville'de görevlendirdiler, sağlık görevlilerine çok talep vardı. İlk görev yerim Doğu Timor'du. Savaş bölgesi değil ama göz açıcı. Birliklerimiz askerlere kaynak yapmayı, kepçe kullanmayı ve köprü inşa etmeyi öğretiyor. Timor askerleri sadece güvenliklerini sağlamak yerine uluslarına nasıl yardım edeceklerini öğreniyorlar ki bu da geleceklerini istikrara kavuşturmak açısından önemli.

Orada görev yaparken küçük sorunları tedavi ediyorum - susuzluk çeken askerler, burkulmalar, küçük kesikler ve çürükler ve temelde yara bandı dağıtıyorum. Yoğun bir savaş bölgesinin ortasında tedavi etmek için eğitildiğim türden bir travma değil ama yine de iyi hissettiriyor. *Bir şeyler yapıyorum.*

En iyi kısmı mı? Genel nüfusun tedavisine yardımcı olarak bir fark yaratıyorum. Görmek için çıplak ayakla kilometrelerce yürüdükleri kişi *benim*, onlara hayatlarını ve çocuklarının hayatlarını kurtaracak iğneleri yapıyorum.

Afganistan'daki ilk görevim Townsville'deki ilk görevimden iki yıl sonra gerçekleşti. Atandığım taburda beş sağlık görevlisi var. Ben onlardan biriyim. Wood da diğer. Akıl hocalığı ve yeniden yapılandırma görev gücünün bir parçası olarak gönderiliyoruz ve önce Kuveyt'e uçuyoruz. Orada bir hafta boyunca briefing alıp özel tatbikatları, çelik yelekleri ve el yapımı patlayıcıları tanımayı öğreniyoruz.

Oradan Tarin Kowt'a uçuyoruz, karanlığın örtüsü altında geliyoruz. Uçak yalpalarken kalbim çarpıyor, bu da bizi düşman ateşine daha az hedef yapıyor. Boğazımda safra yükseliyor. Onu yutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, korku içimde nefes alan canlı bir hayvana dönüşüyor.

"Murphy."

Göz

kırpıyorum

.

"Murphy, ."

Tekrar göz kırpıyorum ve sağıma dönüyorum. Wood yanımda. Uçağımız indi ve elim onunkine o kadar sıkı yapışmış ki kemiklerimin kırılmasından korkuyorum. Sarsılarak kurtuluyorum, uçağın etrafına bakıyorum. Tabur askerleri sırtıyor. Wood ve benim bir şey olduğumuzu düşünüyorlar. Ayrıca beni burada istemiyorlar. Açıkça söylemediler ama bana bakışlarından ve benimle konuşmamak için gösterdikleri çabadan bunu hissediyorum. Evdeki birliğimizde favori olabilirim ama burada aktif savaş var ve benim bir vajinam var. Güvenlerini kazanmak ve en az onlar kadar ait olduğumu kanıtlamak için iki kat daha fazla çalışmam gerekecek.

Birliğime sinirli gözlerle bakarak ayağa kalkıyorum ve çantama uzanıyorum. Çok ağır. Onların taşımak zorunda olduklarından daha ağır çünkü benimkinde sadece genel malzemeler, uyku teçhizatı ve devriyeler için yiyecek ve su yok; aynı zamanda bir gün bana teşekkür edebilecekleri tıbbi ekipman da var.

İlk günüm yerleşmekle geçti ve kendimi yanımdan geçen her Avustralyalı askere dikkatle bakarken, Jake'i ararken, ela gözleri ve altın sarısı gür saçlarını ararken buldum. Merak ediyorum. Her zaman Bear'ın nerede olduğunu merak ediyorum, şimdi bile, altı yıldan fazla bir süre sonra. Sonunda orduya mı katıldı? Burada mı? O iyi mi?

Ertesi gün derinlere atıldım. Birkaç kadından biri olarak, yerel kadınları aramak ve onlara sağlık kontrolleri yapmakla görevlendirildim. Kadınlar sessiz ama gözleri kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Varlığımızı ve sağladığımız tıbbi bakımı takdir ettikleri açık.

Oradan Tarin Kowt hastanesine geçerek sayısız travma vakasını tedavi ediyorum. Son dakikada uzak bir devriye üssüne yardım etmek için görevlendirildiğimde, bir savaş bölgesinde olmanın tam etkisini yaşıyorum.

Kırk kilometre uzakta, üç araçlık bir konvoy gerektiriyor. İlk araç bir el yapımı patlayıcıya çarptığında ben ikinci zırhlı araçtaydım. Çok yakından takip ediyoruz ve patlamanın gücü bizi yoldan çıkarıp yan yatmamıza yetiyor.

Savaş kaskım cama çarparak çatlıyor ve toz aracın içine doluyor, yoldan metrelerce kayarken yüzümüzü ve vücudumuzu kaplıyor. Kamyon aniden durdu ve ben emniyet kemerime doğru sarsıldım.

"Herkes iyi mi?" diye bağıyor şoförümüz.

Önümdeki koltuğa boş boş bakıyorum. Bir an için yeniden on beş yaşındayım ve babam yanımdaki koltukta baygın yatıyor. Parçalanmış camlar yüzümü kaplıyor, hassas derimi kesiyor ve batırıyor. Kolumu. Kemik içeri giriyor. Ciğerlerim hırıldıyor.

"Baba?" sesim kısık bir tınıya dönüşüyor. Konuştuğumu zar zor duyuyorum. "Baba. Yapamam-"

"Er Murphy!"

Göz kırpyorum. Dışarısı karanlık değil. Beyaz çizgilerle boyanmış ziftli bir yol, inişli çıkışlı yeşil tepeler ve yapraklı ağaçlar yok. Evler ya da sokak lambaları yok. Öğle vakti ve her şey kırmızı ve puslu. Aşağı bakıyorum. Ordu üniforması içindeyim, savaş zırhı beni ciddi hasarlardan koruyor.

Yüce İsa. Konvoyumuz bir el yapımı patlayıcı ile vuruldu. Avucumu yüzüme dokundurup baktım. Cam kırıkları yoktu. Sadece toz ve kan lekesi var.

"Er Murphy! Doktor!"

"İyiyim," diye mırıldanıyorum ve öksürüyorum. "Sadece biraz ."

Yanımdaki asker, Er Connor, emniyet kemerini takmak için çabılıyor. "Buradan çıkmamız gerek."

OceanofPDF.com

Per Connor kamyonun üstünden tırmanıyor ve pencereden içeri uzanıp elini uzatıyor. yapacağımı şaşırmış bir halde elini tutmaya çalışıyorum, sonra sanki bir basılmış gibi eğitimim devreye giriyor. "Bekle. Benim

tüfek." Silahı almak için çabalıyorum, güçlü bir tutuşla yakalanıp kamyonundan çekilirken yanıma sıkıştırıyorum. Yere atlayıp kişisel yaralanma için hızlı bir değerlendirme yapıyorum ama iyiyim. Savaş zırhım ve kaskım beni güvende tuttu.

Connor başka bir askere uzanır. İşte o zaman ilk silah sesi duyulur. Yeryüzünde yankılanan gürültülü bir çatırtı.

"Yere yatın!" diye bağılıyor biri.

Konvoyumuzdaki askerler yanıma atlıyor ve kamyonu kalkan olarak kullanıyoruz. Yan tarafa doğru ilerliyorum, tüfeğimi kaldırırken zaman yavaşlıyor. Bir göz atma riskine girdiğimde ellerimdeki ağırlığı tanıdık geliyor. Boğazım tozla kaplanmış, konuşurken sesim törpüleniyor. "Bir pusu mu?"

"Öyle görünüyor. Orospu çocukları," diye yanımdan bir ses geliyor. Bu Onbaşı Marsh - yüzü tozla kaplanmış, dişleri göz kamaştırıcı beyazlıkta. Dürbünümünden ateşin geldiği yerdeki yıkık dökük beton binalara bakıyorum. Nişan alırken damarlarımda kan dolaşüyor, tıpkı eğitim sırasında daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi. Düşünmeme bile gerek yok. Vücudum otomatik pilotta çalışıyor, zihnim açık. Parmağım kolayca geri çekiliyor ve tüfek ateşleniyor.

"Sen öncü araca gitmelisin. Ben korurum."

"Medya paketime ihtiyacım var!" Nişan alıyorum ve tekrar ateş ediyorum. Bir, iki, üç kez. Dört. Bir ceset düşüyor. Az önce yaptığım şeyi düşünecek zamanım yok.

tekrar ateş etmeden önce. "Kamyonda," diye bağıyorum.

"Er Connor," diye bağıyor Marsh. "Doktorun çantasını getir."

Bu riskli bir hareket. Kamyonun içine geri tırmanmak, onu açıkta bırakmak anlamına geliyor ama tereddüt etmiyor. Sıçırıyor ve gözünü kırpmadan içeri atlıyor. O serbest kalırken siper almak için daha fazla ateş ediyoruz, çantamı da yanına atıyorum.

"Doktor Murphy, öncü kamyona gitmeniz gerekiyor." Ben çantamı emniyete alırken, o da kendi tüfeğini kaldırmış, benim bulunduğum yere doğru ilerliyor. "Ben git dediğimde, sen git."

Ateş etmeye başlarlar, bir yayılım yağdırırlar. Düşman ateşi kesildi. "Gidin!" Marsh bağıyor. "Hadi, hadi, hadi!"

Koşarken gözümü bile kırpmıyorum, adrenalin pompalıyor ve zikzaklar çizerek sakat kamyona doğru ilerliyorum. Buruşmuş, dik durmadan önce birden fazla kez yuvarlanmıştı. Üç yaralı asker yerde yatıyor, biri hâlâ içeride - şoför-, diğeri de yoldaşını siper almak için sürüklüyor. Ona ilk ben ulaşıyorum ve düşen askerin adımlarımı bozmadan sürüklenmesine yardım ediyorum.

"Şoför mü?" diye
bağıyorum.

Kafasını sallıyor.

"Lanet olsun." Kamyonetin kapısını açıp içeri eğildim ve nabzını kontrol ederken parmaklarımı yanık ve kanlı boynuna soktum. Hiçbir şey yoktu. Korku ve panikten oluşan mide bulandırıcı bir kokteyl içimde kabarmaya başladı. Onu .

Şimdi olmaz Murphy. Odaklanman gerek. Bunun için buradasın.

Düşen askere doğru ilerleyip yanına çöküyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, kendine geliyor ve mırıldanıyor.

"Ne oldu?"

Ağzımdan çıkan ilk şey "İyileşeceksin asker" oldu. Hastamızı sakın tutmak için ilk söylememiz gereken şey bu. İkincisi ise durumu kısa ve öz bir şekilde açıklamaktır çünkü bilinmeyenin içinde korku vardır. "Bir el yapımı patlayıcı tarafından vuruldunuz."

Gözleri gökyüzü gibi parlak mavi ve içlerindeki paniği bir anda okuyabiliyorum. Yırtıldılar. "Ayak parmaklarımı hissedemiyorum." Burun delikleri açılıyor ve kolları sallanmaya başlıyor. "Ayak parmaklarımı hissedemiyorum!"

Aşağı bakıyorum. Askerin bacakları sağlam ama çok fazla kan var, muhtemelen şarapnel parçaları sebep olmuş. Arkama baktığımda tekrar bayılmıştı. Çantamı kaptığım gibi bir C omurga tasmayı çıkardım ve yavaşça boynuna yerleştirdim. Onbaşı Marsh kayarak yanımda durdu. "O iyi mi?"

Hayati bulgularını kontrol ederken gözlerine ışık tutarak, "Tıbbi tahliyeye ihtiyacımız olacak," diyorum. Her iki gözbebeği de büyümüş. "Muhtemel omurga kırığı ve

kafa travması." Çantamdan bandaj ve makas çıkarıyorum, yapmam gereken şeye odaklanırken nefesim kesiliyor.

"Çoktan telsizle bildirdim. Her şey yolunda gidene kadar dışarı çıkmayacaklar. O piçleri dışarı çıkarmalıyız."

"Belki mermileri biter," diye cevap veriyorum acımasız bir umutla, askerin pantolonunun paçasına doğru ilerliyorum. "Kahretsin." Yarayı değerlendiriyorum, pürüzlü ve açık, istediğimden daha fazla kan sızıyor, ama en azından dışarı pompalanmıyor. "Bana bir turnike getir, olur mu?"

Bir tane uzatıyor ve bandaj uygulamadan önce askerin kalçasına sabitliyorum. Sahada onun için yapabileceğim fazla bir şey yok, bu yüzden çantamı alıp bir sonraki askere geçiyorum. Bilinci yerinde. Onu sarıyorum ve bir sonrakine, bir sonrakine geçiyorum. Yanıklar, sayamayacağım kadar çok şarapnel yarası, kırıklar ve ısınısını hissedebileceğim kadar yakından ateşlenen kurşunlar var.

Acı için yeşil düdükler dağıtıyorum, yeterli gelmese de elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Her şey yolunda dediğimizde hava kararmıştı. Medevac geldi ve hastalarımız güvende olduktan sonra gemiye atladım ve büyük kamuflajlı canavar gece gökyüzüne doğru ilerledi. Bizi üsse geri taşıırken rotor kanatlarının gürültüsü, açık kabini dolduran *whoomph, whoomph, whoomph*.

Biri bana bir şişe su uzatıyor. "Teşekkürler" diye mırıldanarak şişeyi alıyorum, ardından suyu öyle hızlı içiyorum ki yüzüme dökülüyor, çenemden ve boynumdan aşağı damlıyor. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Kan ve kir bulaşmış bir şekilde çıkıyor. Avucumu ters çevirerek bakıyorum, yavaşça titremeye başladığını izliyorum. Aşağıya bakıyorum. Her yerim kan içindeydi. Yapışkan, metalik madde üniformamı, vücut zırhımı, açıkta kalan her derimi kaplıyor.

İsa. Tanrı'nın annesi Kutsal Meryem.

Başım arkamdaki koltuğa yaslanıyor, tüm bedenim titremeye başlıyor. Bir hıçkırık yükseliyor, içimdeki baraj patlamaya hazır. Dişlerimin derisiyle onu geri tutuyorum.

"İyi misin?" diye bağılıyor biri.

Gözlerimi açmıyorum. Açamam. Henüz açamam. Ama baş parmağımı kaldırıyorum.

İndiğimizde Wood oradaydı, elinde bir sedye ve panik dolu bir yüzle pistte koşuyordu. Arkasından başka sedyeler taşıyan bir sağlık ekibi geliyor. Hayatım boyunca onun çırpınan uzuvlarını gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Blackhawk'tan sendeleyerek çıkıyorum ve iki kolumu da mengene gibi kavıyor, sesimi duyurmak için yüzüme doğru bağıyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Tamam!" Ama kelimedede boğuluyorum ve Wood tırnaklarımla tutunduğumu biliyor gibi görünüyor çünkü bana bir görev veriyor. Odaklanmam gereken bir şey. Yaralı askerlerin helikopterden çıkmasına yardım ederken otomatik pilota geri dönüyorum, şokun etkisiyle dişlerim takırdıyor.

Yaralılar hastaneye naklediliyor ve ben de Wood'un arkasından kapıları iterek onları takip ediyorum. Nöbetçi doktorla birlikte yaralıların listesini gözden geçiriyorum, sahada uyguladığım tedaviyi ana hatlarıyla anlatırken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Wood'a "Er Murphy'yi buradan çıkar," diyor ve bana bakıyor. "İyi iş çıkardın. Git bir duş al ve bir şeyler ye."

Ama önce bilgi almam gerekiyor, yüzden Wood benimle geliyor. "Orada ne oldu öyle?"

Başımı sallıyorum. "Öncü kamyonunda el yapımı patlayıcı patladı. Her şey çok hızlı oldu. Yani, bunların olduğunu duyarsınız, ama bunu deneyimlemek..." Başımı tekrar sallayarak devam ediyorum. "Pusuya düşürüldük ve saatlerce çıkarılmayı bekledik." Saatimi kontrol ediyorum. Saat sabahın dördü. Hayatımın en uzun gecesinde şafak birazdan sökecek.

Sorgulama binasına doğru yol alıyoruz, yol boyunca birçok bakışa maruz kalıyoruz, hatta birkaç kez ikiye katlanıyoruz. Pusuya düşürüldüğümüz haberi tüm üsse yayılmıştı. Birden bir kamera flaşı patladı ve beni kör etti.

Elimi gözlerime götürüyorum.

"Dostum, bu ne ?" diye homurdanır Wood. "Bunu yapamazsın."

Sydney'deki erkek dış muhabirlerden biri, BBC için Afganistan'daki savaşa ilgili bir belgesel hazırlıyor. Onu daha önce hastanedeki doktorlardan birini sorgularken görmüştüm. "İzin almadan yayınlamayız." Gözlerimi kırptıştırıyorum ve onu önümüzde geriye doğru yürürken buluyorum. "Bize pusudan bahset Murphy."

"Ciddi misin sen?" Başımı sallıyorum, adımlarımı hızlandırıyorum. O da bize ayak uyduruyor. Wood beni yanına çekip daha fazla fotoğraftan korumaya çalışıyor ama yorgun ve öfkeliyim ve bunu kendi başıma halletmem gerektiğini biliyorum. Büyük, güçlü adamlar koruma sağlarken saklanmak için burada değilim.

Adamın boynunda asılı duran kamerayı tutup kendime doğru çekiyorum ve durduğumuzda onu da sürüklüyorum. Burun delikleri seğiriyor. Çünkü ter, kan ve bir sürü öfke kokuyorum. "İstiyor musun

pusudan haberin var mı?" Gözlerim kısıldı. "İnsanlar öldü." Sert çıkmaya çalışıyorum ama sesim kelimenin üzerinde çatlıyor. "Son. Git lanet olası hikâyeni yaz."

Onbaşı Marsh sorgulama binasından çıktığında onu itiyorum. Doğrudum ve ona başımı salladım.

O da başıyla onaylıyor ve kısa bir süre için omzumu kavıyor. "Dün gece orada iyi iş çıkardın asker. Bir sürü hayat kurtardın," diyor gitmeden önce.

Bilgilendirme toplantısından sonra, duşta tek başımayken, suyun kahverengi ve kırmızı akarak giderin etrafında döndüğü zaman, her şey kafama dank ediyor.

*Bir sürü hayat
kurtardınız. Bir sürü
hayat kurtardınız. Bir
sürü hayat kurtardınız.*

Sırtım duş duvarından aşağıya kayıyor, spreyin altına gömülüyorum, iki avucumu başıma dayayarak kaçmak üzere olan acı dolu, ağır hıçkırığımı tutuyorum.

Dün gece bir can aldım. Belki de iki. Sayısını bilmediğim için bir şekilde daha kötü hissediyorum. Kendi hayatımı ya da başkalarınınkini savunduğum sürece bunu sorun etmeyeceğimi düşünürdüm hep. En basit haliyle hayatta kalmak. Yine de hayatta olduğum için heyecan duyuyorum. Ve güçlü. Ve hasta. Çünkü bu aynı zamanda yanlış hissettiriyor. Tamamen, anlatılamayacak kadar yanlış.

Midem kabarıyor ve hiçbir şey kalmayana kadar su ve safra kusuyorum. Duştan çıktığımda kupkuru olmuştum. Gözlerim yorgunluktan şişmiş, yüzüm kesilmiş ve morarmış, göğsüm beni koltuğumda tutan kemerin kuvvetinden dolayı kırmızı ve mor. Aynada yüzüme bakıyorum. Kendi gözlerime yabancı görünüyor.

Sen doğuştan savaşçısın, Jamie. Bunu kanıtla.

Derin, ürpertici bir nefes alıyorum ve göğsümde bıçak gibi bir acı hissediyorum.

Deniyorum, lanet olsun. Deniyorum.

Tüm duygularımı içime atıyorum ve yeni bir üniforma giyiyorum. Uyumadan önce yemek yemem emredildi, ben de yemekhaneye doğru ilerliyorum. Saat sabahın beş buçuğu ve içeri girdiğimde her yer hareket dolu - askerler gelip gidiyor, gülüşüp konuşuyor, şef yemek pişiriyor, kaplar kazınıyor ve botlar yerde gümbürdüyor. Toz zerrecikleri bile başımın üzerinde savaş kokusuyla canlı bir şekilde dönüyor.

Yemek sırasına doğru ilerlerken kafalar dönüyor; çırpılmış yumurta, fasulye, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan tepsiyi toplarken yolumu izliyorlar. Başımı eğip hırpalanmış yüzümü ve şişmiş gözlerimi saklıyorum ama beni izlediklerini hissediyor ve kısık seslerini duyuyorum. Birliğimin üyeleri çoktan oturmuş ve kahvaltılarını yapıyorlar. Yanlarından geçerken bakışlar yerine başlarını sallıyorlar ve selam veriyorlar.

Son boş masayı bulup sandalyemi çekip oturduğumda sandalyem yerde sürtünüyor. Bir parça hafif yanmış tost alıyorum, bir ısırık alıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum.

Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim, Ayı'nın derin ve rahatlatıcı sesiyle çitin yanındaki o yeri hiç bu kadar özlememişim. Oysa burada, dünyanın en sert ve düşmanca ortamlarından birinde, kendi seçimimle ön cephedeyim.

Midem çalkalanıyor ama tosttan bir ısırık daha alıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum. Tam kahveme uzanıyordum ki binanın girişinden bir gürültü geliyor. Başımı çeviriyorum, beş asker sayıyorum, hepsi iri yarı ve sakallı, kıyafetleri kirli ve buruşuk. Vahşi hayvanlar gibi görünüyorlar, sanki ahşap ve alçıdan yapılmış yapıların içine ait değıllermiş gibi.

Kendimi başka tarafa bakmaya ve tabağıma odaklanmaya zorluyorum ama onları duyuyorum. Masaların ve sandalyelerin arasından yemek sırasına doğru ilerlerken botları ağırlaşıyor. Kahvemden bir yudum alıyorum ama bakmamak mümkün değil, gözlerim kalın kaslı uzuvları ve alçak, gürleyen sesleri takip ediyor. Gürültü yükseliyor, kahkahalar ve alaylar ortaya çıkıyor. Bir görevden dönmüşler. Bu, neşeli şakalaşmalarından ve tavana yığılmış tabaklardan belli oluyor.

Çevresel görüş alanımdan grubun ilkinin tepsiyle döndüğünü görüyorum. Benim masama doğru ilerliyor. Gözlerim tabağıma yapışıyor, bedenim geriliyor, gama ışınları gibi *siktir git titreşimleri* yayıyor. Lisede büyük bir başarıyla nasıl kullanılacağını öğrendiklerimin aynısı.

Yine de karşımdaki koltuğa oturuyor, tepsiyi benimkinin yanına çarparak iniyor. Bir gümbürtü ve duyulabilir bir iç çekişle otururken ani gürültü patlamasıyla sarsılıyorum. Sonra bana baktığını hissediyorum, gerçekten bana baktığını ve kendimi kolyeme uzanırken buluyorum. Bear gittikten sonra onu tekrar takacağımdan emin değildim ama bir gün küçük kopçasını düzeltmek için çaba sarf edene kadar sürekli kolyeye çekiliyordum. Taktığımda kendimi iyi hissetmişim. Kim olduğumu hatırlatan bir rahatlıktı. *Küçük Savaşçı*. Ve kendimi onu çıkaramazken buldum.

Gümüş zincire uzanmamak için kendimi zor tutuyorum - takı takmamam gerekiyor. Onun yerine bardağıma uzanıyorum, bir göz atma riskini göze alarak

Dudaklarım götürdüğümde karşımdaki asker.

Yüzü kurumuş ter ve kirle kaplıydı, sarı sakalları da kalındı, bu yüzden onu tam olarak tanımam bir anımı aldı. Tanıdığımda gözlerim şok içinde açılıyor, sesim kısılıyor. "Jake?"

Bunca zaman sonra. Burada mı? Şimdi mi?

Artık gözlerinin etrafında daha fazla kırıışıklık ve alnında bir yara izi var. Bakışlarım üniformasında geziniyor. Yıpranmış ve çamurlu, geniş omuzlarını ve kalın pazularını örtüyor. Kolları ön kollarının yarısına kadar kıvrılmış, bronzlaşmış teni ve yara izleri ortaya çıkıyor.

O zaman onun ve ekibinin SAS olduğunu anladım. Ordudaki efsanevi yaratıklar. Zehirli yılanlar gibi ölümcüldürler, otların arasına saklanırlar ve siz daha orada olduklarını anlamadan saldırırlar. Aynı zamanda güvenmekte çok yavaşlar ve size ihanet etmektense kendi hayatlarını kaybetmeyi tercih edecek kadar da sadıklar.

Jake boğazını temizliyor ve bakışlarım incelemeyi bırakıp şaşkın yeşil gözlerle buluşuyor. "Asker kız." Sandalyesinde donup kalmış gibi görünüyor, sanki bir hayaletmişim gibi bakıyor.

Kalbim göğsümde bir kırıcı gibi çarpıyor ama sakın kalmaya çalışıyorum. "Buraya sık gelir misin?"

Dudakları sakalının altında titriyor, sesi derin ve paslı. "Kulağa bir replik gibi geliyor."

"Nasıl anlayabiliyorsun?" Dudaklarım soruyorum.

Bir parça tereyağlı tost alıyor ve mükemmel dişleriyle kocaman bir ısırık koparıyor. Çiğnemedi önce bana sırtıyor. "Gözlem gücüm buralarda efsanedir."

"Affedersiniz." Dudaklarımda düpedüz bir gülümseme oluşuyor. Yüzüme yayılmasına engel olamıyorum. "Bir efsanenin yanında oturduğumu fark etmemiştim."

"Önemli olan artık biliyor olman." Jake'in elindeki tost, ağzına doğru giderken yarı yolda duraklıyor. Tabağına indiriyor ve bakışları üniformama iştirilmiş kırmızı haça takılıyor. "Sen bir savaş doktorusun." Kaşları çatıldı ve ne düşündüğünü anladım.

Sağlıkçıların işi hepsinden zor. Sadece EYP'lerin bedenler, yanıklar ve açık kafa yaralarıyla acı içinde kıvranan insanlar görmek değil, hepsini tedavi etmek için zamana karşı savaşıyor kişi olmaktır. Yirmi yıllık bir yürüyüşü bitirdikten ve herkes dinlenmeye çekildikten sonra, burkulmaları ve su toplamalarını tedavi eden ve birlikte çalıştığım askerlerin saygısını kazanmak için iki kat daha fazla çalışan benim çünkü ön cephede bir kadını.

Parmak eklemlerim elimdeki bardağın etrafında beyazlaşıyor. "Ve sen de SAS'sın." "Gözlem gücümün özel olmadığını görüyorum."

O inanılmaz derecede esprili, ben ise inanılmaz derecede havasız hissediyorum. Üniformamın altında kalbimin ne kadar sert attığını görebiliyor mu acaba? Vücuduma ne yaptığını, ne kadar canlı hissettirdiğini hatırladıkça bacaklarımın arasında ısı birikmeye başladı bile.

Gözlerim ellerine kayıyor. Bıçağına ve çatalına sarılmışlardı. O eller çıplak kalçalarımı kavırıyor, dušta sikini içime sokarken sıkıca tutuyorlardı.

Titrek bir nefes alıyorum. Bu. Bu. Değil. İyi değil.

Şu anda aklımın gittiği yol yasak bir yol. Asker arkadaşınla soyunamazsın, moralin için bile *olsa*. Benim moralim. Belli ki öyle.

İçimden başımı sallıyorum. Birkaç dakika ona bakmasam daha iyi olabilir. Bu vücuduma sakinleşmesi için zaman verir.

Bakışlarımı tabağıma indiriyorum. "Jamie?"

Soğuk yumurtalarımı ilgileniyormuş gibi yaparak bir çatal alıyorum. "Mmm?" "Yüzüne ne oldu?"

Büyük bir ısırik alıyorum ve yüzümü buruşturuyorum, sanki tabağımdan kaçmak üzereymiş gibi yemeğime bakıyorum. Ağzımdaki lokmanın etrafında konuşuyorum. "IED."

"Siktir." Sesi sert ve alçak. "Peki ya geri kalanınız? Yaralandınız mı?"

Biraz çiğnedikten sonra korkunç, soğuk yumurta topağını yutuyorum. "Yüzümle hemen hemen aynı görünüyor."

Mavi bir çizgiye küfrediyor ve gözlerim izinsiz kalkıyor. Bana bakıyor, bakışları yüzümde geziniyor, sanki gerçekten burada olduğuma inanamıyormuş gibi.

Başka bir asker Jake'in yanındaki boş koltuğa oturur ve aşırı yüklü kahvaltı tepsisini yere bırakır. Jake kendisinden daha kirli ve sakallı olan yoldaşına gözlerini devirerek bakar. "Savaş doktoru olduğun için baş ağrısını nasıl tedavi edeceğini biliyorsun demek?"

"Siktir git Tanner," diye mırıldanıyor koca asker, ağzına bir parça domuz pastırması tıkıştırırmadan önce. Dev bir boz ayıya benziyor, yiyecek aramak için vahşi doğada dolaşan bir ayı.

"Duruma göre değişir," diyorum Jake'e. Çatalımı bırakıp kupamı elime alıyorum.

Tostunu çiğnerken kaşları mizahla kalkıyor. "Ne üzerine?"

"Boynundaki bu ağrının ne kadar büyük olduğu konusunda."

"*Büyük*. Ve kıllı." Bana göz kırpmıyor, şakasına bizi de ortak ediyor. "Kokuyor da, ölü bir eşek gibi. Ayrıca ortası biraz tombullaşıyor."

İri asker homurdanıyor ve gömleğinin eteklerini kaldırarak kalın karın kaslarını ortaya çıkarıyor. En ufak bir şişkinlik bile görünmüyordu. "Bu konuda doğru bildiğin tek şey büyük olduğu." Adam bilerek başını sallıyor. "Sayılan *tüm* yönlerden."

Dökmeden önce kahvemi yere bıraktım.

Jake ona bir bakış attı. "Gitmen gereken bir yer yok mu Brooks?"

"Hayır," diye neşeli bir cevap verir.

Jake, *neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun* der gibi başını bana sallıyor.

"Muhtemelen biraz ibuprofen önerirdim," diyorum ona, dudaklarım seğirerek, "ama ağrınızın oldukça... inatçı görüldüğünü görebiliyorum."

"Haklısın," diye yanıtıyor Jake. "Kesinlikle ısrarcı. Biraz daha güçlü bir şeye ihtiyacım olabilir."

Asker kaşlarını çatıyor. "Şimdi de inatçı bir baş belası oldum, öyle mi?" Gözlerini Jake'e dikti. "Boktan gitar çalma becerisiyle kulaklarımızı kanatan bir pislikten bunu duymak çok güzel."

"Gitar çalıyor musun?"

"Biliyorum," diyor Jake ve kaşlarını çatıyor. "Sana öğretebilirim."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor yanındaki iri asker, ağzına bir çatal dolusu daha pastırma tıktırmadan önce. Masamız daha fazla SAS askeriyle dolarken ikimizin arasına bakıyor. Hepsi de gülünç derecede iriydi. Kendimi Yüzük Kardeşliği'ndeki Frodo gibi hissediyorum. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Kyle Brooks, bu Jamie," diyor Jake, masanın karşısından ikimizi tanıştırırken. "Jamie Murphy."

Kyle'ın dizi masaya çarpıyor ve kahvesi devriliyor. Sıcak sıvı tepsisine ve tabağının yarısına boşalıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, bir başka küfürle fincanına uzanıyor, kağıt peçeteyle pisliği silerken gözleri yüzüme ve arkama kayıyor. "Ve evet," diye devam ediyor Jake, Kyle elindeki ıslak peçeteyi tepsisine atarken. "Uzun zaman önce tanıştık. Jamie orduya katılmadan önce." Gözleri benimkilere kayıyor. "Aslında Kapooka'ya gitmeden önceki gece."

Nabzım hızlanıyor ve elim istemsizce kolyemi kavırıyor, soğuk metal rahatlatıyor.

Kyle'ın bakışları elimde tuttuğum zincire kayıyor ve ne yaptığımı anlıyorum. Zinciri bırakıp gözden uzak bir yere koyuyorum. Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve uzun, rahatsız edici bir an boyunca bakıyor, o kadar uzun ki yüzüm yanmaya başlıyor.

Gözleri yavaş yavaş sertleşip taşa dönüşürken yerimde kayıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla kırışıyor. "Muhtemelen o şeyi çıkarmalısın."

Ses tonu ve sinirli ifadesi karşısında çenem geriliyor, sanki kadın varlığım onu aniden rahatsız etmiş gibi. Ve onun da *onlardan* biri olduğunu fark ediyorum. Benim gibi *narin bir çiçeği* ön cephede idare edemeyecek biri.

"Brooks." Jake ters ters bakıyor ama ses tonunda şaşkınlık var. "Götlük yapma."

"Hayır. Sorun değil." Çaylak hatamı ifşa ettiğim için utanarak başımı sallıyorum. Kolyeyi güvenli bir yere koyacaktım ama unutmuşum. "O haklı. Onu takmamalıydım." Kamuflej giymemizin bir sebebi var. Ağaçların arkasından görünen en ufak bir mücevher parıltısı beni ve etrafımdaki herkesi hedef haline getirmeye yetiyor. Tepsimi de yanıma alarak yerimden kalkıyorum. "Gitmeliyim."

"Bekle." Jake de ayağa kalkıyor ve gözlerim geniş omuzlarından aşağıya doğru iniyor. Sonra süzdüğümü fark ediyorum ve bakışlarımı yukarı kaldırıyorum. "Seninle yürüyeceğim."

"Hayır!" Ağzımdan kaçırdım. Kahvaltısına daha yeni başlamıştı. "Kal. Ye." Parmak eklemlerim tepsimin üzerinde beyazlaşıyor, aramızda bir masa olduğu için minnettarım. Eğer olmasaydı bir maymun gibi yapışıp uygunsuz bir şey yapma ihtimalim çok yüksekti. "Gidip... bazı şeyleri iyileştirmem gerekiyor."

Tepsimi boş kahve fincanı ve yarısı yenmiş kahvaltımınla birlikte geri verdikten sonra sabahın ilk ışıklarına doğru dışarı çıkıyorum.

Bir şeyleri iyileştirmek mi? Berbatsın, Jamie Murphy.

OceanofPDF.com

T uyuduğum odaya doğru yürürken hava temiz, ufukta soluk mavi, turuncu ve koyu gül rengi bir palet var. Derin bir nefes alıyorum, ellerim ceplerimde, kalbim sanki az önce bir maratonu tamamladı.

Jake burada. *Gerçekten burada.*

Ve kendimi aptal durumuna düşürdüm. Sanki o buzlu bir suymuş ve ben de kumlu çölde üç günlük bir yürüyüş yapmışım gibi gözlerimi ondan alamıyordum.

Çok acınası, kafamın içindeki ses homurdanıyor.

Kapa çeneni, ben söylüyorum. *Bakmaya iznim var. Dokunmakla ilgili hiçbir şey söylemedim.*

"Asker kız. !"

Durup döndüğümde nefesim hızlanıyor.

Jake bana doğru koşuyor. Bu manzarayı takdir etmek için bir an duruyorum. Çok bariz *bir şekilde erkeksi*. Çok sert ve pürüzlü. Ama bu ona yakışıyor. Bu onu daha da ateşli yapıyor. Ve sakallı çenesinin kalçalarımın iç kısımlarını nasıl hatırlıyor musun? Şimdi bir de yakışıklı yüzünü kaplayan sakalıyla hayal edin. Neredeyse dudaklarımı yalayacaktım.

O kızarmış tavuk değil Murphy.

Tanrım, hayır. O bundan çok daha iyi. Bu düşünce dudaklarımı seğirtti.

Jake yetişiyor ve kollarını bana dolayarak beni kaldırıyor. Beni tekrar yere bırakmadan önce etrafımda bir kez döndürürken beklenmedik kucaklaşma karşısında nefesim kesiliyor. "Sen olduğunu fark ettiğim anda bunu yapmak istedim." İzin vermiyor

Hemen git. Beni kendine çekiyor, bırakmadan önce saçlarımın kokusunu içine çekiyor.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, bana bakmak için geri çekiliyor ve dudaklarımın hâlâ sırttığını fark ediyorum.

"Sadece kızarmış tavuğa benzediğini düşünüyordum."

Jake biraz gülerek kaşlarını kaldırdı. "Gurur mu duymalıyım yoksa aşağılanmalı mıyım emin değilim."

"Sadece... Çok açım."

"Oh Tanrım." Derin bir nefes alıyor ve omzumun üzerinden bir yere bakıyor, sanki bu kadarı çok fazlaymış gibi. Muhtemelen öyleydi ama yorgunum ve filtrelerimi kontrol edemiyorum. Kısa bir süre sonra, gözlerini benden ancak bu kadar uzun süre ayırabilirmiş gibi gözler geri dönüyor. "Ben de oldukça açım."

Tamam o zaman. Onun itirafı özlemimi yepyeni bir seviyeye yükseltti, ki hala öyle. Değil. İyi değil. İkimizden biri diğerinin odasında yakalanırsa rütbesini kaybedebilir ya da daha kötüsü askeri mahkemeye çıkarılabilir. Bu tür bir arkadaşlığın cezası *ağırdır*. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Başparmağımı omzumun üzerinden salladım. "Gitmeliyim ve, um ..." "Bir şeyleri iyileştirmek mi?"

Yüzümde aptalca bir sırıtma oluşuyor. "Evet.

Bu." Bir süre öylece bakıyor. "Jamie mi?"

"Mmm?"

"Hiç e-posta göndermedin." Jake'in sesi biraz kararsız, sanki bundan bahsetmesi gerektiğinden bile emin değilmiş gibi çıkıyor. "Notumu aldın mı?"

". Sadece bunu yapmamı istediğinden emin değildim."

Kaşları birbirine çarpıyor, belli ki kafası karışmış. "Anlamıyorum. İstemesem neden sana e-postamı vereyim ki?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için enseme kaşıyorum. "Şey, sen böyle söyleyince."

Jake başını sallıyor. *Kadınlar!* Yüz ifadesi bunu söylüyor gibi. Onu suçlayamam. Olayları olması gerekenden daha fazla yorumluyoruz, basit bir toplamadan bir tür karmaşık cebirsel denklem yaratıyoruz.

"Sanırım sadece kibarlık ediyorsun diye düşünmüştüm. Bilirsin, birine geçerken nasıl olduğunu sormak gibi. Nezaketen soruyorsun, derinlemesine bir cevap beklediğin için değil."

"E-posta göndermeni istedim."

"Özür dilerim. Ben de istedim."

Sırıttıyor. "Bunu sadece kibarlık olsun diye söylüyorsun."

Sessiz bir kahkahayla göğsüm titriyor, dudaklarım birbirine yapışıyor. "Sanırım kibar olma noktasını biraz geçtik, değil mi? Yani, ağzını benim üzerime-" diye kestirip atıyorum. Bazen konuşmama izin verilmemeli.

Sırıttışı daha da genişler. "Ve yine orada olmak isterim." Bir nefes çekiyorum. "Jake."

"Jamie."

Rahatsız bir şekilde kayıyorum ve irkiliyorum, üniformam aniden vücudum için çok dar ve ağır geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, endişeli gözleri yüzümde ve aşağılarda geziniyor. "Kahvaltıya inmeden önce el yapımı patlayıcı hakkında konuşulduğunu duydum. Konvoyunuzun pusuya düşürüldüğünü mü söylediler?"

Ve işte böyle, ihtiyaç balonum patlamış bir balon gibi sönüyor, yerini silah sesleri ve ağzımdaki kanın acı, metalik tınısı alıyor. Safra boğazıma hızla tırmanıyor, kahve ve yumurta gelgit dalgasıyla yükseliyor. "Gitmem gerek," diye fısıldıyorum, yutkunarak körlemesine dönüyorum ve aniden yola çıkıyorum. Uyku odama doğru hızlı adımlarla yürümeye başlıyorum.

"Jamie!"

"Seni tekrar görmek harikaydı Tanner," diyorum arkamı dönmeden, bir tür mesafe yaratmak için soyadını kullanarak.

Gitmeme izin verdi ve ben de acınası bir şekilde minnettar oldum. Ayaklarının dibine kusmak ne kadar utanç verici olurdu? Ne kadar zayıf olduğumu ve her an kırılacak bir dal gibi ne kadar kırılgan hissettiğimi görmesi için.

Sen doğuştan savaşçısın, Jamie.

Hatırlatma, yürürken onu geri itmemi sağlıyor. Neredeyse varmak üzereyim. *Sadece birkaç adım daha,* diyorum kendime, sanki fırtınada sürükleniyormuşum ve yaklaşan bina benim cankurtaran salımmış gibi hedefime odaklanıyorum.

"Murphy." Wood sanki pusuya yatmış gibi birden ortaya çıktı. Yüzünde bir neon tabeladan daha parlak bir endişe parlıyor. "Ne?" Gergin ve aceleci bir şekilde bağırıyorum.

Kaşlarını çattı. "Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Çok iyiyim Wood. Az önce sakın bir kahvaltı yaptım ve şimdi, eğer sakıncası yoksa, biraz uyumaya gidiyorum."

"Ne be?"

Öfke birikiyor. Yoruldum ve etrafta dolanmaktan bıktım. "Her beş dakikada bir beni kontrol etmene ihtiyacım yok. Ben sulanmazsa ölecek narın bir çiçek değilim Wood. Ben işimi yaptım. Hepsi bu."

"Ben asla-"

Elimi kapıya koyup iterek açıyorum. "Seni sonra yakalarım." "Kahretsin, Murphy. Birliğimden herhangi birini kontrol ederdim.

Dün gece ne yaptın?" Ses tonu öfkeyle doluydu ve kapının duraksamama neden oldu. "Bu lanet savaşta senin buraya ait olmadığını düşünen son kişi benim."

Tanrım. O haklı. Wood her zaman arkamı kolladı ve ben şu anda ona karşı tam bir sürtük gibi davranıyorum. Nefes alıyorum. "Özür dilerim Wood. I-"

"Kendine sakla," diye tersledi ve çekip gitti.

Harika.

İyi iş, salak.

Koridorda ilerleyip odamı buluyorum. Dar ve korkunç derecede klostrofobik, bir tarafında bir dolap, diğer tarafında iki ranza ve sonunda küçük bir pencere var. Ben en alttaki yatağa yatıyorum, ki bu bana gayet uygun. Silahımı aldıktan sonra perdeyi kapatıp yatağa sürünüyorum ve başımı yastığa koyduktan birkaç dakika sonra uykuya dalıyorum.

Jake'in seksi rüyalarını görmeyi umuyordum. Onun yerine arkadaşı Brooks'u görüyorum, ki bu inanılmaz derecede rastlantısal. Ormanda bir yerde dere kenarındayız, ikimiz de üniformalıyız. Gerçek gibi geliyor; kayaların üzerinden akan suyun şırıltısı, toprağın ve yapraklı ağaçların zengin kokusu ve sıcak. Göğsümden boncuk boncuk ter damlıyor. Aşağı bakıyorum. Gömleğimin üst iki düğmesi çözülmüş, köprücük kemiğim ve künyem kolyemle birlikte ortaya çıkmış.

Brooks önümde duruyor, güneş ağır sakallı yüzünde parıldıyor. Gözleri benimkilere dikilmiş, altın renginde, yeşil benekli ve koyu kahverengiyle çevrili. Öfkeli bir aslan gibi parlıyorlar, sanki burada olduğum için benden nefret ediyormuş gibi.

Bir tüfek sesi ağaçların arasında yankılanıyor ve vücudum sanki karnıma sıcak bir sopa saplanmış gibi sarsılıyor. Dehşet içinde yere baktım. Vurulmuştum. Kan üniformama yayılıyor. Karnımı tutuyorum ve kan parmaklarımda birikip ellerimden aşağı dökülüyor. Nefes nefese dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerim üzerimde duran askere dikiliyor.

Başını sallıyor ve iri cüssesini aşağı eğip elini uzatıyor. Bir an için bana uzandığını düşünüyorum. Ama uzanmıyor. Kolyemi kocaman pençesine alıyor ve çekip koparıyor.

"Brooks, bana yardım et," diye yalvarıyorum, nefes nefese.

"Sana o şeyi çıkarmanı söylemiştim," diye homurdanıyor, burun delikleri alevleniyor. "Artık sana yardım edemem."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Başını eğip bana bakarak gözyaşımı siliyor. Sonra gözleri yumruğundan sarkan kolyeye kayıyor. "Burada olmaman gerekiyordu, Jamie."

"Ne demek istiyorsun?" Hırıltıyla öksürüyorum. Ağzımdan kan fişkırıyor.

Brooks nasırlı parmaklarıyla sildi. "Orduya katılmak bir hataydı ve şimdi bu yüzden öleceksin."

"Ölmek istemiyorum." Dişlerim takırdamaya başladı. "Ölmek istemiyorum." "O zaman dövüş," diyor.

Ellerim ortamdan yavaşça çözülüyor ve göz kapaklarım inmeye başlıyor. Onları daha fazla açık tutacak gücüm yok.

"Dövüş, Jamie."

"Yapamam."

"Dövüş."

Dünya solmaya başlar. "Er

Murphy!"

Sesim rüzgarda sadece bir fısıltı. "Ne?"

Bam, bam, bam! "Er Murphy. Görev için rapor ver!"

Bir sıçrayışla uyandım, irkilerek doğruldum, hırıltılı bir ses çıkardım, gözlerim odanın içinde geziniyordu. Üsteki yatağımdayım, üniformamla çarşafların üzerinde yatıyorum. Kolyeme uzandım. Hâlâ oradaydı. *Hâlâ orada*. Uzun derin nefesler alarak sıkıca kavradım. "Uyandım," diye sesleniyorum, rüyayı unutulana kadar itiyorum. "Bana beş dakika ver."

Beni başka bir konvoyla hala doktor bekleyen ücra devriye üssüne geri gönderdiler. Kelimenin tam anlamıyla, zar zor uyuyarak, dün gittiğim aynı yoldan oraya geri dönmek zorundayım. Nereye gideceğimi ben seçemiyorum. Burada sıhhiyecilere çok ihtiyaç var. Etrafta yeteri kadar sağlık görevlisi yok, bu da şu anda bile, yorgun ve yara bere içinde ve bir gün izin için çaresizken, nadiren izin almamı sağlıyor.

Arabayı sürerken kızıl ovaya bakıyorum. Onbaşı Marsh önde, Er Connor da geçen sefer olduğu gibi yanımda oturuyor. Connor sanki dün hiç EYP'ye çarpmamışız gibi öndekilerle konuşuyor ve gülüyor. Sanırım burada hayatta kalmanın püf noktası bu. Sadece akli başında kalmak için şeytan çarpmış gibi çalışmak zorunda değilsiniz, aynı zamanda bir gün önce olanları unutmanız ve yarın sizi neyin beklediğini düşünmemeniz gerekiyor. Sadece şu anı düşünmelisin.

Onları duymazdan geliyorum, zihnim beni on iki yaşındayken Avustralya Açık Karate Şampiyonası'nda yarıştığım zamana geri götürüyor. Babam orada olmak için ta Los Angeles'tan uçakla gelmişti. Orada bulunarak ulusal haberlere çıkmış ve şampiyonanın profilini yepyeni bir seviyeye yükseltmişti. Büyük Lucas 'the Maverick' Murphy gittiğimiz her yerde baş döndürürdü. Cüssesi. Kasları. Öfkesi. Asi olduğu için ona bu isim verilmişti. Beklenmeyi yaptığı için. UFC'de sizi kör edecek kadar parlak bir iz açtığı için.

O yıl kendi yaş grubumda finale kalmıştım. Nasıl oldu bilmiyorum. Belki de kanıtlamam gereken bir şey vardı. Ben Maverick'in kızıydım ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

O yaşlarda giymek zorunda olduğumuz koruyucu giysilere rağmen -baş koruyucu, ağız koruyucu, göğüs koruyucu- final maçıma hırpalanmış ve yaralı olarak çıktım. Rakibim daha uzun ve biraz daha iriydi. Gözleri biraz daha sertti, sanki bir sonraki nefesine ihtiyacı varmış gibi kazanmaya ihtiyacı vardı. Daha başlamadan yenilmiş hissettim.

Babam maçtan önce beni kenara çekti, göz hizamızda olacak şekilde biraz çömeldi ve omuzlarımdan tuttu. Moral konuşması için bekledim. Onlarla doluydu. Harika olanlarla. En iyileriyle.

"Kaybedeceksin."

Ağzım açık kaldı. Duymayı beklediğim şey bu *değildi*. "Baba, ben-" "Beni dinle," dedi tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. Öfkelendim,

On iki yaşındaki küçük burun deliklerim öfke ve utançtan oluşan uçucu bir kokteyllerle alevlendi. "Şuradaki kızı değerlendirdin," dedi, minderin karşısındaki rakibimi kastederek, "ve bunu senden daha çok istediğine karar verdin. O da daha iri. Ve kendine daha çok güveniyor. Yani burada," dedi şakağıma dokunarak, "şimdiden onun kazanmasına izin veriyorsun. Bunu zaten zihninde görüyorsun. Onu gerçeğe dönüştürüyorsun. Ama derinlerde bir yerde," dedi göğsümü dürterek, "sen ondan daha yürekli birisin. Sen daha çok çalıştın. Daha uzun süre. Bunu hak ettin. Sert birisin. Ve güçlü olmak

sert orospu çocuğu, Jamie. Dünya güçlülere aittir." Beni mindere doğru itti, sanki bana sahipmiş gibi gözlerini üzerime dikmiş olan kıza doğru. Sanki bu maçın sahibiymiş gibi. "Git ve al onu."

Maçı kazandım. Kupa töreninden sonra babam taraftarlarla konuşurken ve imza dağıtırken bir saat beklemek zorunda kaldım. O gece beni kutlamak için dışarı çıkardı. Şehirde bir akşam yemeği. Maiyeti de bizimle geldi - antrenörü, menajeri, iki antrenman arkadaşı ve daha fazlası. Kükreyerek sarhoş oldu çünkü o zamana kadar kariyeri çoktan zirveye ulaşmıştı. Diğer tarafa doğru kaygan bir yokuştur.

Senin gibi olmayacağım baba, diye yemin ediyorum konvoy önümüzdeki birkaç hafta için yeni evime varıp kapılardan geçerken. Bana dünyanın güçlülere ait olduğunu söyledin ama yine de pes ettin. Savaşmayı bıraktın.

Kamyondan iniyorum ve mütevazı binalara bakarken acıyla irkilmemi gizliyorum. Uzak dedikleri zaman kesinlikle bunu kastediyorlar. Buradaki tek kadın benim ama bu da kendi odam olduğu anlamına geliyor ki bu oda üsteki odamdan daha geniş.

Buradaki günlerimi 'Kalpler ve Zihinler' misyonu için harcıyorum. Yerel bir köyde çalışıyorum ve elimden geldiğince ailelere sağlık hizmeti sunuyorum; çoğu yetersiz beslenmeden muzdarip, ki bunun tedavisi basit bir yaralanmadan daha zordur. Buradaki çocuklar küçük, gözleri küçük yüzlerine göre çok büyük ama her gün bizi gördüklerinde gülümsemeleri gece gökyüzünü aydınlatabilir. Er Connor boyama kitaplarını ve kalemleri paketledi ve yarısını bana verdi. Onları dağıtıyoruz, onlar heyecanla sohbet ederken, dikkatimizi çekmek için ellerimizi çekiştirirken ve bize sanatlarını gösterirken acı tatlı bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Buradayken bir arkadaş daha edindim.

Bu konuda ne düşünüyorsun, Bear?

Adı Arash. Yedi yaşlarında ama beş yaşında gösteriyor. Çocukların en gürültülüsü ve örtülü olmadığı için sürekli saçlarıma dokunmaya çalışıyor. Çizimleri berbat ama Louvre'da bir galerinin açılışını yapar gibi bana teker teker sunuyor. Kendisiyle çok gurur duyuyor ve bu inanılmaz sevimli. Onu sokmak ve eve götürmek istiyorum. Onu her geride uzak üssümüze döndüğümde kalbim biraz daha sıkışıyor.

Buradaki tek iletişim şeklim e-posta. Çocuklar dışarıdaki köhne masada oturup kâğıt oynarken Erin'e bir tane gönderiyorum.

Selam kızım,

Artık yeni bir en iyi arkadaşım var. Senin yerini aldım.

Arash ve benim bir fotoğrafımı ekliyorum. Connor çekti. O diğer çocuklarla birlikte yerde otururken, Arash ve ben eski kırık bir kütüğün üzerine oturduk, böylece kameraya bakıyoruz. Güneş arkamızda, başımızın etrafında turuncu bir hale oluşturuyor ve küçük gülümsemesi sanki en sevdiği ünlüyle fotoğraf çektiriyormuş gibi gururla dolu. Minik kolu omzumun üzerinden sarkıyor. "Güzel mi?" diye soruyor Connor fotoğraf bittiğinde, kameranın arkasındaki dijital görüntüyü görmeye çalışarak.

Fotoğrafı kontrol ederken ona "Cidden havalı görünüyorsun," diyorum çünkü önemli görünüyor.

"Havalı" kelimesini duyduğunda parlıyor.

Kış yakında burada olacak. Hava soğuyor. Burada gerçekten kar yağdığına inanabiliyor musun? Hayatım boyunca hiç kar görmeden yaşadım ve şimdi burada, bu kurak cehennem gibi yerde göreceğim!

Şu anda uzak bir üsdeyim.

Bulunduğum yerleri belirtme iznim yok ama en azından bunu ona söyleyebilirim.

Zamanımın çoğunu yerel halkın sağlık kontrollerini yaparak ve kart oynayarak geçiriyorum.

Ki bu sıkıcı. Kartlar kısmı. Dışarıda bir gece geçirmek, birkaç bira içmek ve Jake Tanner'ın ellerini kendi kişisel oyun alanıymışım gibi üzerimde gezdirmesi için neler vermezdim.

Kalçalarım birbirine kenetleniyor. Burası daha zor. Fiziksel yakınlık için duyduğum sürekli acı o kadar keskin ki bazı geceler zar zor uyuyabiliyorum. Yatakta yatarken neredeyse ihtiyaçtan titriyorum ve bunu kendi başıma halletmek zorunda kalıyorum. İşim bittiğinde kendimi daha iyi hissetmiyorum çünkü bu yeterli değil. İhtiyacım olan şey seks değil.

Sıcaklığı özleyorum. Bağlantıyı. Başka bir insanı. Jake'ten beri bu duyguyu bir daha yakalayamadım ve onun hayatıma yeniden girmesi, bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi yeniden alevlendirdi, içimde yanan bir kibrit gibi parlattı.

Jake burada. Ne kadar çılgınca değil mi? Kahvaltıda karşılaştık ama o zamandan beri onu görmedim çünkü ana üssün dışına atandım. Döndüğümde orada olup olmayacağını bile bilmiyorum. Konuşacak zaman yoktu.

Tasarruf nasıl gidiyor?

Erin tutumlu bir hayat yaşamaya çalışıyor, ki bu onun için zor. Güzel şeyleri seviyor. Ama bir gün Perth'in dışındaki dağlarda açmayı planladığı spa merkezi için para biriktiriyor ve bunu ıvır zıvır ve güzel elbiselerden daha çok istediğini biliyorum. Benim sessiz bir ortak olmam hakkında konuşmuştuk.

Orduda kazandığım paranın hiçbirini harcamıyorum. Her şey sağlanıyor; yemek, konaklama, üniformalar. Yıllar önce temel eğitim için Kapooka'ya geldiğim andan beri hesabımda para birikiyor.

Son zamanlarda hiç tatlı çocuklarla tanıştın mı? Tatlı çocuklardan bahsetmişken, Matt nasıl?

Ağabeyinden sevimli diye bahsetmemden nefret ediyor. Bu onu .

Seni özledim. Yakında

konusuruz, tamam mı?

Sevgiler, Jamie

Gönder tuşuna bastıktan sonra dışarı çıkıp kart oyununa katılıyorum. İki hafta daha e-postalarımı kontrol etme fırsatım olmuyor. Gelen kutumda Erin'den gelen bir yanıt var. Okuyacak bir şey bulma açlığıyla tıklayıp açıyorum. Bütün bir sayfa boyunca yerel mağazalardan aldığı bir elbise hakkında konuşması umurumda bile değil.

Bayan Jamie Murphy,

Arash gülünç derecede sevimli görünüyor. Öte yandan sen yalancı bir yalancı gibi görünüyorsun. Ciddiyim. Yüzünün bir yumruğa ihtiyacı var. Çenene. Tercihen yumruğumla. Ne cüretle bana tatildeymişsin gibi yazarsın?

Wood ve benim iletişim halinde olduğumuzu , değil mi?

Ben biliyorum. Kapooka'daki mezuniyetimden beri bunu yapıyorlar. Yine de burnumu sokmadım, zararsız görüldüğü için kafamı sıkıca kuma gömdüm. Şimdiye kadar. Wood ve onun çırpınan uzuvları ve aptalca çırpınan diş etleri. Okumaya devam ederken çenem sıkıca kilitlendi.

BANA IED'DEN BAHSETTİ.

Şu an seninle bile olamam.

Beni bu şekilde karanlıkta tutamazsın. Neler olduğunu bilmeyi hak ediyorum ve burada hiçbir şey bilmeden sıkışıp kaldım. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Bu hiç adil değil.

Benim senin en iyi arkadaşın olduğumu unutmuş gibisin.

Çit yangınına hatırlıyor musun? Her şeyi içine attığında kötü şeyler olur. Sonunda kendini kaybedersin. Bu Murphy'nin öfkesi. Lütfen bütün bunları içine atma. Konuş benimle. Gerçekçi ol, tamam mı? Lütfen.

Benim de seni özlediğimi biliyorsun.

Seni seviyorum. Erin

NOT. Jake'in orada olduğuna inanamıyorum! O trene binmeli ve istasyona kadar gitmelisin, booyah!

Bir an oturup dizüstü bilgisayara baktım. O haklı. Onu karanlıkta tutuyorum. Her şeyi paylaşmakla endişelenmemesini sağlayacak kadarını paylaşmak arasında ince bir çizgi var. Ona EYP'den bahsettiği için Wood'a lanet olsun.

Yavaş ve dengeli bir nefes alarak yanıtla tuşuna bastım.

Sevgili en iyi arkadaşım,

Sana söylemediğim için özür dilerim. Ben buradayken endişelenmeni istemiyorum. Ben tamamen iyiyim. Sadece bir çürük, başka bir şey yok. Ve içimde hiçbir şey biriktirmiyorum çünkü biriktirecek bir şey yok.

Eğer bir şey hakkında konuşmam gerekirse ilk bilen sen olacaksın, tamam mı? Söz veriyorum.

Yani... Hoş erkeklerle tanışmaktan bahsetmedin. Bu genelde en sevdiğin konudur. Neler oluyor? Bırak da seninle yaşayayım! Tanrı biliyor ya, ben buradayken hiçbir trene binemeyeceğim. İşte bu hiç adil değil!

Kapıma akıllıca bir vuruş geliyor ve bir esnemeyi bastırıyorum. Sabahın erken saatleri. Şafak bile sökmedi. Bugün ayrılıyoruz, üsse geri dönüyoruz. Düşüncelerim Jake ile dolu. Muhtemelen şimdi gitmiştir. Konuşmamızı yarıda kesip gittiğim için şimdiden kendime kızıyorum.

"Murphy?" Ben Connor.

*Seni özledim,
ekliyorum. Sevgiler, en
iyi arkadaşın.*

Gönder bastım ve cevap vermek için ayağa kalktım.

"Gece Taliban saldırısı oldu," diyor kapalı kapının ardından, sesi yüksek. "Köyde," diye ekliyor.

Boğazım bir korku hissiyle sıkılıyor. Üzerimde asker pantolonum ve beyaz atletimle kapıya doğru ilerliyorum, tam olarak giyinmiş değilim. Ayaklarım çıplak ve normalde ensemde şık bir düğüm halinde topladığım saçlarım uykudan dağılmış. Erkeklerin yanında her zaman saygın görünmeye önem vermişimdir, ne kadar az kadınsı olursam o kadar iyi, ama şu anda daha az umursayamazdım.

Kapıyı çekip açtım. "Köyde bir Taliban saldırısı mı var?"

Gözleri üzerimde hızla geziniyor ama dağınıklığı hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Yüzü solgun. "Evet."

"Tanrım." Yutkunuyorum. "Ne kadar kötü?"

Başını sallıyor. "Bilmiyoruz. . Yola çıkıyoruz."

Yolculuk sırasında gergindim. Çok uzun sürüyor, sanki zaman yavaşlamış gibi. Dışarı çıkıp daha hızlı koşabilirmişim gibi hissediyorum. Bunun yerine, orada oturuyorum, ellerim

Kucağımda yumruğumu tutuyordum, olası el yapımı patlayıcılar aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Köyün batı ucunda gıcırdayarak duruyoruz, kamyondan atlayıp orta çantamı almak için döndüğümde toz uçuşuyor ve tenimi kaplıyor. Onu omuzluyorum, binalardan duman yükselirken Marsh ve Connor'ın arkasından koşuyorum, koku burun deliklerimi yakıyor. Feryatlar havayı dolduruyor. Hıçkırıklar. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Her yerde cesetler vardı. Yanmış, bıçaklanmış, kanlar içinde. Çocuklar var. Tanrım, küçük bebekler kesilmiş ve kanlar içinde.

Boğazıma safra doluyor. Yanımdaki asker yana kayıyor ve belinden eğiliyor, ağzından kusmuklar uçuşuyor.

Çılgınca ve kaybolmuş bir şekilde daireler çiziyorum.

Bunu yapamam. Burada olamam. Yapamam.

"Doktor!" Dönmeyi bırakıyorum ve gözlerim Marsh'ı yerde bir cesedin yanında diz çökmüş, nabzını kontrol ederken buluyor. "Hâlâ hayatta." Kafasını kaldırdı, kaşları birbirine çarpıyordu. "Doktor, lanet olsun! Hemen buraya gel!"

Bağırışı beni bir elektrik akımı gibi sarsıyor. Harekete geçerek ona doğru ilerledim. Adam yüzüstü yatıyor. Parmaklarımı boynuna bastırdım. Nabızı var ama zayıf. "Onu ters çevirmeliyiz."

Ama bunu yaptığımızda, iç organları her tarafına dökülüyor ve ellerimi kaplıyor. Hiç umut yok. Marsh'a başımı salladım ve bir sonraki cesede geçtik. Ve bir sonrakine. Sonra köyün içinden bir bağırtı geliyor, ismim tiz bir Afgan aksanıyla haykırılıyor.

"Jah-mee! Jah-mee!" Hızla ayağa kalkıp sesin geldiği yöne bakıyorum. Bu Arash. "Jah-mee!"

Bana doğru koşuyor ve onu canlı gördüğüm için o kadar rahatlıyorum ki bacaklarım neredeyse kopacak. Tekrar bağılıyor, çılgınca. "Jah-mee!"

Ona doğru uzanıyorum ve elimi tutup tüm gücüyle beni geriye doğru çekiyor. "Düzelt!" diye bağılıyor, çaresizce. "Düzelt!"

Beni sürüklüyor ve ben de arkama bakarak onu takip ediyorum. "Marsh," başımı gittiğim yöne doğru sallayarak onu takip etmesini işaret ediyorum.

Yerde yatan bir adama ulaşıyoruz. Arash onun yanındaki toprakta dizlerinin üzerine çöküyor ve bana bakıyor. Bu onun babası. "Düzelt!"

Arash'ın yanına çömelip parmaklarımı boynuna bastırıyorum. Nabız yok. Adam dokunulamayacak kadar soğuk, gözleri kapalı ve dudakları mor. Kanlı gömleğini kaldırıyorum. Göğsünü iki kurşun yarası süslüyor, ikisi de kanamıyor. Kalbi durmuş. Muhtemelen saatler önce. Bunu düzeltemem.

"O gitti, Arash." Çenem titriyor. "Özür dilerim."

"Düzelt!" diye bağıyor ve adama şiddetle işaret ediyor. Yüzü ısırap içinde iki büklüm olmuş, benim hareketsizliğime anlam veremiyor.

"Yapamam, Arash. Üzgünüm." Başımı sallıyorum ve o da anlamış gibi görünüyor. "Yapamam."

Küçük yüzü buruşuyor. "Jah-mee."

Marsh ellerini kalçalarına koyar, nefesinin altında küfreder. Soğukkanlılığını korumak için verdiği mücadeleyi neredeyse kaybetmiştir ve başını çevirir.

Ayağa kalkıyorum ve Arash'ı kendime yaklaştırıp elimi yumuşak koyu buklelerinin üzerinde gezdiriyorum. Bir babayı böylesine şiddetli bir şekilde kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve kalbim onun için acıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve bana bakıyor. "Annen nerede?"

Başını sallıyor, anlamıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Onları siliyorum. "Madar?" Deniyorum. "Anne?"

Farsça "*Nekyehr!*" diyor. "*Nekyehr!*"

Hayır demek. Onun annesi yok.

"Er Murphy."

Marsh'a kafamı sallıyorum. Onu bırakamam.

"Er Murphy," diyor tekrar, bu sefer daha sert. "Burada yaralı insanlar var. Onlara yardım etmelisin."

Ama Arash bana yapışıyor, parmakları üniformamın içinde kıvrılıyor. "Bu bir emirdir," diye bağıyor.

Çenemi tutup küçük parmaklarını çekiyorum, onu bir kenara bırakıp uzaklaşırken midemin bulandığını hissediyorum. Yine de Arash çığlık atıyor ve bana yapışıyor, gitmeme izin vermiyor. Marsh, "Onu ben alırım," diyor ve küçük çocuğu kollarının arasına alarak gitmem için beni serbest bırakıyor.

Arkama bakmamam gerektiğini bilerek uzaklaşıyorum ama bakıyorum. Kollarını uzatmış, bana uzanıyor. Sanki dünyada sahip olduğu tek şey benmişim gibi ağlıyor ve çığlık atıyor. Onu arkamda bırakırken kalbim parçalara ayrılıyor.

OceanofPDF.com

Iüssün arkasındaki spor salonunda kendi işlerini yapan sadece iki kişiyle birlikteyim, uzun kollu spor tişörtüm ve tam boy taytımla terliyorum, kulaklarım

kulaklıklar takılı ve iPod Cold Chisel çalıyor çünkü müzik bana evimi hatırlatıyor. Avustralya'yı. "Flame Trees" diğer tüm şarkılardan daha çok. Babamın favorisiydi.

Kış geldi ve henüz tam olarak kar yağmasa da hava acayip soğuk. Saçlarım başımın üstünde dağınık bir şekilde düğümlenmiş, yüzüm kızarmış ve nemli.

Bir ağırlık seansını bitirdikten sonra merdiven tırmanma aletindeyim ve iyi hissettiriyor, bacaklarımı esnetiyorum, adım üstüne adım atıyorum, kaslar çalışıyor, uyluklar geriliyor, baldırlar yanıyor. Antrenman sırasında düşünebileceğiniz çok az şey var. Zihniniz tekrarlarınıza, formunuza, nefesinize ve yanmayı zorlamaya odaklanır.

Bacaklarım sallanmaya başladı. Devam edemeyeceğim bir noktaya ulaşıyorum ama durmak da istemiyorum. Neşeli bir şarkı açıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, raylara tutunarak ilerliyorum, yorgunluğa ulaşana kadar kalan enerjimin son damlasına kadar sıkıyorum. Belki o zaman bu gece uyuyabilirim.

Müzik sona eriyor. Gözlerimi açtığımda önümde bir askerin durduğunu görüyorum. Büyük bir asker. Bir an için onu tanıyamadım. Belirgin bir kir ve sakal eksikliği var. Çenesi temiz traşlı ve güçlü, yüzü şaşırtıcı derecede çekici. Ve gözleri. Bana odaklanmışlar, berrak ve çarpıcı ve harika kalın kirpiklerle saçaklılar. Sarsıldım, neredeyse tırmanıcıdan düşüyordum. Bu Kyle. Üzerindeki kaslı tişörtten göğüs kılları görünüyor.

giyiyor ve kalın kaslarla kaplı pazuları sergileniyor. Omzuna astığı havlu ve elindeki içecek şişesi onu antrenmana hazır ilan ediyor.

"İşin bitmiş gibi " diyor.

Lanet olsun ona. Benden bu kadar. Ama bunu söyleme şekli, sanki şimdi iyi bir küçük kız gibi koşmam gerekiyormuş gibi, bayılana kadar devam etmem gerektiği anlamına geliyor. Bu adamda beni yanlış yola iten ne var bilmiyorum. Bana kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi hissettiriyor.

Hız düşmesine basıyorum ve merdivenler bir kademe daha yükseliyor. Sonra kulaklığımı işaret ediyorum ve onu duymuyormuşum gibi başımı sallıyorum.

Pislik herif bana gülme cüretini gösterdi. "iPod'un çalmıyor bile."

Aşağı bakıyorum. Ekran siyah. Bu aptal şeyin pil ömrü benim küçük yalanımı ortaya çıkardı ve o da çok eğlenmiş görünüyor.

"Daha bitirmedim."

Kyle hareket etmiyor. Merdiven tırmanıcısı popülerdir. Eğitim, sürekli devriye gezenler için gereklidir. "Bekleyebilirim."

Birkaç basamak daha çıkıyorum ve bacaklarım protesto çığlıkları atıyor.

"Ciddi misin?"

Orada öylece duracak mısın?"

Omuz silkiyor. "Fazla uzun kalmayacaksın."

"Daha çok var," diye cevap veriyorum, 'üzgün değilim' gülümsemesini deniyorum ve başarısız oluyorum çünkü bir triatlonun son ayağındaymışım gibi nefes nefese kalıyorum.

"Ne zaman döndün?" diye soruyor kollarını kavuşturarak. Kaslar her yerde şişkin ve gülünç görünüyor. Hulk estetiğini mi hedefliyor?

Kulaklıkları kulağımdan çekiyorum. "Gittiğimi nereden bildin?" "Seni buralarda görmedim."

Kaşlarım çatıldı, kafam karıştı. "Beni mi arıyordun?"

"Hayır. Tanner senin üs dışında bir yere atandığından bahsetti."

"O-" Kahretsin. Bu adama Jake'in benden bahsedip bahsetmediğini soracaktım.

Gerçekten aklımı kaçırdım.

Kyle tam olarak ne soracağımı biliyormuş gibi sırtıyor. *Lanet* olsun ona. "Belki de ona kendin sorabilirsin," diyerek başını spor salonunun girişine doğru salladı. Jake içeri giriyor. Neredeyse bir adımı kaçıırıyordum. O çok... altın gibi. Sanki güneş ışığının tadını çıkarıyor. Bizi görüyor ve mutlu bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Yolumuza devam ediyor ve ben birden ne kadar kötü koktuğumu fark ediyorum, egzersiz kıyafetlerimdeki ter lekelerinden ve yüzüme yapışan saçlarımdan yakınıyorum. Bir elimi nemli saç tellerime götürmek için serbest bırakıyorum ve neredeyse dengemi kaybediyorum.

O yanıma ulaştığında hızla parmaklığı tutuyorum. "Hey. Ne zaman döndün?"

"Dün."

"Nasıldı?"

Karnımı bir ağrı kaplıyor, bu basit soru antrenmanımın başarmak için tasarlandığı her şeyi geri alıyor. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum.

"Harikaydı." "Bundan emin misin?" Brooks araya giriyor, başını eğerek adımlarımı nefes nefese izliyor.

Ona pis bir bakış attım, nereden bildiğini merak etmeme bile gerek kalmadı. Bu üs tam bir dedikodu çukuru, sanki çok fazla boş vakti olan bir grup liseli çocuk gibi davranmaktan başka yapacak daha iyi bir şey yokmuş gibi.

Jake kaşlarını çatarak ikimizin arasına bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Köyün-"

"O hiçbir şey ifade etmiyor." Makineyi durdur tuşuna bastım ve merdivenler yavaşlayarak durdu. Havlumu yan tarafa asılı olduğu yerden alıyorum, inerken bacaklarım neredeyse altımdan çıkacak.

Bu beni Jake'e çok yaklaştırıyor, neyse ki ter kokumun kokusunu aldıktan sonra bir adım bile geri atmıyor. Kirpiklerimin altından ona boğucu bir gülümsemeyle bakıyorum ama muhtemelen felç geçiriyormuşum gibi görünüyor. Her iki durumda da, bu onu başka soru sormaktan alıkoyuyor. "İstersen makine bedava."

"Teşekkürler." Jake bana sırtıttı. "Belki bu öğleden sonra arayı kapatabiliriz? Kart oynarız ya da film izleriz?"

Üzerimde bir zevk dalgası dalgalanıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Harika." Merdiven tırmanıcısına atladı, bana bakmadan önce su şişesini içecek tutucusuna yerleştirdi. "Seni sonra almaya gelirim."

"Bekle. Makineyi ."

Jake makineyi çalıştırmak için düğmelere basarken, "Biraz terlemek beni endişelendirmiyor, asker kız," diyor. "Özellikle de senden."

"Peki, tamam o zaman." Havlumla yüzümü silerek gitmek için geriye doğru yürümeye başladım. "Sonra görüşürüz."

Spor salonundan çıkmadan önce omzumun üzerinden bakıyorum. Jake bana göz kırpmıyor, gözleri kıcıma kayıyor. Kyle sanki tüm bunların ne anlama geldiğini biliyormuş gibi yüzümü izliyor.

Başımı uyarırcasına sallıyorum ve dudakları düzleşiyor. Jake beklediği merdiven tırmanma aletine yerleştikten sonra squat rafına doğru ilerliyor. Kapıyı sarsarak açıyorum, soğuk hava sanki bir dondurucuyu açmışım gibi üzerime üflüyor.

Kapı. Duş ve kahvaltıdan sonra günü hastanede, Wood ve iki idari personelle birlikte tıbbi malzemelerimizin stok sayımını yaparak geçiriyorum. Sıkıcı bir iş ama en iyi arkadaşımın şakalaşmak günün daha hızlı geçmesini sağlıyor ve öğleden sonra Jake'i dört gözle bekliyorum.

Bugünlük işimiz bittiğinde odama koşup kendime çeki düzen veriyorum, bu da temelde saçımı topuzdan örgüye çevirmek anlamına geliyor. Çöl kamufleli hantal bir üniformadan biraz daha seksi bir şey giyemeyeceğim gerçeğinden yakınıırken kapı çalıyor.

Nabzım sıçradı. Kapıyı açtım ve Jake diğer taraftaydı. Elimi gömleğine sokup onu odama sürüklemek istiyorum. Yeşil gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısı bu fikre karşı çıkmayacağını gösteriyor. "İskambil oynamaya hazır mısın?"

Sesli bir şekilde iç çekiyorum, tonum çok daha eğlenceli bir şey yapıyor olmayı tercih ettiğimi ima ediyor. "Olabileceğim kadar hazırım."

Koridora çıkıyorum çünkü içeriye bir adım atarsa kıyamet kopacak ve önünü işaret ederek oyun odasına doğru ilerlememe izin veriyor.

"Brisbane ya da Townsville'de olduğunuzu varsayıyorum?" diye soruyor yürürken.

"Townsville. Sen de Perth'lisin, değil mi?" Çünkü SAS'ın konuşlandığı yer orası. Swanbourne'daki Campbell Kışlası.

"Evet, o benim. Senin için ülkenin diğer ucundayım." Ses tonu alaycı. "Sırf birlikte kâğıt oynayabilmek için Afganistan'a kadar uçmak zorunda kaldık."

Gülüyorum, onun eline uzanmak isterken düzgün örgümü fırçalıyorum. "Bilgin olsun, kâğıt oyunlarında da Call of Duty'de olduğum kadar iyiyimdir."

Sırıttırıyor. "Daha azını beklemezdim."

Basit bir Snap oyunu başlıyoruz, sadece ikimiz, ama benim elim onunkine ya da onunki benimkine her tokat attığında cinsel gerilim havada çatırdıyor. Ve sonra avucunu yavaşça uzaklaştırıyor, kanımı ateşe veren bir okşama.

Gözlerim, sıcak yüzümü örtmek için kaldırdığım kartların üzerinden onunkilerle buluşuyor. "Belki de farklı bir oyun denemeliyiz."

Yutkunuyor. "İyi fikir."

Gin Rummy'ye geçiyoruz ve Wood kısa süre sonra yanıma oturarak bize katılıyor. Tam onu tanıştıracaktım ki Kyle bize katıldı, ardından da Jake'le ilk karşılaştığım sabah kahvaltı masasında bize katılan diğer SAS askerlerinden biri geldi.

Tanışmalar yapıldıkça rahat iklimimiz gürültülü bir gruba dönüşüyor. Jake'in birlikte büyüdüğü en iyi arkadaşı olan meşhur Ryan Kendall'ın elini sıkmak için yarı ayağa kalkıp oyun masasına uzanıyorum, sonra bırakıp yerine oturuyorum. Temiz traşlı, kırpılmış saçları koyu renk ve gözleri daha koyu, ama elimi tutarken dostça bakıyor. "Buzdolabını havaya uçuran sendin."

Ryan benim karşımdaki koltuğa otururken gülüyor ve arkadaşının sırtını sıvazlıyor. "Ahhh güzel zamanlar."

Wood Jake'e bakmakta acele etmiyor, çenesini ovuştururken gözleri kısılıyor. "Ve sen de-"

Dirseğim sertçe yan tarafına çarptı. Belli ki Erin temel eğitimden sonra çenesini kapattıktan sonra Jake'in kim olduğunu biliyor. Arkadaşlarımın cevaplaması gereken çok şey var.

"Kim ne?" Kyle soruyor.

Wood yanımdan kıs kıs gülüyor ve ben onun hayalarına yumruk atmak istiyorum. "Çok çocuksun," diye tıslıyorum nefesimin altından, sadece o duyabilsin diye.

"Call of Duty'de arkadaşımı kim dövdü?" diye soruyor masanın karşısında.

"Dövdü mü?" Tekrar tısladım. "Güzel kelime seçimi, Wood." Kıs kıs gülüyor

Yine neşeli vakit geçiriyormuş gibi. "Neden buradasın?"

"İskambil oynamak için," diyor bana masum bir ifadeyle ve ardından tüm grubun duyabileceği şekilde yüksek sesle konuşuyor. "Pokere ne dersiniz?" Elini cebine atıyor ve bir paket yumuşak, çiğnenebilir jelibon çıkarıyor. Gözlerim masaya attığı büyük plastik pakete takılıyor. Bunları ona Erin'in gönderdiğini biliyorum. Bana da içinde aynı şeylerin olduğu bir bakım paketi göndermişti. "Jöleli fasulyeler kazıktır."

Jake, "Ben varım," diyor.

"Aynen," diye Kyle.

Ryan uzanıp paketi alıyor ve yırtarak açıyor. Rengârenk, yumuşacık fasulyeleri masanın üzerine bırakıyor ve beşerli gruplar halinde sayıyor.

Fasulyelerimi iki elimle kavrayıp kendime doğru çekiyorum. Jöleli fasulye burada çok satılıyor. Şekerin etkisi bir askeri saatlerce ayakta tutmaya yeter. "Hepiniz kaybedeceksiniz."

Kyle masanın karşısından, "Alınma ama GI Jane, poker suratın yok," diye alay ediyor.

"Benimle dalga geçebileceğini mi sanıyorsun?" Jelibonlarımdan birini yüzüne doğru fırlatıyorum. Alnına ve yere çarpıyor. Kanepedeki asker

Masamızın yanındaki masadan alıp ağzına atıyor, çiğnerken sırtıyor ve dikkatini televizyonda oynayan filme veriyor. Nişancılığımın memnunum. Kaybettiğime değdi. "Bana GI Jane deme."

Masanın etrafında çeşitli 'oooooh'lar oluyor ve kartlar karıştırılıp dağıtılırken gözlerimi deviriyorum. Öğleden sonra ilerledikçe oyunun kuralları gevşiyor ve grubumuz biraz daha gürültülü hale geliyor. Jöleli fasulyeler 'yanlışlıkla' kızgın kaybedenler tarafından yeniyor - ki çoğunlukla ben yiyorum - bazıları masadan yuvarlanıp akbabalar tarafından kapılıyor ve diğerleri gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor.

Akşam yemeği vakti geldiğinde iki fasulyeye düşmüştüm. "Brooks haklıydı," diye şaka yapıyor Wood. "Poker suratın bok gibi."

Kyle'ın hiç olmayan yığınının bakıyorum, Jake'in jelibon yığını ise mini bir dağ gibi. "Yine de en kötüsü değil." Kyle'a sırtıyorum. "Tanner senin kıcını tekmeledi."

Herkes gülüyor ve Jake kaşlarını sallayarak masanın öbür ucundan bana bakıyor. "Görünüşe göre sen benim iyi şans tılsımımsın." Yığını eliyle ikiye bölüp bana doğru itiyor. "Her gün benim poker arkadaşım olabilirsin," diyor arkadaşlarından gelen bir alay patlamasına.

Yüzüm yanıyor çünkü tek düşünebildiğim, dürtmenin söz konusu olduğu her gün memnuniyetle onun arkadaşı olmak. Wood'un söylemediğim her şeyi duyduğunu, bir kahkaha çığlığını bastırırken ayak bileğime tekme atmasından anlıyorum.

"Teşekkürler Jake," diyorum tatlı bir sesle ve bir tanesini ağzıma atıyorum, çiğniyorum ve paylaştığım yarısını cebime atarken ona sırtıyorum.

İşimizi bitirip yemekhanede grup olarak yemek yiyoruz ama Jake masanın sonunda benim yanıma oturuyor, bu da kendi özel sohbetimizi yaptığımız ve herkesi dışarıda bırakmayı başardığımız anlamına geliyor.

Wood da dahil olmak üzere hepsinin gittiğini ve sadece ikimizin kaldığını fark ettiğimde geç olmuştu. Etrafa bakındım. Akşam yemeği telaşı sona ermişti. Sadece tek tük bir şeyler atıştıran askerler kalmıştı. "Gitmeliyiz."

Jake benim tepsimi kendi tepsisinin yanına koyup boşaltıyor. Sonra birlikte çıkıyoruz. Dışarı çıkarken yukarı bakıyorum. Yıldızlar bu gece parlak ve güzel. Burada, savaş bölgesinde bile bir yerlerde bulunacak bir güzellik var.

İkimiz de ellerimizi ceplerimize sokarak uyuma odalarımıza doğru yola çıkıyoruz. Böylesi daha güvenli görünüyor. "O geceden beri seni çok düşündüm," diye itiraf ediyor Jake ikimizin arasında geçen birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

Yüz ifademdeki sıcak zevk gizleyemiyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Özellikle ne hakkında düşündünüz?"

Bana doğru sırtlıyor. "Bilmen gereken bir şey yok."

"Jake!" Ellerimiz hâlâ cepte, omzunu omzumla çarpıyorum. "Bunu yapamazsın."

"Ne yapmak?"

"Benim hakkımda bir şeyler düşün ve sonra bana ne olduğunu söyleme."

Sağa sola hızlı bir bakış attıktan sonra Jake ellerini serbest bırakıyor ve kolumdan tutarak beni ışıksız bir binanın arkasına çekiyor. Karanlık bir köşeye varana kadar beni önüne doğru itiyor. Duvara doğru itiliyorum, göğsü bana doğru bastırıyor, sıcak ve sert.

Tek bir kalp atışı boyunca birbirimize bakıyoruz. Sonra ağzı benimkine çarpıyor.

Evet. *Evet.*

Kollarım boynuna dolanıyor, saçlarını, tenini kavırıyor, onu sıkıca tutuyorum. Etrafımda Jake'ten başka bir şey yok. Dudakları, dili ağızımda ve benimki onunkinde, ereksiyonu karnıma doğru itiyor. Tekrar öpüşmeye başlamadan önce kısa bir an için nefes alıyoruz. Örgümün bağını çözüyor, saçlarımı çözüyor ve ağzı benimkinin üzerinde hareket ederken ellerinin arasına alıyor.

"Bu," diye nefes nefese dudaklarıma yapıştı. "Düşündüğüm şey buydu." Jake gömleğimi pantolonumdan sıyrılıyor ve ellerini çıplak karnımdan yukarı kaydırıyor. Parmakları spor sütyenimin tellerinin altından geçerek çıplak göğüslerimi sıcak ve kaşıntıverici avuçlarına dolduruyor. Meme uçlarımı ovuşturup çimdikliyor ve keskin zevk dalgaları içimden fırlıyor. İnliyorum, başım arkaya doğru eğiliyor ve binaya çarpıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Harika bir his," diye mırıldanıyor boynuma dokunurken, sıcak nefeslerimiz küçük bulutlar gibi soğuk geceye karışıyor. "Senin içinde olmayı çok istiyorum."

"Tanrım, evet," diye nefes nefese kaldım.

Jake kalçamı dürtüyor, ben de onu kalçasına sarıyorum. Bana sürtünüyor, sert boyu tüm doğru noktalara çarpıyor. Bacaklarımın arasında sıcaklık patlıyor. "Tanrım, böyle boşalabilirim."

"Ben de."

Bu sefer çok daha zor. Daha çaresiz. Çılgınca. Bütün gece bekleyemeyiz. Sadece bu kadar. Zamanda bir an.

Sesler ve bedenler çevresel görüşümüze çarpıyor.

"Kahretsin." Jake inleyerek geri çekildi, ben gömleğimi pantolonumun içine sokarken kendini ayarladı.

"Saç kravatım nerede?"

Bana uzatıyor ve ben de çabucak dağınık saçlarımı düşük bir at kuyruğu haline getiriyorum. Makul bir şekilde, binayı geçip daha aydınlık bir alana doğru yürüyoruz, ranzalarımıza doğru geri dönüyoruz ve ben o kadar sinirliyim ki ağlamak istiyorum.

"Yani bu kötü bir fikirdi," diye mırıldanıyor yarı kıkırdayarak, ama sesi ağlamak istiyormuş gibi çıkıyor... ve belki de bir şeyleri yumruklamak.

"Kesinlikle."

Yine de değildi, çünkü bana dokunduğunda her şeyi unutuyordum. Her lanet şeyi. Ondan daha fazlasını istediğim kadar bundan da fazlasını istiyorum.

OceanofPDF.com

C Komutan Bowen masasının üzerinden bana baktı. "Sizi akıl sağlığı değerlendirmesi için sevk ediyorum."

Kaşlarım birbirine çarptı, kafam karıştı, o ise işine geri döndü. masasındaki açık dosyayı okuyor. Poker maratonumuzun ertesi günüydü. Sabahın üçünde uyandım ve bir daha uyuyamadım. Aynaya baktığımda gözlerimin altında koyu halkalar oluştuğunu gördüm. Omuz silktim. Yatağım dar ve sert, yastığım inceydi. Bu koşullarda kimse düzgün uyuyamazdı. Yorgun bedenimi zorla kaldırıp spor kıyafetlerimi giymeden önce, Jake'in öpücüğünü tekrar canlandırarak iki saat boyunca yatakta yattım.

Ağırlıklarla uzun bir pazu ve omuz seansından sonra Wood geldi ve beni merdiven tırmanma aletinin en arkasında buldu.

"Komutan Bowen'a rapor vermelisin. Beş dakika içinde."

"Ne oluyor be?" Terli havlumu kaptığım gibi kapıya doğru koşmaya başladım. "Ne için?"

Omuz silkti ama gözlerimin içine bakmadı. Onu sorgulayacak zamanım yoktu. Bunun yerine ranzama koştum, duş almadan üzerimi değiştirdim ve tam beş dakika sonra komutanımın kapısını çalıyordum.

"Efendim, ben iyiyim. Sanmıyorum-"

Dosyadan başını kaldırmıyor. "Size iyi olup olmadığınızı sormuyorum. Akıl sağlığı memurundan bu değerlendirmeyi yapmasını istiyorum."

İtiraz etmek ve komutanımın direktiflerine uymak arasında sıkışıp kaldım.

"Bu bir emirdir, Er Murphy," diye bağıyor, sinirli bir ifadeyle başını kaldırıp bana bakıyor.

Burun deliklerim açılıyor. Özellikle benim zihinsel sağlığımla ilgilenmiyor, takımının genel sağlığıyla ilgileniyor. Bu ayağınızın kangren olması gibi bir şey. Sadece bir yerdedir ama tüm vücudunuzu hasta edebilir. Ve eğer tedavi edilemiyorsa, kesip atarsınız. "Ne zaman, efendim?"

"Şimdi. ."

Kahretsin.

Bir selam çakıp ofisinden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatmak için dönüyorum. Tıbbi malzeme sayımının ne kadar sıkıcı olduğu umurumda değil, şu anda akıl sağlığı değerlendirmesine gitmektense orada onlarla olmayı tercih ederim. Bensiz birkaç dakika hayatta kalacaklarına şüphe yok. Bundan daha uzun sürmeyeceğine eminim.

İlerlemeye başlayınca büyük bir cisme çarpıyorum ve kelimenin tam anlamıyla sekiyorum. Kafamı kaldırıp kendimi düzeltiyorum. Çılgın Kyle, yerdeki bir delikten su yüzüne çıkan bir köstebek gibi, nerede olursam olayım ortaya çıkıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, birden dün spor salonunda bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Köy saldırısının ve benim de dahil olduğumun farkındaydı. Sonra dünkü oyunumuz boyunca yaptığı sataşmalar vardı. Ve o ilk sabah kahvaltıda benimle konuşma şekli, sanki buraya ait değilmişim gibi. Bulmacanın parçaları bir araya geldi. "Sen," diye tısladım.

Kyle ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırır. "Benim hatam. Ne yaptım ben?"

"Beni üsten attırıp eve geri göndermeye çalışıyorsun."

"Vay canına." Başını eğiyor. "Seni çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

Benim ne tür bir pislik olduğumu düşünüyorsun?"

Gözlerimi kısarak cüssesine bakıyorum. "Büyük türden."

Karşılığında kendi gözleri de kısılır. "Hangi teli geçtiysen, onu açsan iyi olur."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu ne *cüret*. Burada hatalı olan ben değilim. Kollarımı kavuşturarak öne doğru agresif bir adım atıyorum. "Yoksa ne olur?"

Kyle başını sallar. "Neler oluyor Murphy?"

"Akıl sağlığına gönderiliyorum, sayenizde değil. Olan *biten* . Komutanıma ne söyledin? Köy saldırısıyla ilgili bir şey söyledin mi? Çünkü ne olduğunu bilmiyorsun. Sen orada değildin!"

"Ben bir şey söylemedim ama Jamie Murphy'nin mahkemesinde adil bir yargılama yapılmadan suçlu bulunmuşum gibi görünüyor."

Yüzünde suçluluğa dair bir kanıt bulmaya çalışarak ona bakıyorum. Sonra ifadesi yumuşuyor, sanki vahşi bir hayvana yaklaşmaya çalışıyormuş gibi. "Neler olduğunu biliyorum çünkü Onbaşı Marsh'ın arkadaşım," diyor sessizce, beni dikkatle izleyerek. "Bana neler olduğunu anlattı. Ölen çocuklardan bazılarıyla, özellikle de saldırıda yetim kalan biriyle arkadaş olduğundan bahsetmiş olabilir. Arash, sanırım? Çok üzıldüm. Hiçbir zaman kolay değildir, ama söz konusu çocuklar olunca? En kötüsü de bu."

Lanet olsun.

Gözlerim ayaklarıma çarpıyor, hızla kırıştırıyorum.

"Gerçekten öyle." "Murphy."

Kafamı kaldıramıyorum.

"Murphy."

"Ne?" Çenemi kaldırıp gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Ne olsun, bundan kimseye bahsetmedim," diyor ve Jake'e bahsetmediğini kastettiğini biliyorum. "Neyi paylaşmayı seçeceğiniz size kalmış."

Ve hiç paylaşmamayı seçiyorum. Jake'i karanlıkta tutmak istemiyorum ama konuşmak da çok zor. Görüntüler zihnimi dolduruyor ve o çocuğu yapayalnız bırakmanın acısı kalbimi parçalıyor. Jake'leyken bunların hiçbirini düşünmek zorunda değilim. Sadece ben ve o varız, başka bir şey yok. Bu şekilde kalmasını istiyorum.

Kyle'in yanından geçip gidiyorum. "Gitmem gerek."

"Bekle," diye sesleniyor ve bana doğru uzanıyor. Sonra kendini durdurdu.

Duraklıyorum, dönmeden önce bir an dudaklarım birbirine çarpıyor, bu kadar önemli olan her neyse onu söylemesini bekliyorum.

"Bir savaş sıhhiyecisi olarak..." ne söylemek istediğini dikkatle düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor. "Akıl sağlığı kontrolleri görev sırasında sizin için yaygın olabilir. Çoğundan daha fazlasını görüyorsunuz çünkü işiniz bu. Sadece çatışma sırasında orada değilsiniz, her şey sardığında da çağrılıyorsunuz. Ve buralarda her şey boka sarıyor. Sadece ..."

Sabırsızca yer değiştiriyorum, tavsiyesi yersiz ve sadece beni kızdırıyor.

"Sadece ne?"

Gözleri anlamadığım bir şekilde yumuşuyor. "Sadece biriyle konuş Murphy. Herhangi biriyle. Giderken bunu eve götürme."

"Anlıyorum, tamam mı? Ama ben iyiyim. bir şey yok." Çekip gidiyorum.

"Murphy?"

Durdum ve döndüm. "Ne?"

Kyle başını sallar. "Herkesi kurtaramazsın."

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, göğsüm sıkışmış bir halde başka bir kapıyı çalıyorum. Garip terapist tipli insanların işime burnunu sokmasından hoşlanmıyorum, yanlış bir şey bulmaya çalışıyorlar ki suçu ailevi sorunlara atıp işlerini yapmış gibi hissedebilsinler.

"İçeri gelin," diye sesleniyor bir erkek sesi.

Kapı kolunu çevirip içeri girdim. Masanın arkasındaki adamın da kafası bir dosyaya sıkışmış. Bu bugünün ortak teması gibi görünüyor. Yüzü kırk yaşından büyük görünmüyor ama kafasında kır saçlar ve okuma gözlükleri var. "Burada Batı Avustralya, Melville'deki Chatsworth Lisesi'ne gittiğiniz yazıyor," diyor kağıtları incelerken. "Oradan da doğrudan temel eğitime geçmişsin." Gözlüklerini çıkarıyor ve bana bakıyor. "Ve sen de savaş doktoru olmayı seçtin."

"Evet, efendim."

"Oturun." Masanın diğer tarafını işaret ediyor. "Ve bu odanın içinde bana Michael diyebilirsiniz. Sana Jamie diyebilir miyim?"

"Evet, efendim. Michael. Efendim." Ugh. Orduda ilk isimlendirme inanılmaz garip hissettiriyor.

"Rolünü seviyor musun?" diye soruyor, ben karşımdaki koltuğa oturduğumda, sırtım dimdik.

"Evet, efendim. Michael."

"Neyi bu kadar çok seviyorsun?"

"İnsanlara yardım etmeyi seviyorum ve bunu yapmaya geri dönmeliyim. Belki bana tüm bunların ne hakkında olduğunu anlatabilirsin?"

Michael arkasına yaslanıyor ve sabah sohbetine hazırmış gibi kollarını kolçaklara yerleştiriyor. "Buradaki ilk görevinde şimdiden çok şey yaşadın. Hastanede travma vakalarıyla ilgilenmek, çatışmalar, EYP'ler, Hearts and Minds görevindeki çabalarından bahsetmiyorum bile. Orada haftalar geçirdin," diyor sanki bilmiyormuşum gibi. "Yerel halkı tedavi ettin.

Güvenlerini kazanmak. Hatta arkadaş edinmek. Görevinin en çok bu kısmını mı sevdi Jamie? Sağlık ihtiyaçları konusunda onlara yardımcı olmak?"

Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırdım. Burada geçirdiğim zamanın en önemli anıydı. Açılmaları, İngilizce sözcükleri öğrenmeleri, belli belirsiz konuşmaları zaman aldı. Hayat kurtaran aşıları yaptıktan, kesik ve çıban gibi küçük yaralara müdahale ettikten sonra gözlerindeki minnettarlık, rahatlamalarını sağlayan ve geceleri uyumalarına yardımcı olan şeyler, inanılmaz derecede ödüllendiriciydi. Her günün sonunda kendimi bir metre boyunda hissediyordum. Ancak köy saldırısından sonra hepsini yere yığılmış halde bulmak hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak.

Bedenlerinin görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor, yanmış etlerinin kokusu burun deliklerime çarpıyor.

Safra yükseliyor.

Tanrım.

"Jamie?"

Olanları değiştiremeyeceğimi bildiğim için yutkunuyorum. Bu konuda ne kadar konuşursanız konuşun, o insanları geri getiremezsiniz.

Michael bu yolda ilerlemek istemediğimi sezmiş gibi görünüyor ve tavrını değiştiriyor. "Sen ve Colin Wood arkadaş mısınız? Dosyanızda birlikte eğitim aldığınız ve ikinizin de aynı birimde görev yaptığı yazıyor."

"Doğru," diye mırıldanıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Temel eğitimde tanışmıştık." "Burada seninle birlikte bir arkadaşının olması güzel olmalı?"

Başımı salladım. "Bu harika."

"Peki ya eve dönünce? Orada arkadaşların var mı?"

"Erin. Okula beraber gittik."

"Buradayken Erin'le görüşüyor musun? Telefon? E-posta?" "Çoğunlukla e-posta."

"Bu iyi." Michael başını sallıyor. "Güzel."

"Bu kadar mı yani?" Yarı ayağa kalktım. "Çünkü işe dönmem gerekiyor."

"İşe geri dönmeye hevesli görünüyorsun." Dosyama bir şeyler karalıyor. "Gitmene izin vermeden önce sana üç kısa soru sormama ne dersin?"

Üç hızlı soru. Harika. Bunu kolayca yapabilirim. Rahatlama omuzlarımı gevşetiyor ve koltuğuma geri yaslanıyorum. "Elbette. Devam et."

"Ordu tarafından mevcut görevinizde engelli bir kapasitede çalışıp çalışmadığınızı belirlemek için yetkilendirildim. Bunu yapmak için dürüst olman gerekiyor. Söyle bana Jamie, görevin sırasında burada nelerle uğraştığın hakkında herhangi bir arkadaşınla konuştun mu?"

"Bildiklerinden oldukça eminim."

Omuz silkiyor. "Belki vardır, ama ben evet ya da hayır cevabının peşindeyim." Dişlerim birbirine çarpıyor.

"Hayır."

"Onlarla konuşabileceğini düşünüyor musun? Ya da ihtiyacın olursa benimle? Kapım her zaman açık."

"Elbette. Kesinlikle."

Michael derin bir nefes alıyor ve dosyamı tekrar karalıyor. "Dışarı çıkıp savaş doktoru rolünüz altında daha fazla görev yapmanın şu anki zihinsel durumunuz için en iyisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

Başım . Elbette. Başka bir şey yapmayı hayal bile edemezdim.

"Biliyorum
öyle."

"Tamam o zaman." Kalemimi yere bırakır ve sandalyesinde geriye doğru yaslanır.
parmaklarını. "Oraya geri dön."

"Bu kadar mı?" Annemin beni terk edişinden, velayet yerine nakit anlaşılmayı seçmesine, babamın sağlık durumunun kötüye gidişinden ölümüne kadar hayatımın her köşesini didik didik etmesini bekliyordum. Eğer Michael sorsaydı, ona annemin beni terk etmesinden memnun olduğumu söylerdim. Kim paraya insan hayatından daha fazla değer veren biri tarafından yetiştirilmek ister ki? Ona babamın harika bir baba olduğunu söylerdim. Bana bilmem gereken her şeyi öğretti. Birlikte geçirdiğimiz zaman ne kadar kısa olsa da harika bir hayatımız vardı.

Michael gülümser. "İşte bu "

HAFTALAR GEÇTİ. Birliğimle ve hastaneyle birlikte çalışarak ve Arash hakkında bilgi bulmaya çalışarak geçirdim. Komşu bir köye gönderilmiş. Tüm bulabildiğim bu. O tarafa giden devriyelere katılmaya çalışıyorum ama bu o kadar kolay değil. Burası ordu. Bana söyleneni yaparım ve yapmazsam sonuçları ağır olur. İtaatsizlikten hapse atılmak davama yardımcı olmaz.

"İyi misin?" Wood masanın karşısındaki koltuğundan yemeğimi karıştırırken beni izliyor.

"Evet."

"yok. Ve yemek yemiyorsun."

Nasıl yapabilirim? Google'da Afganistan'daki yetim çocukları araştırıyordum. Arash'ın karşı karşıya kalacağı koşulları bilmek ağzımdaki yemeğin tadını talaş gibi yapıyor. "Teşekkürler, Kaptan Belli. Aç değilim."

"Her zaman açsın."

"Büyük bir öğle yemeği yedim."

"Yine Google'da arama , değil mi?"

Omuz silkiyorum. Wood geçen gün beni Google'yakaladı ve o günden sonra günün geri kalanında yemek yiyemedim. İstatistikler kızgın bir arı sürüsü gibi kafamın içine üşüştü. Afganistan, dünyada çocuk olmak için en kötü yer olarak tanımlandı. Arash sadece doğduğu için bile zorlu bir mücadeleyle karşı karşıyaydı. Koruyucu aile sistemi yok. Ailesi olmayan çocuklar işçiliğe, şiddete, cehalete ve daha kötüsüne maruz kalıyor... terörist gruplara kaydediliyor, beyinleri yıkanıyor ya da çocuk intihar bombacıları olarak kullanılıyor. Tehlike, yoksulluk ve ölüm onların normali.

Avustralya'ya dönmeden önce sadece dört haftam kaldı ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Önsezi diyebilirsiniz ama onu uçakla eve kaçırmaya çalışsam fark edeceklerinden eminim - tabii önce onu bulabilirsem.

"Burası berbat bir yer."

"Anlaştık." Wood kalabalık yemekhanede etrafına bakındı. "Eve gitmek için sabırsızlanıyorum."

Jake tepsiyi yanıma bırakıyor ve omzumu kısa bir süre dürtecek kadar yakınımaya oturuyor. Onun bu yakınlığı kalbimi olimpiyatlardaki bir sırıkla atlamacı gibi hoplatıyor.

"Biri az önce sihirli kelimeyi mi söyledi?" diye sorar.

"Ev," diyor Wood tekrar.

Yan tarafa bakıyorum. Jake sırtıyordu. "Böyle yer yok."

"Evden bahsetmişken..." Boğazımı temizliyorum. "Düşünüyordum da-"

"Kendini zorlama," diye takılıyor Kyle, karşıma, yanıma otururken.

Ahşap.

Alaycı tonuna rağmen dudaklarım birbirine yapışıyor. Jake'in tartışmamızdan haberi yok. Kyle'ın şey söylememesine sevindim çünkü kendimi aptal gibi hissediyorum. Patlamamdan sonra ona gecikmiş bir özür borçluyum. Beni eve göndermeye çalıştığını düşünmek çok saçmaydı. Hayal kırıklığı yaşadığım bir anda oradaydı ve ben de öfkemi gösterdim. Sakinleştikten kısa bir süre sonra fark ettim ama Kyle özür dilemeyi imkânsız hale getiriyor.

"Dediğim gibi," diye devam ettim, huysuz askeri görmezden gelerek, "buradaki işimiz bittikten sonra Perth'e dönmeyi düşünüyordum. Erin'le birlikte kalabilirim."

Jake ve bana birlikte biraz zaman geçirme şansı verecekti. Gelecek hakkında konuşmadık. Ülkenin iki ayrı ucunda yaşarken uzun mesafeli bir ilişki hayal etmek zor. Yürür mü emin değilim ama bir iki buluşma iyi olurdu. Belki şanslıysam çarşafaların arasında biraz zaman geçiririz.

Şu anda arkadaşlarımızla kart oyunları oynamak ve karanlıkta öpücükler çalmakla meşgüz. Burası Hayal Kırıklığı Şehri.

Jake'in gözlerindeki ışıltıya bakılırsa o da yüzde yüz katılıyor. "Öyle mi?"

Kahveme uzanıyorum -çünkü günüm henüz bitmedi- ve bir yudum alırken kenarından gülümsüyorum. "Evet."

Wood'un sesi hakarete uğramış gibi. "Bunu bana hiç söylememiştin."

Çünkü daha yeni karar verdim. Yılanlarla dolu bir çukurda oynamak, şu anda bir aylık izin için Townsville'de tıklıp kalmaktan daha cazip geliyor. Tek başıma oturup Arash'ı ve köydeki diğer çocukları nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmek tam dört hafta sürecek. Bir uçağa binip sanki hiç önemleri yokmuş gibi hepsini arkamda bırakmam haksızlık.

Bardağımı bırakıp masanın karşısındaki Wood'a bakıyorum. Yemeğini bitirmiş, tabağı temizlenmişti. Benimki dolu. Onu itiyorum, midem düğümleniyor. "Sana şimdi söylüyorum."

En iyi arkadaşım gözlerini deviriyor. "Ne sürecek?" "Tam bir ay. Sen de geleceksin, değil mi?"

"Sanırım," diyor, biraz fazla rahat davranarak. Konu Erin'e geldiğinde Wood *asla* rahat davranmaz. Zaman içinde ona karşı küçük de olsa bir şeyler hissettiğinden eminim ama yine de bunu itiraf etmiyor. "Yani, eğlenceli olabilir," diye ekliyor, sanki yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için gidiyormuş gibi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Gelmek zorunda değilsin. Fazla bir şey yapmayacağız. Sadece plajda takılıp güneşleneceğiz," diyorum, Erin'in bikişli görüntüsünü kafasında canlandırarak. "Yüzmek, bira içmek, belki biraz alışveriş ve alışverişten ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Wood'un elmacık kemiklerinin keskin düzlemleri biraz pembeleşiyor. "Aslında birkaç yeni şeye ihtiyacım var."

"Gerçekten mi?" Dalga geçmemeliyim ama kendime engel olamıyorum. Onu güzel bir kız için telaşlanırken görmek eğlenceli. Wood'un asla oraya gitmeyeceğinden eminim. Üçümüz en iyi arkadaşız. İkimiz arasında gelişigüzel bir kaçamak dinamiği bozar. "Geçen sefer benimle alışverişe gelmeni istediğimde gözlerini paslı bir çatalla oymayı tercih edeceğini söylemiştin."

Wood'un bakışları benimkilere daralıyor, ölçümü alıyor, oyunumu anlıyor. "Prezervatif almam lazım. Bir sürü prezervatif. Ve çorap."

Jake yemeğini yerken boğuluyor. Wood'la konuşurken sırtına bir şaplak atıyorum. "Teşekkürler ama bana prezervatif almak zorunda değilsin. Bende yığınla var. Avustralya'daki her aleti kapatmaya yeter."

Kyle düpedüz gülüyor ve beni şaşırtıyor. Jake'in boğazından boğuk bir ses çıkıyor. Sırtına bir darbe daha indiriyorum ve öksürüyor.

"Prezervatifler aletim için Murphy."

"Işıklı kılıcını kastetmiyor musun?"

Masa patladı. Wood'un temel eğitimde içindeki Skywalker'ı ortaya çıkardığı hikayesini elbette duymuşlardır. Diş eti fırlayan tek kişi Wood değil ve böyle bir hikaye efsanevi. Bunu paylaşmamak neredeyse bir suç. Hatta bir gün bunu gelecekteki çocuklarına anlatırken kendimi hayal ediyorum.

Etrafımızdaki kahkahalar ve şakalaşmalar devam ederken Jake'in avuç içi masanın altında uyluğumun üst kısmına geliyor. Isı o tekil noktada yanıyor ve doğrudan merkezime giden bir ateşe dönüşüyor. Eğilip dudaklarını kulağıma değdirdiğinde kıpırdanıyorum. "Umarım tüm o prezervatiflerle kaplamayı planladığın sadece *benim* aletimdir, asker kız, Avustralya'nın tüm erkek nüfusu değil."

Vücudum sıkıştı. "Evet," diye fısıldıyorum kalınca.

"Tabii ki evet." Sesi erkek memnuniyeti ile sert. "Güzel."

Nefes alıyorum, etrafımdaki herkesten ve her şeyden biraz uzaklaşmış hissediyorum. Jake odağımı çaldı. Ayağa kalkıyorum. "İşe geri gerekiyor."

Jake bana baktı. "Bu gece mi?"

"Evet. Bir süre geceleri çalışacağım. Hastanede personel eksikliği var."

"Sana eşlik edeyim."

Benimle birlikte yükselmeye başladı ve elimi omzuna koyarak yukarı doğru ilerlemesini durdurdum. "Hayır, sorun yok. Sen kal. Yemeğini bitir." Hâlâ yemesi gereken yarım tabak dolusu yemek var.

"Hayır." Tabağını itiyor ve ayağa kalkıyor. "Acıkırsam sonra bir şeyler yerim."

"Wood?" En iyi arkadaşıma baktım. O da benimle birlikte vardiyada.
"Geliyor musun?"

Başını sallar. "Bir dakika içinde geliyorum."

Teşekkür, diyorum gözlerimle, bunu Jake ve ben bir dakika yalnız kalabilelim diye yaptığını bilerek.

Bana borçlusun, diye cevap veriyor.

Ona bu gece geç saatlerde bir poğaça ve sıcak bir kahve ısmarlayacağım.

Dışarı çıkarken Jake'e, "Benimle yürümek zorunda değilsin," diyorum.

Hastaneye doğru ilerlerken elinin tersi benimkini okşuyor. "Biliyorum, ama bunu yapmamdan ne kadar hoşlandığını da biliyorum."

Zevk içimi ısıtıyor ama yine de kayıtsızmışım gibi davranıyorum. "Sanırım sorun yok." "Bana bir santim bile vermeyeceksin, değil mi?"

Homurdanıyorum. "Tabii ki hayır. Hoşlandığım herkese zor anlar yaşatırım."

"Zahmet edip etmeyeceklerini test etme yöntemin bu mu?" Gözlerim onunkilere kayıyor ve duruyorum. Önümde durdu. "Sert bir yüzün var Jamie Murphy, ama benden daha sert değilsin."

Kollarımı kavuşturuyorum, onun beyanıyla mücadele ediyorum. Hayatımda kendi etrafıma ördüğüm duvarları yıkmayı başaran çok az kişi var. İlki Bear'dı, inatçılığıyla. Sonra Erin geldi, şansını denedi ve benim düşmanca tavrımı görmezden geldi. Sırada Wood vardı ve çetrefilli uzuvları ve rahat doğasıyla onu sevmek çok kolaydı. Arash'a karşı koymak imkansızdı, iri gözleri ve İngilizce'deki en önemli kelimemiş gibi 'cool' demesiyle.

Derin bir iç çektim. Ve şimdi de Jake. Her geçen gün mükemmel erkeğin var olabileceğini kanıtlıyor. Ona bir santim vermeye karar verdim. Küçük bir santim. "Bardaki o geceyi hatırlıyor musun? Neden geldiğini sormuştum. Beni gördükten sonra başka bir şey göremediğini söylemiştin. Bunun sadece bir replik olduğunu düşünmüştüm. Bütün kızlara söylediğin bir söz. Ama seni gördüğümde ben de öyle hissettim." Ayaklarıma bakıyorum, iyice utanıyorum, yüzüm serin gece havasına karşı sıcak. "Sanki başka kimse yokmuş gibi."

Bir göz atma riskini göze alıyorum. Jake'in gözleri sokaktaki ışıkların altında parlıyor. "Bu sadece bir çizgi değildi. Daha önce bir kızla hiç böyle bir gece geçirmemiştim. O zamandan beri de hiç yaşamadım." Bana doğru uzanıyor ve ellerini ceplerine sokmadan önce sessizce küfrederek kendini durduruyor. "Yürümeye devam etmeliyiz."

"Yapmalıyız.

" "Yani..."

"Yani..."

İkimiz de aynı gülüyoruz.

"İznini gerçekten Perth'te mi kullanacaksın?"

"Eğer Erin için sorun olmazsa, ki muhtemelen olacaktır. Ne zaman istersem, ne kadar süreliğine olursa olsun, onun evinde kalmak için daimi bir davetiyem var. Onunla daha sonra görüşür ve uçuşları ayarlarım."

"Bu seni dışarı çıkarabileceğim anlamına mı geliyor?"

Nabzım baş döndürücü bir hız trenine biniyor. "Bir randevuda mı?" "Evet. Akşam yemeği. Sinema. Normal şeyler."

Kulağa inanılmaz çekici geliyor. Normalliği. Yakışıklı bir adamla vakit geçirmek, karnımda pır pır eden bir adamla. "Ya da sahilde piknik yapıp yüzebiliriz."

"O da var."

"İki randevu gibi mi?"

"Olabilir. Yani, sonra senden hoşlanmadığıma karar verebilirim."

"Jake!"

Dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyor. "Ahhh, verebilirsin..." parmağını yanıma soktu ve ben sıçradım "...ama alamazsın."

Özel küçük sokağımız ileride beliriyor ve ben karanlığın içinde kaybolurken gülerek uzaklaşıyorum. Jake peşimden geliyor. Arkama baktığımda kalbim hızla çarpıyordu. Aradaki boşluğu kapattı ve kolumdan tutup beni döndürerek duvara doğru itti.

Parmakları nefes almadan düğmelerime gidiyor, yukarıdan aşağıya doğru ilerlemeye başlıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Genelde öpüşür ve elleriyle gömleğimin altını karıştırırdı. Göğsüm hızla açığa çıkıyor, soğuk hava çıplak tenime nüfuz ediyor. Titriyorum.

"Isıt beni Jake, hava soğuk."

Başını eğiyor, ağzı göğsümün kabarıklığı boyunca ilerliyor, ta ki künyemin ve kolyemin durduğu ortaya ulaşana kadar. Sabırsızlıkla onları kaldırıyor, ama sonra gözleri narin zincire takılıyor ve küçük metal dikdörtgenin üzerine damgalanmış kelimeleri okuyor. "Küçük Savaşçı," diye okuyor, kaşları şaşkın bir şekilde çatılıyor.

Bana bakıyor, yüzümde bir şey arıyor. "Ne var?" diye soruyorum.

"Sadece..." Jake başını sallıyor, bakışları doğum günü hediyeme dönüyor.

Kolyeme bakışında kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden olan bir şey var. "Jake, ne?"

"Önemli bir şey değil. Sadece bunu daha önce bir yerde gördüğümü sandım." "Neyi görmüştün? Kolyemi mi?"

Başparmağını harflerin üzerinde gezdiriyor. "Hayır, kolye değil. Bu kelimeler."

Gümüş zincirimi tutan elini tutuyorum. "Jake, nerede?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor, derin düşüncelere dalmış gibi. Sonra elini ve elim düşüyor. Saatimin alarmı çalıyor, vardiyamın beş dakika içinde başlayacağını gösteren tiz bir ses. Susturuyorum.

Jake iç çeker ve az önce neredeyse koparmak üzere olduğu düğmeleri yeniden yapmaya başlar.

"Yakında," diyorum ona, dudaklarım kıvrılıyor.

"Yakında," diye cevap veriyor ve ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor. Geri çekilmek istediğinde öne doğru bastırıyorum, samimi okşamayı uzatıyorum, sadece birkaç dakika daha oyalanıyorum.

"Jamie," diye fısıldıyor.

"Jake," fısıldıyorum.

"Benden kesinlikle hoşlanıyorsun." Sırıtsı yavaş. Alaycı. İfadesini reddetmek dudaklarımdan dökülüyor ama yapamıyorum ve o da bunu biliyor. "Hoşlandığın herkese zor anlar yaşıyorsun, unuttun mu?"

Gömleğini avucumun içine alıp yüzünü kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımı nazik ve tatlı bir şekilde dudaklarına değdiriyorum ve kalbim göğsümde sert ve gürültülü bir şekilde çarpıyor. "Senden hoşlanıyorum."

Nefesi kesiliyor, sesi o kadar yumuşak ki rüzgârda sürüklenip gidiyor. "Ben de senden hoşlanıyorum."

İçim güneşte çikolata gibi eriyor. Sonra görev için rapor vermem gerektiğini hatırlıyorum. Yere bakıp buruşuk gömleğimi düzeltiyorum. "Sabah seni spor salonunda göreceğim mi?"

"Hayır." Gölgelerden çıkıp aydınlık sokağa doğru birlikte yürüyoruz. "Bir devriyem var. Bu yüzden seninle yürümek istedim. Birkaç haftalığına gideceğimi ve döndüğümde eve döneceğimizi bilmeni istedim. Seni bir daha ne zaman göreceğimden emin değilim."

"Devriye mi?"

Jake başını sallar. "Dağlarda."

Bana bundan fazlasını söyleyemez ama o SAS. Herkesten önce içeri giriyorlar, keşif yapıyorlar ve istihbarat topluyorlar. Bu

Tehlikeli ama ekibi iyi yağlanmış bir makine. Ne yaptıklarını biliyorlar.

Elimi onunkine sürüyorum, o kadar kısa ki yanımızdan geçen kimse fark etmiyor. Ona istediğim gibi güvende olmasını söylemiyorum. Ya da ona dikkat etmesini söylemiyorum. Bunun yerine, hastane girişine ulaşıyoruz ve yolun hemen dışında, kenarda duruyoruz. "Döndüğünde beni bul."

Sırtarak yumruğunu kaldırıyor. "Eğer seni gemiden ayrılmadan önce yakalayamazsam-" Yumruğumu kendi yumruğumla çarpıyorum. "O zaman öbür tarafta görüşürüz."

Jake göz kırpmıyor. "Anlaşıldı, asker kız."

OceanofPDF.com

Drew, daha dikkatli olmalısın," diyorum askeri aşçıya, ön kolunu hastane musluğundan fişkıran soğuk suyun altına daldırırken. "Kızarmış tavuğun olmadan yaşayamam. "Kızarmış tavuğun olmadan yaşayamam.

Buradan çıkana kadar beni ayakta tutan şey."

Zavallı adam yüzünü buruşturuyor. Bu sabah mutfakta küçük bir fıçı kızgın yağ taşırken takılmış. "Genelde böyle sakar biri değilimdir doktor. Danger Mouse yerde bir kutu açıyordu ve ben görmedim," diyor, yuvarlak kulakları ve acayip bıçak yetenekleri nedeniyle bu adı alan baş aşçıya atıfta bulunarak.

"İyi ki yan düşmüşsün, yoksa yağ yüzüne ve göğsüne bulaşacaktı."

Drew alaycı bir sesle kıkırdar. "Bu berbat olurdu. Bu yüz o kadar da güzel değil. Yanıkları da eklersem işime yaramaz."

"Neden bahsediyorsun, Drew?" Omzunu sıvazlıyorum ve paketlenmiş steril bir bandaj rulosu olarak uzaklaşıyorum. "Sen evlisin. O kızı çoktan kapının önüne koydun."

"O kadar emin değilim," diye mırıldandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu ordu hayatı. Bunun ona göre olduğunu sanmıyorum." Duruşunu değiştirerek soğuk suyun altında yanığını inceliyor. "Bir erkeğin var mı Murphy?"

Aklım Jake'e gidiyor. "Belki."

"Sana bir tavsiye vereyim. Erkeğinizin bu hayatı anladığından emin olun. Eğer anlamıyorsa, o zaman kemerini bağla çünkü sarsıntılı bir yolculuk olacak."

"Oh, o anlıyor."

"Güzel." Drew başını sallıyor, romantik geleceğimin güvenliğinden memnun görünüyor. "Kolumu bu musluğun altında ne kadar tutmam gerekiyor?"

Bandajı dar hasta yatağının üzerine koyuyorum ve kabarmış yarayı incelemek için yanına gidiyorum. Üçüncü derece değil ama önemsiz de değil. "Beş dakika daha bekleyin."

"Beş mi? Doktor, beni öldürüyorsun." "Öldürmemeye çalışıyorum."

"Geri dönmeliyim. Herkes mükver için çılgık atacak ve Danger Mouse mükver pişirmenin kendisine yakışmadığını düşünüyor."

"Bu çok uzun sürmez. Küçük bir yanıktan daha fazlası, Drew. Yapmak zorundasın."

Üssümüzün sağlık tesisinde çalışan Avustralyalı bir doktor olan Filo Lideri Irvine aceleyle yanımdan geçti, durdu ve başını içeri uzattı. "Er Murphy. Telsiz geldi. Çok sayıda yaralı var. Sıhhiye ekibinde sana ihtiyacımız var."

Wood ben cevap veremediğim içeri dalıyor, çoktan giyinmiş, zırhını giymiş, kaskını takmış. Hasta görünüyor, yüzü kardan daha beyaz. "Ben hallederim. Anladım," deyip duruyor. "Ben hallederim."

Wood koşarak uzaklaşıp koridorda kaybolurken Irvine'e bakıyorum. "Nereye?"

"Dağlarda bir yerde. Khaz Uruzgan, sanırım." Saatini kontrol ediyor. "Ameliyata girmem gerekiyor. Yedi yaşında bir kız çocuğunda ağır iç yaralanmalar var. Yerel hastane onu tedavi edemiyor." Başını sallıyor ve geldiği yerden aceleyle uzaklaşır.

Lavabonun yanında duran Drew'a dönüyorum, ön kolu hala fişkıran suyun altında kalmış, yüzünde boyun eğmiş bir ifade var. Asker aşçı birkaç kez göreve gitmiş. Savaş ve kayıplarla ilgili binlerce hikâye duyduğuna şüphe yok. "Sık sık tıbbi yardıma mı gidiyorsun?"

"Biraz," diyorum, kolunu incelerken gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Vuruldu mu?"

Hâlâ kırmızı, her yerde kabarcıklar çıkıyor. "Bazıları. Ayaklarımın yakınında yere isabet eden mermiler oldu."

"Tanrım. şifacı olmak yürek ister. Tüfeğini ateşledin mi?" "Evet."

"Tanrım," diye mırıldanıyor yine. "Bu senin kafanda nasıl çalışıyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bir yandan bir silah, diğer yandan bir kurtarıcı gibisiniz. İkisini birden nasıl yapıyorsunuz?"

Omuz silkiyorum ve bileğini tutup daha iyi görebilmek için dönüyorum. "Bir hayatı nasıl kurtaracağını bilmek ve bir hayatı nasıl sonlandıracağını bilmek tamamen farklı iki şey. İki farklı şapka takmak gibi bir şey sanırım."

Drew'un bakışları iltihaplı kolundan yüzüme kayıyor. "Eliniz titriyor, Doktor. İyi misiniz?"

"Ben iyiyim." *Birden fazla kayıp. Dağlarda.* Dudaklarım profesyonel bir gülümsemeye dönüşüyor ve Irvine'in sözlerini kafamdan uzaklaştırıyorum. "Uzun bir vardiya oldu, hepsi bu." Drew'u yatağa yönlendirmeden önce uzanıp musluğu kapatıyorum. "Otur bakalım."

Kendini rahatlatıyor. Yarayı daha yakından incelemeye çalışıyorum ama Wood'un solgun yüzü görüş alanımda yüzüyor. *Ben hallederim. Anladım.* Gözlerimi kırıştıyorum ve kabarcıklara odaklanıyorum. "Biraz antibiyotiğe ihtiyacın olacak." Drew'un yatağın yanında açık duran dosyasına doğru eğildim. "Tetanos güncel. Yaranın üzerine steril bir örtü koyacağım ve yirmi dört saat sonra tekrar gelip kontrol ettirebilirsin, tamam mı?"

"Tamam, Doktor."

Paketi yırtıp açıyorum ve bandaj yere düşüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Yatağın altına yuvarlandığı yerden almak için çömeliyorum. Ayağa kalktığımda başımı bir sersemlik dalgası kaplıyor.

"Whoa." Drew beni tutuyor ve ben de bir an için yan tarafımı yatağa yaslayarak onu uzaklaştırıyorum.

"Ben iyiyim. Sadece çok hızlı ayağa kalktım."

"Pek iyi görünmüyorsun. Belki de burada, yatağın üzerinde olmalısınız, Doktor."

"Ben iyiyim. Gerçekten." Artık steril olmadığını bildiğim bandajı kenara koyarken güven verici bir gülümseme daha yapıyorum. Yeni bir tane alıp ambalajını çıkarıyorum. Bileğinden başlayarak nazikçe kolunun etrafına sarıyorum. "Aç ve yorgunum. Sonra bana biraz mücver getir, tamam mı?"

"Bunu yapabilirim."

Drew'un yarasını sarmayı bitirip onu biraz ibuprofen ve antibiyotikle gönderiyorum. Medevac istasyonuna doğru ilerlerken bir hemşire subay tarafından yolum kesildi. "Yoğun bakım ünitesinde yaralı bir Afgan askeri var ve personelimiz yetersiz. Tekrar ediyorum. Benim için nefes alışını izlemeni istiyorum."

Dar koridorda onu takip ederken yükselen hayal kırıklığımı yutarak yönümü değiştiriyorum. Askerin kafası kanlı ve sargılı, tüpler

burnundan ve ağzından dışarıya dolanıyor. Boynumdaki steteskopu çıkarıp uçlarını kulaklarıma yerleştiriyorum ve göğüs parçasını gövdesine bastırıyorum.

Dinlemeye çalışıyorum ama asırlık bir panik yukarı doğru tırmanmaya başlıyor ve boğazımı ele geçiriyor. Birkaç derin nefes alıyorum, ama bırakmıyor, beni gergin ve hasta bırakıyor.

Bir var.

Bir saat dayanılmaz derecede yavaş geçiyor. Yoğun bakımdan çıktığımda, kimseye beni başka bir görev için yakalama şansı vermeden, aceleyle medevac istasyonuna doğru koşuyorum.

İçimi bir aciliyet duygusu kaplıyor ve beni daha hızlı olmaya itiyor. Blackhawk yere indiğinde kapılardan fırlıyorum, rüzgâr ve toz havalanıyor, sabah güneşi yüzüme vuruyor. Ben onlara doğru koşarken önce Wood dışarı çıktı, üniforması kırmızıya boyanmıştı, sonra dönüp büyük mekanik canavarın içine uzandı.

Kyle biraz sendeleyerek onun yanına doğru adım atıyor ve bacaklarım neredeyse altımda bükülüyor. Kan gömleğinin ve pantolonunun yan tarafını ıslatıyor. Kirli alına ve sakallı çenesine bulaşıyor. Gözlerim içeride Jake'i arıyor ama göremeyecek kadar uzaktayım.

Hadi, Jake. Dışarı çık. Lütfen.

Sert esinti saçlarımı yüzüme savuruyor. Kulaklarımın arkasına itiyorum, adımlarım sendelemeye başlıyor. Durana kadar yavaşlıyorum, başka bir sağlık görevlisi dışarı çıkarken ellerimle gözlerimi kapatıyorum. Biri yanımdan geçip sedyeye helikoptere doğru koşuyor ama ben hareket edemiyorum. Ayaklarım yere yapıştı.

Hem Wood hem de diğer sağlık görevlisi birini portatif bir tahtanın üzerine kaydırıyor. Gözlerim hastalarına takılıyor ve irkiliyorum. Sarı saçlar, dağınık ve kirli, güneşte parlıyor. Gömlek kana bulanmış. Çamurlu botlar hâlâ bağcıklı ve kırmızıya bulanmış.

Bir adım öne , hastane girişine doğru ilerlerken gözlerim Wood'a kayıyor. Gözlerimdeki soruyu okuyor ve dudakları birbirine yapışıyor. Başını iki yana sallıyor.

Yumruğumdaki stetoskop, parmaklarım tutuşunu kaybedince yavaşça düşüyor. Yere çarpıyor, rotor kanatlarının sağır edici vızıltısı altında ses çıkarmadan.

"Tanrım, lütfen. Jake olmasın" diye inliyor biri ama yanımda kimse yok ve duanın benden geldiğini fark ediyorum.

Ryan arkalarından geliyor, elleri kurumuş kanla kabuk bağlamış, yüz ifadesi asık. Wood'un hasta tahtasındaki yerini alıyor ve arkadaşımı bana doğru itiyor.

"Jamie." Wood yaklaştıkça ağzı hareket ediyor ama ben . O öne çıkarken ben bir adım geri çekiliyorum.

Başımı şiddetle sallıyorum.

"Hayır." "Jamie."

"Wood, hayır," diye .

Ben çekilince beni yakaladı. Jake'e ulaşmalıyım. İhtiyacım var- Wood'un kolları beni sıkıca sarıyor, demir bir bant gibi vücuduna kilitliyor. Yüzüm göğsüne yapışmış durumda ve göremiyorum. Jake'i yanımdan geçirirlerken başımı çeviriyorum. Gözleri kapalı, yüzü solgun ve ifadesiz. Bir kurşun yarası boynunu deliyor.

Onu acile götürmeleri için bağırarak istiyorum ama kafamın içindeki mantıklı ses neden bu kadar yavaş hareket ettiklerini biliyor.

Yara kanamıyor.

Kalbi artık atmıyor. Jake öldü.

Helikopterin vınlayan kanatları yavaşlamaya başlarken boğazımdan yüksek sesli bir feryat kopuyor. Bacaklarımın tutmadığını hissediyorum ve bedenim en iyi arkadaşşıma doğru sarkıyor.

"Jamie, çok üzgünüm," diye mırıldanıyor Wood kalın bir sesle, kolları beni dik tutan tek şey. İçinden titreyen bir nefes çıkıyor. "Çok özür dilerim."

"Nooooooo!" Haykırıyorum, onu itiyorum, içimdeki bu sinsi sızıdan kaçmaya çalışıyorum. "Wood, hayır."

Bana sadece daha sıkı sarılıyor, eliyle başımın arkasını okşuyor. "Çok özür dilerim."

İçimde bir hıçkırık yükselirken gömleğini tutup kumaşı yumruklarım ile sıkıyorum. O kadar sert ve hızlı yükseliyor ki canımı acıtıyor. Hıçkırıklarımı bastırıyorum, vücudum o kadar çok titriyor ki neredeyse beni parçalayacak. Tutuşu sıkılaşıyor, sanki beni acıdan koruyabilecekmiş gibi etrafımda kıvrılıyor. "Onu alamazlar, Wood. Alamazlar."

Kalp ağrısı sesini dolduruyor. "Ah, Jamie."

"Siktir et bu yeri." Kendimi serbest bırakmak için onu itiyorum. "Siktir et burayı!" Çığlık atıyorum, kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor *ki acıyor*. Benden bu kadar. Burada olmaktan bıktım. Bu savaşla işim bitti. Tüm bu lanet *hayatla*. "Senden alır. Ve alıyor. Ve bu lanet şey *sürüyor!*" Benim

Göğsüm kabarıyor ve ellerimin topuğuyla gözlerimi siliyorum. Wood orada duruyor, kollarını iki yana açmış, yüzünde çaresiz bir ifade. "Yakında *tüm* iyi şeyleri alacaklar," diye mırıldanıyorum, sesim boğuk, kırık bir ses, "ve geriye hiçbir şey kalmayacak."

Dönüp hastane girişine doğru ilerliyorum. "Jamie, bekle!"

Wood arkamdan kolumu tutuyor ve ben onu silkip atıyorum, adımlarım aceleyle atılıyor. Kapıdan içeri daldım ve durdum. Orada dururken boğazım ağrıyor, odayı incelerken nefes alamıyorum.

Ryan acil servis istasyonunda, yüzü kirli ve gözleri kırmızı. Bir koltuğa çökmüş, başını ellerinin arasına almış, parmakları siyah saçlarında titriyor. Bir hemşire Kyle'ı tedavi odasına götürüyor ve Jake'in ekibinin geri kalanı - keskin nişancıları Galloway, devriye işaretçileri Tex ve birlik komutanları Monty - sanki akılları başka bir yerdeymiş gibi kaybolmuş ve biraz da kırılmış bir halde etrafta dolanıyor.

"Jamie." Wood bana yetişti.

Döndüm. "Jake'i görmem gerek."

Alt dudağı titriyor ve konuşması bir an alıyor. "Onu morga götürecekler, Jamie."

Başımı sallıyorum, görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. "Biliyorum ama onu görmem gerek. İyi olduğundan emin olmalıyım."

"Ah, Jamie." Başını eğip ensesini ovuşturuyor. "Bir dakika bekleyin. Hâlâ ..."

Wood konuşmaya devam ediyor ama ben koridorda ilerlerken onu duymazdan geliyorum. Kulaklarım çınlıyor ve yaklaştıkça bacaklarım titriyor. Sanki ayaklarımın dibinde bir el bombası patlamış gibi. Tedavi odasında Kyle'ın yanından geçiyorum. Acil servis yatağında oturuyor, bir hemşire yarasını incelerken ellerini kucağında birleştirmiş. Ben yanından geçerken başını kaldırıyor, gözlerinde keder var.

Jake'in tutulduğu odaya ulaşana kadar ilerlemeye devam etmek için kendimi zorlayarak başka bakıyorum. Ben içeri girerken Dr. Irvine çıkıyor. "Er Murphy?" Bana doğru gelirken dudaklarının kıpırdadığını görüyorum ama duymuyorum. "Jamie?"

Elini omzuma koyup nazikçe sıkıyor. "Bu askeri tanıyor muydun?"

Gözlerim portatif yataktaki yüzükoyun yatan figüre kayıyor ve sonra göz kırparak uzaklaşıyor. "Jake," diye mırıldanıyorum. "Onun adı Jake."

Dr. Irvine başını sallar. "Size bir dakika veriyorum," der ve ayrılır.

Ona doğru ilerlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Köşeye, tıbbi malzeme dolabının yanına yerleştirilmişti ve ben de duvar arkamda, onun yanında durana kadar kayıyorum.

Yüzüne bakmaya hazır değilim, bu yüzden eline odaklanıp onu avucumun içine alıyorum. Avuç içi kuru ve dayanılmaz derecede cansız ve bu beni yıllar önce barda onunla tanıştığım, elini ilk kez tuttuğum, dokunuşunun çok sıcak ve canlı olduğu günlere götürüyor.

"Ben Jake. Jake Tanner," dedi ve elini uzattı. Elimi tuttum ve parmakları elimi sardı, sert, sıcak ve pürüzlüydü.

Artık o parmaklar bana bir daha asla dokunamayacak. Asla yüzümdeki bir tutam saçı fırçalamayacak, alt dudağımda bir başparmak izi bırakmayacak ya da yemek masasının altında arsız bir okşamayla üst uyluğumun etrafında kıvrılmayacaklar.

Elini yavaşça yatağa geri koyup karşıya uzanarak titrek parmaklarımı gömleğinin kanlı eteğine sürdüğümde sessiz gözyaşları süzülüyor. Başparmağım kalın pamuğun köşesinde biraz yıpranmış olan yerde geziniyor. Bakışlarımı bacaklarından aşağı, yıpranmış, çamurlu botlarına kaydırıyorum. Bağcıkların bu kadar düzgün bağlandığını görmenin nesi var bilmiyorum ama birden göğsüm ağrıyor ve nefes alamıyorum. Bu sabah uyandığında ve o botları ayağına geçirdiğinde, bu onun son giyişiydi ve bu düşünce beni kesinlikle yıkıyor.

"Sert bir yüzün var Jamie, ama benden daha sert değil."

Kocaman bir hıçkırık nefesimi kesiyor. Ve bir tane daha. Acı verici. Pençeliyor. Ağır. Bedenim ağırlığını taşıyamıyor ve sırtım duvardan aşağı kayıyor, dizlerim göğsüme bastırıyor. Gözyaşlarım sanki bir baraj patlamış gibi fişkirirken başım arkaya eğiliyor.

"Bakire misin?"

"Sadece fiziksel anlamda."

Jake benim ilkimdi. İçten içe onun benim için doğru kişi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Tek olduğunu. Onun sonuncum olmasını istiyordum. Bunu çok istiyordum.

"Aşağı iniyorsun, Tanner."

"Kartlarını doğru oynarsan, Murphy, o tatlı kıcına bahse girebilirsin ki aşağı ineceğim."

Jake ilk kez içime giriyor. *"Rahatla, Jamie." "Aman Tanrım."*

Bunu söylemek senin için kolay."

"Durmali mıyım?"

"Tabii ki hayır. Bunu yapacağız."

Ve bir an bile pişmanlık duymadım. En sevdiğim filmi tekrar tekrar izliyormuşum gibi o geceyi kafamda tekrar tekrar yaşadım.

"Benden kesinlikle hoşlanıyorsun."

Nasıl ? Yapmamayı imkânsız hale getirdi. *"Eğer gemiden ayrılmadan önce seni yakalayamazsam-" "O zaman diğer tarafta görüşürüz."*

Bana göz kırptı ve kalbimin içinde güzel bir şey büyük ve parlak bir şekilde kıvılcımlandı. *"Anlaşıldı, asker kız."*

Hıçkırıklar daha da şiddetleniyor. Biri beni yerden kaldırıp ayağa kalkıyor ve nazikçe bedenine yaslıyor. Kim olduğu umurumda değil. Ya da görevde olmam. Bugün artık bir asker olamam. Tüm bunların sonucu yanımda soğuk ve cansız yatarken, içimde kuralları, alayı ve savaşı önemseyecek güç kalmadı.

Beni tutan adamın gömleğini kavriyorum ve içine giriyorum.

"Yapamam." Ses hırçın ve Kyle'a ait. "Neyi yapamazsın?"

"Güle güle de." Jake'in gitmesine hazır değilim.

"Şimdi veda etmek zorunda değilsin. Bunu daha sonra yapabilirsin." Başımı sallıyorum, göğsüne doğru sert ve sarsıntılı bir hareketle. Daha sonra.

Kyle beni yere yatırıyor, ayaklarımı yere koyarken nazik elleriyle beni sabitliyor. Omurgamı dikleştiriyorum, tüm kederimi topluyorum ve hepsini öyle sıkı tutuyorum ki gözlerim çabayla yanıyor ve kaslarım titriyor, çünkü bana öğretilen . *Zihninizi duygularınızdan daha güçlü olması için eğitmelisiniz yoksa her seferinde kaybedersiniz.*

Ama çok geç, değil mi? Ben çoktan

kaybettim. Hepimiz kaybettik.

Kyle bugün kardeşini

kaybetti. Ryan da öyle.

Ve Finlay.

Bugün tüm dünya kaybetti. Güzel bir şeyi. İnanılmaz derecede hayati bir şeyi. Asla geri alamayacağımız bir şeyi.

OceanofPDF.com

W Odadan dışarı adımımı atıyorum kapıyı kapatıyorum, çenem gergin ve vücudum acıyla zonkluyor. Hangisinin daha çok acı verdiğiinden emin değilim, kalçamdaki yaranın mı yoksa göğsümdeki ağrının mı? Benim

Kardeşim o odada yatıyor çünkü koruma ateşim yeterli olmadı. O ekibimizin en iyi üyesiydi, hepimizi bir arada tutan tutkaldı ve ben onu yüzüstü bıraktım. Onu çok fena hayal kırıklığına uğrattım.

Jamie'nin kaşları birbirine çarparak aşağı bakıyor ve üniformasını parmaklarıyla yanından çekiyor. "Bu da ne..."

Kanla kaplı. Benim .

Bana bakıyor, üzgün ve şiş gözleri kalçama düşüyor. "Buna baktırmadın mı?" Gömleğimi kaldırıyor ve yarayı inceliyor. "Brooks." Gözleri irileşti. "Vurulmuşsun."

"Önemli bir şey değil." Jamie'nin yüzündeki yıkım çok daha kötüydü. Önce onun iyi olduğundan emin olmadan orada oturamazdım. "Sadece bir sıyrık."

"Buna ben karar vereceğim." Gözleri sertleşti. Tıp eğitiminin harekete geçtiğini görebiliyorum. İyi oldu. Bu ona odaklanacak başka bir şey verecek. "Muayene odasına geri dön."

Beni tedavi odasına kadar takip ediyor, ben de yüzümü buruşturarak geriye doğru kayarak yataktaki yerime oturuyorum. Jamie yanındaki arabanın üzerindeki tepsiyle uğraşıyor. Boğaz kasları çalışıyor. Tepsiyi yaklaştırırken bir nefes veriyor, bir şey ararken parmakları titriyor. Aniden duruyor ve bana doğru dönüyor, güzel kahverengi gözleri yüzümü arıyor.

"Acı çekti mi Brooks?"

Çenem geriliyor ve sanki baskı altında dişlerim kırılacakmış gibi hissediyorum. Şafak yaklaşmaya başladığında bir isyancı yuvası tarafından vurulduk. Sayıları çok fazlaydı ve biz sadece bir avuçtuk. Jake kaya çıkıntısının diğer tarafında yakalanmıştı ve geri çekilmemiz gerekiyordu.

Siperden çıktı, yoğun ateş püskürten PKM makineli tüfeği vurmak için daha iyi bir pozisyona koşuyordu ama yukarıdan bir yerden yeni kurşunlar yağdı. Kurşun tam boynuna isabet etti. Başı geriye doğru sarsıldı ve kendi etrafında döndü, eli yarasına gittiğinde gözleri şoktan cam gibiydi. Kanlı avucuna bakarak elini çekti.

Bir an için onu kanatlandırıldığını düşündüm, sonra öksürürken ağzından kan fişkırdı.

"Hayır!" Bağırdım, gözlerinden ışığın yavaşça süzülüşünü ve yere düşüşünü çaresizce izledim. "Tanrım, hayır!"

"Adam vuruldu!" Kendall boğuk bir sesle bağırdı ve ben silahımı bir kükremeye boşaltırken, takım arkadaşım onu sipere çekerken mermiler yeni hedefe doğru ateşlendi.

"Hayır," diyorum sert bir sesle Jamie'ye, boğazımdaki safrayı yutarak. "O acı çekmedi. Bir anda yok oldu."

"Aynen ." Çenesi öfkenin başlangıcıyla titriyor. Gözlerinde çalkalanıyor, onları daha karanlık yapıyor. "Bir an buradasın," diye boğuluyor, "bir an sonra yoksun."

Karanlıkta göz kırpan bir ışık gibi. "Aynen böyle."

Jamie başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalışıyor. "Gömleğini çıkarman gerekiyor."

"Sorun değil." Düğmeleri çoktan açılmış, altındaki asker yeşili pamuklu tişört ortaya çıkmıştı. Etek ucundan yukarı kaldırıyorum. Kemerim çoktan çözülmüş, pantolonum kurşunun yan tarafımı delip geçtiği yarayı ortaya çıkarmak için biraz aşağı itilmiş. Uzun bir yara izi bırakmış, sanki bir kuyruklu yıldız alev alev yanarak derimi sıyrıp geçmiş. "Bana birkaç dikiş at da buradan çıkabileyim," diyorum dişlerimi sıkarak, acıyı bastırarak.

"Birkaç dikişten daha fazlasına ihtiyacı var. ."

"Oturacağım, teşekkürler."

"Gömleğini çıkar ve uzan," diye emrediyor, ses tonunda kederin yerini alan öfke yükseliyor.

Başımı sallıyorum ve bu onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. "Sadece tamir et ve beni buradan çıkar."

Jamie küfrediyor ve dönerek cerrahi makası kapıyor. Elindeki aletle gömleğimi yakalıyor ve göğsümden sarkana kadar şiddetli sarsıntılarla kesiyor.

Onları tepsiye geri çarpıyor ve kollarımı iki kolumdan aşağı itiyor, kumaşı yırtıp yere atıyor.

"Murphy."

Elim omzuna düştüğünde ameliyat eldivenlerini takıyor ve yeni gazlı bez paketleri arıyordu. "Dur. Hemşireyi çağır. Dikişlerle o ."

Jamie omuz silkti. "Yapabilirim." Tepsisini arıyor. "Kahretsin, lanet gazlı bez nerede?" Sesi yükseliyor. "Bu bok çukurunda kimse travma tepsisinin nasıl paketleneceğini bilmiyor mu?"

Altında buluyor, görünüşe göre ait olmadığı bir yerde. Paketten çıkardıktan sonra yarama bastırıyor ve keskin bir nefes alıyorum.

"Şunu orada tut," diye emrediyor ve dönüyor. "Murphy, dur."

"Burada işimi yapmaya çalışıyorum, tamam mı?" Bir şırıngayı bir şişeye sokuyor ve sıvı küçük plastik tüpe doluyor. Bana dönüyor, gözleri göğsümle aynı hizada.

Dövmelerimi ilk kez fark ediyor gibi görüldüğünde gözleri açılıyor. Her iki kolumda da karanlık resimler ve parlak olanlar var. Renkli olanlar. Deniz mavisi. Pembe. Yeşil. Turuncu. Uzuvlara işlenmiş koca bir hayat. Sonra gözleri göğsümdeki yazıyı buldu ve ben de kendimi tuttum.

Daktilo yazı tipinin ona kendi yüzünden daha tanıdık geldiğini biliyorum çünkü şu anda nefes almıyor.

Dövme kolyesine uyuyor. Tam bir kopyası.

KÜÇÜK SAVAŞÇI.

Elindeki şırınga yere düşüyor.

Gözleri yukarı fırlıyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, sözsüz bir şekilde arkama bakıyorum.

Jamie'nin eli titreyerek her zaman yanında taşıdığı kolyesine uzanıyor ve onu avucunun içinde sıkıca kavırıyor. "Ayı mı?" diye mırıldanıyor, sanki bunun doğru olmamasını istiyormuş gibi.

Burun deliklerim alevleniyor. Dudaklarında ismi duymak kalbime saplanan bir acıyla dolduruyor beni. "Özür dilerim."

Kaşları birbirine çarpıyor ve bir adım geri atıyor. "Anlamıyorum." Sanki yeniden on beş yaşındaymış ve çitin arkasından bakıp adamın içindeki çocuğu arıyormuş gibi bana bakıyor. "Gerçekten sen misin? Bunca zamandır?"

Hay sikeyim. Ne diyeceğimi ya da bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum.

"Biliyordun," diyor, yüz ifadesindeki farkındalıkla. "Ben olduğumu biliyordun. Ama Jake bizi tanıştırdığında, kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davrandın. Neden? Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Jamie." Yutkunuyorum, gözlerindeki acıya ve sesindeki sızıya dayanamıyorum. Gözlerimi kırıştıyorum, bakışlarım lanet bir korkak gibi omzunun üzerinden duvara kayıyor. "Belki bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Sonra mı? *Daha sonra mı?*" Ellerini yumruk yaptı, öfkesi hissediliyordu. "Beni terk ettin!" Kelimeler tokat gibi çarptı. "Sen benim en iyi arkadaşımydın. Sana ihtiyaç duymamı sağladın ve sonra sanki hiç önemim yokmuş gibi beni bir nottan başka bir şey bırakmadan gittin!"

Ona doğru uzandım ve o fiziksel olarak geri çekildi. "Dokunma bana."

"Jamie." Kendimi yaşayan en büyük bok parçası gibi hissederek ona tekrar uzandım. "Lütfen. Sonra açıklamama izin ver, tamam mı?"

"Bana dokunma dedim!" diye bağırıyor ve yanındaki arabayı itiyor. Araba arkasındaki dolaba çarpıp ve içindekiler yere saçılıp her yöne yuvarlanıyor.

"Tanrım." Yüzümü buruşturarak yataktan kalktım ve gazlı bezi yan tarafıma tuttum. "Ağlama."

"Ağlamıyorum!" Jamie gömleğinin koluyla yüzüne vuruyor ve yüzünü ıslatıyor. "Bunca zamandır." Benden uzaklaşıyor. "Kim olduğumu biliyordun ve tek kelime etmedin. Tanrım, sen tam bir piçsin, Kyle Brooks," diye tükürüyor. "Senden nefret ediyorum."

"Jamie." Ellerini tuttum ama beni uzaklaştırdı.

"Seni bekledim. Her gün o aptal çitin yanında oturdum ve üzgün, zavallı bir aptal gibi bekledim, ama sen hiç gelmedin."

Gözlerim yanıyor. Ona yaptığım şey yüzünden. "Açıklamama izin ver."

Jamie derin bir nefes alıyor ve çenesini kaldırıyor. Öfkesini ve acısını içine attığını fiziksel olarak görebiliyorum ve onun gücüyle gurur duyuyorum, ama arkasında bıraktığı ifade kayıtsızlıktan ibaret, sanki bir zamanlar aramızdaki arkadaşlık bağı hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, oysa annemin ölümünü atlatmamı sağlayan tek şey buydu. *Tek şey.*

"Senin berbat açıklamanı istemiyorum," diyor içi boş bir ses tonuyla. "Bunu umursayan biri için sakla." Kelimeler sanki tenime saplanan sivri oklarmış gibi irkiliyorum. "Sadece benden uzak dur."

Wood içeri giriyor, bir zamanlar en iyi arkadaşımdı, sonra onu bir kenara attım. Onu fırçalayarak geçti. "Brooks'u diker misin? Ona dokunmaya kıyamıyorum."

Odadan çıkıyor, kararlı adımlarla yürüyor ve arkasını dönmeden önce sadece bir kez gözlerimle karşılaştığında bakıyor. Bunu düzeltmeye çalışmadan eve dönemeyeceğimi bilmem için yeterli.

"JAMIE?" Ertesi gün öğleden sonra odasının kapısını çaldım. Ona zaman tanımam gerektiğini biliyorum ama yarın uçuyoruz. Zaman şu anda sahip olmadığım bir şey.

Kapıyı tekrar çalıyorum, yumruğumu biraz daha sert vuruyorum. olduğunu biliyorum. Onu içeri girerken gördüm. "Jamie? Konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Hiçbir şey.

Sanki yeniden on yedi yaşındaymışım ve çitler aramızda bir engelmiş gibi hissediyorum. Yıllar önce onu konuşturan tek şey bir alaydı. "Bütün gece odanda benden saklanacak mısın? Seni hiç ürkek bir fare olarak düşünmemiştim."

Hiçbir şey.

"Tanıdığım Jamie asla bir kavgadan geri adım atmazdı."

Kapı öyle sert açılıyor ki neredeyse menteşelerinden kopacak. Önümde durdu, yüz ifadesi parlıyordu, ama uykusuz bir geceden kalma gözlerinin altındaki koyu, şişkin halkaları ve yıkanmadığı belli olan kirli saçlarını azaltmıyordu. Lanet olası bir duşa ihtiyacı var. Hâlâ çünkü üniformasını giyiyor, Tanrı aşkına. Biliyorum çünkü benim kanımla lekelenmiş.

Onu yemekhanede ilk gördüğüm sabahı hatırlıyorum. Jake onunla sanki onu bir ömür boyu tanıyormuş gibi konuşuyordu, gözleri sanki odadaki tek kişi oymuş gibi onun üzerindeydi. Sonra masanın karşısından bizi tanıştırdı.

"Kyle Brooks, bu Jamie. Jamie Murphy."

Bu isim kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu. O kadar sert sarsıldım ki dizlerim masaya çarptı ve kahve tepsimin üzerine döküldü. I

Ben bakmamak için kendimi zor tutarken peçeteyle sildi. Bu gerçekten o muydu? Yoksa sadece aynı isimde ve aynı renkte biri miydi?

Her gün en iyi arkadaşşıma ne olduğunu merak ediyor, mutlu olmasını umuyordum. Hayatıyla ilgili önemli bir şey yapıyor olmasını. *Güvenli* bir şey. Her zaman nasıl göründüğünü hayal ettim. Çitlerin arasından baktığımda kahverengi gözleri, uzun ve vahşi saçları görünüyordu. Şimdi kısa mıydı, mesleğine uygun bir iş tarzında mı kesilmişti, yoksa uzun mu tutuyordu? Elleri hâlâ çitin altında benimkini tuttuğu zamanki gibi acı verecek kadar narin miydi?

Masada karşımda oturan kadın asker acı verecek kadar güzeldi. Her şeyin sade, çirkin ve acımasız olduğu bir yere ait olmayan türden bir güzellik. Saçları kalındı ve uzun bir iple örülmüştü, bir şekilde ensesinde bir düğüm haline getirmişti. Gözleri yüzünde iriydi, çikolata kahverengisi hatırladığımdan daha zengindi ve kehribar benekleriyle renklendirilmişti.

Sonra eli kolyeyi kavradı ve anladım. Gerçekten oydu ve içimde bir öfke kabardı. Öfkeliydim. *Öfkeliydim*. Jamie bir savaş bölgesinde mi? Hayır. *Kesinlikle hayır*. Burası ona göre bir yer değildi ve cephede bir kadın olduğu için de değildi. Cinsiyetçi bir pislik değildim. Ben sadece onun zaten çok şey yaşadığını bilen ve daha fazla şey yaşadığını görmek istemeyen biriydim.

Sonra kahvaltı tepsisine zar zor dokunmuş, omuzları geride ve çenesi yukarıda durdu ve yağsız kaslarına ve alingan tavrına rağmen ne kadar minyon olduğunu fark ettim. Yüzü ve vücudu tıpkı ilk karşılaşmamızda olduğu gibi hırpalanmıştı ama yine de içinde taşıdığı güç sayesinde olduğundan beş kat daha uzun görünüyordu.

"Ben eskiden tanıdığın Jamie değilim," diye tıslayarak beni anılarımdan çekip çıkarıyor. "Ve seninle kavga etmek istemiyorum. Sana bakmak bile istemiyorum."

Kapıyı çarparak kapatmaya gitti. Botumu araya sokarak onu durdurdum. "Çok kötü."

Kapı ayağımdan sekerken kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Buraya giremezsin."

"Hadi yürüyüşe çıkalım."

"Kendi ayaklarımı çiğnemeyi tercih ederim," diye ısııyor.

İşte tanıdığım küçük savaşçı. İkimiz de bu kadar acı çekmeseydik gülerdim. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Eski zamanlar diye bir şey yok." Kapıyı tekrar kapatmaya çalışıyor, yoluna çıkan botu itiyor. "Zaten hiçbir zaman gerçek bir arkadaş olmadın."

Sadece saldırdığını bilsem de iğnesi canımı yakıyor. "Öyle mi? Sen benimdin. En iyisiydin."

Jamie gülüyor ama bu mutlu bir ses değil. "Sana bir ipucu vereyim Brooks. Gerçek arkadaşlar birbirlerini terk etmezler. Yani aramızdaki şey..." başını sallıyor "...gerçek değildi."

"Benim için gerçektir." Botu çıkarıyorum ve kapının yüzüme çarpılması riskini göze alarak bir adım geri çekiliyorum. "Sen olmasaydın hayatta kalamazdım," diyorum ona, bu itiraf acı verici ama gerçek.

Jamie kapıyı kapatmaya gidiyor ve tereddüt ederek bana bakıyor. İçsel mücadelesi tüm yüzüne yansımıştı. Sormak istediğini ama aynı zamanda da sormak istemediğini söyleyebilirim. "Bana annenden hiç bahsetmediysen bu nasıl gerçek olabilir?"

Tanıdık bir kayıp acısı bedenimde yankılanıyor. Boynumun arkasındaki gerginliği ovuyorum. "Kanser sadece hastalığa yakalanan kişiyi etkilemez. Etrafındaki herkesi de etkiler. Uyandığınızda sizi bekleyen büyük, kara bir buluttur ve uyuduğunuzda da yanınızdadır. Bundan kaçış yok. Ama seninleyken onun öldüğünü unutabilirdim. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranabilirdim. Bunu başka kimseyle yapamazdım. Sen bana bunu verdin. Bunun beni bir korkak yaptığını biliyorum ve özür dilerim." Yutkunuyorum, derin bir nefes alırken göğsüm genişliyor. "Sadece... bazı günler buna ihtiyacım vardı, biliyor musun? Başka hiçbir şey yapamadığımda beni idare etti."

"Ayı." Sesi çatlak bir fısıltıya dönüştü. Sonra bana kızgın olması gerektiğini hatırlayarak dudaklarını birbirine bastırıyor. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama o öldü ve sen yine de gittin."

Acı gözlerinde görünür bir şekilde titreşiyor. Onu oraya ben koydum ve yıllar sonra hala orada. Asla iyileşmeyen bir yara. "Özür dilerim. Kafamın içinde senden binlerce kez özür diledim. Sadece bir notla ayrılmak bencillikti ama başka türlü ayrılabilir miydim bilmiyorum ve gitmem gerekiyordu. Onun kim olduğuna dair anılar gittiğim her yerde beni vurdu. Hastalanmadan önce okuldayken, iş bittikten sonra beni almaya gelirdi. Ragbide, saha kenarından bana öyle tezahürat yapardı ki onu sahanın öbür ucundan bile duyabilirdim. Ama sonra kanser geldi ve yerel tıp merkezinin önünden her geçtiğimde onu gördüm. Alışverişe gittiğimizde nefesini tuttuğunu, baş dönmesinin geçmesini beklerken arabaya yaslandığını gördüm. Onu gördüm

Sahilde, ölmeden önce son bir kez dalgaların kıyıya vuruşunu izlerken benimle birlikte bir havlunun üzerinde oturuyordu." Sesim boğuklaşıyor. "Döndüğüm her yerdeydi. Ben de kaçtım."

"Ama işe yaramadı, değil mi?" Jamie, gözlerinde hüzünlü bir bilgiyle, çünkü anladığını söylüyor. Tabii ki anlıyor.

"Hayır." Boğazım ağrıyor ve sanki biri göğsümün üzerine oturuyormuş gibi nefesim ağırlaşıyor. Bu itiraf çok acı verici. "İşe yaramadı. Anılardan kaçamazsın. Hele ki onlar senin içindeyken."

Bana doğru uzandı ve kendini durdurdu. "Gitmelisin."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Haklısın. Gitmeliyim. Yarın yola çıkıyoruz. Veda edebilmek için bilmek istersin diye düşündüm. Jake'e."

"Ben-" diye başladı ve durdu. "Yapabileceğimden emin değilim." "Yapabilirsin Jamie. Yoksa pişman olursun."

Sesi acılaşıyor. "Eminim bunu biliyorsundur." "Biliyorum.

Veda etmen gerekiyor. Kendin için."

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme Brooks."

Başımı sallıyorum. "Hep kavga ediyorsun, ha?"

En azından benimle. Onun ve Jake'in sanki birbirlerinin yörüngesine girmişler gibi kolay anlaşmalarını kıskanmamak elde değildi. Burada Jamie'nin işini kolaylaştırmadım ve bunun için üzgünüm ama gerçekte kim olduğumu itiraf edip onu ikinci kez kaybetme riskini almaktansa onu uzakta tutmak daha kolaydı. Bunun yerine, her yayılım ateşine bir şampiyon gibi karşılık vermesinin tadını çıkararak ona sataşmaya devam ettim. Jamie'nin keskin zekası ve hınzır mizah anlayışı kışkırtıldığında canlanıyordu.

Omuz silkiyor, bir eli hâlâ kapının tokmağında. "Ne diyebilirim ki? İçimdeki kavgayı ortaya çıkarıyorsun."

"mücadeleyi seviyorum. Bu pes etmediğin anlamına geliyor." "Yapma Brooks."

"Ne yapmayayım?"

"Benimle arkadaşmışız gibi konuş. Uzun zaman önce öyleydik ama artık değiliz."

"Kahretsin, Jamie." Bir elimi yüzümde gezdirip yeni çıkan sakallarımı kaşırken yan tarafımdaki şiddetli ağrıyı görmezden geliyorum. Ağrı kesicinin etkisi geçiyor. "Şunu düzeltmeme izin ver."

"Düzeltecek bir şey yok."

"Bana kızgın olduğunu bile bile gidemem."

"Başka seçeneğin yok."

Kapı yüzüme çarptı.

OceanofPDF.com

I Yeni yıkanmış üniformamın gömlek düğmelerini karıştırırken aldığım her nefesin farkındayım. İşim bittiğinde pantolonumun içine sokuyorum ve kemerimi ayarlıyorum. Botlarım kapının yanında.

Odamda. Çekmecemden kalın bir çift çorapla birlikte onları topladım.

Yatağın kenarına oturup çorapları ayağıma geçiriyorum, ardından botları giyiyorum. Bağcıkları bağlarken parmaklarımın nasıl titrediğini fark etmemiş gibi yapıyorum. Doğru bağlamak bir saniyemi alıyor.

Ayağa kalkıp aynaya doğru yürüyorum. Yansımam bana bakıyor ve sanki bambaşka bir insana bakıyor gibiyim. Bazen bu şekilde başa çıkmak daha kolay oluyor. Hayatınızın dışında durup içeri bakıyormuş gibi yaparsanız; her şeyin bir başkasının başına gelmesini izlemek gibi olur. Ve bunu yeterince sık yaparsanız, ikinci doğanız haline gelir.

Saçımın kalın kısımlarını örgü şeklinde örüyorum. Uçlarına lastik bağladıktan sonra ensemden bir düğüm atıyorum. Tam bitiriyordum ki kapım çalındı.

Derin bir nefes aldığımda ciğerlerim genişliyor. Cevap vermek için yürürken her adım acı verecek kadar yavaş geliyor. Kapı açılıyor ve Wood diğer tarafta duruyor, üniforması yeni ve yüzü asık. "Hazır mısınız?"

"Hayır."

Sempatik bir gülümsemeyi hedefliyor, ancak hedefin altında kalıyor. Sadece kabız görünüyor. "O zaman gidelim."

Dışarı çıkıyorum. Sabah güneşi yüzüme vuruyor ve saçlarımı dalgalandırıyor, örgümden gevşek tutamları çekip alımda gezdiriyor. I

Kamyona doğru yürürken onları fırçalayarak uzaklaştırıyor, gözlerimi koyu renk bir güneş gözlüğüyle solgun parıltıdan koruyorum.

Yolculuk hızlıydı. Çok hızlı. Saniyeler gibi gelen bir süre sonra havaalanına varıyoruz. C-130 Hercules pistte, büyük kömür canavarı arka taraftan açılmış ve çantalarla yükleniyor. Diğer askerler de bizimle birlikte geliyor, diğerleri çoktan uçağın yanında. Ben ve Wood kamyonundan inip onlara doğru ilerliyoruz.

Kemikli bir kolunu omuzlarımdan geçirip beni itip kakıyor. "İyi misin?"

"Daha iyi günlerim de oldu."

"Yakında evde olacağız," diye beni rahatlatıyor ve bırakmadan önce boynumdaki gergin kası sıkıyor. "O zaman her gün sahile ve her gece barlara gidebiliriz."

Jake'le planım buydu. O yerde yatarken, soğukta ve karanlıkta tek başınayken ben nasıl tembellik edip bira içebilirim? Bunu onsuz yapamam. Gözlerim yanıyor ve sesim kalınlaşıyor. "Sabırsızlanıyorum."

Hevesli olmadığım çok açık. "Bu senin için iyi olacak Murphy. Biraz rahatlama ve iyileşme ikimiz için de iyi olacak."

Onun yorumu benim bencil küçük baloncuğumu dürtüyor ve bana kederimde yalnız olmadığımı hatırlatıyor. "Peki ya sen Wood? İyi misin?"

Bakışları uzaklara, güneşin gökyüzüne tırmanırken dağlarla buluştuğu yere doğru sekmeden önce bana bakıyor. "Evet," diyor ama ses tonunda beni rahatsız eden bir şey var. Bunu daha sonrası için bir kenara itiyorum çünkü odağım asfalt boyunca bize doğru ilerleyen bir kamyonu odaklanmış durumda. Yaklaşık yirmi metre ötede durmadan önce ölçülü bir U dönüşü yaparak yanımıza yanaşıyor.

Etrafımda dolanan askerler uçağın kış tarafında bir şeref kıtası oluştururken midem bulanıyor. Güneş gözlüklerimi yüzümden çekip cebime sokuyorum ve sıradaki yerimi alıyorum, Wood sağımda.

Çevresel görüşüm kamyonun arkasından bir askerın çıktığını gösteriyor. Sonra bir başkası, bir başkası ve ben bakmamaya çalışıyorum. Bunun yerine, karşımda duran askerın omzunun üzerinden bakıyorum, derin nefes alırken uzaklara odaklanıyorum. Bırakmadan önce bir an için ciğerlerimde tutuyorum. Hava titrek bir nefesle dudaklarımdan dışarı çıkıyor.

Tanrım, nefes almak neden bu kadar zor?

Kamyondaki askerler uçağa doğru gitmeye başladılar ve ben kendimi durduramıyorum. Bakıyorum ve dizlerimin bağı çözülüyor. Kyle ve Ryan küçük alayın başını çekiyor, Jake'in ekibinin geri kalanı da tabutu bize doğru taşıırken onların arkasında. Tabut Avustralya bayrağıyla örtülü; kırmızı, beyaz ve mavi, çölün kamuflajlı üniformalar denizinde ve yoğun, kasvetli tozlu bir arazide parlak renk ışığı.

Adımları yavaş ve ağır. Onlar yaklaştıkça ben de Wood ve muhafız birliğindeki diğer Avustralyalı askerler gibi kolumu kaldırarak selam veriyorum. Gözlerim doluyor ve hıçkırıklarına engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama omurgamı dik, omuzlarımı dik tutuyor ve elimi alnıma bastırarak şehit askeri son kez evine götürürken onu onurlandırıyorum.

"Biri az önce sihirli kelimeyi mi söyledi?" Jake yanıma otururken sordu.

"Ev mi?"

Jake sırtıttı. "Böyle yer yok."

Kyle'in gözleri yanımdan geçerken benimkileri buluyor ve içlerindeki savaş beni yıkıyor. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ama yine de onu görüyorum. Eskiden tanıdığım çocuğu görüyorum. Beni pes etmekten alıkoyan en iyi arkadaşımı. Hayat çok zorlaştığında kaçan, çünkü benim ona yaslandığım gibi o da bana yaslanmayı bilmiyordu. Yıllarca her gece düşündüğüm, ona ne olduğunu merak ettiğim kişi. Hep merak ettim.

Küçük alay ilerlemeye devam ediyor ve onlar rampadan uçağa doğru yürürken biz de sessiz ve hareketsiz bir şekilde selam vermeye devam ediyoruz.

Hiç veda edemedim. Hazır değildim. Ama öğrendim ki ölüm sizin yetişmenizi beklemiyor. Jake gibi insanlar tüm kalpleriyle inandıkları bir şey uğruna hayatlarını feda ediyorlar ve yine de dünya dönmeye devam ediyor, güneş doğudan doğmaya ve batıdan batmaya devam ediyor ve geride kalanlar ne olursa olsun hayat devam ediyor.

Askerler dağılırken kolumu indiriyorum ve Wood bir kolunu omzuma dolayarak beni sıcaklığıyla sarmalayana kadar kendine çekiyor. Alnıma sert bir öpücük konduruyor. Sadece bir anlığına tutunuyorum, parmaklarım gömleğinin önünü kavırıyor.

"Neden burada olduğumuzu unuttum Wood." Savaş inandığım bir şeydi. Dünyayı kurtarmak için pelerinli bir haçlı gibi eğitildim çünkü bir fark yaratabileceğimi düşündüm, ancak burada başarmaya çalıştığım her şeyin boşuna olduğunu hissediyorum. Bu vahşi topraklarda bulduğum tek şey

acı, kayıp ve insan hayatının acımasızca hiçe sayılmasıdır. "Artık ne için savaşıyoruz ki?"

Başını sallıyor ve beni kucağından kurtarmak için elini gevşetiyor. "Gerçekten bilmiyorum."

Kyle uçaktan geri adım atıyor, güneş gözlükleri artık gözlerini kapatıyor ve gömlek kollarını kıvrarak geniş kollarını ve mürekkepli cildini ortaya çıkarıyor. Rampanın yanında duran çantalardan birini kapıyor ve ona gitmem gerektiğini biliyorum. Dün telafi etmek için elini uzattı, beni daha önce yaptığı gibi terk etmek istemedi. Yine de buradayım, ona her şeyi yeniden yaptırıyorum, elini zorluyorum. Bu işin peşini bırakmalıyım. Kyle sahip olduğu en iyi arkadaşlarından birini kaybetti. Öfkemin burada yeri yok.

Wood'a "Bana bir dakika ver," dedim ve oraya doğru ilerledim.

Kyle

Jamie'nin benimle bir daha konuşmayı planladığından emin değildim. O şekilde ayrılmak tam bir pislik hareketiydi. Beni karşıdan gelirken görse karşıdan karşıya geçmesine şaşırmazdım. Belki yanıyor olsam üzerime işemezdi bile. Muhtemelen hızlandırıcı ekler ve yanışımı izlerdi. Bu yüzden asfalta doğru bana doğru gelmeye başladığında iki kez baktım. Ne beklemem gerektiğinden emin değilim. Jamie'nin sağı solu belli olmaz. Elimden gelse beyaz bayrak sallardım. Bunun yerine, elimdeki çantayı yere bırakıp güneş gözlüklerimi başımın üstüne yerleştirerek ona dikkatimi vermekle yetiniyorum.

Jamie bana ulaşıyor ve aramızda neredeyse hiç boşluk bırakmadan yaklaşıyor. Elleri titreyerek yukarı uzanıyor ve sakallı yanaklarımı avuçluyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve önce onun konuşmasını bekliyorum. Mücadele ediyor. Bunu hissedebiliyorum. Sesini bulduğunda "Özür dilerim," diyor.

Ses tonum sert, özrüm ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. "Ne için?"

Pişmanlık gözlerini karartıyor. "Dün için."

"Bunun için özür dilemene gerek yok."

"İstiyorum." Beni bırakıyor ve bir adım geri gidiyor. "Sadece kendimi düşünüyordum. Sen gittiğinde çok kızgındım. Tek düşündüğüm bunu bana nasıl yapabildiğindi. Yeterince şey yaşamamış mıydım? Sen yanımda olmadan bu hayatla nasıl başa çıkabilirdim ki? Tam ayaklarımın üzerinde durmaya başlamışken seni kaybettim, ama ne olacağını düşünmedim bile.

Aslında sen de beni kaybettin, anneni kaybettin ve bunun için üzgünüm, Kyle. Çok üzgünüm. Kızgın olmaya hakkım yok."

Keder boğazıma tırmanıyor. Onu . "Yapma. Bu senin hatan değildi. Her şeyi berbat eden bendim. Ayrılmak bir hataydı."

Devasa bir şey. Ayrıldığım anda anlamıştım. Ama geri dönemedim. Hiçbir şeyim yoktu. Eşyam yoktu. Cebimde para yoktu. Çitin diğer tarafındaki kız Jamie dışında değer verdiğim kimse yoktu. Eğer isteseydi kalırdım, ki bu da gitmem için daha büyük bir nedendi. Ona not yazmak korkakça bir hareketti ama bunu ona başka nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Muhtemelen onu küçük konfeti parçalarına ayırıp kuşlara bırakmıştır. İlk askerlik sonra, elime geçen ilk fırsatta eve döndüm. Anılarımla yüzleştım ve onun evine gittim. Hatta kapısını bile çaldım.

Kapıya.

"Jamie burada değil," dedi bakıcı annesi, onun buralarda olup olmadığını sorduğumda. Adının Sue olduğunu sanıyordum ama hatırlayamadım.

"Dışarıda mı?" Sanki tam o anda dönüp arkamdaki patikadan yukarı doğru yürümesini bekliyormuş gibi omzumun üzerinden bakarak sordum.

"Dışarıda değil. Gitti."

"Gitti mi?" Bu düşünce midemin serbest düşüşe geçmesine neden oldu.

"Nereye gitti?"

"Ordu için ayrıldı." Sue gözlerini göğse doğru devirdi. "Çılgın bir kız. Nerede bulsa kavga arıyor. Belki orası ona eksikliğini hissettiği disiplini verir."

"Ordu mu?" Aptal gibi onun sözlerini tekrarlayıp duruyordum.

Jamie neden orduya katılsın ki? Bunu beni aramak için mi yaptı? Bu fikri hemen reddettim. Kız inatçıydı, gururu sert bir demir çubuk gibiydi. Yapacağı en son şey onu terk eden birinin peşine düşmek olurdu, tabii yüzüme öyle bir yumruk atmak istemiyorsa, bunun için askere yazılmaya değerdı.

"Evet, ordu," diye tekrarladı Sue. "Aslında onu çok özledin." "Ne zaman gitti?"

"Üç gün önce."

Üç lanet gün mü? Kendimi hasta hissederek oradan ayrıldım ve iznımı gündüzleri plajda güneş yanığı olarak, geceleri de rastgele asker arkadaşlarımla içerek geçirdikten sonra liseden eski bir arkadaşımın kanepesine uzandım.

Bir gece önce yediğimiz şüpheli bir bar yemeğinden kaynaklanan gıda zehirlenmesi ve şiddetli bir baş ağrısı ile üsse döndüm.

Hayatımda ne halt ediyordum? Orduya amacımı bulmak için katılmışım ama yine de kendimi denizde kaybolmuş bir denizciden daha başıboş hissediyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Beni sınırlarımın ötesine itecek bir şeye. Hayatıma anlam katacak bir şeye. Böylece tüm ordudaki en zorlu alay olan SAS'a katılmaya karar verdim. Belki de bu benim için bir cevap olabilirdi.

Bu, bir belge doldurup transferi tamamlamak kadar basit değildi. SAS sadece en iyileri istiyordu. Zihinsel, ahlaki ve fiziksel dayanıklılığı olan askerler. Bu noktada zihinsel ya da ahlaki yapımdan emin değildim ama fiziksel olarak üstesinden gelebilirdim.

Seçim tam üç hafta süren bir işkenceydi. Bize mahkum muamelesi yaptılar; yemekten, uykudan ve haysiyetten mahrum bıraktılar. Sayıklayarak dağlık arazide günlerce yürüdük. Yarisı sadece yaralanmalar yüzünden okulu bıraktı.

Sonlara doğru kırılma noktama ulaştım. Jamie bunu atlatmamın tek sebebiydi. O asla pes etmeyen bir kızdı ve lanet olsun ki ben de pes etmeyecektim.

On sekiz aylık istihdam eğitimime Batı Avustralya'daki evimde, Swanbourne'daki Campbell Kışlası'nda başladım. Orada Jake Tanner ve Ryan Kendall ile tanıştım. Jake üssün dışında yaşıyordu ama Ryan benim odamın bitişiğinde kalıyordu. Birlikte büyüdükleri için yakındılar. Birbirlerinin cümlelerini tamamlarlar ve sizi anlamsız bırakan iç şakalara gülerlerdi. "Siz birlikte misiniz, değil misiniz?" Onlar küçük bir masada oturup kâğıt oynarken Ryan'ın odasının kapı çerçevesine yaslanarak söyleniyordum. "Saklamana gerek yok. Buradaki duvarlar ince." Demek istediğimi vurgulamak için eklemelerimle alçıpana vurdum ve onlara göz kırptım. "Duyuyorum her şey."

"Dostum." Jake sadece güldü ve bana elinin arkasını göstererek avucunun etli kısmı boyunca uzanan belli belirsiz bir yara izini işaret etti. "Kan kardeşler."

"Vay canına." Kaşlarım yavaşça kalktı. "Harika. Siz gerçekten küçük bir ... çete gibisiniz. İnsanların hâlâ bunu yaptığını fark etmemiştim."

Ryan . "Tanrım, Brooks. Biz çocuktuk."

Jake Ryan'a sahte bir üzüntü ifadesiyle baktı. "Ne sen? Artık büyüdüğün için sana bir şey ifade etmiyor mu?"

Ryan ikimizin arasına baktı. "İkiniz de en az diğerinizi kadar kötüsünüz." Berbat elini -baktığım için biliyorum- yüzüstü masanın üzerine koydu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" Ben sordum.

"Sanırım kıskanıyorsun." Ryan uzandı ve yanındaki banktan bir şey kaptı. Küçük bir hançer. Ayağa kalktı ve bana doğru salladı. "Bize katılmak ister misin?"

"O şeyle biraz daha yaklaşırsan taşaklarını için kullanırım. Siz kızlar küçük çetenizi koruyabilirsiniz."

"Tek gözün açık uyu, Brooks," diye seslendi Ryan, ben görev için rapor vermeye gittiğimde.

Ben de orta parmağımla karşılık verdim ve kahkahaları arkamdan geldi. Ben.

Ondan sonra arkadaş olduk ama bu haftalar ve büyük bir bar kavgası aldı. Beni gerçekten kabul etmeden önce.

Cuma gecesi idi ve gün kelimenin tam anlamıyla canıma okumuştı çünkü o öğleden sonra Jake'e karşı boks ringine çıktım ve sersemlemiş bir şekilde yenildim. Üstün olduğumu sanmıştım. Daha iriydim. Daha da güçlüydüm, çünkü spor salonunda daha ağır kaldırıyordum. Onun üzerine kolay gideceğimi düşünmüştüm ama cana yakın kişiliği beni yanlış bir güven duygusuna sürükledi. İş antrenmana gelince, Jake lanet olası bir ninjaya dönüştü ve çevik atletizmiyle beni şaşkına çevirdi. Güzel sarı saçları ve göz kamaştırıcı beyaz dişleriyle üzerime geldi ve beni iplere doğru yumrukladı. Yıldızlar gördüm.

Ayrıca o ay tüfek poligonunda ona karşı üçüncü kez kaybettim. Jake'in bir yarasanın gözlerine ve bir kasırganın gözünde hissettiğiniz türden bir sakinliğe sahipti. Adam Kaptan Amerika gibiydi.

Kaybeden içkileri ödüyordu, ben de yüksek kaliteli barda cüzdanımı pahalı biralara boşaltıyordum çünkü Jake tek içtiğinin bu olduğunu iddia ediyordu. Tüm bu yalanları daha sonra yaşadığı kulübenin buzdolabında ucuz, boktan biralar bulduğumda fark ettim.

Süslü biraların sorunu alkol içeriği idi. Limitlerin üzerindeydi. Bok gibiydim. Hepimiz öyleydik. Ama *sandalyelerimizden düşüp ayakkabılarımıza kasmıyorduk*. Sadece gürültülü ve neşeliydik. İçimizi döküyorduk. Bizimkinin yanındaki masada iki kadın oturmuş, iş sonrası şarabıyla kendilerine geliyorlardı. Güzellerdi, ofis kıyafetleri giymişlerdi ve gürültümüzden rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Son yarım saattir esmer olanla flörtöz göz teması kuruyordum ve iyi tepki alıyordum, ancak sarışın da aynı derecede ateşliydi. Kelimenin tam anlamıyla bir tercihim yoktu. Uzun ya da kısa, zayıf ya da gür ve kıvrımlı. Biri gelsin, hepsi . yatak direğindeki çentikler değildi. Sadece kadınları seviyordum. Yumuşak tenlerini. Tatlı, kadınsı kokuları. İpeksi saçları ve pürüzsüz bacakları.

Sundukları her şeyi düşündükçe sertleştiğimi hissediyordum. Biriyle mutlu bir yuva kurabilirdim, ama alnıma 'oyuncu' dövmesi yaptırmış olmalıyım çünkü ertesi sabah hiç oyalanmadılar. Kimse bir ordu askeri istemezdi. Biz 'istikrarlı bir seçim' olarak görülmüyorduk.

Her neyse. Ben bir avdım. Esmer kız da aynı fikirde gibiydi. Uzun saçlarını öyle bir savuruyordu ki neredeyse arkadaşının yüzüne çarpacaktı. Egoist bir pezevenk bundan hoşlanmış görünüyordu ve masalarına yaklaştı. Bir haydudun duruşuna sahipti ama tam bir züppe gibi giyinmişti. Üzerinden kalın bulutlar halinde yayılan kolonya gözlerimi yaşarttı. Ryan resmen ögürdü.

"İkinize de birer şarap daha ısmarlayabilir miyim?"

Sarışın kibardı. "Böyle iyiyiz, teşekkürler."

Onun cevabını duymazdan geldi ve parmaklarını şıklatarak bir garson çağırdı. "Masaya bir şişe getireyim."

Kızlar gözlerini devirdi ama teklifi sözlü olarak reddetmediler.

Oturdu. "Bu akşam için planınız nedir hanımlar?"

Üçümüz de bu değiş tokuşu açık bir şekilde izledik, biralarımızı yudumlarken çarpışma ve yanma anını bekledik.

"Sadece sessiz bir tane," diye yanıtladı esmer kız. "Aslında yakında ayrılmayı planlıyorduk."

"Şimdi gidemezsin." Elini kızın kalçasına koydu ve dostum, flört etmekle sürüngen olmak arasında bir çizgi vardı ve o çizgiyi lacivert düğmeli bluzunu giydiği anda geçti.. o da neydi öyle? Gözlerimi kısıtım. Gömleğindeki flamingolar. Ne güzel. Hiçbir şey 'Seni yere atıp aklını başından alacak kadar erkeğim' diyemezdi, sopa bacaklı, uğursuz kırmızı gözlü ve dev siyah gagalı bir grup pembe kuş kadar. "Daha yeni geldim," diye ekledi, sanki parti daha yeni başlıyormuş gibi.

Bir şişe sipariş etti ve iki arkadaşı daha ona katıldı, içlerinden biri masaya bir sandalye sürüklemek zorunda kaldı. Esmerin kalçasındaki el önce yukarıya sonra da içeri doğru kayarken tanışma faslı gerçekleşti.

Jake'in hareketi fark ettiği anı gördüm çünkü gözleri kısılmıştı. Kadın irkildi, belli ki rahatsız olmuştu. Flamingo'nun umurunda değil gibiydi. Sandalyesini daha yakına kaydırды ve elini kadının eteğinin içine daldırdı.

Esmer kadın nefesini tuttu ve yüzüne doğru bir şeyler tısladı. Kelimeleri yakalayamadım. Biramı masaya koymuştum bile, ayağa kalkıp biraz kas yapmaya hazırdım ama Jake çoktan harekete geçmişti.

"Sanırım bu hanımlar gitmeye hazır," dedi masadakilere, karşı çıkmaya cesaret edemeyecekleri bir ses tonuyla.

Flamingo meydan okumayı kabul ederek etli çenesini kaldırdı. "Kimsin sen?"

Korumaları mı?"

Yanına yaklaştım ve kollarımı kavuşturdum, bir hıçkırığı yutarken sallanmamaya çalıştım. "O senin en kötü kâbusun."

Flamingo'nun kahkahası odayı yırttı ve Ryan arkamdan o kadar sert homurdandı ki boğulmaya başladı. "Bu çok ezikçeydi," diye öksürdü.

Esmer kız kendini kurtardı, sarışın arkadaşı çoktan iki çantasını da kapmıştı. Masalarının etrafından dolaşıp gecenin içinde kaybolmadan önce bize minnettar bakışlar fırlattılar.

"Bu tam bir saçmalıktı," diye tükürdü Flamingo bize doğru, ölçümüzü alarak. "Aptal asker amcıklar. Götten almakla o kadar meşgulsünüz ki, deneseniz bir kadını nasıl sikeceğinizi bilemezsiniz."

"Olamaz." Ryan içkisini kaptı ve aniden ayağa kalktı. Ne kadar bok suratlı olduğunu fark ettiğini sanmıyorum çünkü ayağını Jake'in sandalyesine . Bardağındaki kehribar rengi sıvı bir yay çizerek ileri doğru uçu ve Flamingo'nun gömleğinin bir kısmını ıslattı. Aynı zamanda yanındaki haydut arkadaşının kucağını da ıslattı, o da sandalyesinden fırladı ve kimse gözünü kırpmadan bir bıçak çıkardı.

Bacağımı tekmeledim ve Ryan'ın karnına tam bir darbe indirmeden önce yumruğuyla darbe aldım. Bıçak elinden fırladı ve bu sırada onu yaraladı. Uludu ve bana doğru geldi.

Jake'e yenilmemin acısını hâlâ çıkarıyordum, bu yüzden yumruğum karnına daha sert indi. Hırıltılı bir nefesle yere düşüşünü izledim. Flamingo alınganlık gösterip çeneme vurdu. Jake saldırdı, onu yakasından yakaladı ve kendi masamıza çarptı. Kırılan keresteler ve boşa giden biralar yığınıyla yere yığıldığında tüm barın sarsılıp sallandığını hissettim.

Arkadaşları daha fazlası için geri geldiğinde kırık camlar botların altında çıtırdadı. Birini boğazından yakaladım ve güçlü bir yumruk attım. Kemikleri kıran darbe kafasını yana doğru savurdu ve ben bıraktığımda yere yığıldı. Flamingo öfkeyle hırlayarak beni arkamdan yakaladı.

"Barlarda kadınlara sarkıntılık etmeyi bırak, seni adi orospu çocuğu," diye hırladım, kolundan tutup omzumun üzerinden fırlattım. Başka bir masaya çarptı. "Flaş haber. Buna cinsel saldırı deniyor."

Nefes nefese, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. "Ona zar zor dokundum."

Güvenlik kalabalığının arasına daldı ama tırmanan durumu nasıl yatıştıracakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Yumruklar atılıyordu. Masum seyirciler de arbedeye karıştı ve kavgaya dahil oldu. Bıçak geri döndü ve en sevdiğim gömleğimin pamuğunu kesti. Flamingo'nun arkadaşına "Bunu ödeyeceksin," diye hırladım.

Hamle yaptım ve biri ayaklarımı altımdan çekip aldı. Yere düştüm, başım kırık bir sandalyenin ayağına çarptı ve derim yırtıldı. Bıçaklı adam silahını Ryan'ın sırtına saplamaya çalışırken kan alnımdan gözüme doğru süzüldü.

Dizine bir tekme attım. Yana doğru düştü, Ryan dönüp kıl payı kurtulduğunu fark ederken düşerken silahını kaybetti. Silahı yakaladım ve tekmeleyerek uzaklaştırdım. İçkiyle ıslanmış zeminde sekerek ilerledi ve duvar kenarındaki bir kulübenin altındaki karanlık bir köşeye düştü.

Uzaklardan gelen siren sesleri havayı çınlattı. İnsanlar dağıldı, arkalarında kırılmış camlar ve parçalanmış mobilyalardan oluşan bir savaş alanı bıraktı.

Ryan elini uzattı. Onu tuttum ve beni yapışkan zeminden fırlattı. Göğsünden kocaman bir kahkaha yükselirken ikimiz de biraz sendeledik. *Babe* filminden alıntı yaparak sırtıma bir tokat attı. "Bu kadar yeter, Domuz. Bu kadar yeter."

O kavgadan sonra onların küçük kız çetesine dahil edildim ve yerimi sağlamlaştırmış gibi göründüm. Ama altı ay sonra hala tüfek poligonunda Jake'i geçmeye çalışıyordum. O gün onu yakaladığımdan emindim. Öğleden sonra geç bir saatti, güneş arkamızdaydı ve konuşulacak bir esinti yoktu. Yerdeki yüzükoyun pozisyonumdan fırladım ve koşan adama yaptığım gibi tozu dumana kattım. Zafer sonunda benim olmuştu.

Jake, "Belki de kutlamaya gitmeden önce hedefleri kontrol etmelisin, ateşli çocuk," diye önerdi.

"Gerek yok. Bugün benim şanslı günüm. Bu gece içkiler senden."

Ama şaka bana yapılmıştı. Hedeflerimiz geri döndüğünde, Jake beni tek atışla geçmişti. Tek bir berbat atışla. "Lanet olası altın çocuk," diye mırıldandım, çarşafı avucumun içinde buruşturarak.

"Beni ancak ölmüş olsaydım dövebilirdin," dedi gülerek, yüzü kir içindeydi ve geç gelen güneş sarışın başının etrafında bir hale oluşturuyordu.

Yüce Tanrım. Anılardan sıyrıldığımda gözlerimin ısındığını ve Jamie'nin asfaltta karşımda durup tamamen kaçırdığım bir şey söylediğini fark ediyorum. "Ne?"

Başını eğiyor. "Uzaklara bakıyordun. İyi misin?"

İyiym demek istiyorum ama bu Jake'e haksızlık olur, sanki o hayatımda önemli değilmiş gibi. "Hayır."

Jamie elini koluma koyuyor ve sıkıyor. Affetmek için çaba sarf ediyor ya da en azından bunu deniyor ve ben buna minnettarım. Arkadaşlığımızı geri istiyorum. Yalan söylemeyeceğim. Şu anda buna ihtiyacım var.

"Seni acı çekerken görmek canımı yakıyor."

"O zaman duracağım," diye şaka yapıyorum, neşeli bir ses tonu kullanmaya çalışarak.

"Özür dilerim." Bırakmadan önce beni bir kez daha sıktı. "Jake'in senin için bir kardeş gibi olduğunu biliyorum."

"Henüz kafamda oturmadı. Ona komik bir şey söylemek için arkamı dönüp duruyorum ama o orada değil." Cebimi karıştırıp bir kağıt parçası çıkarıyorum. Jamie'ye uzatıyorum ve o da bakıyor. E-postam ve telefon numaram var. "Bunu sormanın bencillik olduğunu biliyorum ama-"

"Deneyeceğim." Bilgi kırıntısını cebine atıyor. "İletişim konusunda pek iyi değilim Brooks."

"Konuşmamak daha iyi hissettiriyor. Kimseyle. Hiçbir şey hakkında." "Tamam."

"Ne yapıyorsun?"

"Burada oturuyorum, seninle konuşmuyorum. Daha iyi hissettirip hissettirmediğini görmeye çalışıyorum."

"Bu işte düşündüğünden daha iyisin." Uçak kalkmaya başladı. Çantamı sol elime alıyorum ve sağ elimle yüzünü kavıyorum, parmaklarımı yanağının yumuşak teninde gezdirdikten sonra bırakıyorum ve sesimi motorlardan duyulacak şekilde yükseltiyorum. "İznin için WA'ya geri dönecek misin?"

Tereddüt ediyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Gel." Onu burada bırakmaktan nefret ederek geriye doğru yürümeye başladım, özellikle de Jake gitmişken. Bana ihtiyacı olmadığını biliyorum. Onun Wood'u var. Benim yerime geçecek kişi. Kıskanmıyorum. Azıcık bile değil. Tamam, belki kıskandım. Ama sağlam bir adama benziyor. Belki benim kadar harika değil. Ama idare eder, sanırım. "Takılabiliriz. Bu sefer çit yok."

"Çit hakkında." Burnunu kıvırıyor. "Onu yakıp kül ettim."

Durdum. "Ummm ne?"

"Bunu sana bir anlatırım." "İçki içerken. Ben söyleyeyim."

Jamie başını sallar. "Bu durumda, sadece en üst raftan içerim."

Tipik. Gibi Jake ve onun lanet olsun zanaat Bira.
I ÖZGEÇMİŞ Geriye doğru yürürken. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Rüzgâr hızlanır ve saçlarını yüzüne savurur. Saçlarını çekerek kurtarıyor ve omuz silkerek karşılık veriyor.

"Neden orduya katıldın?" Sesimi duyurmak için
bağırıyorum. "Kendimi bulmaya çalışıyordum, tıpkı
senin gibi."

"Peki ya sen?"

"Hayır." Kollarını ortasına doluyor. "Sen yaptın mı?" "Hayır."

Biri arkamdan bana hareket etmem için bağırıyor. Kolumu kaldırıp kısa ve sıradan bir selam veriyorum. "Güle güle, Jamie."

Jamie verir. "Sonra görüşürüz, Kyle."

Uçağın rampası yükselip bizi içeriye kapatmadan önceki son görüntüm o. Pistte yürüyen yalnız bir asker, tüm acısını içinde tutarken omuzları dik ve işini yapmaya gidiyor.

OceanofPDF.com

W

Kıçım yatağa gömülmüş ve sırtım yastıklara gömülmüş halde MacBook'umu kucağıma kaydırıyorum, bir beklenti var. Jamie bana bir e-posta gönderdi. Ne olduğunu bilmiyorum.

İster elektronik ister kağıt olsun, posta konusunda kişisel bir şeyler almak iyi hissettiriyor. Birilerinin size gününü anlatacak kadar önemli olduğunuzu düşündüğünü bilmek.

Brooks,

Bugün burası gerçekten tozlu. Ekstra tozlu gibi.

Murphy

Bu da neydi böyle? Sanki gözümü kırptım ve kaçırdım. Parmağımla sayfayı aşağı indirme düğmesine basıyorum ama hiçbir yere gitmiyor.

İletişimde *pek iyi* değil miydin? Kız . Yine de en azından hatları açmıştı sanırım.

Murphy,

Bence iletişim departmanında kusurlu olduğunuz konusunda kendinizi gerçekten abarttınız. Bu e-postayı ilk denemede dibe vurmak olarak sınıflandırabilirim. İşin iyi tarafı, bundan sonra gidilecek tek yol yukarı.

Benimle çitin diğer tarafından konuşuyormuşsun gibi davran. Çiti hatırlıyorsun, değil mi? Hani şu yakıp kül ettiğin... Lütfen bana dekompresyondan sonra WA'ya döneceğini söyle. Hikaye için sabırsızlanıyorum. İyi bir kahkahaya ihtiyacım var.

Eminim sizin de bir hikayeye ihtiyacınız vardır, işte size Afganistan'daki ikinci görevimden bir hikaye.

Bir zamanlar yakışıklı, kahraman, genç bir asker varmış- Şaka yapıyorum. Ryan içeri girdiğinde aslında üssün boktan tuvaletinde masumca dişlerimi fırçalıyordum. Elinde elektrikli bir diş fırçası vardı. Onun değildi, biliyordum çünkü onunki Demir Adam diş fırçasıydı. Onun için kendim almıştım. Ekibimizin her üyesi için bir İntikamcı diş fırçası almıştım (merak ediyorsanız benimki Thor'du... malum nedenlerden dolayı). Her neyse, onu çalıştırdı ve sanki ben orada değilmişim gibi kıllarla tuvaletin kenarının altını ovmaya başladı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordum.

Sırıtarak, "Yeni elemanı taciz ediyorum," dedi.

"Dostum, o tuvaletteki bakteriler yüzünden ciddi şekilde hastalanabileceğini biliyorsun."

Cevabı hızlı ve . "Sen ."

Ona gerçekten yumruk atmadığıma inanabiliyor musun? Öğürdüm ve Thor diş fırçamı çöpe attım, çenem ağrıyana kadar ağzımı çalkaladım. Bu hain pislikle ilk görevime başladığımda kullandığım fırçanın aynısı değildi (açıkça) ama tedbirli olmak gerektiğini düşündüm. Görevimin geri kalanını dişlerimin hakkını hiç vermeyen dandik, genel bir fırça kullanarak geçirmek zorunda kaldım.

Hikâyemin sloganı, Küçük Savaşçı, kimseye güvenme (ben hariç). Ayrıca, diş fırçanızı kendi çocuğunuzmuş ve etrafınızdaki herkes katil bir çocuk kaçıracıymış gibi koruyun.

*(Bilge ve harika) arkadaşın,
Brooks*

E-postada Jake'den hiç bahsedilmiyor. Onun hakkında konuşmaktan kaçınmak yanlış geliyor ama acım çok taze. Cenazesi yarın ve kalbim çok ağır. Elbise üniformam kuru temizlemeden geçti ve dolabımda asılı duruyor. Olacakların keskin bir hatırlatıcısı.

Jake, Karrakatta'da düzenlenecek törenle askeri törenle defnedilecek. Tören televizyonda yayınlanmayacak, ancak katılamayanlar için videoya kaydedilecek. Saygılarını sunmak isteyen çok sayıda insan var: Başbakan, Savunma Bakanı, Savunma Kuvvetleri Komutanı, Genelkurmay Başkanı ve yüzlerce asker, ailesi ve arkadaşları. Jake sevilen biriydi ve hayalet ağırları çekmeye devam eden kesik bir uzuv gibi ekibimiz tarafından özleniyor.

BROOKS,

Sağlıklı egonuzun yıllar içinde iki katına çıktığını görüyorum.

Başka bir not, hikayen ağzıma biraz kusmama neden oldu. Ryan kötü biri. Onu sevdim. Umarım düzenli olarak seninle uğraşmaya devam eder.

Burası hala tozlu.

Murphy

Not: Jake'e hangi diş fırçasını verdin? Bahse girerim Kaptan Amerika'ydı.

Asker şapkamı çıkarıp yatağımın kenarına oturuyorum, cenaze bitmiş oluyor. Ryan odama giriyor. Dirseklerimi dizlerime dayayıp yere bakmaya devam etmeden önce başımı kaldırıp bakıyorum.

Kendini yanıma bırakıyor ve uzun bir nefes alıyor. Şimdi ikimiz de yere bakıyoruz. "Siktir, bu çok zordu."

Kendimi bir topun içine kıvırmak ve lanet bir bebek gibi ağlamak istiyorum. Kravatımın düğümünü gevşetmekle yetiniyorum. "Evet."

Ryan yutkunur. "Jake..."

"Biliyorum."

Bir elini dizime vuruyor ve kendini yukarı itiyor. "Üstünü değiştir. İçmeye gidelim."

Odamdan çıkıyor.

Ryan iyi *değil*. Kendini kapattı. Tam bir tuğla duvar. Tek konuştuğu Afganistan'a dönmek. Duvarlar buraya yaklaşıyor. Oraya geri dönüp bir şeyler yapmak istiyor ve ben bu duyguyu biliyorum. Umutsuzluk. Öfke. Boşunalık. Sanki burada sıkışıp kalmak, savaşta aktif olarak savaşmamak Jake'in anısına bir saygısızlıkmış gibi.

MURPHY,

(Sağlıklı) egomun büyüklüğü vücudumun diğer önemli kısımlarıyla orantılıdır. Bilginiz olsun.

Evet. Kaptan Amerika'yı aldı. Güneşin kışından parladığına dair şaka yapardım, bu yüzden uygun görünüyordu. Hayatın bir yarışma olmadığını biliyorum ama o her şeyi kazandı. Sürekli darbe alan egomun ne kadar acı tahmin edebilirsiniz. Her zaman kaybettiğim bahisler. Parayı. Bir ev için para biriktirmeye çalışıyordum.

Mutfaktaki boktan çabalarını keşfetmekten büyük zevk alırdım. Ramen bile yakmıştı. Biliyorum çünkü bunu yaptığında onun kulübesindeydim. Biraz içki içmiştik ama bu sadece erişte. Lüks mutfak değil!

Onları kaseye koydu, lezzet ve sebzeleri ekledi ve mikrodalgaya attı. Beklerken (iki dakikalık pişirme süresi çok uzundu) atıştırmalıklar için dolaplarını karıştırıyordum ki, o iğrenç yanık kokusu küçük mutfağını istila etti.

Kaseyi çıkardım, ve DUDE! Su eklemeyi unutmuş. Ben bile su eklemen gerektiğini biliyordum.

Yine de yedik (su ekleyip yeniden pişirdikten sonra). Acıkmıştık.

Evet... Bir hafta daha görev süresi. İzninizi nerede geçireceğinize karar verdiniz mi? (ipucu ipucu: burada)

Senin (iyi donanımlı)

arkadaşın, Brooks

SAAT SEKİZ ve telefonum arka cebimden çaldığında kasaptaydım. Beş dakika boyunca domuz eti, dut ve trüf biberli sosis ya da kuzu eti, nane ve hellim sosisi arasında seçim yapmaya çalışırken dikkatimin dağılması beni rahatlatıyor. Trüf biberli de neyin nesi? Ya da hellim bu konuda? Kimin umurunda ki? Tanrı aşkına biraz et pişirmek istiyorum, Kraliçe'yi eğlendirmek değil.

"Bana bir dakika verin," diyorum tezgâhın arkasındaki adama. Geri çekiliyorum ve arkamdaki müşteri yerimi alıyor, çok uzun sürdüğü için bana kötü kötü bakıyor. Kararsızlığım yüzünden epey bir kuyruk oluşturmuştum. Ne seçtiğimin bir önemi yok. Fin'i kır evinde akşam yemeği için ziyaret etmeyi planlıyorum. Sokakta konuşulanlara göre yemek yemiyormuş. Bu gece onu beslemeye çalışacağım. Kendimi de çünkü sadece birkaç hafta önce Jake'i kaybettiğimden beri yemekle ilgilenmek zorlaştı.

Keder, kalbinizle birlikte tat alma duyurunuzu da söküp atıyor gibi görünüyor. Hiçbir şeyin tadı güzel değil ama Ryan gibi ben de boğazımdan zorla geçiriyorum. Vücudumuzun işlevini yerine getirmesi gerekiyor ki işimizi yaparken düşmeyelim.

Telefonumu çekiyorum. Messenger'dan gelen bir bildirim ekranımda duruyor. Jamie'den geliyor, mesaj bir ilk. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

İznim için WA'ya dönüyorum.

Ekrandaki konuşma ayarlarımıza giriyorum, isimlerimizi birbirimiz için eski takma adlarımıza göre ayarlıyorum. Sonra bir cevap yazıyorum, parmaklarım küçük, aptal tuş takımı için çok büyük olduğu için birden fazla kez sil tuşuna basıyorum.

Doğru seçimi yaptın.

Noktalar beliriyor. Cevap veriyor. Sırtımı kasabın duvarına dayayıp dükkândaki sabırsız müşterilerin benden önce gitmesine izin veriyorum. Her birine bağırarak için kendimi zor tutuyorum. ülkeleri için savaşıyor iyi insanlar varken fazladan bir ya da iki dakika sırada beklemek kimin umurunda? Ülkeleri için *ölüyorlar*. Ne kadar şanslı olduklarını nasıl göremiyorlar? Neden sahip oldukları her dakika için minnettar değiller?

Telefonum çalıyor, Jamie'nin mesajı göğsümde yanan öfkeyi yatıştırıyor.

Küçük Savaşçı: Uçuşları ben ayarlamadım. Wood yaptı. Ve iade edilemezler.

Bu yüzden ona başka seçenek bırakmadı. Bahse girerim bu onun sevimli, inatçı kıçını kızdırmıştır. Aferin Wood.

Bana uçuş detaylarını gönder. Seni havaalanından alırım.

Küçük Savaşçı: Erin bunu yapabilir.

En sevdiği oyuncak elinden alınmış bir çocuk gibi surat asıyorum.

Ama istiyorum.

Küçük Savaşçı: Erin'in yapması mantıklı. Ne de olsa onun evinde kalıyoruz.

"Dostum, şu sosisleri şimdi mi sipariş etmek istiyorsun?"

Telefonumdan başımı kaldırıyorum. Mağaza boşalmış. Tüm sabırsız müşteriler muhtemelen şu anda arabalarında sıkışmış, parmaklarını direksiyonlarına vuruyor, Cumartesi sabahı trafiğinde sıkışıp kalmış ve evlerine dönmek için mücadele ediyorlardır.

"Evet, tabii. Bir saniye."

Tamam. Yerleşmen için sana bir gün vereceğim. Ayrıca, hellim nedir?

Küçük Savaşçı: Tuzlu bir peynir türü.

O zaman anladım. Afganistan neredeyse dört saat . Dört saat.

Sabah üsse döndüğümde. Parmaklarım soruyu hızlıca tuşladı.

Ayı: Uyanık ne yapıyorsun?

Hemen cevap vermiyor, ben de telefonumu cebime geri sokuyorum ve tezgâha yaklaşıp kuzu eti ve hellim sipariş ediyorum. Sırada fırın var. Taze pişmiş bir somun beyaz ekmek istiyorum.

"Dilimlenmiş mi?" diye

soruyor garson. "Tabii, teşekkürler."

"Kalın mı ince mi?"

"Kalın lütfen dostum," diye cevap veriyorum çünkü karbonhidratları seviyorum. Spor salonunda daha fazla zorlamama yardımcı oluyorlar ve orası son zamanlarda benim ikinci evim oldu.

Yiyecekleri motosikletimin heybesine yerleştirdikten sonra bir bacağı salladım ve sehpayı tekmeledim. Jamie'ye Jake'in berbat bir aşçı olduğunu söylediğimi biliyorum ama ben de daha iyi değildim. Tereyağlı ekmek üzerine sosis benim özel yemeğimdi. Hemen hemen tek yemeğimdi ve yanmış ramenden çok az daha iyiydi.

Anahtarı çeviriyorum. Motor gırtlaktan gelen bir hırıltıyla karşılık veriyor, ruhumun derinliklerinde titreşiyor ve beni biraz olsun rahatlatıyor. Harley büyük ve siyah. Bir canavar. Ayrıca yepyeni. Eski makineleri herkes kadar takdir edebilirim, ama motorumun altımda kalmasını da takdir ediyorum - çok teşekkür ederim - parçalar arkamdaki yolu kirletmek yerine olmaları gereken yerde.

Kışlaya döndükten sonra ekmeği küçük mutfak tezgahının üzerine atıyorum. Sosisleri küçük buzdolabına koyuyorum. Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere atıyorum. Telefonum çaldığında kot pantolonumu spor şortuyla değiştiriyorum. Onları giyiyorum ve tezgahı telefonumu alıyorum.

Küçük Savaşçı: Uyuyamıyorum. Biraz egzersiz yapmalıyım ama hareket edemiyorum. Biriktirdiğin şu evden bahsetsene.

Ağır bir iç çekiyorum. Onun orada sıkışıp kalması düşüncesinden nefret ediyorum. Kendimi çaresiz hissetmeme neden oluyor ki bu da en kötüsü. Eğer e-postalarım ya da mesajlarım onun yüzüne en ufak bir gülümseme bile getirebiliyorsa, bu hiç yoktan iyidir... değil mi?

Kışladaki lojmanımın küçük balkonuna oturuyorum. İki küçük sandalye için yer var. Beyaz, plastik ve daha iyi günler görmüşler, uzun süre dışarıda kalmışlar.

Bir yıldan fazla oldu. Bir tanesine oturuyorum, bacaklarımı parmaklıkların üzerine atıp bileklerimden çaprazlarken güneş çıplak göğsüme vuruyor.

Bu ev bana biraz pahalıya patlayacak.

Küçük Savaşçı: Nedenmiş o?

Ayı: Çünkü sahil kenarında yaşamak istiyorum. Yatak odamın okyanusa bakan bir balkonu olmalı. Geceleri kapılar ardına kadar açıkken yatağında uzanıp dalgaların kıyıya vuruşunu dinlemek istiyorum.

Küçük Savaşçı: Sahili sever misin?

Ayı: Evet. Bunu kimseye söylemedim ama bazen geceleri bir havlu alıp sahile iniyorum. Uyumama yardımcı oluyor. Neden bilmiyorum. Erken saatlerde biraz soğuk oluyor ama ufuktaki puslu pembe ve turuncuya uyanmak gibisi yok. Çatlağıma kum kaçmadan bunu her gün yapabilmek istiyorum.

Küçük Savaşçı: Zavallı küçük Ayı, kumsalda uyuduğu için poposu pişik oldu.

Dikkat et. Bir şaka yaptın. Bu yılki kotan bu değil mi?

Küçük Savaşçı: Ha!

Güldü. Bu bana önemli bir şey başarmışım gibi hissettiriyor.

Bu evin en az beş yatak odası olmalı. Ve etkileyici bir malikane olması gerekmiyor. Sadece bir ev. İki yanımdaki komşularla rekabet etmeme gerek yok. Benim aletim yeterince büyük.

Küçük Savaşçı: Beş mi?!?! Bu biraz aşırı gibi.

Çocuk istiyorum. Bir sürü. Bunu da daha önce kimseye söylemedim ama baba olmak istiyorum. Hem de çok.

Bir kız bulup aşık olmak istiyorum. Onsuz asla yaşayamayacağımı bilen birine bakmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Evlenmek istiyorum. Onun koridorda bana doğru yürümesini izlemek istiyorum, kalbim onun benim olduğunu bildiğim için göğsümden fırlayacak. Bebeklerimin onun karnında büyüdüğünü hissetmek ve yanımda onunla birlikte büyümelerini izlemek istiyorum. Sahildeki o evi onların küçük kişilikleriyle doldurmak istiyorum. Onları kampa götürmek. Onlara dünyayı, yaşamı ve iyi bir insan olmanın ne demek olduğunu öğretmek istiyorum. Hepsini istiyorum.

Küçük Savaşçı: Kaç çocuk var?

Ayı: En az dört.

Küçük Savaşçı: DÖRT MÜ?

Evet. Belki beş tane bile, ama bu büyük bir istek. Onları yetiştirmek zorunda ben değilim.

Küçük Savaşçı: Üç kız ve bir oğlan. Sahip olman gereken bu.

Ayı: Sadece bir oğlan mı alacağım?

Küçük Savaşçı: Dünya aynı anda ancak bu kadar çok erkek Brooks'u kaldırabilir.

Gülüyorum, sandalyemi geriye itiyorum.

Ayı: Bunu bir şakadan ziyade bir iltifat olarak kabul edeceğim. Ne de olsa espri kotanızı aştınız...

Küçük Savaşçı: Senden iyi bir baba olur.

Onun cevabı beni zevkle dolduruyor.

Katılıyorum. Ben harikayım.

Küçük Savaşçı: Çok sabırlı olduğunu söyleyecektim. Bence "harika" biraz fazla ileri gidiyor. Sence de öyle değil mi?

Jamie'nin alayları beni biraz acıtıyor, ama iyi anlamda.

Jake'in sana sahip olmasına sevindim. Şanslıydı demeyeceğim ama mutluydu Jamie.

Cevap vermesi bir dakikasını alıyor.

Küçük Savaşçı: Gitmeliyim. zamanı.

Kahretsin. Son yorumum canımı yakmış olmalı. Yerimden kalkıp telefonumu yatağın üzerine fırlatıyorum ve spor ayakkabılarıma uzanıyorum. Giyinip Ryan'ın yanına koşmaya gidiyorum. Bir saat kadar koşuktan sonra sıcak ve terli bir şekilde, tişörtlerimizi çıkarmış ve şortlarımızın arkasına sokmuş olarak dönüyoruz.

"Bu öğleden sonra Fin'in evinde olacağım. Biraz kuzu ızgara yapacağım." Merdivenlerden birinci kata çıkıyoruz. "Gelmek ister misin?"

"Hayır." Ryan bana bakmıyor. "Yorgunum."

Öfkelendim, sinirlendim. Ryan yıllardır Jake'in kız kardeşine aşıktı. *Yıllardır.* Ve bu konuda hiçbir şey yapmadı. Eski erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra bile.

"Emin misin? Yemin ederim geçen gün o bok kafalının arabasını onun evinde park halinde gördüm." Tamamen yalan. Sanki onun sokağında sürüngen gibi dolanacakmışım gibi. "Adı neydi? Igor mu? Ignatius?" Adının Ian olduğunu çok iyi biliyorum. "Hani şu Jake'in aile yemeğinde yüzüne bardak fırlattığı için yumrukladığını söylediği adam." Yorumumu bilgisiz bir omuz silkmeye süslüyorum. "Belki tekrar bir araya geliyorlardır. Ya da belki de baş belasıdır ve onu rahat bırakmıyordur."

Ryan homurdanıyor ve benimkinin yanındaki birimin ön kapısını açıyor. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum Brooks. Klozetteki bir bok kadar kurnazsın."

"O zaman biraz taşaklı ol ve bizimle yemeğe gel." "Dediğim gibi, yorgunum."

"Her neyse, dostum."

Duraklıyor, çenesi geriliyor. "Bana lanet bir kızmışım gibi davranma."

Kaşlarını kalkıyor. "Oh, buradaki kız *ben miyim*? Bu çok zengin."

Ryan'ın burun delikleri alevlendi. Onu bir şeyler hissetmeye ittim. İyi oldu. Bu onun aptal duvarından sökmeyi başardığım bir tuğla. Sadece bin tane kaldı.

"Çirkin suratından bir espri daha duyarsam seni gebertirim."

Çenemi kaldırıyorum. "Kendini daha iyi hissedeceksen yap."

Ryan göz açıp kapayıncaya kadar üzerime geliyor. Beni boğazımdan tutup kapının kenarına doğru itiyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı. Başım ahşap çerçeveye sertçe çarpıyor. "Hiçbir şey bu boku daha iyi hissettirmeyecek." Beni tekrar itti. "Hiçbir şey."

Yutkunurken boğazım tıkrıyor, gözlerim yanmaya başlıyor. *Lanet olsun*. İçimden derin ve titrek bir nefes çıkıyor. Sanki soğukkanlılığımdaki çatlağı hissetmiş gibi beni bırakıp uzaklaşıyor. "Beni rahat bırak."

"Olmuş bil," diye törpülüyorum, boğazımdaki ağrıyı ovuşturarak tatmin olmasına izin vermiyorum.

Durdu ve döndü. "Senin sorunun ne biliyor musun?"

Bilmiyorum, ama bana ipucu vermek üzere eminim. "Etrafındaki herkesi düzeltmeye çalışıp duruyorsun. Belki de önce kendini düzeltmeyi denemelisin."

"Ben kırılmadım, Kendall."

Ryan homurdanıyor. "Dostum. Her şeyi gürültülü tavırların ve boktan esprilerinle örtbas etmeye çalışıyorsun ama koli bandıyla zar zor bir arada tutuluyorsun. Hepimiz öyleyiz. Hepimiz bu yüzden orduya katılmıyor muyuz zaten? Bir tür mucize gerçekleştirip bizi tekrar bir araya getirmesini umuyoruz. Ama yeni haber, Brooks, yapmaz. Sadece içimizdeki çatlakları büyütüyor."

OceanofPDF.com

I Telefonum çaldığında irkilerek uyanıyorum. Yatakta yuvarlanıyorum, avucumu gözlerimin üzerinde ve yüzümün yan tarafında gezdirerek telefona uzanıyorum.

Küçük Savaşçı: Ben .

Eğer içimdeki heyecan küçük bir sıçrama yapmazsa lanet olsun. Bir cevap yazmadan önce göğsümü kaşıyarak esnedim.

Ev gibi mi? Yoksa Avustralya'daki mi?

Küçük Savaşçı: Erin'in dairesindeyim.

Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum, tamamen uyanıyorum.

Neden bana söylemedin?

Townsville'e uçarken mesaj atmış olabilir. Ya da Perth'e gitmeden önce havaalanından. Ya da uçağa bindiğinde. Noel zamanındaki bir çocuk gibi günleri sayıyordum.

Küçük Savaşçı: Sana şimdi söylüyorum.

Bana gözlerini mi deviriyorsun? Ne zaman geldin?

Küçük Savaşçı: Evet. Ve dün.

Dün mü?!?!

Küçük Savaşçı: Hemen telaşa kapılma. Dün gece geç geldik.

Başka bir şaka mı? Kimsin sen?

Küçük Savaşçı: Har har. Uçmadan önce havaalanının barında birkaç içki içtik.

Malum nedenlerden dolayı, görev sırasında alkol genel olarak yasaklanmıştır, yüzden alkole karşı toleransınızı kaybedersiniz. Eve dönmek bir egzersizdir.

Bu yüzden bir ya da iki içki muhtemelen onu uçurumun kenarına getirdi.

Küçük Savaşçı: Ve belki vardığımızda birkaç tane daha.

Saate baktım. Saat sabahın altısı.

Geliyorum.

Küçük Savaşçı: Yarın görüşeceğimizi sanıyordum. Yerleşmem için bana bir gün verecektin, hatırladın mı?

Bence hikaye uyduruyorsun. Ayrıca, kahvaltı vakti geldi.

Krep yapabiliyorsun, değil mi?

Alo?

Sabırsızlıktan göğsüm sıkışıyor. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Bir zamanlar sahip olduğumuz arkadaşlığa devam etmek için. Aynı olmayacağını biliyorum. Biz büyüdük. Değiştik. Ama eskiden olduğu Küçük Savaşçı hâlâ içinde. Bunu e-postalarında ve mesajlarında görüyorum. Benimle tekrar rahatça konuşmaya başladıkça arsız tarafı daha fazla ortaya çıkmaya başlıyor. İnatçı tarafı da öyle. Jamie, ona bir şeyi yapmamasını söylediğinizde, sadece iki kez yapmakla kalmayıp, size orta parmağını göstererek fotoğrafını da çekecek bir tip.

Kendimi uyandırmak için duşa giriyorum. Dışarı çıktığımda, küçük ünitemde gezinirken havluyu çıplak vücuduma sürüyorum ve ödülünü bekleyen hevesli bir köpek yavrusu gibi telefonumu kontrol ediyorum.

Küçük Savaşçı: Sanırım uyuyakalmışım.

Nemli havlumu yatağın üzerine atarken gülerek başımı sallıyorum.

Küçük Savaşçı: Gelebilirsin sanırım.

Ayı: , sen böyle söyleyince...

Küçük Savaşçı: Surat asmayı bırak ve buraya gel. Üstünde kirazla birlikte lütfen. Bu daha mı iyi?

Belki. Ama yine gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum.

Küçük Savaşçı: Krep istiyor musun, musun?

Telefonumu yere bırakırken kendi kendime gülüyorum. Adresle yanıt verdiğinde üzerime sade bir siyah boxer-şort geçiriyorum. Lacivert bir kargo şortu ve tişört giyerek anahtarlarımı, cüzdanımı ve telefonumu alıp dışarı çıkıyorum.

Kahve getireceğim.

Ryan'ın kapısını çalıyorum ve davet beklemeden açıyorum. Çarşaflarının üzerine sırtüstü uzanmış, yüzükoyun yatıyor, çıplak ve tavana bakıyor.

"Cevabı orada bulamazsın," diye yapıyorum.

"Neyin cevabı?" diye sorar, sesi yorgunluktan çakıllıdır, öyle bir ses ki iliklerinize kadar yerleşir, uyumakta bile zorlanırsınız.

"Seni sevip sevmediğine."

"Lanet olsun, Brooks." Ryan başının arkasındaki yastığa uzanıyor ve bana doğru fırlatıyor. Kolayca savuşturuyorum ve zararsızca yere düşüyor. Üzerinden geçip yatağının anahtarları alıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Arabayı ödünç almak istiyorum." "Hayır."

"Çok kötü." Sırıtarak anahtarlarını parmağımdan sarkıtıyorum. Aslında Jamie'nin kahvaltı hazırlamasını beklemiyorum. Bir tepsi kahve ve hamur işi alıp ona götürmek daha kolay olacak ama hepsini bisikletimin üzerinde taşımak o kadar kolay değil. "Teşekkürler."

Dönüp gidiyorum, giderken de ısıklık çalıyorum.

"Onu tırmalarsan seni yerin dibine sokarım," diye bağılıyor, cümlesinin yarısı boğuk çünkü kapıyı çoktan kapatmıştım.

Ryan'ın siyah bir Mustang'i var. Güzelce restore edilmiş, kaslı hatları şık ve parlak, güçlü motoru bir siren şarkısı. Görev sırasında onu depoda tutuyor, sanki İngiltere'nin taç mücevherlerinden daha değerliymiş gibi ağır bir örtünün altında saklıyor. Eğer onun pırıl pırıl boyasına bir çizik bile atarsam, eyalet sınırlarını geçmeye devam edebilir ve yepyeni bir hayatın içinde kaybolabilirim.

Bu kadar erken saatte trafik seyrek ve yarım saatten biraz fazla bir süre sonra Erin'in dairesindeyim, kapıyı çalarken sıcak kahve ve kahvaltıyla hokkabazlık yapıyorum.

Kapı açılıyor ve Jamie kısa kot şortu, küçük beyaz atleti, yüzüne dağınık bir şekilde dökülmüş saçları ve sanki onu dik tutuyormuş gibi kapı kolunu kavrayan eliyle orada duruyor. Ayrıca yüzünün yarısını kapatan bir güneş gözlüğü var. Bana bakmak için başını yukarı kaldırıyor. "Brooks."

"Murphy." Gözlerimi kısarak alay ediyorum. "Tüm o saçların ve gözlüklerin altındaki sen misin?" "Komik." Derin nefes alırken burun delikleri genişliyor. "Kahve getirmişsin." "Getireceğimi söyledim."

Bir adım geri çekilip kolunu salladı. "Girebilirsiniz."

İçeri girdim. Büyük bir daire değil ama şık. Mutfak dolapları parlak beyaz, tezgah parlak granit ve oturma alanına bakıyor. Sehpa kullanılmış shot bardakları, yarısı boş bir votka şişesi ve neredeyse boş bir kraker kasesi ile süslenmiş; sadece tortuları kalmış.

Kanepe açık bej bir kumaştan yapılmış, üzeri battaniye ve ezilmiş bir yastıkla örtülmüş. "Kanepede mi uyudun?" Cüzdanım ve anahtarlarımla birlikte eşyalarımı mutfak tezgâhına bırakarak soruyorum.

"Wood yaptı. Erin ile aynı yatağı paylaştım."

Sırıtiyorum ve kaşlarımı sallıyorum. "Şimdi mi yaptın?" "Kes şunu ve bana şu kahvelerden bir tane ver."

Tepsiden bir tane alıp havada tutuyorum. "Sadece bana sarılırsan."

"Arkadaş olabiliriz ama kucaklaşacak türden değiliz."

"Biz kucaklaşan türdeniz çünkü az önce öyle dedim. Şimdi tüm kahveyi içip sana hiç kahve bırakmadan önce bana bir tane ver."

"Otoriter bir pislik olmak için çok erken," diye yakınıyor. "Tıpkı inatçı bir kaka kafalı olmak için çok erken olduğu gibi."

Jamie oflayıp pufluyor ve bir kolunu ortama dolayarak beni zayıf bir şekilde sıkıp bırakıyor. "İşte böyle. Şimdi bana ver."

İçimi çektim ve onu . "Bu çok acınasıydı."

"Acınacak haldesin," diye karşılık veriyor bir yudum alıp cennetten gelen bir kudret helvası gibi inlemeden önce.

Tepsiden bir kahve daha alıyorum, hakareti teflon gibi kayıyor. "Wood ve Erin nerede?" Yaşlı bir kadın gibi ayaklarını sürüyerek kanepeye doğru ilerlerken soruyorum, parmakları paket fincanının etrafında kıvrılmış.

"Sahil. Erkenden yüzmeye gittiler. Wood okyanusa girmek için sabırsızlanıyordu ve Erin de dün geceki içki festivalimizden sonra kafasını boşaltmak istedi. Bugün çalışmak zorunda."

Pencereye doğru yürüyüp panjurları açarak takip ediyorum. Jamie bir vampir gibi tıslıyor ve kendini tekrar minderlere sıkıştırıyor. Arkamı dönüyorum ve onun inleyen haline bakıp kıkırdıyorum.

"Bu çok kabaydı Brooks."

"Ne? Dışarıda çok güzel bir gün var. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Hadi bir şeyler yiyelim ve yürüyüşe çıkalım."

Beni susturdu. "Hayır."

"Hadi gel. Temiz hava akşamdan kalmalığına iyi gelecektir." "Akşamdan kalma değilim," diye mırıldanıyor. "Sadece yorgunum."

Yanına oturuyorum, kahvemi önümdeki küçük masaya koyuyorum. Yüzündeki gülünç güneş gözlüklerine bir fiske vuruyorum. Onun değil. Onun tarzı değil, bu yüzden Erin'e ait olmalı.

"Vay canına," diyorum sessizce ve elimi yanağında gezdirip gözlerine bakıyorum. Kızarmış ve yarılmışlardı, hatta altlarındaki torbalar bile

Çantalar. " görünüyorsun."

Jamie başını çevirip pencereden dışarı bakıyor. "Bu hiç hoş değil."

Koltuktan kalkıyorum ve tezgahtan bir kutu poğaça alıyorum. Birini yemesi için onu zorlarken diğer üçünü de ben alıyorum. Kahvelerimizi bitiriyoruz ve çöpleri çöp kutusuna attıktan sonra ellerinden tutup onu ayağa kaldırıyorum.

Derin bir iç çeker. "Tam bir zorbasın."

"Evet, ne göt herif ama. Sana kahvaltı getirdim ve sana yedirdim. Vurulmalıyım."

İkimiz de bu korkunç hata karşısında duraklıyoruz ve kaybolmadan önce yüzünde beliren acıyı kaçırmıyorum. Sesi titriyor. "Burada olmak istemiyorum Brooks."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Burada mı? Erin'in dairesinde mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Burada."

"Perth?"

"Avustralya. Afganistan'a geri dönmek

istiyorum." Nefesimi içime çektim. "Neden?"

"Buraya ait değilmişim gibi hissediyorum. Eve dönmeye alışmanın zaman alacağını söylediler ama Jake'le ilgili anılarımın çoğunun olduğu yer üs. Burada olmak onu kaybediyormuşum gibi hissettiriyor."

"Jamie," diyorum sessizce, onu kendime doğru çekerek. Onun kolları yanında gevşek dururken ben kollarımı ona doluyorum. Bana karşı kırılgan hissediyor, sanki kemikleri her an cam gibi paramparça olacakmış gibi. Dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum, saçlarının vanilya kokusunu, içki ve krakerin baskın kokusuyla birlikte içime çekiyorum. Saç derisinin etrafındaki tellerde birkaç kırıntı olduğundan oldukça eminim. "Kalbinin içindeki anıları kaybedemezsin." Sözler boş bir basmakalıp gibi geliyor ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Jake gitti ve bunu kabullenmek çok zor.

"Biliyorum," diye karşılık veriyor, göğsüme doğru konuşurken sesi boğuklaşıyor. "Sadece... onu her düşündüğümde garip bir panik hissediyorum. Bu yüzden yapmamak daha kolay. Ama bu onu dışarı itmek anlamına geliyor ve-"

"İşte bu yüzden onu kaybediyormuş gibi "

"Evet." Parmakları gömleğimin kenarlarını kavırıyor. "Aptalca, ha?"

"Keder söz konusu olduğunda aptal diye bir şey yoktur. Hepimiz başa çıkarız

kendi ."

Jamie gömleğimi bırakıyor ve elimden kurtuluyor. "Seninkilerle nasıl başa çıkıyorsun?"

"Görünüşe göre boktan espriler ve yüksek sesli bir tavır," diye mırıldandım. "Ne?"

"Yok bir şey." Onu çeviriyorum ve ayakkabı kutusundan bozma dairedaki tek küçük yatak odasına doğru itiyorum. "Git ayağına bir ayakkabı giy. Yürümeye gidiyoruz."

Neredeyse iki saattir Swan Nehri boyunca yürüyoruz. Hızımı yavaşlatmak zorundayım. Jamie'nin kısa boylu olması ve akşamdan kalma olması onu engelliyor. Fazla konuşmuyoruz ama rahat bir sessizlik. Döndüğümüzde Erin çoktan işe gitmiş, Wood da Jamie'ye mesaj atarak market alışverişı için dışarı çıktığını bildirmişti.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Jamie ayakkabılarını ön kapının yanında çıkardı. "Duş al ve uyu."

"Bunu yapabiliriz."

"Kalmak zorunda değilsin."

"Beni kovuyor musun?"

Bana baktı. "Hayır. Ama izin gününü bana bakıcılık yaparak geçirmene ihtiyacım yok."

"Doğru." Omuz silkiyorum. "Ve sen de biraz sıkıcısın." "Kendi adına konuş," diye karşılık veriyor.

Buzdolabına gidip birkaç su alıyorum, benimkinin kapağını açmadan önce bir tanesini ona uzatıyorum ve başımı arkaya eğiyorum, şişenin yarısını tek seferde içerken boğazım çalışıyor. Doğrulduğumda Jamie bana bakıyordu. "Ne?"

"Yıllardır hayal ettiğim gibi, tam da beklediğim gibi görünüyorsun. Seninle üste tanıştığımda bunu göremediğime inanamıyorum."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Nasıl göründüğümü mü hayal ettin? Seksi görüntüler miydi?" Göz kapaklarım yarıya kadar iniyor. "Eminim öyleydi."

"Dur!" Jamie haykırıyor, dudaklarından kahkahalar dökölüyor. "Biz öyle değiliz!"

Kıkırdıyorum. "Biliyorum." Suyumdan bir yudum daha alıyorum. "Git duş al, kokuşmuş."

Gözlerini devirerek çekip gidiyor.

"Duşta kendini sabunlarken beni düşünmemeye çalış!" Ona arkasından sesleniyorum.

Bir kahkaha daha. "İğrenç, Brooks."

O temizlenirken ben de kanepeye oturup oynuyorum.
Oyundan sıkılınca Ryan'a bir mesaj gönderiyorum.

Arabanı çizdim. Oops.

Cevabı anında geliyor ve beni güldürüyor.

Ne oluyor lan?

Evet, bunun için üzgünüm. Oldukça kötü. Bir roo'ya çarptık.

Sen ne?

Kanguruları bilirsin, değil mi? Kırılarda zıplayıp ot, yaprak falan yiyen tüylü şeyler.

O zaman benim sadece karıştırdığımı anlıyor.

Sen tam bir orospu çocuğusun.

Yüzünü görmeliydin!

Yüzümü göremediğini biliyorsun, göt herif.

Biliyorum. Ama iyi olduğuna bahse girerim.

Bir daha asla arabamı ödünç almayacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?

Bebeklik yapma.

Bundan sonra benimle konuşmayı kesiyor ve telefonumu yere bırakıyorum, düşün durduğunu ve yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark ediyorum. Ayağa kalktım ve yavaşça kapıyı çaldım. Jamie cevap vermiyor, bu yüzden kapıyı yavaşça açıyorum, giyinme sürecinde olduğu için yüzüme bir ayakkabının fırlamasına hazırım, ama bu olmuyor.

İçeri baktım. Yatakta, karnının üzerine uzanmış, sütyensiz, başka bir beyaz atlet ve yuvarlak, tonlu bir arka tarafın kıvrımını vurgulayan soluk pembe bir iç çamaşırı giyiyor. Dudaklarından hafif bir horlama yayılıyor.

Yanına gidip kenara oturuyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Gömleğimi çıkarıp yanına tırmanıyorum ve yastığı başımın altına sıkıştırıyorum. Yanındaki sıcak, ağır ağırlığı hissetmiş gibi, biraz daha sokularak yakınımaya sokuluyor. Güzel bir his, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum.

Omzuma dokunan bir elin beni hafifçe sarsmasıyla uyandım.

Sikeyim.

Bir sıçrayışla uyandım ve yastığımın altındaki silaha uzandım. Silah orada değildi. Dönüyorum ve güzel bir sarışınla yüz yüze geliyorum. Konuşmak için ağzımı açıyorum, parmağını dudaklarına götürüyor ve başını yanımda uyuyan forma doğru eğiyor.

Anlayışla başımı sallayarak, sanki Jamie en ufak bir provokasyonda patlamak üzere olan bir bombaymış gibi yavaşça yataktan kalkıyorum.

Gömleğimi çekiştirdikten sonra saatime baktım. Tanrım, saat beş.
Saatlerdir uyuyoruz.

Kapıyı arkamdan kapatarak sarışını dışarı kadar takip ediyorum. Wood'un ocağın başında durduğu ve bir çift maşayla kızartma tenceresinin içindeki bir şeyi ittiği mutfığa doğru devam ediyor.

"Seni yeniden görmek güzel Wood," diyorum ona elimi uzatarak.

Sallıyor. "Sen de dostum," diyor ve cızırdayan tavasına geri dönüyor.

Dikkatimi onun yanındaki dişiye veriyorum. "Sen Erin olmalısın."

Önündeki tezgâhta bir doğrama tahtası, bir yığın halinde doğranmış sebzeler ve yanında çok keskin görünümlü bir bıçak duruyor. Onu alıyor. "Ve sen de meşhur Ayı olmalısın."

İrkildim. Ben ayrıldığımda Erin de oradaydı ve muhtemelen o da Jamie kadar kızgındı. Yine de kibar olmaya çalışarak elimi uzattım. "Ben Kyle."

Sanki düzgün brokoli yığınının içine girmiş bir böcekmiş gibi bakıyor. Wood onu dürtüyor ve o da ölümcül silahını yere bırakıp koklayarak elimi tutuyor. "Erin."

"Şu anda seni bıçaklamamasının tek nedeni Jamie'nin ölü gibi uyuyor olması," diyor Wood maşasıyla kızarmış tavuk parçalarını çevirirken.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Böyle uyumayalı uzun zaman oldu," diye itiraf ediyor Wood, gözleri yatak odasına doğru kayıyor, duyulmaktan endişeleniyor. "Onunla birlikte olduğun için olabileceğini düşünüyoruz."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Onun uyuyamaması fikri hoşuma gitmiyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Erin ağır ve mutsuz bir sesle iç çekiyor. "Öyle görünüyor."

Ona dikkatimi veriyorum, doğru şeyi yapmam ve aramızdaki havayı temizlemem gerektiğini biliyorum. "Ne olursa olsun, özür dilerim Erin. Jamie'yi o şekilde terk etmemeliydim."

"Özrünün hiçbir değeri yok," diye tersliyor Erin. "Jamie senin yüzünden on altıncı doğum günü partisini iptal etti." Bıçağı eline alır ve bir havucu ikiye böler. "Her küçük kızın on altıncı yaş gününü ne kadar sık hayal ettiğini biliyor musun?"

"Erin," diyor Wood azarlar bir tonda. "Jamie'nin partiler hakkında hayal kuracak biri olmadığını biliyorsun."

"Şey, onun için bir parti hayal ettim. Planladım. Harcamaya cesaret edemeyeceği kadar pahalıya mal olacak bir elbise seçmesine yardım ettim." Bıçak beni işaret ediyor. "Elbiseyi denediğinde gözlerinin nasıl parladığını görmedin çünkü elbise onu sadece güzel göstermekle kalmadı, aynı zamanda güzel *hissetmesini* de sağladı." Erin oflayıp pufluyor ve havuçlarını küçük bir yığın haline gelene kadar doğramaya devam ediyor. "Sonra evime hiç gelmedi, ben de onu aramaya çıkmak zorunda kaldım. Onu yatak odasında yerde otururken buldum, elinde senin aptal mektubun vardı. Her şeyi iptal etmek zorunda kaldık. Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Onu seni davet etmeye ikna eden bendim çünkü senin onu reddedeceğinden korkuyordu. Onu reddetmek!" Erin sert bir homurtuyla söylüyor. Utanç midemi kesilmiş süt gibi ekşitiyor. "Ama sen bundan daha kötüsünü yaptın. Onu terk ettin!" Sözleri sırtımda bir kırbaç gibi şaklıyor. "Sen parçalarını toplamak için etrafta dolanırken ben-"

"Yeter!" Bu sert sese hepimiz döndük. Jamie atleti ve külotuyla kapının yanında duruyor, saçları dağınık ve yüzü solgun.

"Şimdi gittin ve onu uyandırdın!" Erin tersledi.

"Erin!" Jamie arkadaşına doğru yürüyor, gözleri arkadaşında, sesi şu anda doğrama tahtasının üzerinde duran bıçaktan daha keskin. "Afganistan'da ölürsem senin için ne olacağını hayal edebiliyor musun? Eve hiç dönemeseydim nasıl hissederdin?"

Erin sanki bunu hayal ediyormuş gibi duraksıyor. Alt dudağı titriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bununla başa çıkabileceğimden emin değilim."

Jamie bana doğru bir parmak salladı. "Kyle da şu anda böyle hissediyor. En iyi arkadaşlarından biri gözlerinin önünde öldü ve beni savunmanı takdir etsem de bu gereksiz ve zamanlaman çok kötü. Şu anda senin saçmalıklarına ihtiyacı yok."

Erin tokat yemiş gibi soldu. Uzun bir süre sonra bana bakıyor, pişmanlık gözlerinde parlıyor. "Özür dilerim."

Çenem çalışıyor. Jamie'nin Perth'e geri dönmesi kederimi günün büyük bir bölümünde bulanık suların derinliklerinde tutmuştu. Bir kez olsun tüm düşüncelerimi kaplamamıştı. Tıpkı gençliğimizdeki gibi konuşuyor, şakalaşılıyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyordum. Ama şimdi kederim yeniden yükseliyor. Yutkunuyorum, küstahça bir şey söylemek istiyorum. Her zaman yaptığım gibi şaka yapmak. Ama yapamıyorum. Kalbim şu anda çok fazla acıyor.

"Unut gitsin," diye törpüledim ve cüzdanımla anahtarlarıma uzandım. "Artık gitmeliyim."

"Kyle, bekle!" Erin sesleniyor.

Arkamı dönmeden ona el sallıyorum. Kapıyı açıyorum ve dairenin dışına çıkıp koridora adım atıyorum. Jamie de peşimden geliyor, kapıyı arkamızdan kapatıyor. Elimi tuttu. Çekip kurtardım. Şu anda onun nazik dokunuşuna dayanamıyorum. Parmaklarını benimkilere dolasa bile dağılacağımdan eminim.

"Özür dilerim," diyor. "Erin'in böyle patlamasını beklemiyordum. Yani, sen gittiğinde kızgın olduğunu biliyordum ama bu konuda başka bir şey söylemedi. Bunu aştığını düşündüm."

Asansörün iniş düğmesine basıyorum. "Öyle olmadığına eminim." "Senden kalmanı istemeyeceğim ama yarın görüşebilir miyiz?"

"Yarın Pazartesi. İşim var," diyorum asansör kapıları bir *ding sesiyle* açılırken.

"Belki sonra?"

İçeri giriyorum ve dönüyorum. "Uzun bir iş günü," diye vurguluyorum, kaçma ve yaralarımı sarma ihtiyacım yüzünden ona karşı sert davranıyorum.

"Kyle, lütfen." Gözleri karanlık ve yalvarıyor ve lanet olsun, ucuz bir takım elbise gibi katlanıyorum.

"Akşam yemeği," diyorum, kapılar kapanmaya başlarken zemin katın düğmesine basıyorum. "Ben seni alırım."

OceanofPDF.com

T"Jamie, mum ışığında romantik bir masaya geldiğimizde, uygun keten peçeteleri süslemekle ve ciltli kitapları sallamakla meşgul bir garson tarafından oraya götürüldüğümüzü söylüyor. şaşkın ifadelerimizi fark etmek için menüler. Restoranın aydınlatması o kadar loş ki, çevredeki masalarda oturan çiftlerin onları okuyabilmesine şaşıyorum. "Randevu gibi."

Pembe güller narin kristal vazoları dolduruyor ve arka planda yumuşak bir müzik çalıyor. Bunun *Titanic*'in tema şarkısı olduğuna eminim. Celine Dion her şeyini ortaya koyuyor (düşük ses seviyesi nedeniyle yumuşak olsa da), kalbinin durmadan devam edeceğini bize gayretle bildiriyor.

"İnanılmaz derecede tuhaf," diye katılıyorum, garson Jamie'nin çekerken yüzüm buruşuyor. ve kucağına peçete koymaya çalışan adama ters ters bakar.

Peçeteyi garsonun uzattığı elden kapıyor ve mırıldanıyor: "Yapabilirim. teşekkür ederim."

Tüm bu durum, on üç yaşındayken Margaret Ainsworth'u (on dört yaşında benden yaşça büyük bir kadın) ilk kez dilimle öpmeye çalıştığım ve yanlışlıkla burnunu yaladığım zamandan daha garip. Bana biraz hak vermek gerekirse, bir gece maçından sonra rugby barakalarının arkasındaydık ve hava zifiri karanlıktı. Dudaklarının nerede olduğunu göremiyordum. Yine de muhtemelen ona bir köpek gibi yaklaşmamalıydım, ağzım sonuna kadar açık ve dilim dışarıda.

Büyük bir oyundan bahsediyordum ama o zamana kadar hiçbir kızı gerçekten öpmemiştim. O zamana kadarki cinsel deneyimim, yatağımın ağır battaniyelerinin altında elimle ateşli küçük gece emisyonlarına indirgenmişti.

Margaret o geceden sonra benden hep uzak durdu ve okuldaki herkes bunun nedenini öğrenmek istedi. Ağzından kaçırmadığı için ona hiç teşekkür etmedim ama bunu yapmamasının onun yararına olduğunu düşündüm. Kim burnunun yalandığını itiraf eder ki? Öğürüp yüzünü ovuşturması ve bana acıyıp birkaç ipucu vermek yerine gecenin karanlığında kaçıp gitmesi onun deneyimsizliğini gösteriyordu.

"Özür dilerim." Garsona özür dileyen bir bakış atıyorum ve Jamie'nin elini tutarak onu narin ahşap sandalyeden çekştiriyorum. Ağır peçete kucağından düşüyor ve masanın altına iniyor. "Hadi gidelim buradan."

Kıçımız yanıyormuş gibi restorandan kaçıyoruz, dersten kaçan yaramaz çocuklar gibi gülüyoruz.

Caddeden aşağı inmeye başladığımızda "Neden orayı seçtin?" diye soruyor. "Ben . Ryan dedi ki..." Gözlerim kısılıyor ve dudaklarım . "Orospu çocuğu." Telefonumu cebimden çıkarıp bir mesaj yazıyorum, mesajı doğrudan ve kısa tutuyorum.

Bunu ödeyeceksin, pislik. **Ryan:**

Yüzünü görmelisin! **Kyle:** Har har

Bunu hak etmiştim. Bok atmakla ilgili sorun da bu. On katıyla geri gelmesine hazırlıklı olmalısınız.

Peri ışıklarının parıldadığı ve masaların müşterilerle tıka basa dolu olduğu gürültülü bir açık hava barı bulana kadar yürümeye devam ediyoruz. Menüler büyük tahtalara tebeşirle yazılmış ve yemeğinizi tezgâhta sipariş etmeniz gerekiyor. Bu daha çok benim tarzım ve barda bir masa için beklerken Jamie'nin omuzlarının gevşeme şekli bana bunun daha çok onun tarzı olduğunu söylüyor.

Dün geceden kalan bir gerginlik var, bu yüzden ekstra büyük bir tabak nachos ve bir sürahi margaritayı paylaşırken küçük bir konuşma yapmayı hedefliyorum. "Yani... çocuk mu istiyorsun? Hiç söylememiştin."

"Çocuklar havalı olabiliyor. Masumiyetlerini ve dürüstlüklerini seviyorum."

Bir mısır cipsine daha uzandım. "Kaç tane istiyorsun?" Ağzıma atıp çtırdatmadan önce soruyorum.

Jamie içkisini bitirdi. Kendine bir tane daha doldurmadan önce benim bardağımı dolduruyor. "Yok."

Çiğnemeye ara veriyorum, çocuksuz olma arzusunu kavrayamıyorum. "Hiç mi? Çocuklar harikadır Murphy. Onlarla bir yetişkin olarak yapamayacağınız animasyon filmleri, su kaydırakları, oyuncak mağazaları gibi eğlenceli şeyler yapabiliyorsunuz. oturuyorsan

aşğıda, senin için getir götür oynayacak biri var. Ve her zaman peynirli makarna yiyebiliyorsunuz çünkü tek yedikleri bu."

Yüz ifadesi dehşet içinde. "Brooks, doğacak çocuklarının sağlığı için endişeleniyorum."

Gölüyorum. "Cidden ama. O tombul küçük yüzler. Seni gördüklerinde gözlerinin ışıldaması, sanki tüm dünyaları senmişsin gibi." Sesim hüzünlü bir hal alıyor. değil. "Geceleri bir masal daha anlatman için sana yalvarırken boynuna sarılan küçük kolları. Sabırsızlanıyorum."

Jamie tereddüt ediyor. "Hem orduda olup hem de çocuk sahibi olamam Brooks." "Neden olmasın?"

"Dağıtımlar. Yeniden görevlendirmeler. Bu bir aile için hayat değildir. Çocuklar için. Ben her şeyi yapabilen kadınlardan değilim."

"Hepsini yapmanıza gerek yok. Yanınızda bunları sizinle birlikte yapan bir ortağınız olacak."

Sanki hiç olmayacak bir şeymiş gibi homurdanıyor. "İlişkiler bana göre değil Brooks. Ortağım olmayacak."

Jake olamazsa olmaz. Kelimeleri söylemiyor ama yüzünde yazılı olduğunu görüyorum.

Hayatındaki erkeklerin onu hep terk ettiğini anlamak için psikolog olmaya gerek yok. Kendini korumaya çalışıyor ve bunu anlıyorum, ama onun şu anki ruh haline katkıda bulunduğumu bilmek beni bir pislik gibi hissettiriyor. "Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum," diyor ve içkisini alıp yarısını bir dikişte yudumluyor.

Zamanın fikrini değiştireceğini umuyorum ama Jamie'nin Jake'i bir kaideye oturtması endişe verici. Yani, adam tamamen mükemmel değildi. Bütün o erişte olayı var. Ve kim bilir, belki de ilk bağıllık işaretinde Usain Bolt'tan daha hızlı koşardı. Belki de kimse izlemediğinde küçük yavru köpekleri tekmelemiştir. Yılda bir kez RSPCA'ya bağış yaptığını biliyorum, ama bu suçluluk parası olabilir.

"Tamam, belki sonunda üzgün yaşlı bir kedi kadın olursun ama kural kitabında yeniden askere yazılman gerektiğini söyleyen bir şey yok," diyorum diploması yapmaya çalışarak. Dolu bir mısır cipsini ağzıma atıp çiğniyor ve yutuyorum, o ise kendi ağzı dolu bir şekilde bana başını sallıyor. "Ordu tüm hayatın olmak zorunda değil. Sonsuza kadar savaş doktoru olmak zorunda değilsin. Başka bir şey yap."

Jamie fasulyenin içinde bir cipsi evirip çeviriyor, çenesi biraz dışarı çıkıyor. "Başka bir şey yapmak istemiyorum."

İnatçı küçük göt. Masanın öbür ucuna uzanıp aklını başına getirmekten kaçınıyorum çünkü muhtemelen beni gelecek haftaya kadar karate-patlatır. Konuyu değiştirmekle yetiniyorum ve bir sonraki sorumla daha derin, daha karanlık sulara dalıyorum. "Peki ya annen? Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

Jamie içkisini eline alır ve büyük bir yudum alır. "Çünkü konuşacak bir şey yok. Tüm ebeveynlik haklarını bir tomar para karşılığında devretti ve muhtemelen ayrıldıktan sonraki ilk yıl içinde bu parayı harcadı. Son duyduğumda Avrupa'da bir yerdeydi. Ara sıra e-posta gönderiyor." Jamie omuz silkiyor. "Ama ben onları okumuyorum."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve o üstümden araya giriyor. "Ve bana yapmam gerektiğini söyleme. Annem söz konusu olduğunda çözülmemiş sorunlarım yok. Onun gidişiyile barıştım. Bazı insanlar ebeveyn olmak için doğmuyor ve bu benim gerçekten anladığım bir şey."

Ağzımı tekrar açıyorum ve kaşları birbirine çarpıyor. "Neden sondaj sorularıyla bana saldırıyorsun Brooks? Neden bana babandan bahsetmiyorsun? Sen de onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

"Eğer bir kelime söylememe izin verirsen, sana annenle olan her şeyi anladığımı söylemek üzereydim."

"Ah." Bardağımı yeniden doldurmaya giderken yüzünde mahcup bir ifade beliriyor. Elimi bardağın üstüne koyuyorum. "Arabayı ben kullanıyorum. Ayrıca yarın işim var. Sen bitir."

Bardağımı dolduruyor, sürahiyi boşaltıyor. "Ee, baban?"

"Kuzey Bölgesi'nde yaşıyor. Yeniden evlenmiş. Genç çocukları var."

"Yani gerçekten kardeşlerin var mı?"

"Evet, iki kardeş. Onlarla hiç tanışmadım. Annem ilk kez kansere yakalandığında babam evi terk etti. Sanırım geleceğinin bitmek bilmeyen hastane ziyaretleri, kemoterapi gezileri ve antiseptik kokan bir ev olacağını düşünmüyordu çünkü her zaman mikroplara karşı dikkatli olmamız gerekiyordu. Annemin mutfaktan her türlü sağlıklı yiyeceği yasaklaması bardağı taşıran son damla oldu. Kavga ettiler. Hapsedilmiş hissetmekle ilgili bir şeyler bağırdı. Sonra da gitti."

Jamie uzanıp elimi tuttu. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Babamın gitmesi eski bir haber. Tıpkı onun gibi, ben de barış yaptım. "Hayatımızda böyle insanlar olmadan daha iyiyiz."

"Anlaştık."

Yemek bittikten sonra kasada ödemeyi yapıp bisikletime doğru yürüyoruz. Ağırlığımın altına yerleştikten sonra Jamie arkaya tırmanıyor. Motor kükrerken kolları ortama dolanıyor, elleri belimde birleşiyor. Bir elimi onun iki elinin üzerine koyuyorum ve başımı çevirip ona yan gözle bakıyorum. Gözlerimle sadece profilini yakalayabiliyorum ama dudaklarında bir gülümseme var. Bir beklenti.

"İyi misin?" Yüksek sesle soruyorum.

Sırıttıyor. "Deh, kovboy."

Gülüyorum, haftalardır ilk kez kendimi kaygısız ve mutlu hissediyorum ve beraberinde ezici bir suçluluk duygusu geliyor. Benim hâlâ hayatta olup Jake'in olmamasının suçluluğu. Onun yerine burada Jamie ile birlikte olduğum için. Ama onunla vakit geçirmek bu kaybı daha kolay atlatmamı sağladı. Arkadaşlığının benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemi sağladı. Bir daha asla bırakmayacağım bir şey.

Daireye dönmek için manzaralı yoldan gidiyorum, sahil sokaklarında gezinerek Jamie'ye yolculuğun tadını çıkarması için zaman veriyorum.

"Bunun bitmesini istemiyorum," diyor bir sonraki kırmızı ışıktaki sesi duyulmak için mücadele ediyor ve soğuk gece havasından boğuk çıkıyor.

"Ben de."

Ama ışık yeşile dönüyor ve dakikalar sonra Erin'in binasının önüne geliyorum. Kaskımı çekip çıkarıyorum ve dokuzuncu kata bakıyorum. Işıklar yanıyor, panjurlar açık. Motoru kapatıyorum. "Wood ve Erin bu gece evde kaldı, ha?"

"Evet," diyor, iniyor ve bana yedek kaskı uzatıyor. "Wood zeki biri. Erin'e satın almak istediği inziva yeri için iş planında yardım ediyor. Birkaç hafta önce sana bahsettiğim yer."

"İş planı." Kaşlarımı oynatıyorum. "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

"Brooks!" Omzuma vurdu. "En ufak bir şeyi alıp bir imaya dönüştürebiliyorsun."

Sırıttıyorum. "Bu benim süper gücüm." "Her şey seksle ilgili değil." "Öyle olmalı."

Gözlerini deviriyor ama dudaklarının çekilmesindeki eğlenceyi görebiliyorum. "Onlar sadece arkadaş."

"Dün gece öyle görünmüyordu."

"Dün gece nasıl göründüğünü nereden biliyorsun? Beş dakika boyunca onlarla birlikteydin."

"Beş dakika, konuşmadan bile birbirleriyle nasıl iletişim kurduklarını görmek için yeterince uzundu. Vücut dilleri olumluydu Murphy. Erin sinirli bir ruh halinde olabilirdi ama aralarındaki titreşim o kadar parlaktı ki kıvılcımları ben bile görebiliyordum ve bazen bu tür şeylere karşı oldukça kalın kafalı olabiliyorum."

"Bir şeyler görüyorsun."

Bence çok fazla itiraz ediyor, ama uyandığımda Wood'u Erin'le sosis saklambacı oynarken bulursam hayatımın korkusunu yaşamayacağım.

Yatağımın başucundaki masadan telefonum çalıyor. Dirseğime yaslanıyorum ve kâğıt kapağımın kenarından bakarak ekranı kontrol ediyorum. Karanlıkta yanıyor, parlak neon ışığı gözlerimi kısmama neden oluyor.

Küçük Savaşçı: Uyanık mısın?

Neredeyse gece yarısı oldu, bu da bir saattir kitap okuduğum anlamına geliyor. Matthew Reilly'den bir Shane "Korkuluk" Schofield kitabı. Yoğun bir kitap. Korkuluk, bizim işlerimizi parkta yürüyüş gibi gösteren efsanevi bir denizci. Zorlama bir kurgu ama elimden bırakamıyorum.

Hayır. Uyuyorum. Git .

Yemeğimizin üzerinden birkaç gün geçti ve yarın hafta sonu. Cuma akşamı olduğunu düşünürsek, sanırım şimdi. Günüm uzun bir çalışma ve antrenmanla geçti. Bir saattir yatakta kitap okuyorum ve her yer değiştirdiğimde kaslarımdaki protestoyu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Yüzüstü pozisyonum onları eski, yıpranmış bir motordaki paslı cıvatalar gibi tutuk hale getirdi. Yaşamın yavaş yavaş ilerlediğini hatırlatan boktan bir şey bu.

Masaj sanatında eğitimli değilseniz tabii. O zaman buraya gel.

Yanıma gelip harika kaslı vücuduma masaj yapmak için Erin'in arabasını ödünç almayacağını çok iyi bildiğimden, telefonumu yatağın üzerine atıp kitabıma geri dönüyorum. Telefonum tekrar çaldığında aynı paragrafı iki kez okuyordum.

Küçük Savaşçı: Yarın ne getirmeliyim?

Bear: Sizi geceleri uykusuz bırakan sorular bunlar mı?

Küçük Savaşçı: Aslında, evet. Öyleler.

Erin hafta boyunca bir zeytin dalı salladı ve bir araya gelme fikrini ortaya attı (sayıların güvenliği, sanırım). Onunla yarı yolda buluştum ve yarın öğleden sonra için sahilde bir barbekü organize ettim. Hafta başındaki saldırısından dolayı pişmanlık duyuyor ve bu fikir onun telafi etme çabası. Dürüst olmak gerekirse, söyledikleri için onu suçlamıyorum. Zamanlama biraz boktan olabilir ama Jamie'yi savunmasını takdir ediyorum. Herkesin böyle bir arkadaşına ihtiyacı olabilir.

Ne istersen getir. Yemek. İçki.

Küçük Savaşçı: Ayrıntılara ihtiyacım var.

O zaman ben senin adamın değilim. Wood'a sor. Ya da Erin'e.

Küçük Savaşçı: Ne getiriyorsun?

Ayı: Yemek. İçki.

Küçük Savaşçı: Senden nefret ediyorum.

Beni yaraladın.

Küçük Savaşçı: Hiçbir şey seni yaralayamaz. Sanki Kevlar'dan yapılmış gibisin.

Ayı: Karın kaslarımdan bahsediyorsanız, evet, sert ve güçlüler.

İstersen yarın dokunmana izin veririm.

Küçük Savaşçı: Tek yaptığım basit bir soru sormaktı.

Ona acıyorum. Bazen sinir bozucu olabiliyorum ama dalga geçmek eğlenceli ve Jamie bunu çok kolaylaştırıyor. Ryan benim boktan esprilerimden yüzü mosmor olana kadar şikâyet edebilir ama bu beni derin bir umutsuzluk ve öfke çukuruna düşmekten alıkoyuyor. Jake burada olmalıydı. Burada olmaması hiç adil değil. O ölmeden önce olduğum adam gibi davranmaya devam edebilirim, belki bir gün bu kadar acıtmaz ve belki öfkem azalır.

Ayı: Ben sosıs, ekmek ve bira getiriyorum, belki sen de biraz yeşil şeyler getirebilirsin.

Küçük Savaşçı: Salata demek istiyorsun.

Ben de öyle dedim. Belki atıştırmalık da getirirsin.

Birkaçımız orada olacak, takımımından adamlar da dahil -Monty, Tex ve Galloway. Ryan kaçtı ve Finlay de orada olacağı için kaçtığını biliyorum.

Küçük Savaşçı: Kıyafetlerimi getireyim mi?

Küçük Savaşçı: Boş . Burası bir plaj. Kıyafetlerimi getiririm.

Jamie daha önce Fin'le tanışmadı ve gergin. Onun için kolay olmayacak. Biliyorum çünkü bu benim için hiç kolay değil. Jake ve Fin inanılmaz derecede benzerler

Görünüőü. Ona bakıp da Jake'i görmemek çok zor. Bu kaybı daha da zorlaştırıyor. Onun etrafında nefes almak bilinçli bir çabadır.

Ekibimiz Jake'i kaybetmenin ağır sorumluluğunu omuzlarında taşıyor ama en çok Ryan acı çekiyor. Fin'in gözlerinin içine bakma, onu hayal kırıklığına uğrattığım için özür dileme düşüncesi neredeyse dayanılmaz. Biliyorum, çünkü beni günlerce fiziksel olarak hasta etti.

Ama Fin de tıpkı kardeşi gibi nazik, şefkatli ve bilge. Suçlama yok. Sadece inanılmaz bir acı ve çaresizce konuşma ihtiyacı. Göğsümü sızlatan hikâyeleri paylaşmak için. Onun anısını canlı tutmak için.

İyi olacaksın. Eğlenceli olacak, tamam mı? Eğer eğlenceli olmazsa, seni okyanusa atarım ve en azından birimizin iyi vakit geçirmesini sağlarım.

Küçük Savaşçı: Tam bir pislikisin.

Haklısın. Daha iyi arkadaşlar seçmelisin.

Küçük Savaşçı: İsterdim, ama sen bir midye gibisin. Seni bir türlü koparamıyorum.

Ayı: Siz göremiyorsunuz ama şu anda gerçekten ağlıyorum.

Küçük Savaşçı: İyi geceler.

Bear: Yardımın için rica ederim bu arada.

Alo?

OceanofPDF.com

Kyle park yerine girdiğimizde bisikletinin yanındaki yeri alarak yanımıza geliyor. Üzerinde bir çift şort ve parmak arası terlikten başka bir şey yoktu ve yardım edemem ama fark ettim

Göğsündeki kıllar. Güneşte sarı sarı parlıyor.

Bize ulaştığında bakışlarımın yönünü yakalayıp parmaklarını ovuşturuyor. "Dokunmak ister misin?" diye takılıyor. "Göründüğünden daha iyi hissettiriyor."

Elimde yeşil fasulye ve avokado salatası kabımı arabadan inerken, "Sanki bir halı parçası alıp göğsüne yapıştırmışsın gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum. Öyle değil. Saçlar kalın değil. Erkeksi ve... hoş görünüyor. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil. Kyle'ın kafası yeterince büyük. "Yani pas geçiyorum."

Arabanın kapısını popomla çarparak kapatırken, "Çok kabasın," diye yakınıyor.

Elimden salata kabını alırken, "Elimde değil," diye cevap veriyorum. "İçimdeki toyluğu ortaya çıkarıyorsun."

"Seni genç hissettiriyorum," diye düzeltiyor ve şeffaf Tupperware kapağından bakıyor. "Vay canına, Jamie. Bu gerçekten güzel görünüyor."

İltifatı gerginliğimi biraz olsun azalttı. Yunan salatası yapacaktım ama fikrimi değiştirdim. Zeytin ve kırmızı soğan herkese göre değil. Ama hiç avokadomuz yoktu, bu yüzden Wood'u bu sabah erkenden biraz almaya gönderdim, yeterince olgun olanları bulana kadar üç farklı mağazayı denedi. "Sence?"

"Ne kadar çok düşündüğümü bilerseniz şaşırırsınız. Bunu neredeyse her gün yapıyorum."

Arka yolcu kapısını açıp Erin'in piknik malzemelerinin bulunduğu kanvas çantaya uzandığımda onun şakasına gülüyordum: kağıt

peçeteler, tabaklar, plastik şarap bardakları, baharatlar ve soslar. Ayrıca seçmesi on beş dakikamı alan güzel bir şişe sauvignon blanc da . Kyle, Wood ve Erin'i selamlarken çantayı omzumda taşıyorum. Bunu eski okul arkadaşına karşı hiçbir çekince duymadan yapıyor. Adam kin tutamıyor gibi görünüyor. Bu etkileyici. Kyle iyi bir insan. Gerçekten iyi biri. Ve onu tekrar hayatımda gördüğüm için kendimi şanslı hissediyorum.

Başıma bir beyzbol şapkası geçiriyorum ve kolumu onunla birleştirerek sahildeki piknik alanına doğru yürüyoruz, Wood ve Erin de arkamızdan geliyor. Gökyüzü ve su kristal mavisi, kum bembeyaz ve çimenler sık ve yeşil. "Mükemmel bir gün." Ve tam o anda Jake'in sırttan yüzü zihnimde canlanıyor, bana artık bunları yapamadığını hatırlatıyor - sahilde yüzmek, arkadaşlarıyla takılmak ve barbeküde et ızgara yapmak - ve kalbim sızlıyor. "Neredeyse mükemmel bir gün."

Kyle kolunu çözüp omuzlarıma doluyor ve arkadaşlarıyla birlikte yoğun bir Cumartesi öğleden sonrasında yakalamayı başardıkları ızgaraya doğru yürürken beni itip kakıyor. "Jake böyle günler için yaşardı." Sesi hırçındı. "Burada bunu yaptığımız için çok mutlu olurdu. Dünyadaki güzelliklerin tadını çıkardığımız için. Ama evet, artık mükemmel günler olmayacak Küçük Savaşçı. Sadece bunun gibi günler bize hayatta olduğumuz için minnettar olmamızı hatırlatacak."

Kolumu beline doluyor ve sıkıca sarılıyorum, sunduğu rahatlık için minnettarım ve kendiminkini de sunmak istiyorum. Tek yapabildiğim bu. Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum.

"O burada mı?" Yaklaştıkça gözlerim grubun üzerinde gezinirken soruyorum.

Kyle başını ızgaranın arka tarafına, çimlerin kumla buluştuğu yere doğru sallıyor.

Finlay yere oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, suya bakıyor. Vücudu ince, saçları ince ve solgun. Başını bize doğru çeviriyor ve ben duraksıyorum. Kyle'ın kolu olmasaydı kendi ayaklarıma takılıp yüzüstü çimlere yuvarlanacaktım.

"Tıpkı ona benziyor," diye nefes alıyorum, bakmamaya çalışarak. Ama yine de bakıyorum ve kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. "Oh, Kyle." Başımı çeviriyorum, bir an için gözlerimi kırptırıyorum, gözlerim güneş gözlüklerimin arkasında saklı olduğu için memnunum.

Salatamı yere bırakıyor ve çantamı omzumdan alıp yanına koyuyor, ben de kendimi toparlamak için biraz zaman harcıyorum. Kendimi toparladığımda geri dönüp gülümsemeye zorlayarak Jake'in eski ekibini selamlıyorum ve Wood'u zaten tanıdıkları için onları Erin'le tanıştıyorum. İkisi evli ve eşleriyle tanıştırdık. Birinin bebeği var. Olivia adında küçük bir kız.

yaklaşık on iki aylık görünüyor, belki daha az. Şirin fırfırlı eteği olan pembe bir mayo giymiş. Kyle onu alıyor. "İşte benim değerli küçük prensesim," diye mırıldanıyor ve boynuna bir ahududu üflüyor.

Olivia kıkırdıyor ve Kyle'a sanki aya asılmış gibi bakıyor. Kyle ona öpücükler gönderdiğinde tombul ellerinden biri onun yanağını tokatlıyor. "Sen benim en sevdiğim kızsın, Ollie."

Monty'nin karısı Wynn, "Monty'nin ona Ollie dediğini duymasına izin vermesen iyi edersin," diye uyarıyor. "Bundan nefret eder."

Kyle sırtıyor. "Şimdi bana cephane veriyorsun. Hey, Monty!" diye sesleniyor grubun içinden. Monty, Wood ve Erin'le sohbet ediyor, arkadaşlarım çoktan getirdiğimiz portatif sandalyelerde yerlerini almışlar, ellerinde biralar, sıcacık bir elmanın iki yarısı gibi. Kısa bir an için merak ediyorum. Sonra bu düşünceyi bir kenara itip Kyle'a fark etmediği pis bir bakış atıyorum. *Titreşim ve kıvılcımlardan* bahsederek bu düşünceyi aklıma sokan oydu.

Monty konuşmayı ve bakar.

"Ollie'yi yüzmeye götürüyorum," bağılıyor Kyle.

Kaşları birbirine çarptı. "Dostum, ona bir kez daha Ollie de..."

Neredeyse gülecektim. Monty arkadaşını tanımıyor mu?

"Hadi, Ollie." Kyle onun küçük karnını gıdıklıyor. "Hadi gidip suda kürek çekerken küçük sevimli poponu gösterelim."

Onu kollarına alarak yola koyuluyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Geliyor musun?"

Finlay'in oturduğu yere bakıyorum, büyük kız pantolonumu giymem gerektiğini biliyorum. "Bir dakika içinde, tamam mı?"

Kyle başını Wynn bir elinde kırmızı şarap, diğerinde şapkasıyla onun peşinden gider. Şapkayı Olivia'nın kafasına geçiriyor ve geri dönüyor. "Bir bardak ister misin?" diye soruyor bana.

"Teşekkürler. Gerçi biraz beyaz getirdim, ondan biraz alabilirim."

Ben iki şarap doldurup Finlay'in oturduğu yere götürürken Wynn Monty'ye doğru yürüyor. Yanına bağdaş kurup oturmadan önce kocaman bir yudum alıyorum. Şarap sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Hey," diye teklif ediyorum, kelime dudaklarımda ezik ve cılız çıkıyor.

"Merhaba." Finlay yavaşça gülümsüyor ve ben sadece onun parlak yeşil gözlerine bakabiliyorum

-Jake'in gözleri. Çok uzun zamandır.

Bardağı uzattım. "Şarap ister misiniz?"

"Teşekkürler," diyor, başını eğerek alıyor. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hiç tanışmadık." Elimi uzatıyorum. "Ben Jamie."

O alır. Bırakmadan önce cevap olarak "Fin," diyor.

Aramızda bir anlık garip bir sessizlik oluyor ve ikimiz de sahile bakıp Kyle'ın kıyıya ulaşip kendini yere bırakmasını izliyoruz. Olivia'yı kucağına oturtuyor ve minik dalgalar üzerlerine sıçırıyor. Olivia sevinçle çığlık atıyor, ellerini kuma vuruyor ve su çekilmeden önce onu yakalamaya çalışıyor.

"Geldiğinde seni Kyle ile gördüm. Arkadaş mısınız?" diye soruyor, bakışları okyanusa dönmeden önce bana bakıyor.

"Öyleyiz. Eski dostuz."

"Oh. Bu çok hoş. Sen ..." Başlıyor ve derin bir nefes alarak duruyor. "Kardeşimi tanıyor muydun? Jake'i?"

"Ben yaptım. Ordu aracılığıyla tanıştık." Kelimeler üzerinde tereddüt ediyorum. Ona Jake'le sadece bekâretimi kaybetme niyetiyle tanıştığımı, ilişkimizin tek gecelik bir ilişki olarak başladığını söyleyemem. Yaptığımız şeyde yanlış bir şey gördüğümünden değil, ama aşırıya kaçmak ya da düpedüz yalan söylemek de istemiyorum. "Aslında temel eğitim için yola çıkmadan önceki gece tanıştık ve görev sırasında tekrar görüştük."

Finlay yine bana baktı. Gerçekten bana bakıyor. "Sen Jamie Murphy'sin." Sinirlerim şaşkınlıkla irkildi. "Beni tanıyor musun?"

Başını sallıyor, yutkunuyor, elleri şarap bardağını sıcak bir çay bardağı gibi sarıyor. "Kardeşim ve ben yakındık. Her şey hakkında konuşurduk. Senden bahsetti. Bir kereden fazla."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne dedi o?" Ağzımdan kaçırıyorum ve hemen ardından keşke sözlerimi geri alabilseydim diyorum. Böyle bir soru sormak için korkunç bir zamanlama. "Üzgünüm, bunu sormamalıydım. Sadece... Jake benim için çok şey ifade ediyordu," diye açıklıyorum, onun adını söylerken sesimdeki kırılmalı ve tereddütü duyuyorum.

"Lütfen özür dileme," diyor, bana bakarken yüz ifadesi hem nazik hem de inanılmaz derecede üzgün. "Anlıyorum. Ve sorun değil. Zor olsa da Jake hakkında konuşmayı seviyorum. Eğer durursam, sanki hiç burada olmamış gibi kaybolup gidecek diye korkuyorum."

Gözleri doluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. "Fin." Körü körüne elini tutuyorum, tutup sıkıyorum. O da sıkıyor, bırakmadan önce soğukkanlılığını yeniden kazanırken gözlerini kırıştırıyor. "Jake çok fazla bir şey söylemedi ama daha çok senden bahsetme şekliyle ilgili bir durumdu." Şarabını yudumlarken

Bakışları tekrar okyanusa yöneldi. "On iki yaşındayken bir Noel'i hatırlıyorum. Bütün bir yıl boyunca aileme bir sörf tahtası almaları için yalvarmıştı. Kısa bir sörf tahtasıydı. Sanırım ona Thruster diyordu. Hızlı dönüşler ve parçalama için tasarlanmıştı," diyor sanki tüm bunların ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi. Bilmiyorum. Köpekbalıkları yüzünden sörf yapmayı hiç denemedim. "Yaklaşık altı yüz dolara mal oldu, yani ucuz değildi. Onun için almadılar. Jake hobilerini bizim iç çamaşırlarımızı değiştirdiğimiz gibi değiştirdi ve bu aileme çok pahalıya mal oldu. Sıkıldığından mı yoksa yaşamayı çok sevdiğinden ve elinden gelen her şeyi denemek istediğinden mi bilmiyorum. Sanki biliyor gibiydi." Finlay dudaklarını birbirine yapıştırıyor, boğazı çalışıyor.

"zorunda değilsin-"

"Seviyorum." Şarabından bir yudum daha alıyor, ben de aynısını yapıyorum, bardağı bitirip kenara koyuyorum. "Her neyse, bütün bir yıl boyunca çöpü dışarı çıkaracağına söz verdi. Bulaşık makinesini boşaltacaktı. Çimleri biçecekti. Ve yaptı da. Tüm yıl boyunca. Ona tahta aldılar. Uyandığında tahtayı paketlenmiş ve ağacın yanında duvarın dibinde dururken bulduğunda yüzünü görmeliydin. Ne zaman senden bahsetse aynı yüz ifadesi vardı."

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı onlara sarıyorum. Başımı onlara gömmek ve asla olmayacak olanın acısıyla ağlamak istiyorum ama yapmıyorum. Gözyaşlarıma tutunuyorum, tutuşum tehlikeli.

"Her neyse, o öğleden sonra tahtayı okyanusa çıkardı ve kazara kayalıklarda ikiye ayırdı" diyor ve ikimiz de sulu gözlerle biraz gülüyoruz.

"Aman Tanrım! Ailen ne dedi?"

"Jake altına sıçtı. Bir hafta boyunca onlara söylemedi. Hepimiz aile pikniği için sahile geldiğimizde ve ona yeni tahtasını getirmesini söylediklerinde itiraf etmek zorunda kaldı. Babam sessizleşti ve korktu, annemin de bütün öğleden sonra ve gece boyunca gözleri seğirdi. O yaz boyunca sadece bizim çimlerimizi biçmekle kalmadı, yaşlı komşularımızın çimlerini de biçmek zorunda kaldı."

Bu harika bir hikaye ve bunu duymak Jake'i bir şekilde süper kahramandan daha insan yapıyor. Ama aynı zamanda kaybımızı daha da kötü hissettiriyor. Onu 'anılar' ve 'neler ' başlıkları altında küçük bir kutuya düzgünce yerleştirmeye çalışıyorum ama yine de kalbim her gün kapağını açıyor ve içindekiler içimde çalkalanıyor.

"Jake harika bir insandı," diyorum ona, karşılığında bir şeyler sunmak isteyerek. "Pokerde her zaman kıcımızı tekmelerdi. O kadar iyiydi. Her şeyde iyiydi, gerçekten. Çoğu zaman jelibon için oynardık ama hepsini benimle paylaşırdı. Bazen günümün nasıl geçtiğini anlamadan cebimden birkaç tane düşerdi ve ben farkına bile varmazdım."

Komik bir hikâye değil, ama özel hissettirdiği için aklımda kalan bir hikâye. Hatta biraz başım dönmüştü. Ona *çok fena* aşık olmuştum. Bunun gitmesine nasıl izin verebilirdim ki?

Kyle Olivia'nın kolunu tutuyor ve uzaktan bize doğru sallayarak işaret ediyor. "Yüzmeye gitmek ister misin?" Fin'e sordum.

Gözlerini siliyor. "Sen git. Ben gidip adamlara ızgarayı yakmaları için yardım edeceğim."

"Emin misin?"

Fin başını sallar. "Eminim. Yapacak bir şeyler olması güzel olacak. Son zamanlarda kendi kafama çok takılıyordum."

"Anlıyorum. Babamı on altı yaşımdayken kaybettim," diye paylaşıyorum ve nedeninden emin değilim. Belki de onunla hissettiğim bu bağlantı duygusudur. "Bu korkunç kayıp duygusunu yaşarken, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilirken hayatın devam etmesini izlemek zor. Jake'in zamanla kaybolacağından endişe ettiğini biliyorum, belki babam gibi biraz kaybolacak ama asla tamamen gitmeyecek. Yaptığın her şeyde yanında olacak. Biliyorum, çünkü babamı gittiğim her yere yanımda götürüyorum ve şimdi Jake'i de götürüyorum."

"Teşekkür ederim Jamie. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Sanırım benim de bunu duymaya ihtiyacım vardı," diyorum, kollarımı bacaklarımdan etrafından gevşetip önümde uzatarak, biraz sıkılmış hissederek. "Belki daha sonra biraz daha konuşabiliriz? Yemek yedikten sonra?"

"Elbette. Bu harika olur."

İkimiz de ayağa kalkıp sırtımızdaki kumları siliyoruz. Ben şortumu ve tişörtümü çıkarırken Fin ızgaraya doğru ilerlemeden önce kısa bir süre omzumu sıkıyor. Her ikisini de çimlerin üzerine atıyorum ve düz siyah ipli bir bikini giyerek kıyı şeridine doğru ilerliyorum. Erin'in aksine ben parlak renklerden ya da gösteriştan hoşlanmıyorum, o da benzer tarzda bir mayo seçmiş ama onunkiler güneşte mor bir parıltıyla ışıldayan beyaz pullarla kaplı. Ben düz asker yeşili ya da kamuflaj giymeye alışkınım, bu yüzden renkli bir şey giymek bana

dikkatleri üzerime çekiyorum ve şu anki ruh halimle yapmak istediğim son şey bu.

Kyle ona doğru yürümemi izliyorküçük Olivia'nın kollarını neşeyle aşağı yukarı sallıyor. "Yaşasın, yaşasın, yaşasın," diye bağıyor, aptalca. "Küçük Savaşçı Teyze."

Kendimi ikisinin yanındaki ıslak kuma bırakıyorum ve kendimi sevimli küçük hanımın minik düğme burnuna vururken buluyorum. "Bana Jamie diyebilirsin."

"Evet!" diyor.

"Jamie Teyze," diyor Kyle ona ve sonra göğsünü işaret ediyor. "Kyle Amca."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve Olivia'nın dikkatini çektiğimden emin olmak için göğsünü işaret ediyorum. "Bu Ayı Amca. Ayı," diye net bir şekilde telaffuz ediyorum.

"Bah," diyor ve Kyle sırtıyor, o da tekrar söylüyor, yüzünde zevk ifadesi. "Bah."

"Vay anasını!" Bir dalga üzerimize hücum edip şırıldayarak bacaklarıma, kucağıma ve popoma soğuk su sıçrattığında ciyaklıyorum.

Kyle Olivia'nın kulaklarını kapatıyor, gözleri beni kınamak için açılıyor. "Bebeğin önünde küfür etme."

"Oops."

"Herkes küfürler savurmaya başlarsa, döndüğümüzde Monty kıcıma tekme basar."

"Kyle! Az önce sen de yaptın."

Dudağını ısıyor, burnunu kırıltıyor. "Ben yaptım. Bu ebeveynlik saçmalığı

-"Zor bir şey."

"Evlenmeye karar verdiğin zavallı kadının, sahip olmayı planladığın çocuklardan oluşan tüm futbol takımı için vajinasını mahvedeceğini düşünürsek, pratik yapman iyi bir şey sanırım. Ve çocuklar da pahalı, değil mi? Almak zorunda kalacağınız tüm o itme hediyelerinden bahsetmiyorum bile."

Olivia küçük yumruklarıyla onun kalçalarına vururken Kyle kaşlarını çatarak soruyor. "Hediyeleri itmek mi?"

"Evet. Ne zaman eşin vajinasından kocaman bir bebek çıkarsa -ve dev diyorum çünkü bir bebek boyutunda doğduğundan oldukça eminim- ona elmasları vermelisin."

"Peki ben ne alacağım?"

"Çılgılık atan bir bebek."

"Bu adil görünmüyor."

"Adil mi? Vay be." Bir avuç kum aldım ve kucağına, tam kasıklarının üzerine döktüm.

"Hey!" diyor, kıvranan küçük bir insanı tutarken onu yıkamak için elinden geleni yapıyor.

"Bana bir iyilik yap ve ona şu lanet elmasları al, olur mu? Senin zavallı kıcını boşadı diye benim için ağlamana ihtiyacım yok."

Olivia'nın kulaklarını tekrar kapatıp tıslıyor, "Dil."

Sığ sular da bir süre daha kürek çekiyoruz, ta ki havadaki mangalda pişmiş sosis kokusunu görmezden gelemeyene kadar. Karnım bir aslandan daha gürültülü bir şekilde gurulduyor, bu yüzden ayağa kalkıp daha derin sulara dalarak kıcımdaki ıslak kumu temizliyorum. Adımlarımı geri attığımda, Kyle Olivia'yı kollarıma bırakıyor ve aynısını yapıyor.

Onu yanıma yatırdım ama mızımızlanmaya başladı. Doğu Timor ve Afganistan'a yaptığım seyahatlerden bebekleri kucağıma almaya alışkınım ama onlar kolaydı çünkü bir amacım vardı. Sağlık kontrolüne ihtiyaçları vardı, sevgi dolu ilgiye değil.

Onu biraz sallıyorum. "Aç mısın, küçük Ollie?"

Büyük kahverengi gözleri ve dağınık saçlarıyla bana bakıyor ve gördüklerinden hoşlanmıyor. Bir yabancı tarafından kucağa alınmaktan hoşlanmıyor. Küçük ağzı açılıyor ve korku dolu bir çığlık atıyor. Birdenbire Arash'ı ve onun genç ve tatlı yüzündeki dehşeti hatırlıyorum. Sanki her şeyi düzeltebilecekmişim gibi bana bakışı. Onu hayal kırıklığına uğrattığımda attığı çığlıklar.

Terlemeye başlıyorum -sıcak bir günün ortasında soğuk bir ter- ve gözlerim Kyle'ı aramak için çaresizce suya dalıyor. Bize doğru yürüyor, saçları yüzüne ve boynuna yapışmış.

Olivia paniğimi hissetmiş gibi görünüyor ve kocaman bir feryat kopararak kafasını sağa sola çevirip tanıdık birini arıyor. "Hey şimdi," diyorum hafifçe titreyerek ve onu bir kez daha sallıyorum. "O kadar da kötü değil, değil mi?"

Evet, öyle, diyor yüzü, alt dudağı sallanıyor ve dışarı çıkıyor.

Kyle bize ulaştı ve ben de onu uzattım. "Al," diye homurdandım, ani paniğin yerini öfke almaya başlamıştı. Olivia'ya tıpkı onun gibi bir bebek olduğumu, sadece daha büyük bir bebek olduğumu gösteriyorum.

"Jamie! Bekle." Kalın, kuru kumda biraz koşuyor, Olivia ona yetişirken kollarında zıplıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Sana asla çocuk istemediğimi söylemiştim," diye bağırıyorum, kollarım sallanıyor ve bacaklarım yanıyor, sahilde çimenli tepeye doğru ilerliyorum. Bana ayak uyduruyor, lanet olsun ona ve o aptal kaslı bacaklarına. Üsteki spor salonunda merdiven tırmanma aletini çaldığı için. Her sabah geldiğimde zaten üzerindeydi,

Dev bir kaka kafalı gibi sırtarak. "Lanet bir bebeği tutmak için bile uygun değilim."

"Jamie, lanet olsun, durur musun?"

Elini omzuma koyuyor ve dikkat çekmeye başladığımızı görüyorum.

Durdum. "Ne var, Kyle?"

Bana bakarken ağır ağır nefes alıyor. Olivia kıpırdandığında onu diğer tarafına kaydırıyor ve küçük poposunu okşayarak sakinleşmesini sağlıyor. "Bütün bunlar Arash'la mı ilgili? Onunla yakın olduğunuzu biliyorum ve onu geride bırakmanın aklınızı kurcaladığını da biliyorum. Nasıl olmasın ki? Ama burada savaş bölgesinde çocuk yetiştirmiyoruz. Daha iyi bir hayatları var."

Dudaklarım sıkıştı. Lanet olası anlayışlı piç. Tekrar yürümeye başlıyorum ve Kyle da peşimden geliyor. "O çocuklar doğdukları andan itibaren mahvolmuş durumdalar. Orada kimsesi olmayan bebekler olduğunu bile bile nasıl kendi çocuğum olabilir?"

"Jamie-"

"Bu doğru değil," diye .

"Öyle değil," diye yumuşak bir sesle kabul ediyor. "Ama hepsini evlat edinemeyiz. Birini bile evlat edinemeyiz. Yasaları buna izin vermiyor. Yani kendi çocuğuna sahip olmak o kadar kötü bir şey mi? Onları iyi insanlar olarak yetiştirin. Bizim çalıştığımız gibi onları hayatlarında anlamlı bir şeyler yapmaya teşvik etmek?" Sevgi dolu elini Olivia'nın sırtında gezdiriyor. "Monty ve Wynn'in burada bir canavar yetiştirmeyi planladıklarını mı düşünüyorsun?"

Küçük grubumuzun sınırlarına ulaştığımızda gözlerim kucağındaki bebeğe kayıyor. İstese bile daha fazla meleğe benzeyemezdi, ama o şanslı biri. Dışarıda şanslı olmayan o kadar çok kişi var ki. Çenemi kaldırıyorum. "Bir Afgan çocuğu evlat edinebildiğim gün, çocuk sahibi olacağım gündür."

Kyle iç geçiriyor, gözlerindeki güneş ışığıyla gözlerini kısarak bana bakıyor. "İnatçı küçük kıç."

"Ollie'nin önünde küfür etmek yok." "Kahretsin," diye mırıldandı.

Monty yanına gelir ve kızını kurtarır. Kız ciyaklıyor ve babasının onu götürürken yumruklarını göğsüne vuruyor. "Küçük prensesimi kötü yollarınla bozmayı bırak Brooks. Senin saçmalıkların için çok genç."

"Hepsi benim saçmalıklarım mı?" Kyles seslendi. "Kaç yaşındasın ? Seksen mi? Hadi, Jamie." Elimi tuttu. "Hadi yemeğe gidelim."

I Arka cebimde telefonum titremeye başladığında birim bloğumun altındaki otoparka giriyorum. Motoru kapatıyorum ve kaskımı çekip çıkararak cihazı arıyorum.

Saat gece yarısını geçti. Dışarıda Ryan'la bilardo oynuyordum çünkü duvarlar kötü bir Indiana Jones filmi gibi üzerime geliyordu. Jake'in asla geri dönmeyeceği kafama dank ediyor. Aslında, gittiği süre uzadıkça durum daha da kötüleşiyor. Matthew Reilly kitabım bile acımı dindiremiyor. Hazımsızlık gibi yükselip duruyor, boğazımı yakıyor.

Bu akşam sinirli bir şekilde elimdeki kâğıtları duvara fırlattım ve Ryan kapıyı açıp kafasını içeri uzattı.

"İyi misin?"

Yorulmuştum. Onu başından savacak gücü kendimde bulamadım. "Hayır. İyi falan değilim." Ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve ona baktım. "Boktan bir espri için bu nasıl, ha?"

"Tanrım." Ryan odama girdi ve yatağın kenarına , vücudu küçük balkonuma doğru bakıyordu. "Bunu o şekilde söylemekle hata ettim." Dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini birbirine bağladı. "Gerçek şu ki, senin boktan esprilerini seviyorum. Ve bunu neden yaptığını da anlıyorum. Biz erkeğiz. Ağlamamamız gerekiyor. Zayıflık göstermememiz gerekiyor." Nefes nefese kaldı. "Özellikle de burada. Tanrı biliyor ya, içimizdeki her türlü duyguyu eğitmek için ellerinden geleni yapıyorlar." Ryan başını çevirip bana baktı. "Çoğumuz Afganistan'dan buz kütlesi gibi dönüyoruz. Tüm mizah, keder, neşe - hepsi . Ve bu o değil

bir şey hissetmekten aciziz. Eğitim yüzünden. Ama siz tüm bunlardan kaçınmayı başardınız ve ben nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Bu sadece pratik Kendall. Yeterince uzun süre şaka yapmaya devam edersen, tıpkı antrenman gibi ikinci doğana dönüşür."

"O kadar da komik değilim."

"Bu doğru. Benim mutfak tezgahımda senden daha fazla mizah var."

Ryan kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Hadi ama. Çok fazla derin sohbet beynini çürütür." Ayağa kalkıyor. "Hadi gidip biraz bilardo oynayalım."

Telefonumun çalması beni şimdiki zamana geri getiriyor. Ekranı kontrol ediyorum. Bilinmeyen bir cep telefonu numarası, ama yine de cevap veriyorum, bisikletimin üzerinde oturmaya devam ediyorum. "Kyle Brooks."

"Brooks, ben Wood."

"Hey, Wood. Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Jamie seninle mi? Bir süredir yok ve telefonuna da cevap vermiyor."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "O benimle değil. Belki arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştır?"

"Onda bunlardan pek yok."

Çünkü bir kaktüsten daha fazla dikenini var. "Endişelenmek için bir nedenin var mı?"

"Erin'in arabasıyla gitti ve tezgahın üzerindeki açılmamış votka şişesi de kayıp."

Bisikletimde oturmaya devam ediyorum, kaskım önümdeki koltuğun üzerinde duruyor. "Wood, o içki içip araba kullanacak kadar aptal değil."

Duyulabilir bir nefes çekti. "O kadar emin değilim."

"Bir şey olmuş olmalı?"

"Erin'le bir şey hakkında konuşurken beni duymuş olabilir." "Ne hakkında?"

"Yeniden askere yazılmama konusunda. Ordudan ayrılıyorum Brooks."

Burun deliklerim alevlendi. "Ve bu konuda konuşurken seni duymasına izin mi verdin? Tanrı aşkına, Wood. Onun senin en iyi arkadaşın olması gerekiyordu," diye çıkışıyorum. "Bu konuda konuşacağın ilk kişinin o olması gerekmez mi?"

"Jake'i kaybettikten sonra mı?" diye karşılık verdi. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İkinci elden duymasından daha iyi olurdu. Sen lanet olası bir pislisin."

"Harika, teşekkürler," diye bağırır, açıkça tedirgindir. "Ama ben bunu zaten biliyorum." "Gidip onu arayacağım. Bulursam sana haber veririm."

"Teşekkür ederim. Eve gelirse sana da haber veririm."

Telefonumu cebime geri sokarak . Motorumun motorunu çalıştırıp kaskımı taktıktan sonra otoparktan çıkıyorum.

Wood'a çok kızgınım. O kadar kızgınım ki önümü bile zor görüyorum. Jamie'ye bir şey söylemeden önce Erin'le bu konuyu konuşmaması gerektiğini bilmeliydi. Bu onun şu anki ruh halinde ihanetin en kötüsü olurdu.

Kendimi tanıdık bir mahallede bulana kadar karanlık, sessiz sokaklarda ilerliyorum. Bisikletim Jamie'nin eski evinin önünde durdu. Sue'nun evi. Motoru kapatıyorum ve kaskımı çekip çıkarıyorum, bacağımı sallıyorum ve iniyorum. Sessizdi, kimsenin uyanık olduğunu gösteren ışıklar yanmıyordu. Evin arka tarafına doğru ilerliyorum, bir nostalji seli beni silip süpürüyor ve uzaklara taşıyor.

Jamie haklı. Çiti yakmış. Yerine yapılan artık yeni değil ama farklı; kerestesi biraz daha koyu, direkleri eskisinden biraz daha alçak. Yanında oturduğu büyük ağaç hala orada, dalları eskiden yaşadığım, annemin ölümünü izlediğim evin arkasına sarkıyor.

Tanrım.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kendimi etrafa bakmaya zorluyorum. O burada değil, ben de hemen çıkıyorum.

Bisikletime tekrar bindikten sonra, iki hafta önce piknik yaptığımız sahili deniyorum. O zamandan beri yüzmeye gidiyoruz. Burada güzel anılar var ama Jamie yok.

Düşün, Brooks. Nerede ki?

Jamie'yi tanıdığım kadarıyla, muhtemelen hiç beklemediğim bir yerdedir. ol.

Sahilden otoparka doğru yürürken, bisikletime geri tırmanıyorum ve Nedlands'daki Karrakatta Mezarlığı'na gideceğim. Campbell Kışlası'na sadece birkaç dakika uzaklıkta. Onun yanından geçip gidebilirdim. Otoparka girdiğimde Erin'in arabasını görüyorum ve ensemdeki gerginlik düğümü gevşiyor.

Mezarlık inanılmaz derecede büyük, arazide yüzlerce savaş mezarı var, bazıları Birinci Dünya Savaşı ve Vietnam Savaşı'ndan kalma. Jake'in toprağa verildiği yerden çok uzaklaşmadan yürüyerek yoluma devam .

sadece haftalar önce. Bir yerde durdum. Orada, yeni dönmüş toprağın yanında bağdaş kurmuş oturuyor, ancak onu arkadan bile zar zor tanıyorum. Uzun saçları dümdüz, koyu renk bir örtü halinde sırtından aşağıya sarkıyor. Gövdesi, iç çamaşırı sanılabilecek siyah ve dantelli askısız bir bluzla sarılmış. İnce siyah pantolon bacaklarını örtüyor ve topuklu ayakkabılar yanındaki çimenlerin üzerinde gelişigüzel bir toka ve kayış yığını halinde duruyor.

Bir şeyler söylüyor. Sesinin bana doğru duyuyorum ama kelimeleri duyamıyorum. Elindeki votka şişesini kaldırıp bir yudum aldıktan sonra birazını toprağa döküyor.

Gözlerim yanıyor. *Veda ediyor.*

Gitmeliyim ama onu bırakamam. Biraz daha yaklaştım ve ayağımın altında bir dal kırıldı. Yerde donup kaldım.

Jamie dönüyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Yüzü hiç görmediğim kadar makyajlı, gözleri dumanlı ve karanlık, bana onun sadece en iyi arkadaşlarımdan biri olmadığını, aynı zamanda inanılmaz güzel bir kadın olduğunu hatırlatıyor. Acı çeken biri. Bana odaklanmaya çalışırken ifadesi kayboluyor, rimeli yanaklarından aşağıya doğru dağınık bir gözyaşı izi bırakıyor.

"Ayı mı?" diye mırıldanıyor, karanlıkta gözlerini kısarak. "Bu sen misin?"

Çenem sert bir şekilde kilitleniyor, bir anda yükselip beni batıran bir gelgit dalgası gibi kederleniyorum. "Benim."

"Orada öylece dev bir yumru gibi durma." Kelimelerini biraz geveliyor. "Gel Jake ve benimle bir içki iç."

Yanına gidip nemli yere çöküyorum. Bu sabah erken saatlerde yağmur yağmıştı. Nem çimenlere yapışıyor ve kot pantolonumun kışına işliyor.

Jamie votkayı uzatıyor ve sonra gözlerini kısarak geri alıyor, sanki sıvı altınmış gibi göğsüne bastırıyor. "Tabii partiyi berbat etmeyi planlamıyorsan ve... bekle." Burnu kırışıyor. "Kaka partisi. Hayır. Kaka partisi," diyor zafer duygusuyla ve parmağını bana doğru uzatıyor.

"Votkayı bana ver, Jamie."

Yavaşça uzatıyor, yüzünde temkinli bir ifade var.

Şişeyi kaptım. Mantıklı benliğim onu ve Jamie'yi alıp buradan defolup gitmemi söylüyor. Ama *siktir et*. Şişeyi dudaklarıma götürüp geriye doğru eğiyorum, boğazım kocaman bir lokmayı yutarken çalışıyor.

Ben elimin tersiyle ağzımı silerken Jamie bir çığlık atıp şişeyi geri alıyor, yüksek kaliteli alkol boğazımı yakıyor. Şişeyi Jake'in mezar doğru uzatıyor. "İlk aşkıma,"

Büyük bir yudum almadan önce mırıldanıyor. Jamie bana geri verdi. "İlk öpücüğüm. İlk her şeyim."

İçimde garip bir sızı hissediyorum. "Jake ilk miydi?"

"Evet." Kıkırdıyor, gecenin sessizliğini bölen parlak, sarhoş bir ses. "Çok seksi görünmüyor muyum? Bu kıyafet tıpkı onunla ilk kez rastgele bir barda tanıştığımda giydiğim kıyafet gibi."

Şişeden bir yudum daha alıyorum. Ve bir başkası. "Görünüyorsun..."
Kırılmış.

O kadar güzel ve kırık ki içim acıyor.

"Ateşli. Değil mi?" Jamie göz kırpmaya çalışıyor ama sonunda bir çığlık ve kıkırdamayla devriliyor. Sırt üstü yatar, gözleri gökyüzündedir. "O gece beni Erin giydirdi. Ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmek istedim-" Hıçkırıyor. "Yapıyorum. Orduya katılmadan önce bekâretimi kaybetmek istedim," şarkı söylüyor, sonra tekrar kıkırdıyor ve başını çevirip bana bakıyor. "Ve Jake, ne yaptığını çok iyi biliyordu," diye mırıldanıyor. "Deneseydim daha iyi bir adam seçemezdim."

"Jamie," diye başlayıp duruyorum.

Tek gözünü kısıyor. "Ne?"

Bilmiyorum. İtirafı beni tuhaf hissettiriyor. Bunu yapanın adı bir pislik değil de Jake olmasına seviniyorum ama ona dokunan başka birinin görüntüsü... Zihnim bunu sanki karnıma sıcak bir sopa saplanmış gibi reddediyor. Kafam karışmış bir halde başımı sallıyorum. "Yok bir şey."

Şişeden uzun bir yudum alıyorum, birden fazla ağız dolusu içiyorum. İşe yarıyor. Sıcaklık karnıma ve uzuvlarıma yayılıyor, garip hissin kaybolmasını sağlıyor.

Jamie'nin gözleri gökyüzüne döner. "Wood ordudan ayrılıyor, Kyle. Biliyor muydun?" Kollarını havaya kaldırarak dünyaya çift başparmak işareti yapıyor. "Aferin ona," diye mırıldanıyor. "O ve Erin. Sen haklıydın. Sosis saklambaç oynuyorlardı ve şimdi birbirlerine sahipler ve benim kimsem yok."

"Wood tam bir pislik."

"Evet!" Sonra bir elini alnına götürüyor ve çimenlerin üzerinden beceriksizce kalkıyor. "Bekle. Hayır." Jamie başını sallar. "Acıma partilerine izin yok. Jake çok kızar."

"İşte benim kızım. Şu haline bak." Şişeyi tekrar yerine koyuyorum. "Büyüyüp akıllı bir genç hanım oluyorsun."

Homurdanıyor. "Tam bir pislisin."

"En azından ben komik biriyim, senin aksine."

"Oh, hey şimdi." Jamie elleri ve dizleri üzerinde bana doğru sürünüyor. "Kaba olmana gerek yok."

Şişeyi kapıyor ve dengesini kaybederek kucağıma düşüyor, bir yığın saç ve uzuvdan biri karnıma dirsek atıyor. "Ooof."

Jamie yuvarlanıyor ve bana bakıyor. "Yine de sorun değil. Neden biliyor musun?" Sanki bana bir sır verecekmiş gibi elini ağzının kenarına götürerek bana yaklaşmamı işaret ediyor. Başımı eğiyorum, yüzüm onunkeye yakın. "Kimseye ihtiyacım yok," diye fısıldıyor ve sonra kıkırdıyor. "Bekle, öyle değil. Kimsenin bana ihtiyacı yok," diye düzeltiyor. "Ama sorun değil. Benim için üzölme Ayı," diye mırıldanıyor ve yanağıma bir tokat atmak için uzanıyor. "Ben eski deriden daha sertim." Şişeden bir yudum alıyor ve sıçrayarak doğruluyor, saçlarının zarif tellerine ot parçaları yapışıyor.

Votkayı alıp geri koyuyorum ve neredeyse tek bitiriyorum.

"Jake'e de biraz bırakmayı unutma!"

Duruyorum, alkol damarlarıma yayılırken göğsüm yanıyor. Kolumu uzatıp şişeyi yeni dönmüş toprağın üzerine bırakıyorum. Son lokma toprağı batarken başım öne eğik duruyor. Yutkunuyorum ve biraz dengesiz bir şekilde ayağı kalkıyorum. İçkiyle başa çıkabilirim. Genelde. Ama bu kısa sürede çok fazla içmişim.

Jamie bir elini toprağın üzerine koyuyor, parmakları biraz içeri giriyor. "Hoşça kal, Jake." Sesi çatlıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. "Diğer tarafta görüşürüz."

Allah kahretsin. Elimi uzattığımda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Jamie elimi tuttu, ayağı kalktı ve bana baktı.

"Ayı?" diye fısıldıyor. "İyi misin?"

Çenem çalışıyor. "Ben iyiyim."

Jamie

İçkiyi biraz fazla kaçırmış olabilirim ama kör değilim. Kyle iyi değil. Sorumu komik bir şaka ya da arsız bir gülümsemeyle geçiştirmiyor. Bunun yerine, gergin ve dengesiz ve ben kendi kederime o kadar gömülmüştüm ki, onun yanında hiç olamadım. Bir nebze bile.

"Kyle." Boğazıma bir utanç yumağı oturdu. Çok aptalca davrandım. Çok aptalca. Kyle tıpkı benim gibi. Dışı güçlü ama içi kimsenin göremeyeceğı kadar yaralı. Yüzeyin derinliklerine bakmadıkları sürece göremezler ve ben kendimin ötesine bile bakmadım.

"Kimsenin sana ihtiyacı yokmuş gibi konuşup duruyorsun Küçük Savaşçı, ama benim var. Sana ihtiyacım var."

Biraz hıçkırarak kollarımı ortasına doluyorum. Beni kendine yerine, kendi kolları yanında gevşekçe sallanıyor. Yüzümün yan tarafını göğsüne bastırıyorum. Sert ve sıcak, motosiklet yağı ve biraz da ter kokuyor. Umurumda değil. Yağmurlu bir günde tavuk çorbasından daha rahatlatıcı. "Ben buradayım."

titriyor. "Buradayım,
Kyle."

Beni kendine doğru çekiyor, kolları yavaşça etrafımda dolanıyor ve beni öyle sıkı sarıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Çenesini başımın koyuyor, sesi hırçın. "İki gün içinde gidiyorsun." O konuşurken göğsünün gümbürtüsünü yüzümde hissediyorum. Garip bir şekilde rahatlatıcı.

"Biliyorum ama hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Gidiyor olabilirim ama hiçbir yere gitmiyorum."

Kyle beni göz hizamıza kadar kaldırıyor, bacaklarım yerden sarkıyor. Sanki ilk kez görüyormuş gibi yüzüne bakıyorum. Yorgun ve kenarları biraz yıpranmış görünüyor. Gözlerinin etrafında kırışıklıklar var, sanki çok ve sık gülüyormuş gibi. Yüzü bronz, sakalı kısa ve ifadesi soğukkanlı. Bu, dünyanın ona sunduğu şeylerin en kötüsünü ve en iyisini yaşamış ve diğer taraftan daha güçlü çıkmış, hala mutluluğun var olduğuna inanan bir adamın yüzü. Dışarıda, uzanıp yakalamasını bekleyen daha iyi bir şey var.

"Sen ve ben, Küçük Savaşçı." Sesi boğuklaşıyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanmaya başlıyor. Kalbim acıyor. Onun için *acıyor*. Oğlunun nasıl bir adam olduğunu asla bilemeyecek olan annesi için acıyor. Acısını ve kaybını unutmak için büyük bir mücadele veren, eğitildiği asker gibi içindeki savaşı saklayan biri. "Sen ve ben dünyaya karşı."

Başımı sallıyorum, ellerim onun yumuşak, sakallı çenesini kavırıyor.

"Sen ve ben, Bear." O da karşılığında başını sallıyor. "Buradan sonra nereye gideceğiz?"

"Hemen şimdi mi?" Erin'in dairesine geri dönme düşüncesi midemi düğümlüyor. Henüz onlarla yüzleşmeye hazır değilim. "Bilmiyorum ama uyumaya hazır değilim ve votkamız da bitti."

Beni yere bıraktı. "Bir fikrim var."

Kyle

Kendi araçlarımızı geride bırakıp Marine Parade boyunca bir taksiye biniyoruz ve Cottesloe Plajı'nın yanındaki otoparkta duruyoruz. Müşteriler yolun karşısındaki otelden taşıyor, şamatalı kahkahalar ve yüksek sesler caddede yankılanıyor.

"İyi düşünmüşsün," diyor Jamie, ben şoföre ödeme yaparken taksiden iniyor, parmaklarından sivri topuklu ayakkabılar sarkıyor. "Burayı seviyorum."

Kapıyı kapattım ve omuzlarından tutup yüzünü sahile dönmesini sağladım. Dalgalar kıyıya çarpıyor, beyaz badanalar karanlıkta parlıyor. "Başka bir bar değil." Kumu işaret ediyorum. "Hadi biraz takılalım."

Otele doğru geri döner. "En azından altılı paketle. Parti bozan olma, Kyle."

"Kaka partisi mi demek istiyorsun?"

"Har har." Jamie çıplak ayaklarıyla yolun karşısına geçiyor, yoldan geçen bir arabadan ve gürültülü bir grup insandan kaçıyor. "Hey, bebeğim," diye sesleniyor gruptaki adamlardan biri ona. "Gel de merhaba de."

Yol boyunca girişe doğru ilerlerken onu duymuyor bile. "Buna selam söyle," diye homurdanıyorum ve gruplarının yanından geçerken ona parmağımı gösteriyorum. Keşke Ryan beni şimdi görebilseydi. Muhtemelen gülmekten altına işerdi.

Jamie'yi girişte yerde otururken buluyorum, ayakkabılarını bağlamaya çalışırken yüzünde kalbi kırılmış bir ifade var. Yaklaştığımda başını kaldırıp bakıyor. "Çıplak ayakla içeri girmeme izin vermiyorlar, Kyle," diye sızlanıyor ve sanki tek başına hayatını mahvediyormuş gibi fedaiye bakıyor.

"İnatçı küçük eşek," diye mırıldanıyorum, ona ne yapacağını söylemekten bir kartopunu tepeye itmekte daha şanslı olduğumu biliyorum. Ağır bir iç çekiyorum ve çömelip onun küçük kayışları bağlamasına yardım ediyorum. "İşte oldu."

Onu ayağa kaldırdım ve lanet olası altılı paketi aldık. Caddenin karşısına geçtiğimizde elinde bir bira vardı, kapağını kapatıp şişeyi dudaklarına götürmüştü bile. Bir araba bize doğru uçarak geliyor, yolda dengesiz bir şekilde kayıyor. "Kahretsin!" Bir kolumu Jamie'nin göğsüne sertçe çarpıyorum, son saniyede yön değiştirip yanımızdan geçerken hızlanınca onu geriye itiyorum. İçindekiler kıkırdayıp gülüyor ve tanıdık bir erkek kafasını uzatarak orta parmağını sallıyor. "Buna selam söyle, pislik!"

"Olgunlaşmamış küçük piçler," diye .

"Hey, ahbap!" diye bağırıyor arkamızdan biri. "Bu çok boktan bir şeydi! Siz ikiniz iyi misiniz?"

Dönüp yardımsever adama el sallıyorum, göğsümde adrenalin salgılanıyor. "Her şey yolunda, dostum."

Jamie'nin yüzü solgun. "Bu da neydi böyle?"

Elini tutup onu yolun karşısına geçiriyorum. "Bu sarhoş olduğun ve etrafına dikkat etmediğin için oldu."

Gözlerini kırıştırıyor. "Bunun *benim* hatam olduğunu mu söylüyorsun?"

Burun deliklerim açılıyor. Bu kadın söz konusu olduğunda bir azizin sabrına sahibim. "Hayır, Jamie. Ben sadece pislik nüfusunun bu gece tam kadro dışarıda olduğunu ve senin bundan tamamen habersiz olduğunu söylüyorum." Tanrım, ona çarpıp metrelerce aşağıya fırlatabilirlerdi. Göğsümü ovuşturdum. Kalp krizi böyle bir şey mi?

Jamie dudaklarını büzer. "Her neyse."

Kuma ulaşıyoruz ve birasını çimlerin üzerine bırakıyor, ayakkabılarını çıkarmak için belinden eğiliyor. Şişe devriliyor, içindekiler köpüklü bir karmaşa içinde dökülürken o sallanıyor, ben onu omuzlarından tutana kadar neredeyse devriliyor.

"Tamamdır, Ayı."

"Otur kışının üstüne."

"Tanrım, madem bu kadar nazikçe sordun." Poposunu çimlerin üzerine bırakıyor ve ben bir kez daha ayaklarının dibine çömeliyorum. Ancak bu sefer topukluları çıkardıktan sonra uzaklara fırlatacak kadar akıllıyım.

"Hey!"

"Sikeyim o ayakkabıları."

Jamie onların kaybolduğu yöne doğru bakıyor, ağzı açık kalıyor. Şok olmuş yüz ifadesine gülmekten kendimi alamıyorum. Dizlerimi itiyor ve kumda geriye doğru düşüyorum, nefes nefese kalana kadar içimden derin bir kahkaha kopuyor. Jamie ayağa kalktı ve üzerime çıktı. Saçları aşağı dökülüyor ve yüzümü gıdıklıyor. "Ayakkabılarımı fırlattın."

"Biliyorum. Yine yine yaparım."

Ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor. Sonra homurdanmaya ve sığramaya başlıyor, bu da beni tekrar harekete geçiriyor ve kendimi gecenin üçünde yarı sarhoş bir halde kumlara uzanmış, Jamie üstüme oturmuş deli gibi kıkırdarken kıcımla gülerken buluyorum.

"Kyle?" Eğiliyor, küçük nasırlı avuçları yanaklarımı okşuyor. "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Ağlama."

Yüzümü siliyorum ve gözyaşlarımla ıslandığını görüyorum. "Ahhh siktir. Ben iyiyim."

Kendi gözleri sulanıyor ve kelimeleri biraz bulanıklaşıyor. "İyi olmamak sorun değil."

"O zaman birlikte iyi olmayalım, tamam mı?"

Jamie gözlerini kısıyor, az önce söylediklerimi anlamaya çalışırken kaşları şaşkın çizgiler çiziyor. Sonra birden yüz ifadesi netleşti. "Harika bir fikrim var." Ani bir enerjiyle ayağa fırladı. "Hadi yüzmeye gidelim."

Homurdanarak arkasına uzanıyor, ben oturma pozisyonuna yükselirken kolları geriliyor. Aniden küçük siyah bluzunu çıkarıp yüzüme doğru fırlattı.

"Jamie, ne oluyor lan?" Kıyıya doğru koşmaya başlamadan önce dantelli, siyah, askısız bir sutyenin parıltısını yakalıyorum. "Oh kahretsin." Dikkatsiz küçük hindi. Sonunda o dev dalgalarda boğulacak.

Göz açıp kapayıncaya kadar kalkıp koşuyorum, gömleğimi çıkarıp arkama atıyorum. "Jamie!"

Durduğunda yaklaşıyorum, pantolonunu çekiştirirken hopluyor. Küçük bir su dalgasında düşüyorlar. Üzerinde siyah dantelli küçük bir tangadan başka bir şey kalmıyor ve yuvarlak, dolgun kalçalarını gecenin serin havasına bırakıyor.

Peşinden dalmadan önce kot pantolonumu çıkarıyorum ve soğuk şokuyla nefesimi tutuyorum. Yüzeye çıkıyor, saçları yüzüne yapışmış ve makyajı gözlerinin altına bulaşmış, bir şekilde onu daha önce olduğundan daha da kötü ve gizemli gösteriyor. Dişleri takırdıyor ve kolları önünü sararak güzel göğsünü örtüyor. "Kahretsin, çok soğuk."

"Gel buraya," diyorum ona, bir dalga yükselirken başımı dik tutmak için yükseliyorum.

Biz.

Jamie bana doğru geliyor. Onu kollarımın arasına aldım. yüzünü boynuma gömdü, omuzlarımı tuttu. "Yüzmeye gitmek kimin aptal fikriydi?"

Gülüyorum ama biraz gergin. Bana yaslanmış yarı çıplak bir kadın ve midemde anlam veremediğim parlak, sıcak ve gergin bir his var. Sesim biraz boğuk çıkıyor. "Dışarı çıkmalıyız."

"Yapmalıyız," diye onaylıyor Jamie, ama ne o ne de ben kıpırdamıyoruz. Orada öylece birbirimize sarılmış duruyoruz, dalgalar üzerimize çarpıyor, dişlerimiz takırdıyor ve tüylerimiz diken diken oluyor.

"Kyle?" Sesi yumuşaktı. Bana bakmak için geri çekildi. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"beni havaalanından uğurlamaya gelme." Kaşlarım birbirine çarptı. "Neden gelmeyeyim?"

"Çünkü sen oradaysan uçağa binebileceğimden emin değilim. Şu anda başka bir vedayı kaldıramam."

Yavaşça başımı sallıyorum, bir elimi belinden kurtararak yüzümdeki suyu siliyorum. "Eğer istediğin buysa."

Ama iki gün sonra, işte bütün gün patlayıcılarla oynamayı bitirdiğim ve Jamie'nin Townsville'e gitmek üzere uçağa binmesine bir saat kala, onun gideceğini ve onu çok uzun bir süre göremeyeceğimi anladım. Bu düşünce beni panikletiyor.

Üniformamı çıkarıp kot pantolon ve tişört giyiyor, anahtarlarımı ve cüzdanımı kaptığım gibi dışarı fırlıyorum.

"Yangın nerede?" Ryan sesleniyor, Mustang'inin kapısını açarken kendisi de bir yere gidiyor.

Cevap verecek zaman yok. Jamie'yi görmem gerek. Motoru deviriyorum ve bir ciyıklama ile kabul edilebilir sınırın biraz ötesinde bir hıza çıkıyorum. Kırmızı ışıktaki durmuş, arkamdaki araçla aramda büyük bir fark açmıştım ki, aracın ön camında mavi bir ışık yanıp söndü.

"Kahretsin, lanet olsun, lanet ."

Kenara çekiyorum, memur yaklaştığında kaskımı çıkarıyorum. "Ne kadar hızlı gittiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Kesinlikle hiç. "Hayır, efendim."

"Nerede çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Campbell Kışlası."

Memur bana , dudakları büzülmüştü. "Bana ehliyetinizi verin."

Cüzdanımı çekip çıkarıyorum ve uzatıyorum.

"Beeeeeep, beep, beep!" diye bir korna sesi duyuyorum. Ryan'ın Mustang'i homurdanarak geçerken kafamı kaldırıyorum, el sallarken kolu camdan dışarıda, dişleri sırtarak parlıyor.

"Pislik herif," diye mırıldandım.

"Hızın bir sebebi var mı?" diye soruyor memur ehliyetimi ederken.

Sabırsızlığımla savaşmaya çalışarak parmak eklemlerimi kırıyorum.

"Havaalanına gitmem gerekiyor."

"Yetişmen gereken bir uçak mı var?"

"Hayır. Townsville'deki üsse dönmekte olan bir arkadaşım var. Veda etmek istedim."

Başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Bu kişi de mi asker?" "Evet, efendim."

"Zavallı piç," diye mırıldanıyor ve ehliyetimi geri veriyor. "Bir dahaki sefere yavaşla."

Memur arabasına dönmeye başladı. Kaskımı tekrar taktım ve bu sefer biraz daha yavaş bir şekilde uzaklaştım. Bir park yeri bulup havaalanında koşarak ilerlediğimde, uçağı çoktan kalkmıştı.

"Jamie?" Onun biniş kapısına ulaştığımda kalabalığın arasından bakarak sesleniyorum. "Jamie?"

"Kyle?" Hattan el salladığında nefesim kesiliyor. Gelmememi istediğini biliyorum ama beni gördüğünde gözlerinin biraz parladığına yemin edebilirim. Sıradan çıkıp bana doğru gelmeden önce arkasından Wood'a bakıyor. "Burada ne işin var?"

"Gelmememi söylediğini biliyorum ama zaten bu tarafa geliyordum," diye yalan söylüyorum çünkü şu anda burada bir aptal gibi durmam için aklıma iyi bir neden gelmiyor. Ona dönmeden önce Wood'a bir göz atıyorum. "Wood'la aranız iyi mi?"

Jamie omuz silkiyor. "Sanırım sallantıdayız. Onun adına mutluyum Kyle. Ordudan daha iyi bir şey buldu ama bilemiyorum. Ona her baktığımda suratına bir yumruk atmak istiyorum."

"Eğlenceli bir uçuş olmalı," diye yapıyorum. Gözlerini deviriyor. "Değil mi?"

Çenemi onun kapısına doğru salladım. Herkes bindikçe kuyruk azalıyor. "Gitmelisin." Ona sarılmıyorum. Başka türlü bırakır mıydım emin değilim. Bunun yerine, çenesinin keskin çizgisini avuçluyorum ve başparmağımı yanağında . "İyi yolculuklar, Küçük Savaşçı."

Geriye doğru yürümeye başlıyor ve elimi . "Görüşürüz, Ayı."

Jamie biniş rampasında gözden kayboluyor ve ben cam kenarına oturuyorum, dirseklerimi dizlerime koyuyorum, ellerimi yumruk yapıp ağzıma bastırıyorum ve uçağın pistte taksi yapmasını ve Jamie'yi alıp gökyüzüne yükselmesini izliyorum. Uçağı gözden kaybolana kadar ayağa kalkıp uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

W

ood elini yolcu kapısının koluna koydu. "İçeri girmek istemediğine emin misin?"

Ben de çekildi içine dur içinde ve bırakma bölge at ve

Townsville havaalanı. Buraya geleli, Perth'teki görev sonrası iznimden döneli aylar oldu. Sanki daha dün gibi ama bir ömür önceydi.

-Hepsi aynı anda. Wood'un ordu ile işi bitti. Sivil hayata geçiş süreci tamamlandı. Şimdi Brisbane üzerinden Perth'e uçuyor, Erin ile ilişkisi resmileşiyor. Birlikte yaşayacaklar.

"Eminim. Vedalaşmayı pek beceremem, bunu biliyorsun. Son vedalaşma girişimim sarhoş olup yarı çıplak bir halde soğuk bir okyanusa dalmamla sonuçlandı."

Wood kaçamağımı bildiği için homurdanıyor. Sabahın beşinde eve döndüğünüzde sırlıslıkla, üzerinizde sadece bir tanga ve neredeyse dizlerinize kadar uzanan bir erkek tişörtü, ıslak pantolonunuz elinizde ve ayaklarınız çıplaksa bu kolayca saklayabileceğiniz bir şey değil. Kyle'ın beni apartman kapısına kadar götürmekteki ısrarından bahsetmiyorum bile, gömleksiz, kot pantolonu sırlıslıkla çünkü dalgalar geldi ve neredeyse onları yıkıyordu. Kyle'ın boxer külotundan başka bir şey giymediği ve bağırarak peşlerinden koştuğu görüntüsü içimi kahkahalara boğdu. Kahkaha krizleri içinde kuma düştüm ve durulanmak için tekrar okyanusa dalmak zorunda kaldım.

"Aynı şey sayılmaz."

"Öyle hissettiriyor," diyorum, ki bunu itiraf etmekte zorlanıyorum. Alkolik kayganlaştırıcı olmadan duygular hakkında konuşmak zor. Ben sadece asker değilim. Ya da bir savaş doktoru. Ben, erkeklerin egemen olduğu bir denizde bir kadını.

saygıyı ölçmek için kabul edilebilir bir yöntemdir. Yumuşak görünemem. Böyle bir lüksüm yok. Ve üniformayı çıkardığım anda bunu değiştirmek zor. Ben bir anahtar değilim. Tatlı da değilim. Kadınsı da değilim. Ama bu umursamadığım anlamına gelmiyor, bazen öyle görünse de.

Tamam.

Çoğu zaman.

"Jamie-"

"Uçağını kaçıracaksın."

Wood sanki sabrını sınıyormuşum gibi ağır bir nefes veriyor. "Benimle kapıya kadar yürü. Sana vermek istediğim bir şey var. Bir hediye."

"Morarmış bir göz ve yarılmış bir kaş dışında mı?" "O yıllar önceydi!"

Sırıtiyorum, Kyle'ın bana bulaşıp bulaşmadığını merak etmeye başlıyorum. "Ne diyebilirim ki? Kin tutuyorum."

"Tanrı aşkına." Wood sadece takıldığımı biliyor, ama ipin ucunu kaçırdığı izlenimini veriyor. Kapının kolunu salladı ve açtı.

Göğsüm beklenmedik bir şekilde sıkışıyor. "Bekle!"

Wood duraklıyor -küçük Toyota Corolla'mın içine yarı girip yarı çıkıyor- ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Kımlıdayın!" diye gürlüyor park görevlisi, arabanın camından sinirli ifadesini daha iyi görebilmek için başını eğiyor. "Sıradaki diğer arabaları bekletiyorsun."

Wood inerken sahte bir özür dileme gülümsemesiyle el sallıyorum. Görevli bir sonraki arabaya doğru yürüyor, arkamdaki mavi BMW sedan üzerinde otoritesini göstermek için sabırsızlanıyor.

"Wood!" Arabanın kapısını kapatıyor ve eğilip kollarını açık cama dayıyor. "Ben park ederim, tamam mı? Sadece... şu lanet çantalarını çıkar ve seninle burada buluşalım."

Burun delikleri alevlenir. "Unut gitsin Jamie. Seni söndürmek istemem."

Kahretsin. Nasıl olur da hiç arkadaşım olmaz? Sahip olduklarımın yargılarını sorgulamama neden oluyor. Neden benimle kalıyorlar? Benim göremediğim bir şeyi mi görüyorlar? Yoksa sadece meydan okumayı mı seviyorlar? Daha iyisini yapmalıyım.

"Özür dilerim." Çenem ve parmaklarımı vuruyorum.

Daha iyisini yapmak *zordur*. "Seninle kapıya kadar yürümek istiyorum. Sadece yapma.."

"Ne yapmayayım?"

Bana kızmayı bırak. Wood'u öz kardeşim gibi seviyorum. Eğitim başladığından beri ben ve o varız. Bir takımdık. Ama artık değiliz. Her şey değişiyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. Değişim kuşlar içindir.

"Ne yapmayayım Jamie?" diye dürtüyor.

Gah! "Hediyemi başkasına verme yeter."

Arabamı kısa süreli otoparkta bırakarak, telefonum kot pantolonumun arka cebinde ve anahtarlarım elimde, havaalanının girişine doğru yürüyorum. El çantam yok. Bana hiçbir zaman kadınsı bir aksesuar gibi gelmedi ama pratik görünüyorlar. Yaşlandıkça daha fazla ihtiyaç ediniyor gibiyim. Gece geç saatlere kadar çalışmak için göz damlası ve çatlamış dudaklar için dudak kremi gibi şeyler. Mendiller ve nane şekerleri. Eskiden sadece sineye çekerdim, ama yavaş yavaş buna gerek olmadığını fark etmeye başladım. Çatlamış dudaklar ve kızarmış gözler beni sert yapmıyor. Elimin altında birkaç mendil ve taze bir nefes olması beni yumuşak yapmaz.

Havaalanından çıktıktan sonra gidip bir çanta almaya karar verdim. Güzel bir tane. Deri ve güzel tokalı bir tane. Hatta fotoğrafını çekip Erin'e gönderebilirim. Altına sıçardı. Kapılar *vınlıyarak* açılırken bu düşünce beni neşelendiriyor, içeri girdiğimde serin bir hava ve güneş gözlüklerimi başımın üstüne fırlatıyorum.

En iyi arkadaşımın iki ekstra büyük valizin yanında beklediği gidiş bölümüne doğru ilerliyorum. "Çok fazla bagajın var, Wood."

"Bütün hayatım bu işlerle geçti."

Birini o, diğerini ben alıyoruz ve bagajların bırakılacağı yere doğru götürmeye başlıyoruz. "Böyle söyleyince kulağa üzücü geliyor."

Wood omzuyla bana çarparak beni rotamdan saptırdı. "Hey!"

Omuz silkiyor. "Sanırım biraz öyle, ama bu senin için ordu, değil mi? Bekârsan ve üste yaşıyorsan, para harcayacağın son şey güzel mobilyalar ve duvarlar için sanat eserleri olur."

"Kendi evine sahip olmayı dört gözle , değil mi?"

"Kesinlikle evet. Erin kiralamak istiyor ama ben satın almak istiyorum. Bu konuda biraz anlaşmazlık yaşıyoruz ama kira kontratı bitmeden bir an önce karar vermemiz gerekiyor."

"Şimdiden cennette sorun mu çıktı?" Kendimi alay etmeye zorluyorum. İkisinin bir arada olması hâlâ tuhaf hissettiriyor. Hatta biraz garip. Muhtemelen gafil avlandığım için, inatçı bir devekuşu gibi kafamı kuma gömdüğüm için kısmen benim suçum.

"Satın almak birikimlerinin bir kısmını tüketecek ama mülk sahibi olmak, dağlardaki spa merkezi için işletme kredisi almasında önemli bir yol kat etmesini sağlayacak. Bu çok mantıklı."

Kapıya vardık ve saati kontrol ettim. Uçağın kalkmasına daha bir saat var. "Ne yapalım? Sana kitap mı alalım? Dergi mi? Kahve mi alsak?"

"Ben yiyebilirim," diye
teklif ediyor. "Hadi
yiyelim."

Kapıda birlikte oturmuş, kahveler ve pastırmalı burgerlerle hokkabazlık yaparken Erin Wood'u görüntülü arıyor. Ağzının kenarına sürdüğü barbekü sosuyla cevap veriyor. Karmakarışık saçları ve aptal sırtışıyla birlikte gülünç görünüyor. Ona söylemiyorum ve Erin gülüyor. "Sende bir şey var..." Ağzının kenarını işaret ediyor.

Wood yanlış tarafı siliyor, telefonu ikimizi de görebileceği kadar geride tutuyor. "Aldım mı?"

"Evet, ." Bana baktı ve aynı anda sırttık. İlişkileri yüzüme patladığından beri ilk gülüşümüz. İçimi ısıtıyor ve belki de her iki arkadaşımı da kaybetmediğimi fark etmemi sağlıyor. Belki gerçek anlamda, mesafe yüzünden, ama mecazi anlamda değil.

"Seni özledim, Jamie."

Bir nefes verdim. "Ben de seni özledim."

"Bizi ziyarete ne zaman geleceksin?"

Biz. Tanrım. Hâlâ garip. "Gider gitmez. Yeni evinizde benim için bir oda ayarladığınızdan emin olun."

"Vereceğim. Sana hep istediğin ama hiç sahip olamadığın odayı vereceğim." Eğlence gözlerini aydınlatıyor. "Beyaz cibinlikli yatak, pembe firfırlar, gül rengi duvar kâğıdı. Güzel bir barbie bebek sergisi."

"Barbie'leri GI Janes olarak değiştirirseniz tüm odayı yakmamayı düşünebilirim."

Kadın gülüyor ve Wood ağzı pastırmalı hamburgerle dolu halde içeri giriyor. "Merak etme Murphy," diyor bana. "O kız saçmalıklarıyla eve girmesine izin vermeyeceğim."

"Aman Tanrım, Wood." Gözlerimin önündeki tren enkazını görmemek için gözlerimi kapatıyorum.

"Ne?" diye soruyor, sesi gerçekten kaybolmuş gibi çıkıyor.

"Kız saçmalığı mı?" Erin'in sesi biraz sinirli geliyor. "Ne diyorsun, Colin? Evimizi çöl kamufajıyla kaplayıp sefalet içinde mi yaşamak istiyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Murphy mi? Öyle mi dedim?"

Gözlerimi kapatıp başka tarafa bakıyorum, kahvemi yudumluyorum, Wood'u bu rüzgarda sallanırken bıraktığım için mutluyum. "Beni ev işlerine bulaştırma, ahbap."

"Söylemene gerek yoktu. Bu *ima* edildi," diye devam ediyor Erin. "Yani, ben bir kıyım. Kız gibi bir kıyım. Bu beni de mi boktan yapıyor? *Beni* eve almayacak mısın?"

"Erin," diyor Wood yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Biraz dramatik davranıyorsun." Aldığı nefes o kadar keskindi ki neredeyse boğulacaktı.

"Dramatik mi?" "Bugün ölmek mi *istiyorsun*?" Aptal arkadaşına mırıldandım. Erin belki de

dramatik, ama o böyle biri. Bir ilişki acemisi olan ben bile diğer yarınıza kişilik kusurlarını söyleyemeyeceğinizi biliyorum. Bunlar birlikte yaşamayı öğrendiğiniz şeylerdir, değiştirmeyi değil.

"Hayır, bilmiyorum," diye mırıldanıyor, dudakları zar zor . "Yardım edin."

Kahvemi yanımdaki boş koltuğa bırakıp ayağa kalkıyorum.

Eğilip telefona el sallıyorum. "Görüşürüz, Erin. İşemem lazım."

Kadınlar tuvaletine doğru ilerlerken Wood sessizce, "Beni bırakma," diye tıslıyor. "Hain," diye arkamdan sesleniyor.

Hakaret teflon gibi kayıyor. Kapıyı iterek açtığımda, tuvaleti kullanmak için altı metre derinliğinde sıra bekleyen kadınları görünce kendi kendime kıkırdıyorum. Mesanem bana tehditkâr bir mesaj gönderiyor. Lanet olası havaalanı tuvaletleri. Telefonum çalmaya başlıyor ve sıradaki her sabırsız sivilin kafasını çevirip bana bakmasına neden oluyor.

Kotumun cebinden çıkarıp ekrana bakıyorum. Arayan Kyle'dı. Hem de görüntülü bir arama. Cevap vermek muhtemelen kötü bir görgü kuralıdır, değil mi? Reddet tuşuna basıyorum ve bir açıklama mesajı bırakıyorum.

Küçük Savaşçı: Tuvaletteyim.

Telefonla mı konuşuyorsun? Çok iğrençsin, Murphy.

Küçük Savaşçı: Tuvaletini yaparken telefonuyla oynayan adam söylüyor bunu.

Hayır!

Aslında öyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama Kyle'dan öğrendiğim bir şey varsa o da ateşe ateşle karşılık vermektir.

Satırda ilerledikçe kabarcıklı noktalar belirliyor ve bu da gelen başka bir mesajı gösteriyor.

Seksi imajımı mahvetmeye çalışmayı

bırak. Nefesimin altında gülüyorum.

Küçük Savaşçı: Hiç sahip olmadığın bir şeyi mahvedemezsin.

Birileri sabah kahvesini içmiş.

Küçük Savaşçı: Nereden biliyorsun?

Çünkü bu sabah yanıyorsun. Gitmem gerek. Birazdan tekrar ararım. Sana bir şey söylemem gerek.

Küçük Savaşçı: Bana ne söyleyeceksin?

Daha sonra, sabırsız olan.

Küçük Savaşçı: Sen en kötüsüsün.

Ama yine buradasın, benimle konuşuyorsun.

Beni oraya o götürdü. Telefonumu bir kenara koyuyorum ve boş bir kabin beklerken pelvik taban kaslarımı sıkıyorum. İşimi bitirip ellerimi yıkadıktan sonra döndüğümde Wood'un Erin'le görüşmesini bitirdiğini görüyorum. Ayrıca kendi hamburgerini bitirmiş ve benimkinin yarısını yemekle meşgul.

Uzun kemikli parmaklarından kopardım. "Ne oluyor be?"

Ağızındaki lokmayla alay ediyor. "Ne arkadaşsın sen öyle."

Yerime oturuyorum, kalanlardan bir ısırık alıyorum, çiğniyorum ve konuşmadan önce yutkunuyorum. "Doğruca içine girdin. Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var, genç Padawan."

Homurdanmaya cüret ediyor. "Senden bir şey öğrenebileceğim falan yok."

"İşte bu " Artık soğumuş olan kahvemi alıp ayağa kalkıyorum. "İyi şanslar.

Gerçi Afganistan'da açılan ateşten sağ kurtulma şansınız Erin'den daha yüksek."

"İyi, iyi. İyi! Özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sen tam bir kadınsın Murphy. Yüzde yüz kadınsın," diye ekliyor, çok fazla abartarak, ama bırakıyorum. "Bana bildiğin her şeyi öğret."

"Bana bir kahve daha getir de içeyim."

Wood iki fincan daha getiriyor, küçük deliklerden buhar yükseliyor. Benimkini uzatıyor, ben de daha hızlı soğuması için kapağı kaldırıyorum. "Doğru, yani?"

Omuz silkiyorum, bardağı dudaklarıma götürüyorum ve sıcak kahverengi sıvıyı üflüyorum. "Çizelgeler, grafikler ve diyagramlar için zamanım yok Wood. Sana kadınlar hakkında her şeyi öğretmek en az iki haftalık bir masterclass gerektirir. On dakikadan daha kısa bir sürede bineceksiniz."

"Bana sadece bir şey ver."

"Tamam." Bir an düşündüm. "Erin iyi olduğunu söylerse ona inanma. Hiç de iyi değil."

"Bunu zaten biliyorum," diyor beğenmiş bir tavırla. "Senden öğrendim. Başka ne var?"

İçimi çektim. "Ona nasıl hissettiğini göstermek için sözlerini değil, hareketlerini kullan. Erin çiçekler ve yorgun olduğunda en sevdiği yemeği eve getirmen gibi küçük şeyleri takdir ediyor, sanırım bu da seni kolayca etkilendiği için şanslı kılıyor."

"Bu iyiydi. Başka ne var?"

Dudaklarımı birbirine sürtüp düşünüyorum. Sonra telefonumu çekip kurtarıyorum ve Kyle'ın rehberini açıyorum. *Kısa bir süre sonra tekrar arayacağım.* Kaşlarım birbirine çarpıyor. Bana ne söylemek istiyor? Ve neden bunu düşünmeyi bırakamıyorum?

"Ne?" Uçuş görevlileri biniş için çağrı yaparken Wood sorar.

Telefonumu kaldırdım ve en iyi arkadaşıma baktım. "Sadece..." Elim onunkine gidiyor ve sıkıyorum. "Birlikte geçirdiğiniz her dakikanın kıymetini bilin, tamam mı?"

Boğazımdaki yumru kocaman. İkimiz de ayaktayken bir ağız dolusu kahveyi yutuyorum. Dilimi yakıyor. Aslında boğazımı baştan aşağı kavuruyor ama Wood'un şu anda gitmesinin yarısı kadar bile acıtmıyor.

Yarısı boş fincanımı koltuğumun yanındaki çöpe atıyorum, gerisini midemin kaldıramayacağını biliyorum.

"Gel bakalım," diyor Wood ve beni kollarının arasına alarak kendine doğru çekiyor.

Kollarımı beline dolayarak sarılmaya karşılık veriyorum. "Gerçekten gideceğine inanamıyorum."

"Biliyorum. Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri. Seni burada bırakmak."

"İyi olacağım."

"Ha!" Göğsü yüzümde titreşiyor. "İyi. Elbette."

"Yapacağım," diye ısrar ediyorum, kendimi serbest bırakarak. "Söz veriyorum."

Wood eşyalarını toplayıp önümde duruyor, derin bir nefes alarak göğsü kabarıyor. "Sanırım buraya kadar. Beni her gün ara, tamam mı?"

"Haftada bir." "Her iki günde bir."

Gözlerimden yaşlar akıyor. İşte bu yüzden vedalaşmıyorum. "Tanrım, her neyse, Wood. Git artık."

Kapı girişine doğru geri geri yürümeye başlar. "Hey, Murphy! O hediye hakkında."

Kollarımı kaldırdım. "Evet bu konuda!"

"Arabanın torpido gözünde." herif. Arabama hediyeler saklayarak beni üzgün hissetmekten uzaklaştırmaya çalışıyor. "Yakında görüşürüz," diyor sırtarak.

"Görüşürüz, Wood."

Biniş kartı tarandıktan sonra dönüp bana kısa bir selam veriyor.

Geri veriyorum ve sonra rampadan aşağı kayboluyor.

Gitti.

Gözlerim doluyor, burnumun fokurdamasına ve yanmasına neden oluyor. Gözlerimi kırıştırıp arkamı dönüyorum ve etrafımdakilere aldırmadan havaalanına doğru ilerliyorum. Uçuş için acele eden aileler, kol kola yürüyen çiftler, koyu renk takım elbiseleri içinde güçlkle ilerleyen iş adamları, arkalarında el bagajları.

Hediyesi tam da söylediği yerde duruyor. Parlak sarı ve beyaz şeritlerle mükemmel bir şekilde sarılmış, kâğıdı kalın ve keskin, kenarları kusursuz. Yırtıp açıyorum ve ambalajını yolcu koltuğuna atıyorum. Kapaklı düz bir kutu. Kağıt mendili kenara iterek açıyorum. Önünde blok baskılı beyaz bir tişört, üzerinde siyah renkte KANKAMIN HAFİF BİR KILICI VAR VE ONU KULLANMAKTAN KORKMAZ yazıyor.

Telefonum bir mesajla çaldığında gülüyordum. Wood'dan. Aptal, sırtan yüzüyle bir selfie. Uçağın kalabalık koridorunda duruyor, gömleğini işaret ediyor, bu sabah giydiği kapüşonlu tişörtün fermuarı açık ve omuzlarından sarkıyor. Gömleği de aynı ama siyah ve üzerinde beyaz bir yazı var: MY BFF HAS A BLACK BELT AND SHE WILL TAKE YOU DOWN.

Gözlerim doldu. Tekrar. *Tanrım, Wood. Tam bir eziksin.* Kimin gördüğünü umursamadan gömleğimi hızla çekip çıkarıyorum ve onunkiyle değiştiriyorum. Mükemmel uyuyor, belki biraz dar. Gözlerimi saklamak için güneş gözlüklerimi takıyorum ve hızlıca bir selfie çekip bir mesajla birlikte gönderiyorum.

Tişörtlerin aptalca ve saçma. Bayıldım onlara.

Wood: Erin de aptalca olduğunu söyledi ama seveceğini biliyordum.

Sen benim hiç sahip olmadığım kız kardeşimsin, Murph. Seni şimdiden özledim.

Uzun bir süre arabada oturup nefes alıyorum. Ön camdan yukarı baktığımda, uçağının bulutsuz gökyüzünde yükseldiğini görüyorum; sabah güneşi, yükseldikçe şık beyaz metalin üzerinde parıldıyor.

"Ben de seni şimdiden özledim Wood," diyorum usulca.

Kendime bir el çantası almam gerektiğini hatırladığımda arabada üsse geri . Yönümü değiştirdim ve CastleTown'a doğru yola çıktım.

Shoppingworld. Bir Witchery var ve Erin'in bir keresinde o mağazada yanlış yapamayacağımı söylediğini hatırlıyorum. Önümdeki sarı ışık kırmızıya döndüğünde telefonum gösterge panelindeki tutucusundan parlak bir şekilde çalıyor. Arayan Kyle'dı. Işıktaki yavaşlayarak duruyorum ve görüntülü aramaya cevap veriyorum.

Dikkatimi yola vermeden önce kısa bir süre yüzünü yakalıyorum. "Ben sürüyorum. On dakika sonra arayabilir misin?"

"Yapamam. gerekiyor."

Hızlıca ona bakıyorum. "Tamam o zaman," diyorum bir sonraki ışık kümesi kırmızıya dönerken yavaşça. Bugün hepsini yakalıyorum. "Bana ne söyleyecektin?"

Duruyorum ve telefonumun ekranına bakıyorum. Kyle'ın yüzünde gerginlik var. Ve kir lekesi. Güneş gözlükleri kafasında tünemiş duruyor ve çöl kamuflajı giymiş. Midem ayak parmaklarıma kadar iniyor. "Bekle. Afganistan'da mısın?"

"Evet."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Bu konuda." Boynunun arkasını ovuşturuyor ve yüzünü buruşturuyor.

Telefonu suratına kapatmak istiyorum ama önce aklımdan bir parça almayı hak ediyor. Güneş gözlüklerimi yüzümden söküp atıyorum. "Bir sık yiyebilirsin, Kyle."

"Özür dilerim."

Arkamdaki araba kornasını çalıyor. Yukarı bakıyorum. Işık yeşil yanıyordu. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve hızla ona bakarak hızlanıyorum. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Neden bana söylemedin?"

"Neredeyse hiç haberimiz olmadı."

"Bir mesaj göndermek beş saniye sürer." Göğsüm acıdan çatlıyor. "Ne var biliyor musun? Artık kimin umurunda? Sen zahmet edemiyorsan, ben de edemem."

Elim kırmızı düğmeye uzanıyor.

"Jamie, bekle! Bir saniyeliğine kenara çek, tamam mı?"

Yüzündeki yoğunluk biraz sinir bozucu. Sinyal lambamı yakmadan önce bakışlarımı gördüğünden emin oluyorum ve yolun hemen dışında duruyorum. Arabayı park ettikten sonra dikkatimi ona veriyorum.

"Ne var, Kyle?"

"Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim." Başka tarafa bakıyor. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Jake olmadan buraya gelmek çok yanlış hissettiriyor." Bana tekrar bakmadan önce başı bir an için düştü.

"Ben de üzgünüm," diyorum usulca ve kollarımı ona sarıp yüzündeki çaresiz ifadeyi silme isteği yükseliyor içimde. Ama yapamıyorum ve yapamadığım için de acı çekiyorum.

Kyle başını eğiyor, bakışları benimkilerde. "Gözlerin neden kırmızı?"

"Kırmızı değiller."

"Evet, ."

Yüzümü dikiz aynasına çeviriyorum. Biraz. "Bugün hava tozlu."

"Saçmalık. Townsville'de toz yok."

"Bugün var."

Dudakları sert bir çizgi halinde bastırıyor. "Biri seni üzdü mü?"

Bir nefes verdim. "Wood bu sabah ayrıldı. Onu az önce havaalanına bıraktım."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Ryan'ın arkasından, "Brooks," dediğini duyuyorum. Kyle başını çeviriyor. "Gitmemiz gerek."

Geri döndüğünde "Git," dedim.

"Seni birkaç hafta içinde ararım."

"Tabii. Tamam."

"Bana kızma, lütfen?"

"Kızgın değilim. Söz veriyorum." Ki bu doğru. Kızgın değilim. Sadece hastayım. İki hafta sonra bir göreve gidecek. Ekibinin gittiği son görev. Midem bulanıyor ve düşüncemi tamamlayamıyorum. "Kendine iyi bak. Lütfen."

"Sen de."

Telefonu kapattığında ellerim direksiyonu sıkıca kavırıyor. Erin 'alışveriş terapidir' mantrasında haklı olsa iyi olur çünkü şu anda bir sürü perakende mağazasına bir kamyon dolusu para bırakmaya hazırım.

OceanofPDF.com

B *agram Hava Üssü* *Afganistan*

KÜÇÜK SAVAŞÇI: Görevlendirme programım yayınlandı.

Ne zaman?

Küçük Savaşçı: Görüntülü arama yapabilir miyim?

Kalbim garip bir sıçrama yapıyor, tıpkı start alan bir at gibi. Sanki sağlayabilirmişim gibi bir elimi göğsümde gezdiriyorum. Bu sadece Jamie. Ezelden beri tanıdığım kız. Onu özlüyorum ama evi de özlüyorum. Renkleri özlüyorum. Avustralya'da her şey daha parlak. Daha canlı. Su berrak mavi, güneş sarının daha parlak bir tonu, çimenler yemyeşil.

İki aydır buradayız ve oturup düşünmek için çok fazla zamanımız oldu. Elimizin altında bir keşif görevi var. Bir tane daha için sabırsızlanıyorum. Burada geçirdiğimiz zamanı hızlandırıyor ve bize gerçekten bir şeyler başardığımızı hissettiriyor.

Tabii, soyunmam için bana bir dakika ver.

Küçük Savaşçı: Lütfen yapma.

Bear: Yani bu çıplak video için bir hayır mı?

Küçük Savaşçı: Şu anda gözlerimi devirdiğimi görebiliyor musun? Bu zor bir hayır.

Ayı: Az önce zor dedin.

Küçük Savaşçı: ...

İyi ama çok şey kaçıırıyorsun. En az bin sınav çektim. Kaslarım şu anda tamamen gelişmiş durumda.

Ben koşmadım. Yatakta yatıp koşmak için enerji toplamaya çalışıyordum. Dışarısı çok sıcak. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Jake olmadan çok zor. Takımda büyük bir boşluk oluştu. Yerini doldurdular ama Jake kolay kolay yeri doldurulamayacak bir adam. Filo komutanımız tarafından seçilen Nathan onun yerini almak gibi talihsiz bir onura sahip. Benim olgun ve ukala halimin aksine o genç ve ukala ama bu saha dışında böyle. Devriyedeyken kartal bakışlı ve odaklanmış. Adam zayıf halka değil, ama bu kalplerimizi daha az ağır yapmıyor.

Jamie cevap verirken yuvarlanıp doğruluyorum, üç kabarcıklı nokta o yazarken bir görünüp bir kayboluyor.

Küçük Savaşçı: Jacked dediğine inanamıyorum.

Ayı: Bir sürü havalı kelime söylüyorum. Videoya çekecek misin, çekmeyecek misin? Gömleğimi çıkarıyorum.

Görüntülü arama geliyor ve cevaplamak için yeşil düğmeye basıyorum. Jamie görüldüğünde içimde garip bir çekim hissediyorum. Onda sıcak bir günde soğuk bir biradan daha davetkâr olan doğal bir dünyevilik var. Yüzü bronz ve tanıdık. Öğleden sonra geç bir saat ve üniformasını giymiş, saçları dağınık bir şekilde birliğinde. Omuzlarından ve sırtından aşağı viski gibi dalgalanıyor.

-Zengin, ipeksi ve gür. Kendimi kesinlikle platonik olmayan bir yolda tökezlerken bulduğumda kaşlarım birbirine çarpıyor. *Ne be?* Sadece lanet olası saç.

"Bakıyorum gömlek giymişsin." Sesi boğuk ve biraz huysuz.

O yorgun.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Çoğunlukla rahatladım. Kılıklı göğsüne bakmaktan gözlerimin yanmasını istemiyorum."

Gülüyorum, şaka yapmak için çaba göstermesi hoşuma gidiyor. Çok şirin. Öfkeli bir kedi yavrusunun oyuncu yanını ortaya çıkarması gibi ve eğer böyle bir düşünceyi dile getirecek olsam kelimenin tam anlamıyla hayalarım yumruk atardı. Pamuklu tişörtümün altından bir elimi kaydırıp saçlarımın mütevazı genişliğini ovuyorum. "Halı sayılmaz ama pürüzsüz olmasını istersen ağda yapabilirim," diye şaka yapıyorum.

Gözleri kamaşıyor. "Göğsüne ağda mı yapacaksın?"

"Siktir, hayır." Fiziksel olarak geri çekiliyorum. "The Forty-Year-Old Virgin'i izledin mi? Neredeyse meme uçlarını koparıyorlardı."

Telefonunu mutfak tezgahının üzerine koyuyor ve kahve yapmaya koyuluyor. "Çünkü önce vazelin sürmeleri gerekiyordu ama sürmediler." Homurdanıyor. "Amatörler. İstersen seninkini ben yapabilirim. Sanırım seni küçük bir bebek gibi ağlatmak hoşuma giderdi."

"Sanki bir erkeğin göğsüne nasıl ağda yapılacağını biliyorsun."

Jamie kupasına kahve doldurma eylemine ara veriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ben bir kadını, Kyle, eğer şekilsiz kıyafetlerimin ardını göremiyorsan. Kendi vajinalarımıza nasıl ağda yapacağımızı bilerek doğarız."

Telefona doğru eğildim, ciğerlerim aniden biraz daraldı. "Aşağıda ağda mı yapıyorsun?"

"Aman Tanrım." Gözlerini deviriyor ve kahvesine bir tutam süt döküyor. "Bu konuşmayı seninle yapmayacağım."

"Sen başlattın."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ama gülme isteğiyle savaştığını görüyorum. "Peki ne demek istiyorsun?"

"Bitirmeye hazır olmadığınız bir konuşmaya başlamayın."

Jamie başını sallıyor ve bardağı dudaklarına götürerek sıcak sıvıyı dikkatlice üflüyor. "Bunu gelecekte hatırlayacağım."

"Yani bu bir evet

mi?" "Neye evet?"

"Ağda." Kahkahamı tutuyorum. Sanırım kıllı göğüs yorumu için biraz intikam almak gerekiyor. "Tam Brezilya ağdası mı yapıyorsun? Yoksa küçük bir iniş şeridi mi bırakıyorsun? Yoksa ben mi yanlış anladım ve sen tam anlamıyla tüylü bir yerli misin?"

Kahvesini dökmeden önce yere bırakarak sığıyor. "Ne oluyor lan, Kyle? Bu seni ilgilendirmez!"

"Tabii ki öyle. Ben senin arkadaşınım. Arkadaşlar böyle şeyler hakkında konuşur, değil mi? Eğer merak ediyorsanız, benim bir tercihim yok. Biz erkekler siz kadınlar kadar seçici değiliz."

"Merak etmiyordum."

"-görünüşe göre. Aslında, biraz saç umurumda değil. Bir Da Vinci tablosunun çerçevesi gibi. Bu-"

"Aman Tanrım. Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Göğsünün bir halı olduğunu ima ettiğim için özür dilerim."

"Özrün kabul edildi," diye cevap veriyorum mağrur bir ses tonuyla, telefonunu alıp yürümeye başladığında. "Ama bir daha asla göğsüme diss atma yoksa başka hangi yerlerine ağda yaptığını sormaya başlarım ve yerlerin derken şunu kastediyorum-"

Ekran karardı. Jamie
telefonu yüzüme kapattı.
Başımı arkaya eğip gülüyorum.
Kaş diyecektim. Yemin ederim.

Küçük Savaşçı: Sen !

Kesinlikle . Neden? Ne söyleyeceğimi sanıyordun?

Küçük Savaşçı: Söylemeyeceğim bile.

Bu konuşma güvenli bir alan Jamie. Her şeyi söyleyebilirsin.

Seni yargılamak için burada değilim.

Küçük Savaşçı: Şu anda orada seni yumruklardım.

Alınan kadınlar seksidir.

Küçük Savaşçı: Oraya gittiğimde seni tanıımıyormuş gibi yapacağım.

Tekrar ne zaman geliyorsun?

Küçük Savaşçı: Sen kirlenene kadar sana söylemek için videoya çekiyordum.

Bu ne cüret? Ben her gün duş alıyorum.

Görevler hariç. Dağlarda ya da kayalık arazide duş yok. Tıraş olmak yok. Yanınıza on çift temiz çorap alacak yer yok. Üniformanızın kir ve toz ya da pantolonunuza ve botlarınıza derin derelerden geçerken çamur ve çamur bulaşır ve siz üsse dönene kadar orada kalır. Kir içinde geçirdiğiniz günler uzundur. Geceler daha da uzundur ve genellikle ya kampı koruyarak ya da soğuk biranın, kalın sulu bifteklerin, sıcak duşların ve aletinizi sıcak ve istekli bir dışının içine sokmanın hayalini kurarak geçirilir.

Son düşünceyi bir lanetle uzaklaştırıyorum, telefonumu fırlatıyorum ve ayağa kalkıp ranzamdan çıkarken ensemin ovuşturuyorum. Ön cephede cinsel hayal kırıklığı tam bir orospu çocuğu.

Küçük Savaşçı: Bir hafta içinde orada olacağım.

Başımı geriye atıyorum, dudaklarımdan sert bir nefes çıkıyor. Buraya geri döneceği düşüncesi, sahip olduğum tüm koruyucu içgüdüleri ateşliyor. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama burası farklı. Burası senden alıyor ve geri vermiyor. Nazik değil. Şefkatli değil. Bu bir savaş. Ve savaşla ilgili öngörülebilir tek şey her zaman savaş olacaktır. Jamie yeterince şey yaptı. Biraz mutluluğu hak ediyor.

Bu kadar mu?

Küçük Savaşçı: Wood'un yerine geçmek için elimi kaldırdım. Benim ailem yok.

Ya da çocuklar. Son dakikada ayrılmak benim için daha kolay.

Herkes için daha kolay, demek istiyorum ama . Jamie bir şey yapmak , sonuçlarına katlanarak yapar.

O zaman pokerde kışına tekmeyi yemeye hazır ol.

Küçük Savaşçı: İyi deneme ama her zaman kaybedersin. Bunu unutmuş gibi görünmen çok komik.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluşuyor. Onu özledim. Mesajlar aynı değil. Telefonumdaki düğmeye dokunup fotoğraf albümümü açıyorum. Jamie'nin elimdeki tek fotoğrafına ilerliyorum. Sahildeki barbekü partimizden. Bikinisiyle kumların üzerinde oturuyor. Saçları dağınık ve nemli, boynuna yapışmış, burnu biraz güneşten yanmış. Onu nadir bir kahkaha atarken yakaladım, yüzünü kameradan saklamaya çalışırken elini telefona doğru uzattı.

Bu benim dünyadaki en sevdiğim fotoğraf. Bana insanlığın tarif edilemeyecek kadar yıkıcı olabileceğini ama aynı zamanda inanılmaz derecede dirençli olabileceğini hatırlatıyor. Yaralanabilir, zarar görebilir, inanılmaz acılar çekebilir ve tüm bunlara rağmen gelişebilir. Gülebilir, sevebilir, dans edebilir ve olağanüstü güzel olabilir.

Küçük Savaşçı: Sana bir soru sormak istiyorum.

Görüntüyü kapatıyorum, Jamie cevap verirken kayboluyor.

Ateş et.

Küçük Savaşçı: Hiç ayrılmayı düşündün mü?

Ordu mu?

Küçük Savaşçı: Evet, ordu.

Her lanet gün bunu düşünüyorum.

Küçük Savaşçı: Sen ne yapardın?

Gerçekten bilmiyorum. Çocuklarımı büyütmek. Onları okuldan almak için orada olmak. Onları seyahate götürmek. İyi bir baba olmak istiyorum. Hep istediğim ama hiç sahip olamadığım baba. Neden soruyorsun? Ayrılmayı mı düşünüyorsun?

Küçük Savaşçı: Tanrım, hayır. Benim için bu kadar. Ordu benim hayatım.

Derin bir iç çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. Bu konuda onunla tartışamam. Çok inatçı. Belki bunun yerine ona gösterebilirim. Rejimlerin, kuralların ve hiyerarşilerin dışında hayatın nasıl olabileceğini gösterebilirim. Ona ordunun bir hayat değil, bir iş olduğunu göstermeliyim.

Görevinden sonra seni götürüyorum. Hazır ol. Dört hafta boyunca benimsin.

Küçük Savaşçı: Tatil mi?

Ayı: Yolculuk.

Küçük Savaşçı: Bekle, ne?

Batı Avustralya'nın tüm kıyılarını gezeceğiz. Her şeyi yapacağız. Ningaloo Resifi'nde dalacağız. Balina köpekbalıklarıyla yüzeceğiz. Geçitlerde yürüyüş yapacağız.

Küçük Savaşçı: Bu gerçekten kulağa harika geliyor.

Ayı: İşte benim cahil dostum, hayat gerçekten de bundan .

Küçük Savaşçı: Ahhh, burada ne yapmaya çalıştığını anlıyorum.

O zaman bana bırak.

Küçük Savaşçı: Deneyebilirsin ama işe yaramayacak.

İşe yarayacak. Bana güven, tamam mı? Babanın ölümü için kendini suçladığını biliyorum. Ben de Jake için aynısını yapıyorum. Ama savaşta affedilmeyi bulamazsın. İnan bana, denedim. Bir şekilde gitmesine izin vermeliyiz. Bunu yapmanın tek yolu da bildiğimiz en iyi şekilde yaşamak. Bizim için bunu istemezler miydi?

Jamie'nin cevap vermesi bir dakika sürer.

Küçük Savaşçı: Yaparlardı. Haklısın. Sana güveniyorum, Ayı. Hadi yapalım şu işi.

Göğsüm sanki üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi kabarıyor. Telefonumu bir kenara bırakıyorum ve Monty açık kapımda beliriyor, dikkatimi çekmek için yan tarafa vuruyor. "Brifing saat 17:00'de."

Başımı sallıyorum, bir elimi başımın üzerinde gezdiriyorum, düşüncelerimi bir kenara bırakıp bu konuşlandırmayı atlatmaya odaklanmam gerektiğini biliyorum. "Anlaşıldı."

"Kendall'a haber ver. Nerede olduğundan emin değilim." "Söylerim."

O gidiyor ve ben Ryan "ı iletirim odasında bilgisayarın başında otururken buluyorum. Eli farenin üzerinde ama gözleri kapalı. Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum. E-postaları açık. Özel işleri ama yine de bakıyorum. Finlay'den bir tane var. Belli ki açma dürtüsüne karşı .

Omzumu kapı aralığına dayadım. "Büyük kötü askerler zavallı küçük Kendall'ı bayılttı mı?"

Parmakları farenin üzerinde titriyor ve başı bana doğru kayıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. E-postasını kapattı ve ayağa kalktı. "Biraz uyusam iyi olacak. Kimse seninle aynı ranzada yatarak dinlenemez, göt herif. Kızıışmış yaralı bir fil gibi horluyorsun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kızgınlık dönemindeki yaralı bir filin sesinin nasıl olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sakin ol. Kulağa senmişsin gibi geliyor."

Çenemi bilgisayara doğru eğiyorum. "Fin'den haber aldın mı?" "Bunu neden soruyorsun?"

"Yüzünde o bakış var." "Ne bakışı?"

"Onun yanındayken ya da biri onun adını andığında attığın bakış. Bilirsin, köpek yavrusu gözleri."

"Yavru köpek gözleri mi?" diye hırlıyor. Ryan kapıdan çıkarken beni itiyor. Kaya gibi sağlam bir piç olduğum için bir santim bile kıpırdamıyorum ve bu onu daha da sinirlendiriyor. "Siktir git, Brooks. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Ama ben biliyorum. Görevlendirmeden önceki aylarda Ryan hiç üste kalmadı. Zamanını Finlay ile geçirdi ve bu beni çok mutlu etti. İyileşmeye başlamışlardı ve bunu birlikte yapıyorlardı, ta ki Fin Sydney'deki İklim Değişikliği Araştırma Merkezi'nde bir araştırma programına kabul edilene kadar. Dört yıllığına.

Ryan'a yakın kalmak için bu teklifi geri çevirmeyi planlıyordu. Ryan bu fikri iyi karşılamadı. Onu hayallerinden alıkoymak istemiyor. Biliyorum, çünkü o bana her anlatırken havuzda sarhoş kışına baktım. Anlıyorum, ama çarpık görev anlayışının ötesini göremiyor. Doğru olanı yaptığını sanıyor ama doğru olan Fin'in seçim yapmasına izin vermektir ve Fin onu seçtiğinde, gelişmekte olan ilişkilerini bitirdi. O zamandan beri kızgın bir boz ayı gibi.

"Hey!" diye .

Arkasını döndü.

"Buraya seni takip etmek için gelmedim. Monty saat 17:00'de brifing istedi." "Güzel," diye mırıldanıyor ve yürürken parmaklarını çıtlatıyor.

İKİ GÜN sonra şüpheli bir köyün arkasındaki dağlarda düşman varlığına dair kanıt ararken bulduk kendimizi. Görevimiz ateş etmek değil, istihbarat toplamaktır.

Ryan ileride çömelmiş, silah çukuruna benzeyen bir yeri inceliyor. Zemin düzleştirilmiş ve kayalardaki bir oyuk, Taliban'ın bölgeyi işgal ettiğine dair oldukça iyi bir işaret veriyor. Bana ve Nathan'a ona katılmamızı işaret ediyor.

Tam kayalık çıkıntıya tırmanırken, bir mermi kafamızın yanından geçip arkamızdaki ağaca çarpıyor.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyor Ryan ve kalın kaya bariyerinin arkasına geçerek ateş pozisyonu alıyor.

Çömelip ileri atıldığımda bir el daha ateş edildi. Kolum kabarcıklı bir ateş topunun içinde patlıyor. "Kahretsin," diye sıkılmış dişlerimin arasından küfrediyorum, tüm vücudumu ter basıyor. "Vuruldum amına koyayım."

Ryan bana ulaştığında Galloway eğilerek koşuyor, yüzü sert ve solgun.

"Nerede?"

"Sağ kol," diye nefes alıyorum, şimdiden kanın yoğun metalik kokusunu alıyorum. Hızlı bir bakış, açıkta kalan kemik ve kas dokusunu gösteriyor. *Orospu çocuğu*. "Bu benim lanet dirseğim."

Ryan yarayı inceliyor, endişeli ifadesini hafifleten bir rahatlama. Gazlı bez ve bandajlara uzanırken, "Aldırma Brooks," diye söyleniyor. "Sadece bir sıyrık."

Gülmeye çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor, gözlerim acıya dayanamıyor. "Siktir git, Kendall."

"Yapmazsan memnun olurum." Sanki bütün bu lanet olay çok komikmiş gibi kıkırdıyor ama ben onun kara gözlerinin ardında neler olduğunu okuyabiliyorum. Bir an için Jake'i tekrar gördüm. Birkaç santim sola ve biraz daha yukarı çıksam ben de gitmiş olabilirdim. Ölmemiş olmam bile beni rahatlatmaya yetti. "Ateş eden kolun bir süreliğine devre dışı kalacak."

Gözlerimizi kilitliyoruz, bunun ne anlama geldiğini sessizce kabul ediyoruz. Bir başka keskin acı patlamasına neden oluyor, bu seferki kalbimin içinde. Bu tür bir yaralanma, kas ve kemiği tekrar bir araya getirmek için hassas bir ameliyat gerektirir. Alayın gerektirdiği kondisyon standardına geri dönmek için önümde aylarca sürecektir bir fizyoterapi var. Bu eve döneceğim anlamına geliyor.

"Lanet olsun Kendall," diye mırıldanıyorum sessiz bir hayal kırıklığıyla.

Başımı gökyüzüne doğru eğerek gözlerimi kapatıyorum. Birkaç derin nefesten sonra onları tekrar açıyorum, acı ve hayal kırıklığı başka bir gün için saklanıyor. "Şimdi otuz bir çekmek için sol elimi nasıl kullanacağımı öğrenmem gerekecek."

Ryan şakaya gülümsemeye çalışıyor ve vazgeçiyor, onun yerine bana acı için yeşil bir düdük uzatıyor.

Monty ikimize doğru yaklaşırken, Tex bir uydu iletişimi kurarak tıbbi yardım talebi gönderiyor. "Orada karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Bir ya da iki haydut olabilir, ama şu ana kadar topladığımız istihbarata göre, ki bu çok fazla değıl, yüzlerce olabilir. Brooks için bir toplanma pozisyonuna çekilelim, sonra bir plan oluşturabiliriz."

"Sikerim böyle işi," diye homurdanıyorum, onları bir operasyonun ortasında bırakmaktan nefret ediyorum. Bunun için çok çalışıyoruz, her gün yaşıyoruz ve nefes alıyoruz. Ekibim için işe yaramaz hale gelmek lanet olası bir tokat gibi.

Planlar değışti.

Küçük Savaşçı: Ne demek istiyorsun?

Almanya'dayım.

Ve hastane yatağında sol elimle yazmaya çalışmak da kendine has bir cehennem. Yatağım dikey bir eğimde, sırtım yastıklarla desteklenmiş, dev başparmağım tüm yanlış tuşlara basıyor ve her iki harfi de siliyor.

Cevabı hemen geldi.

Küçük Savaşçı: Ne kadar kötü?

Tabii ki neden burada olduğumu biliyordur. O bir savaş doktoru. Yaralanmam için uzman bir ortopedi cerrahı gerekti. Yepyeni oldum. Neredeyse. Kemik ve dokuların tekrar bir araya gelmesi biraz zaman alacak ve ondan sonra fizyoterapi benim yeni en iyi arkadaşım olacak.

Sadece bir çizik.

Küçük Savaşçı: Seni bir çizik için Almanya'ya göndermiyorlar. Bana ne olduğunu anlat yoksa Tanrı yardımcım olsun, firar edip seni avlayacağım.

Vuruldum.

Telefonum çalmaya başladı. Jamie görüntülü arama talep ediyor. Cevap veriyorum ve ekranda o beliriyor. Bulunduğı yerde gece geç bir saat ve yatağının yanındaki lambadan gelen loş bir parıltı dışında ışıkları kapalı. Başının etrafında sıcak bir hale oluşturuyor ve gözlerinin daha karanlık görünmesine neden oluyor. "Kyle?"

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Titrek bir elini alnına koyuyor ve bir hıçkırık çıkarıyor.

"Ağlama, Jamie." Ben burada sıkışıp hiçbir şey yapamazken . Göğsüm acıdan sıkı bir düğüm halinde sıkışıyor. "Ağlama. Ben iyiyim."

"Ağlamıyorum," diye boğuluyor, gözyaşları kalın ve hızlı bir şekilde yanaklarından aşağı süzölüyor. "Sen bir pıslıksın."

"Hey, ben ne yaptım?"

"Vuruldu!" Jamie yüzüne vurarak bağılıyor. "Sadece birazcık."

Üzerindeki pembe pamuklu tişört, mendil almak için yatağına uzandığında esniyor. Yakasında ve koltuk altında bir delik var ve karmakarışık saçlarıyla birleştğinde bir şekilde hala sıcak bir günde dondurma gibi görünmeyi başarıyor. Bir mendil koparıırken gözlerimi karnının açıkta kalan bronz teninden kaçırıyorum. "Ne oldu?"

Sakalımı kaşıdım. "Sadece serseri bir atıştı. Pisliğin biri şanslıydı."

Jamie burnunu siler ve mendili bir kenara atar. "Bana her şeyi anlat."

Ben de hiçbir şeyi atlamama izin vermeyerek ve röntgen filminin kopyalarını en kısa zamanda ona göstereceğime söz vererek bunu yapıyorum. Sanki bir şekilde unutmuşum gibi, "Kyle, bu senin sağ kolun," dedi.

Başımı yastığa yaslıyorum. "Bunu biliyorum." Hafifçe kıkırdıyor ve ne düşündüğünü çok iyi biliyorum çünkü herkes bunu düşünüyor. "Gül bakalım, kıkırdama, ama bu benim otuz bir çekme yeteneğimi etkilemez. Gözlerim bağlıyken sol elimle bir tüfeğı doldurup ateşleyebilirim ve ekibimin kendi aletlerini bulması için geçen sürede hareketli bir hedefi vurabilirim."

Jamie açıkça gülüyor ve bu gözyaşlarından çok daha iyi. Yavaşça sönüyor ve iç geçiriyor. "Seni göremeyeceğim."

"Yolculuğumuz için eve dönene kadar olmaz."

Yüz ifadesi kuşkulu. "O zamana kadar bunun için yeterince iyileşmiş olacak mısın?"

"Vahşi atlar, Jamie."

"Sürüşün çoğunu ben yapabilirim."

Dudaklarım yavaş bir sırtışla kıvrılıyor. Oh, evet. Bu gerçekleşiyor. "Çünkü müziğı şoför seçiyor, değil mi?"

"Evet."

Jamie seksenleri seviyor, çoğunlukla Cold Chisel ve The Eagles gibi gruplar babasının favorileriydi, ancak kimsenin dinlemediğini düşündüğünde birkaç Madonna melodisi çalıyor. En sevdiği şarkının "Material Girl" olduğuna eminim ama bununla başa çıkabilirim çünkü bana

Onu kızdıracak bir şey. "Yani bunu gerçekten yapacak mıyız? Çünkü ben artık görevde olmadığımı göre, bunu planlamak için bir sürü zamanım var."

Yavaşça başını sallıyor. "Sanırım bunu gerçekten yapacağız."

OceanofPDF.com

T

*iki ay sonra... Tarin
Kowt*

YAVAŞÇA UYANIYORUM, bir iniltiyle yuvarlanıyorum. Vücudum silinmiş. Kalbim de dahil olmak üzere her yerim ağrıyor. Yetmiş iki saattir ayaktayım, bir intihar saldırısının sonuçlarıyla uğraşıyorum.

Zamanla başa çıkmanın tek bir yolu olduğunu öğrendim: her şeyi derinlere itmek. Kulağa kalpsizce geldiğini biliyorum ama onları hayatları, aileleri ve duyguları olan insanlar olarak düşünemiyorum. Aksi takdirde boğulurdum. Bu tür bir senaryoda işimi yapabilmemin tek yolu yaralanmayı tedavi etmeye odaklanmak ve başka bir şey yapmamak.

Bazen Arash'ın yaptığı gibi kayıplara karışıyorlar ve geceleri uyumaya çalışırken aklımdan çıkmıyorlar. Hâlâ onu bulma umuduyla her köyde, her devriyede fotoğrafını gösterebildiğim herkese gösteriyorum. Ama bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey. Aldığım her 'hayır' cevabıyla bu umutlar biraz daha azalıyor. Yoldaşlarım deli olduğumu düşünüyor. Binlerce çocuk içinde sadece bir çocuk. Ama onun için hissettiğim sorumluluktan kurtulamıyorum. Onu bu duruma soktuğum için. Benim babamı kurtaramadığım gibi onun babasını da kurtaramadım ve o yapayalnız.

Gitmesine izin vermeliyim ama denedim ve bir türlü yapamıyorum. Arash kimsesiz büyürken nasıl kendi aileme sahip olabilirim ki?

Telefonum alıyor. Elimi uzatıp, gözlerim kapalı bir şekilde onu yakalamaya çalışıyorum. Parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve yatağı geri dönüp kesik gözlerle şiltenin üzerinden bakıyorum. Yüz üstü düşmüştü, ekranda Kyle'dan gelen bir mesaj bildirimi vardı. Cihazı fiziksel olarak kaldıramayacak kadar yorgun olduğum için bir kolumu aşağı uzatıp yerden açıyorum.

Tahmin et ne oldu?

Küçük Savaşçı: Sen kızdın da ben mı?

Kyle yedi haftadan biraz fazla bir süredir evde. İyileşene kadar hafif görevler alıyor ve bu da onu rahatsız ediyor. Onu suçlayamam ama tuzlu su timsahlarıyla yüzmek son zamanlardaki sızlanmalarından daha eğlenceli olurdu. Herkesi kızdırarak kendini meşgul ediyor. İyi haber şu ki yakında yeni elemanlar gelecek. tavrını yeni askerlerin üzerine serpmek iyileşene kadar onu meşgul edecek.

Çok ocuksun.

Küçük Savaşçı: Bunu senden duymak çok güzel.

Ayı: Haberlerimi istemiyorsan tamam...

Gözlerimi deviriyorum.

Küçük Savaşçı: Lütfen beklentim sona ermeden önce söyleyin.

Ayı: Ryan ve Fin'in bir bebekleri olacak.

Şok içinde midem bulanıyor. Telefonumu yerden alıp sırt üstü yuvarlanıyorum, gözlerim uzun bir süre kelimelere takılı kalıyor.

Küçük Savaşçı: Gerçekten mı?

Evet, gerçekten. Görünüşe göre biz göreve gittiğimizde o zaten hamileymiş, üç aylıkmiş. Sanırım araştırma programını reddetmesinin nedenlerinden biri de buymuş ama Ryan'a gitmeden önce söyleme fırsatı olmamış. Şu anda altı aylıktan fazla. Zaman çok hızlı geçiyor!

Jake amca olacak. Burnumun direğı sızlıyor ve gözlerim tekrar kaybetmenin acısıyla yanıyor. Bu sefer kendim için değil, onun için. Kaçırdığı şeyler için. Bu yerin ondan aldıkları için.

Küçük Savaşçı: Aralarını düzelttiklerini fark etmemiştim ama onlar adına sevindim Kyle.

Ayı: Kiskandığımı söylersem aptalca mı olur?

Kaşlarım birbirine çarptı, kafam karıştı. Kyle Ryan'ı mı kiskaniyor? Finlay'e karşı bir şeyler mi hissediyor? Parmaklarımı ekranda gezdiriyorum, aniden bu bilgiyle ne yapacağımdan emin olamıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Jamie?

Kulaklarımda bir uğultu var, bir an için başımı döndüren türden. Nefes aldığımda geçiyor.

Küçük Savaşçı: Ben buradayım. Kulağa aptalca gelmiyor. Sadece iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

İyi bir fikir olmayan ne?

Küçük Savaşçı: Fin ve Ryan'ın birbirlerine karşı derin hisleri vardır. Birlikte bir bebekleri olacak.

Ayı: Evet, ve?

Kafamı salladım, kafam iyice karışmıştı.

Küçük Savaşçı: Hiçbir şey. Boş . .

Bugün pazar. Bugün izinli değil misin?

Küçük Savaşçı: Birkaç gündür buradayım. Gidip tüfeğimi temizlemem lazım.

Bana bir iyilik yapıp Ryan'ı benim için kontrol eder misin?

Küçük Savaşçı: Elbette.

Birkaç gün sonra Ryan'a rastladım. Ben üsteki küçük spor salonuna doğru yürürken o da brifing binasından çıkıyordu.

"Hey, Murph," diyor. Kenarları biraz sert görünüyor, ama dudaklarında bir gülümseme var. Benim yanıma geliyor ve birlikte yürüyoruz.

"Kendall. Mutlu mu görünüyorsun?" Hemen kaşlarını çatıyor. "Ya da değil." "Hayır, mutluyum. Sanırım." Yüzünde alaycı bir ifadeyle bana bakıyor. "I

Bazı günler nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Her yerdeyim." "Bu çok mantıklı."

Kaşları kalkıyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki . Baba olacaksın. Bu arada tebrikler."

Göğsü genişler. "Teşekkür ederim. Dur tahmin edeyim, Brooks Pazar öğleden sonra tombalaya giden yaşlı bir kadından daha çok dişlerini sıkıyor."

Gülüyorum. "Bahsetmiş olabilir."

Ryan yürürken başının arkasını ovuşturuyor. "Beklenmedik bir şeydi ama heyecanlanmaya başladım. Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Neye sahip olmak?"

"Bir aile. Keşke..." Yutkunur ve kederli bir iç çeker. "Jake her şeyi kaçırıyor."

Spor bulunduğu binanın dışında duruyorum. O da benimle birlikte durdu ve ben de uzanıp omzunu sıktım. "Biliyorum."

Özür dilerim."

"Kendimi mutlu bulduğum günler oluyor ve sonra kendime kızıyorum çünkü o gittiğinde nasıl mutlu olabilirim? Sanırım bu yüzden her yerdeyim."

"O senin mutlu olmanı isterdi Kendall," diyorum usulca. "Bunu ondan alma."

"Evet." Ryan başını sallar. "Biliyorum. O da senin için aynısını isterdi Murph."

Tatsız, tozlu yerleşkede bir elimi sallıyorum. "Bu benim mutluluğum."

"Tanrım." Yüzünü buruşturuyor ve sonra bana sırtıyor, yürümeye başlarken sırtımı sıvazlıyor. Kapıyı iterek açtığımda "Kendine bir hayat kurmalısın!" diye seslendi.

Beş dakikalık bir ısınma için koşu bandına doğru ilerlerken kendi kendime "Ordu benim hayatım," diye mırıldanıyorum ve nedense bu sözleri yüksek sesle söylemek kulağa biraz üzücü geliyor. Etrafımdaki herkes yoluna devam ediyor ve ben biraz geride kalıyormuşum gibi hissediyorum.

Hissettiklerimden sıyrılıp eğim düğmesine basıyorum. Makine yavaşça eğiliyor ve uyluk kaslarım yanmaya başlıyor. *Olmam gereken yer burası.*

BURADA ZAMAN YAVAŞ GEÇİYOR, günler haftalara, haftalar aylara kaplumbağa hızıyla dönüşüyor. Hastane vardiyaları, devriyeler, e-postalar ve mesajlarla dolduruyorum. Wood düzenli olarak kontrol ediyor, Erin de öyle. Ve Kyle'la neredeyse konuşabildiğim her gün konuşuyorum. Görev yerime bağlı olarak bazen iletişim odasını kullanmak zorunda kalıyorum. Bazen de telefonumu kullanıyorum. Son birkaç haftamı bir Afgan evi kiralayan bir müfrezeyle geçiriyorum. Yerel halkla vakit geçirmek ikinci görevimin en önemli özelliği. Buradaki tek kadın olarak mahremiyet bulmak zor; derme çatma duşlar için su ve erkekler uyanmadan önce erkenden alıyorum. E-postalarımı birkaç günde bir kontrol ediyorum. Çoğu genel güncellemeler, örneğin Bu öğleden sonra gelen kutumda bulduğum Wood'dan.

Murphy,

Size önümüzdeki hafta bakacağımız evlerin linklerini gönderdim. Beş tane var. Bir göz atın ve ne düşündüğünüzü bana bildirin. Ben hala

Erini satın almaya ikna etmek için sana ihtiyacım var!

Gitmem gerek, o yüzden uzun değil ama seni özledim. Sen burada olmaktan nefret ediyorum. Yalan söylemeyeceğim, ordu dışındaki hayata tekrar alışmak zor. Uyandığımda tüfeğime uzanıyorum ve orada değil. Beni yanlış anlama. Geri dönmek istemiyorum. Ama kendimi çıplak hissediyorum. Sanki kimliğim elimden alınmış gibi. Her günü olduğu gibi kabul etmeye çalışıyorum.

Orada işler nasıl gidiyor? Döndüğünde ziyarete gelecek misin? Ahşap

Buradaki internet hizmetini tanımlamak için boktan başka bir kelime yok. Bağlantıların yüklenmesi sonsuza kadar sürüyor. Tüm evleri kontrol ediyorum, ekran her donduğunda küfrediyorum. Çoğu oldukça köhne. Yeni mutfaklara, döşemelere ve iyi bir kat boyaya ihtiyaç duyan türden.

Ahşap,

Üçüncüsü hariç hepsi birbirinin aynısı. Ön tarafa küçük bir sundurma eklerseniz iyi bir su manzarası olur. Ayrıca, benden taraf tutmamı istemen hiç hoş değil! Sen kendi başınasın.

Burada her şey aynı. Değişen bir şey yok.

Beni sadece yeni evinizde çalışmaya yardım etmem için ziyaret etmek istiyorsunuz. Burada işim bitince WA'ya geleceğim, ama Kyle ve ben bir yolculuğa çıkıyoruz, bu yüzden ucuz işçiliğin gidiyor. Üzgünüm, üzgün değilim.

Jamie

Kyle'dan iyi haberler geldiğinde son haftamdaydım. Fin ve Ryan'ın bebeğini kucağına aldığı bir fotoğrafı e-posta ile göndermiş ve *"Ne kadar tatlı, değil mi?" diye yazmış.*

Bir çocuk. Koyu renk saçları ve geniş kahverengi gözleriyle Ryan'a benziyor ama benim dikkatimi çeken onu tutan adam. Kyle yüzünde saf bir hayranlık ifadesiyle battaniyeye sarılmış küçük burritoya bakıyor ve yapbozun parçaları yerine oturuyor. Onun istediği Finlay değil. Bebek. Onların sahip olduğu şeyi istiyor. Farkına varmalıydım.

Kalbim biraz sıkışıyor. Kucağında bir bebekle iyi görünüyor. Kocaman elleri kıymetli bebeği sımsıkı tutuyor, onu göğsüne bastırıyor.

Kendime engel olamayarak hızlıca bir yanıt yazıp gönder tuşuna basıyorum. *Kimin daha şirin olduğundan emin değilim.*

Bilgisayarının başında olmalı çünkü bir dakika sonra cevap veriyor. *Dikkatli ol. Az önce güzel bir şey söyledin. Ve kesinlikle sevimli olduğumu düşünüyorsun. Biliyordum.*

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. *Beni nadir bir anda yakaladın. Onun adı ne?*

Jacob, diye cevaplıyor.

İçimde tanıdık bir sızı yükseliyor. *Jake buna bayılırdı.*

Yanıtının yüklenmesi uzun zaman alıyor. *Gerçekten severdi.* Başka bir cevap yazıyorum. *Fin ve Ryan nasıl?*

Gerçekten iyi gidiyorlar. Sen ?

Yalnızım. Kyle'ı özledim. Wood'u özledim. Ve Erin'i. Benim küçük ailemi. Hepsini o kadar çok özlüyorum ki, geceleri yatağa girdiğimde kendimi boşlukta hissediyorum.

Her şey yolunda. Burada üç günüm kaldı, sonra üsse dönüp eve gitmek için hazırlanacağım. Yolculuğumuzun planlaması nasıl gidiyor?

Her şey hazır.

Dört gözle bekliyorum. Evdeyken burada olmayı istiyordum. Şimdi buradayım ve evimde olmak istiyorum. Townsville'de değil, evimde. Sürekli bir parçalanmışlık hissi var, hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, ama belki yolculuğumuz bunu çözmeme yardımcı olur. *O zaman yakında görüşürüz.*

Yanıtı kısa ama karnımda garip bir çarpıntı yaratıyor. *Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Jamie.*

Ertesi sabah şafak sökmeden kalkıyorum, Çavuş Marsh bana doğru gelirken kadrana adım atıyorum, takım elbiseli ve bugünün son görevini bitirmeye hazır. Güneş henüz ufka ulaşmadı ama çok da uzakta değil. Soluk mavi ve altın rengi gökyüzünü renklendirmeye başladı. "Gitmeye hazır mısın?"

Çantamı omuzlarıma alıyorum. Ağırlığı beni yere bastırıyor. Yüz ifademden mücadeleyi uzak tutmaya dikkat ediyorum. Özel muamele görmek istemiyorum. Hâlâ bize kızan çok sayıda erkek asker var ama ekibim beni kabul ediyor. "Her şey yolunda."

Konvoyumuz bir saat sonra Kandahar'a varıyor. Şehir ülkenin ikinci büyük şehri, nüfusu beş yüz binin biraz üzerinde. Şehrin dış mahallelerinde son zamanlarda bombalı saldırılar oldu.

Dışarı çıkıp yürürken tüfeğim hazır, gözlerim yaralı siviller için her köşeyi tarıyor. Bir saat bir diğerine dönerken onu tutmaktan kollarım ağrıyor. Çevresel görüşümde koşan bir figür görüyorum ve başımı çeviriyorum. Bu bir çocuktü. Genç bir çocuk. Onda tanıdık bir şeyler var. Nabzım bir çentik daha atıyor. Kıyafetleri yıpranmış, kirli ve üzerine kan sıçramış.

"Arash?" Seslendim.

Connor dönüyor ve elini göğsüme vuruyor. "Kapa çeneni, Murphy."

Kahretsin. Etrafından dolanıyorum ve alçaktan ilerlemeye başlıyorum.

"Arash?"

"Onbaşı Murphy! Kaldır kışını da buraya gel," diye homurdanıyor Connor, ben çocuğun olduğu yöne doğru ilerlerken.

"Bana bir dakika ver," diye sesleniyorum, ilerliyorum, adımlarını hızlandırırken gözlerim küçük çocukta, arkasından tozlar savruluyor.

"Lanet olsun," diye bağırdığını duyuyorum Connor'ın ama durmuyorum.

"Arash!" Tekrar sesleniyorum, koşmaya başlıyorum, onu .

Yaklaşıyorum, arkamdan yakalandığımda açık bir ara sokaktan geçiyorum.

"Hey!" Başlarında sarıkları, ellerinde silahlarıyla bir grup yerel Taliban. Elllerinde Amerikan M9 Beretta'lar var. Tüfeğimin dipçliğini en yakındakinin suratına çarpıyorum ve bir diğeri tüfeği elimden kapıyor.

Bir el ağzımı kapatıyor ve iki sert adam tarafından geriye doğru sürükleniyorum. Her birinin bir kolu var, parmakları çürütecek kadar sert giriyor. *Orospu çocuğu.* Çocuk bir yemdi. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?* Ekibim haklıydı. Arash'ı aramak kafamda çok fazla yer kapladı ve beni dikkatsiz bıraktı.

Tutuşlarını kaldıraç olarak kullanıp yukarı kalkıyorum ve sağıma doğru tekme atıyorum. Taliban askeri dizlerinin üzerine çöküyor, eli gevşiyor. Dönüp sertçe savuruyorum ve yumruğum ikinci saldırganımın yüzüne çarpıyor. Kandahar'ın yerel dili olan Peştuca küfrederek bırakıyor.

Topuzum üçüncü bir asker tarafından arkamdan yakalandığında sokağın girişine doğru koşmaya başlıyorum. Ani acıyla gözyaşlarım serbest kaldı. Geriye doğru o kadar sert çekiliyorum ki kışımın üzerine düşüyorum. Adamla boğuşuyorum ama beni o kadar hızlı çekiyor ki ayaklarım tutunamıyor. Tokalar düşüyor ve saçlarım aşağı dökülüyor. Bir avuç daha kapıyor, iki eliyle beni çekerek yerde sürüklüyor.

"Bırak beni, seni lanet olası pislik!" Bağıryorum, dönüyorum, arkama uzanıyorum ve ellerini pençeliyorum.

Ara sokaktan ateş açıldı. Bu Connor. Ekibimin geri kalanı onun arkasında, aptallığıma lanet okuyor olacaktı. Kurşunlar yağıyor ve bir asker kan fışkırırken dans ederek sarsılıyor. Yere düştü. Ölmüştü.

"Murphy!" Connor bağıryor.

Kaldırıldım ve kirli, eski bir kamyonetin kasasına atıldım. Arkamdan iki asker atlıyor, araç vahşi bir yalpalamayla hızlanırken ateş ederek karşılık veriyorlar. Bir tekme atıyorum ve içlerinden birini kamyonetten dışarı fırlatıyorum. Toprağa düşüyor, bir dakika sersemledikten sonra kalkıp peşimizden koşuyor. Diğer asker geri sıçrayıp tam üstüme düşerken kollarımı arkadan tutuyor. Dizlerini karnıma vuruyor ve ben homurdanıyorum. Hızlanırken İngilizce "Bunu ödeyeceksin, seni küçük sürtük" diye homurdanıyor.

Yumruğu bir *çatırtıyla* kafama çarptı. Acı patlıyor, görüşüm bulanıklaşırken yıldızlar patlıyor, kan gözüme doluyor. Metalik koku yoğun ve iğrenç, çatırdayan metal ve kırılan cam anılarını geri getiriyor. Tekrar üzerime gelip çeneme yumruk atmadan önce zar zor bir nefes daha alıyorum. Tekrar ve tekrar vuruyor. Bir kaburgam kırılıyor ve acı içinde hırıldayarak başımı yana eğiyorum.

Yutkunuyorum, nefesim kesiliyor. Bu şekilde dışarı çıkmayacağım. *Çıkmayacağım.*

Dizim yukarı kalkıyor ve onu kasıklarından yakalıyor. Tıslayarak geri çekiliyor ve ben de bu dikkat dağınıklığını yüzüne tekme atmak için kullanıyorum. Kafası yana doğru savruldu ve hırlayarak tekrar üzerime atladı.

"Orospu!" diye bağıryor ve kısa, keskin bir bıçak açıyor. Omzuma sapladı.

Ateş patlıyor ve ben haykırıyorum. Onu çekip kurtarıyor ve tekrar saplıyor. Ve tekrar. Çığlık atıp başımı kaldırıyorum ve omzunu ısırıp gömleğini deliyorum. Kan ağzıma doluyor, keskin ve iğrenç. Karnım kabarıyor ama bırakmıyorum.

arkamdaki asker tarafından geriye doğru çekiliyor, yumruğu kafa derimdeki saçları koparıyor. Şakağıma bir silah dayıyor ve ben hemen hareketsiz kalıyorum, tek ses ağır nefes alışım ve kamyonun sarsıcı motoru. Metal soğuk ve sert bir şekilde tenime değişiyor. "Kımıldarsan ölürsün."

Üstümdeki asker zırhımın bağlantılarını kesip koparıyor ve onu hareket halindeki kamyonun yan tarafına fırlatıyor. Sonra gömleğime yöneliyor, düğmelerini çekiştiriyor ve altındaki tişörtü yırtıyor. Hava açıkta kalan göğsüme çarpıyor, kan boynuma ve beyaz spor sutyenimin üzerine birikiyor.

Nefesim kesiliyor, panik baş gösteriyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kan ve safra ile öğürüyorum. Boştaki eliyle göğüslerimi kavıyor, kumaşın altından kayıyor ve mide bulandırıcı bir sırtışıyla yumuşak eti çimdikliyor.

Bunu atlatabilirim, diyorum kendime. Ama arkama yaslanıp bunu kabullenmeyeceğim. Üstümdeki asker aceleyle kemerimi tırmalarken derin nefesler alarak gözlerimi açıyorum. Açıyor ve pantolonumun fermuarını açıyor, bana bakarken hırlıyor. Gözleri karanlıktı. Kızgın. Bunu eğlenmek için yapmıyor.

Bu zevk değil. Bu bir alçalma. Bir ders. Onları aşağı çekiyor, iç çamaşırım ortaya çıkarken elindeki bıçak karnıma ve kalçalarımaya saplanıyor.

Kendini pantolonundan kurtarıırken kamyonet eski bir Qala'nın arkasında sarsılarak durdu. doğru eğilirken sakın kalmak için kendimi zorluyorum, iç çamaşırımaya yana doğru çekerken silah hala alınmaya dayalı.

Gözlerinin içine sertçe bakarken burun deliklerim alevleniyor. "Cehenneme git, seni çirkin orospu çocuğu."

Sahip olduğum tüm gücü kullanarak bacaklarımla yukarı doğru yumruk atıyorum. Üstümdeki asker öne doğru savrulurken arkamdakine çarpıyor. Dizi burnuma çarpıyor ve yüzümden aşağı kan fışkırıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde çırpınırken bacaklarım ve kollarım birbirine dolanıyor, görebilmek için yüzümdeki kanı siliyorum.

Beni yere yatan askerın silahı hâlâ elinde. Elime aldım ama bırakmadı. Kolunu kamyonun yan tarafına çarpıyorum, bir, iki kez. Silah yatağın zeminine düştü ve ben de kan gölünün içinde kayarak onu kaptım.

Dönüp yakın mesafeden ateş ederken içimden bir hırıltı yükseliyor. İlk asker yere düştü. Ve ikincisi. Şoför çoktan kamyonundan inmiş, silahını çıkarmış ve kaputun ön tarafına doğru koşmaya başlamıştı.

Ön cama doğru bir el ateş ediyor. Kurşun arka camdan içeri girdi. Camlar yüzüme ve göğsüme sıçrarken çoktan eğilmeye başlamıştım.

Hızla ayağa kalkıp ateşe karşılık veriyorum. İlk kurşun onu vurdu ve sendeledi. Nişanımı ayarladım. İkincisi kafasına isabet ediyor, yere düşerken kan ve kemik parçalanıyor.

"Murphy!" Bağırış uzun ve gürültülü. Döndüm. Connor'dı. Doğruca bana doğru koşuyor, yüzünde dehşet ifadesi var.

Kamyonun kasasında tökezliyorum, silah parmaklarımdan düşüyor. Gözlerime dolan kanı elimin tersiyle silerek göz kırpiyorum.

Kendimi toparlamam lazım.

İhtiyacım var..

Ekibin geri kalanından önce bana ulaşıyor ve bir olimpiyat atlayıcısı gibi kamyonun üzerine sıçırıyor. "Tanrım." Sesi titriyor, gözleri omzumdaki bıçak yaralarından etimdeki kanlı çentiklere ve açıkta kalan iç çamaşırlarıma kadar üzerimde geziniyor. "Murphy."

"Ben iyiyim. Sadece ..." Pantolonumu kavrayıp kalçamın yarısına kadar sarktığı yerden yukarı çekiyorum. Parmaklarım fermuarın üzerinde kayıyor. "Bana yardım et," diye inliyorum. "Görmelerini istemiyorum. İstemiyorum..."

"Tuttum seni." Connor yaklaşıyor ve fermuarı hızla yukarı kaydırarak düğmemi ve kemerimi bağlıyor. "İyisin," diyor güven verici bir ses tonuyla.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, o beni düzelterek omzumdaki yaraları kapatırken gömleğimi sıkıca kavriyorum. Yapabileceğim başka bir şey yok. Düğmeler gitmiş. "Kimseye söyleme Connor."

Durakladı, bana baktı. "Görecekler."

Yutkunuyorum. "Ne kadar kötü olduğunu değil."

"Sana tecavüz ettiler mi?"

"Hayır." Kahretsin. Yutkunuyorum, her şeyi içime atıyorum. "Hayır," diyorum daha sert bir tonda.

"Murphy?" Connor'ın etrafına bakıyorum. Çavuş Marsh ve ekibin geri kalanı, nefes nefese, koşudan yavaşlayarak bize ulaşıyorlar. Ekip yayılıyor, bölgeyi tarıyor, yere düşmüş askeri ve arkamda üst üste yığılmış iki askeri kontrol ediyor.

"Ben iyiyim efendim. Küçük bir itiş kakış." Connor kamyonun arkasından inmeme yardım etmeye çalışıyor, ben de onu itiyorum, kendim inerken alnımda terler birikiyor.

Marsh beni içeri aldı. "Tıbbi yardım çağırıyorum."

"Hayır! Ben iyiyim. Sadece beni kampa geri götür. Kendimi ."

"Gömleğiniz kan içinde, Onbaşı Murphy."

"Hepsi benim değil." İfadesi ikna edici değil, ama bir Hawk'a geri dönmeyeceğim. Erkek olsaydım başıma gelmeyecek bir şey için takımımı terk etmeyeceğim. Oyun oynayan tek kadın asker yaralandığı anda kuyruğunu kıstırıp üsse geri mi kaçıyor? Böyle bir şey . "Olmuyor Çavuş," diye yinelıyorum, kendimi onun gözlerine bakmaya zorlayarak. "Sadece birkaç yumruk ve yırtık bir gömlek. daha kötü görünüyor. Sadece yüzüm için biraz buza ihtiyacım var."

Kampa dönüş konvoyunda kamyonunda oturmak rahatlatıcı bir şey. Connor arkada benimle oturuyor ve omzum için gazlı bez uzatıyor. Kaydım

Gömleğimin içine sokup sertçe bastırınca midem bulandı.

Marsh döndüğümüzde temizlenmemi emretti. "Connor, git ona yardım et."

Odama girdiğimde gömleğimi omzuma atıp çantamdaki küçük kozmetik aynasında yaralarımı inceliyorum. Küçük ve sığlar. En büyük endişe enfeksiyon. "Bana ilk yardım getir." Connor çantamdan çıkarıp bana uzatıyor. "Bana ıslak bir bez getirebilir misin?"

Odamdan çıktı ve ben de acıdan sersemlemiş bir halde yırtık gömleğimi çıkardım. Karnımdaki, kalçamdaki ve uyluğumdaki kesiklerin biraz antiseptik ve kelebek banttan başka bir şeye ihtiyacı yok. Hızla üzerime bir havlu sarıyorum ve yatağa oturup ihtiyacım olan her şeyi çıkarıyorum.

Connor dönüyor, kapıyı arkasından kapatıyor. Yanıma gelip önümde çömeliyor, elinde nemli bir bez var. "Ne yapabilirim?"

Alt çenem titriyor. "Bana karşı yumuşak olma Connor." Başını salladı. "Tamam."

"Omzuma dikiş atmanı istiyorum."

Connor'ın gözleri bir parça büyür. "Sen deli misin?"

"Deli gibi mi görünüyorum?"

"Belki biraz. Murphy, bunu daha önce hiç yapmadım."

"Çok kolay." Ağzımdaki kalın safrayı yutuyorum. "Sana yol göstereceğim o."

Ona yaranın temizlenmesi, anestezi enjeksiyonu ve Her dikişte, iğneyi derimden geçirmesini izliyorum. Düzgün değil ama tam bir karmaşa da değil. Muhtemelen kendim de yapabiliirdim ama tek başıma ve lanet dağlarda Rambo değilim.

Duş alabilmem için onları su geçirmez gazlı bezle kapatarak bitiriyor, doğrulurken nefesi biraz titriyor. "Bir içkiye ihtiyacım var."

İçimden bir kahkaha patlıyor, sesi biraz histerik. "Şu anda bir kadeh viski için neler vermezdim."

"Ya da bir şişe," diye mırıldanıyor ben ayağa kalkarken, bir baş dönmesi dalgasıyla savaşıyorum. Ağlamak ister gibi bana bakıyor. "Berbat durumdasın Murphy."

Avucunu yüzümün yan tarafına sürüyor ve irkiliyorum. Dokunuşu nazik ve uyandırdığı acı karşısında gözyaşlarımı tutamıyorum. Şu anda tırnaklarımla tutunmaya çalışıyorum. "Çürükler solar."

"Sadece dışarıdakiler."

Titreyen çenemi kaldırıyorum. "Artık gidebilirsin Connor." Tereddüt ediyor.

"Ben iyiyim."

Başını sallar. "İyi değilsin."

Yutkunuyorum. "Belki değilim ama olacağım. Tamam mı?"

Connor derin bir nefes veriyor, dönüp gitmeden önce gözleri benimkileri arıyor ve kapıyı arkasından sessizce kapatıyor.

Kamp sonraki iki gün boyunca durgun geçti. Vücudumun her yeri ağrıyor. Yüzüm balon gibi şişiyor, burnuma aldığım darbe yüzünden iki gözüm de neredeyse kapanıyor. Kırık kaburgalarım bantlandı ve vücudum derin, koyu morluklarla benek benek oldu. Giyinmek bile acı veriyor ve Connor her sabah odama gizlice girip saçlarımı örüyor ve ben kendim yapmaya kalkışmadan benim için tutturuyor. "Benim iki küçük kız kardeşim var," diyor bana neşeli bir ses tonuyla. "O kadar çok pratiğim var ki, istersen saçına Fransız burgusu bile yapabilirim. Ama bunu ekipten birine söylersen, seni uyurken dışarı çıkarırım."

Bana biraz fazla uzun bakan her askere yüzlerinde acıma ifadesiyle bakarken buluyorum kendimi. Çoğu saygı gösteriyor ama birkaçının yüzünde sinirli bir ifade var. Burada kadınlara ne olduğu konusunda uyarılmıştık. Daha dikkatli olmamız gerektiği konusunda. İlk görevimden önce Kuveyt'te aldığımız kısa eğitimde kadınlara saldırıyla ilgili bir ders de vardı. Olur böyle şeyler. Ama her yerde olur, değil mi? Bunun için eğitildim. Bununla başa çıktım. Onların omuzlarında ağlamıyorum. Bu yeterli değil mi?

Konvoyumuz Bagram Hava Üssü'ne döndüğünde yorgun düşmüştüm. Acil tıbbi izne çıkarıldım ve bir brifingden sonra komutanım olayın rapor edilecek kadar önemli olmadığını söyledi. Dosyamı masasına koydu. "İki gün içinde eve gidiyorsun."

"Efendim, doğrudan Perth'e uçmak için izin aldım."

Önce Townsville'e uçmak zorunda kalmayacağım.

Başını sallıyor. "Yolun açık olsun, Onbaşı Murphy. ."

Kolumu kaldırıp keskin bir selam verdiğimde kaburgalarım çığlık atıyor. Ranzama dönüp toplanmaya başladım ve telefonumu şarja taktım. Ben yokken şarjı bitmiş.

Yatağıma uzandığımda, Erin ve Wood'dan gelen bir mesaj seliyle karşılaşıyorum. Çoğu ne yaptıklarına dair basit güncellemeler çünkü benim merkezden uzaklaştığımı biliyorlar. Benimki hiç de öyle normal hayat hakkında okumak zor, yine de üstesinden geliyorum. Birkaç tane de

Kyle'dan da mesajlar geliyor ama onunki farklı. Biraz daha kişiseller.

Üçüne de üsse döndüğümü bildiren cevaplar gönderiyorum. Sadece Kyle için bir tane daha ekliyorum ve ona uçuş bilgilerimin linkini gönderiyorum.

Küçük Savaşçı: Uçuş bilgilerim değişti. Beni havaalanından misin?

Cevabı bir saat sonra geldi.

İki gün erken mi geliyorsun?

Küçük Savaşçı: Doğrudan , Townsville'e aktarma yapmayacağım. Ama yolculuğumuz için eşyalarım yanımda olmayacak.

Gitmeden önce ihtiyacın olan şeyleri buradan alabiliriz. Her şey yolunda mı? Kamp nasıldı?

Küçük Savaşçı: Kamp iyiydi.

Jamie?

Küçük Savaşçı: Öyle

mi? **Ayı:** Seni özledim.

Gözlerim doluyor ve yüzüm buruşuyor, tüm vücudum acıyla doluyor. Yatağımda bir top gibi kıvrılıyorum, hıçkırıklarımı tutarken titriyorum. Dayanmam gerekiyor. Sadece biraz daha.

Küçük Savaşçı: Ben de seni özledim.

Cevap vermesi zaman alıyor, kabarcıklı noktalar en az iki dakika boyunca bir görünüp bir kayboluyor.

Çabuk eve git, tamam mı?

Gözlerimi kapatıyorum, telefonu göğsüme bastırıyorum ve uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

F *günlerimiz*

sonra...

Uçaktan inip dar rampayı çıkarken bacaklarım kullanmadığım için ağrıyor. Seyahat etmekten yorulmuştum ama uçuş görevlileri uçağa bindiğimde hırpalanmış yüzüme ve askeri üniformama bir bakış attılar ve beni business class'a aldılar. Bana getirdikleri bir parmak viskinin ya da rahat ve sessiz ortamın tadını bile çıkaramadım çünkü kalkıştan önce yere yığıldım ve tüm uçuş boyunca uyudum.

Varış kapısından içeri adımımı atarken sivillerin sürekli bakışlarına maruz kalıyorum, gözlerim Kyle'ı arıyor. İnsan kalabalığını taramak için zaman ayırıyorum ama o burada değil. Hayal kırıklığımı yutkunup çenemi dik tutarak çantamı alıyorum ve havaalanını boydan boya yürüyüp gelen yolcu girişinden çıkıyorum.

Kapılar vınlayarak açılıyor ve o zaman onu görüyorum, gözlerim gelip geçen insan kalabalığının içinde onu seçiyor. Kapılara, bana doğru koşuyor, yavaş hareket eden yolcuların etrafından dolanırken yüzünde tedirgin bir ifade var.

Onu içime çekerken kalbim gırtlığıma kadar tırmanıyor, her parçası harika bir şekilde tanıdık geliyor. Beyaz pamuklu tişört, koyu renk kot pantolon ve botlardan oluşan sivil kıyafetlerini giymiş. Her zaman hatırladığımdan daha büyüktü. Hayattan çok daha büyük. Gözleri giden yolcuların arasında beni arıyor, gözlerindeki ela batan güneşin turuncu ışıltısıyla aydınlanıyor. Çizgileri

Çenesi hafta sonu boş vakit geçirdiği için sakallı ve saçlarının kesilmesi gerekiyor. Uçlarında hafif bir kıvrılma var, açık havada geçirdiği zamanın altın rengi.

Çenem titriyor ve dudaklarımı birbirine çarparak ona doğru ilerliyorum. Beni gördüğü an anlıyorum. Durana kadar adımları titriyor. "Jamie?"

Bir hıçkırığı yutuyorum. "Kyle."

Gözleri üzerimde gezinirken insanlar etrafına üşüşüyor. "Ne..." Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade beliriyor. Hareket etmeye devam ediyorum, onun yanına ulaştığımda çılgınca göz kırpyorum.

Yüzüme dokunuyor, parmakları benekli alnımda ve yanağımda nazikçe geziniyor. Yüzümdeki ve boynumdaki morluklar hâlâ mor ve yeşil renklerden oluşuyor. Şişliklerin inmesi günler aldı. "Ne oldu sana böyle?" Sesi nefes nefese geliyor, kelimeleri sanki konuşmak için mücadele ediyormuş gibi kesik kesik.

Dudaklarımdan duygu yüklü bir huff çıkıyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

O sırada Kyle beni tutuyor, kolları belime dolanıyor ve beni kaldırıyor. Gömleğine tutunurken bacaklarım yerden sarkıyor, içimde kabaran rahatlama o kadar büyük ve parlak ki görebilmem bir mucize. Kalabalığın içinde tanıdık yüzünü görene ve kollarının beni sardığını hissedene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Kyle başını boynuma gömüyor, sanki kokumu özlemiş gibi beni içine çekiyor. Geri çekilip gitmeme izin veriyor, beni yavaşça ayağa kaldırıyor ve yüz ifadesi sertleşiyor. "Bunu kim yaptı, Jamie?"

"Önemli bir şey değildi," diye cevap veriyorum, saldırıyı küçümsemek istiyorum. Şu anda bunu tekrar hatırlayamam. Yapamam işte. Kyle için bile. "Sadece küçük bir itiş kakış."

"Kim?"

İnsanlar etrafımızda dolaşırken bize bakıyorlar. "Bunu başka bir yerde yapabilir miyiz?" Kyle'ın burun delikleri alevlendi. Çantamı kaptığı gibi omzuna ve elimi tutuyor. Güzel siyah Mustang'e ulaşana kadar otoparkta dolambaçlı yollardan ilerliyoruz. Ryan'ın arabası. Elimini bırakıp kilidini açıyor ve çantamı bir buğday çuvalıymış gibi arka koltuğa fırlatıyor. Kapıyı çarparak kapatıyor ve dönüyor.

Yolcu kapısını açmaya gidiyorum, elini kapıya vurarak beni durduruyor. Kaşlarım gerildi. Dönüyorum ve avuçlarını arabaya vurarak beni içeri hapsediyor. "Kyle."

"Bunu başka bir yerde yapmak istiyordun." Çenesini çoğunlukla sessiz olan park alanına doğru salladı. "Burası başka bir yer."

Başımı sallıyorum, soğukkanlılığımı lanet olası dişlerimle koruyarak. "Sonra görüşürüz."

Kyle yaklaşıyor, burnu neredeyse benimkine değiyor. "Bunu kim yaptı?"

Hayal kırıklığı boğazımda fokurduyor. Yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

"Kyle, lütfen." "Söyle bana!" diye kükrüyor, yumruğunu Ryan'ın arabasının kaputuna indiriyor.

Arkamda. Gücü muazzam. Mustang'e zarar verdiğinden hiç şüphem yok. Ryan kendini kaybedecek, ama Kyle yaklaşan ölümünden habersiz görünüyor. Öfkesi o kadar elle tutulur ki vücudumda titreşiyor ve beni titretiyor. "Kahretsin, Jamie. Kim?"

"Taliban." Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Beni Kandahar'da yakaladılar."

Kıpırdamadan duruyor, tek hareketi göğsünün hızla inip kalkması. "Seni yakaladılar mı?" Bakışları boynumdan aşağıya, gömleğimin içindeki morluklara doğru inerken yüzü soluyor. "İsa. Onlar mı..." Titreyerek nefes alıyor, alt çenesi titriyor. Sesi sanki kelimeleri söylemek ona acı veriyormuş gibi alçalıyor. "Sana dokundular mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Yani denediler ama hayır."

Kyle ellerini yumruk yaparak geri çekiliyor. Aynı anda hem kızgın hem de yıkılmış görünüyor. "Neden bana söylemedin?"

"Sana şimdi söylüyorum."

"Siktir," mırıldanıyor. İkinci kez kükrüyor. "Siktir!"

Omuzlarını tutuyorum, vahşi bir canavarı yatıştırır gibi avuçlarımla ovuyorum. Kyle'ı hiç böyle görmemiştim. Bu kadar kızgın. Öfkesi kontrolsüz. Ryan'ın arabasını alıp otoparkın öbür ucuna fırlatmaya hazır görünüyor. "Ben iyiyim. Olduğundan çok daha kötü görünüyor." Bu bir yalan, çünkü şu anda acı içindeyim. Bir ağrı kesiciye, bir şişe suya ve yatağa ihtiyacım var.

"Bu nasıl oldu?" Dönüyor ve iki, üç, dört adım uzaklaşıyor, dönmeden önce parmaklarını saçlarında gezdiriyor, gözleriyle beni kısıtıyor. "Lanet olası takımın neredeydi?"

"Bu onların hatası değildi." Zihnim çocuğa dönüyor. Kirli tuniği, koyu kıvrıcık saçları, yumuşak yanakları. Gözlerim doluyor. Başımı onun sert bakışlarından çeviriyorum. "Arash'ı gördüğümü sandım. Daha iyi bakmam gerekiyordu. Dikkat etmeliydim."

"Kesinlikle dikkat etmeliydin."

Onun azarlamasıyla kaşlarım birbirine çarptı. "Siktir git, Kyle. Ben kaçtım."

Geri dönüyor, ela gözleri öfkeyle kararmış. "Peki bunu nasıl yaptın?"

"Onları ben öldürdüm," diyorum taştan oyulmuş bir sesle, görüntüleri kafamdan siliyorum. Kendimi kurtarmak için harekete geçtim ve öldükleri için mutluyum, ama bu kadar çok can almanın dehşeti ruhumda kurşun gibi bir ağırlık oluşturuyor. "Hepsini ben öldürdüm."

Kyle gelip önümde duruyor ve elini yüzüne götürüyor. Başımı yukarı doğru eğip gözleriyle buluşuyorum. "Tanrım, Jamie. *Tanrım.*" Yüzümü avuçlarının arasına alıyor, dokunuşu çürüklerime o kadar dikkat ediyor ki parmakları tenimde titriyor. Onun gücü, sıcaklığı ve tanıdık kokusuyla çevriliyim. Nefes alamıyor gibiyim. "İyi iş çıkardın" diyor, sesi boğuk. "Ama keşke hepsini öldüren ben olsaydım. Gözümü kırpmadan yapardım. Sırf sana el kaldırdıkları için. Lanet olası piçler." Bir an duraksıyor, her nefes alışında göğsü benimkine değişiyor ve gözleri yüzümü arıyor.

"Ne?"

"Gitmesine izin vermelisin."

"Kimi bırakayım?"

"Arash. Bırak gitsin. Jake. Babanı. Seni yok etmeden önce hepsini bırak."

Midem korkunç, mide bulandırıcı bir hisle bulanıyor.

"Yapamam." "Yapabilirsin."

Çenem titremeye başlıyor ve tek kelime titrek çıkıyor. "Nasıl?"

"Daha önce de söylediğim gibi..." alnını alnıma bastırıyor, parmakları yüzümde nazıkçe "...hayatlarımızı bildiğimiz en iyi şekilde yaşamalıyız, bizim için istediklerinin bu olduğunu bilerek. Bana güvendiğini söylemiştin. Güveniyor musun?"

Başımı sallıyorum, alnım onunkine sürtünüyor. ". "

"Güzel. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum." Bana sarılıyor ve ben de günlerdir ilk kez gerçek bir nefes alarak onun yanlarına tutunuyorum. "Bunu birlikte çözebiliriz."

Masadan kalkıp yemek tabağımı topluyorum. Kyle'inkine uzanıp benimkinin üstüne koyuyorum.

Erin ve Wood'un dairesindeyiz. Evin yarısı kutulanmış, taşınma günü için hazır. Diğer yarısı ise karmakarışık çünkü yıllar boyunca bir ıvır zıvır biriktirmiş. Hepsinin ortasında çift kişilik bir havalı yatak duruyor çünkü Kyle'la yolculuğa çıkmadan önce iki gece burada kalacağım.

Erin pes etti ve Wood'un yapacağı ilk şeyin ona söylediğim gibi ön verandayı inşa etmek olacağı sözünü vererek önerdiğim evi satın aldılar.

Şu anda Wood'un intikamını bekliyorum, birlikte olmalarından hoşlandığım sonucuna vardım. Sadece çamur içindeki iki mutlu domuz gibi oldukları için değil, eğlence değeri iki kat arttığı için. Bu gece hariç. Bu gece boktan bir sandviç kadar eğlenceli.

Erin masadan kalkıyor. "Otur," diyor ve elimdeki tabaklara uzanıyor. "Ben onları getireyim."

"Birkaç tabakla başa çıkabilirim, Tennyson."

Onları tutuyor ve çekiyor. "Eminim yapabilirsin, ama sen bir misafirsin, *Murphy*."

Onları kendime doğru çekiyorum ve masanın karşısında birbirimize bakıyoruz. "Ne zamandan beri bunu önemsiyorsun? Geçen sefer burada kaldığımda bana iğrenç buzdolabını temizletmiştin!"

Geri çekildi ve ben irkildim. "Akşamdı kalmaydım ve içinden korkunç bir koku geliyordu!"

Kyle yarı ayağa kalkıyor, kaşlarını çatarak arkadaşına bakıyor. "Erin, dikkatli ol." Bana döndü. "Jamie, tabakları bana ver."

"Onlar sadece lanet olası tabaklar!" Bağırıyorum.

"Ben de onları mutfağa götürüyorum!" Erin bağırıyor.

Wood'un sakın sesi masada yankılanıyor. "Erin, otur ve tabakları almasına izin ver."

"Otur Colin!" diye bağırıyor alaycı bir ses tonuyla, başını çevirip ona bakıyor. "Otur lan yerine!"

". " Wood, Kyle'a bakıyor. "Ben ." Kyle başıyla onaylıyor. "Oturuyor."

Tabakları koparıyorum ve onları Erin'in yakalayan parmaklarından uzaklaştırmak istiyorum, gerçekten yapıyorum, ama ellerimden uçuyorlar. Odanın bir ucundan diğerine uçup mutfak tezgahına çarpmalarını ve yere düşüp parçalanmalarını izliyoruz.

Beyaz porselen parçaları ve yarısı yenmiş lazanyadan oluşan dağınık bir yığın. "Siktir," diye mırıldandım.

Dağınıklığa doğru ilerliyorum ve Erin koşarak geçiyor. " yok. değil. Ben temizlerim. Colin? Faraşı al."

"Emin misin?" diye sesleniyor arkamızdan, büyük olasılıkla kendi ölüm fermanını imzalayarak, "çünkü sandalyemde oturuyor olmamak istemezdim."

Bakışlarının onu oracıkta yakmamasına şaşırdım. Çabucak ayağa kalkıyor. "Paketlendi."

"Kahretsin, Colin!"

"Ben bulurum. Bulacağım," diyor yatıştırıcı bir tonda, avuç içleri teslim olmuş bir şekilde.

Çömelip elimdeki kırık parçaları toplamaya başladım. ". Sorun yok."

Kyle yanıma çömelmiş, daha küçük, daha sivri parçaları topluyor.

"Hepiniz durur musunuz!" Erin çığlık atıyor.

"Tanrı aşkına!" Ayağa kalkıyorum, kaburgalarım ani hareketi protesto etmek için çığlık atıyor.

Kyle ayağa kalkıyor, iri eli omzuma düşüyor. "Jamie."

"*Sen* dur! Kyle'ı görmezden gelerek Erin'e bağıryorum.

"Yapamam." Aniden gözyaşlarına boğuldu. ". Bunu daha fazla yapamam. Colin?"

Adam çoktan ona doğru yürüyor, kadın hıçkırıklara boğulurken onu kollarıyla sarıyor.

"Neyi?" Sanki bu konuşmanın -ya da tartışmanın- hayati bir parçasını kaçırmışım gibi hissederek soruyorum.

"Her şey yolundaymış gibi davran!" diye bağıryor. "Savaşa gitmeye devam ediyorsun ve bunun geri kalanımızı nasıl etkilediğini umursamıyorsun bile. Her şeyi içine atıyorsun, her şeyin yolunda ve eve dönmek için sabırsızlandığına dair boktan e-postalar gönderiyorsun ve vay be bugün burası çok tozlu," diye çıkışıyor, kollarını şişme bir tüp adam gibi sallıyor, "ve sonra eve öyle yara bere içinde geliyorsun ki yürüyebilmen bile mucize," diye bağıryor, sesi çığlık atana kadar gittikçe yükseliyor, "ve bizden her şey normalmiş ve her şey yolundaymış gibi davranmamızı bekliyorsun!" Bana doğru bir parmak sallıyor. "Flaş haber, Jamie Murphy. Her şey *yolunda değil!*"

Ellerim parçaların üzerinde sıkışıyor ve avuç içlerimi kestiklerini hissediyorum.

"Erin." Wood onu yüzüne çevirdi. "Git çantanı getir." Kız kaybolmuş gibi ona bakar. "Çantam mı?"

"Gel . Gidip biraz dondurma alalım."

Daireyi terk ediyorlar ve sessizlik çöküyor, tek ses buzdolabının . Kyle'a döndüm. Bana doğru uzanıyor ve ben geriye doğru çekiliyorum, nefesim kesik kesik hıçkırıklarla geliyor. "Hiç düşünmemiştim."

Başını eğiyor. "Neyi? İnsanlar seni gerçekten önemsiyor mu?"

"Evet." Kulağa aptalca ve bencilce geliyor ama bunu hiç düşünmedim.

Kyle bana sırtını dönüyor ve pisliğin üzerine düşüyor. "Git duş al, Jamie. Ben burayı temizlerim."

Dediğini yapıyorum çünkü bir akşam için yeterince kavga ettim. Acele etmiyorum, saçlarımı yıkıyorum ve acı vermesine rağmen bacaklarımı tıraş ediyorum ama işim bittiğinde kendimi daha iyi hissediyorum.

Giyinmek için Erin ve Wood'un odasını kullanıyorum, beyaz dantel sütyenimi ve uyumlu külotumu nemli tenimin üzerine çekiyorum, saçlarım sırtımdan aşağı damlıyor çünkü kurutacak enerjim yok. Vücuduma bir havlu sararak kapıdan dışarı bakıyorum.

Kyle karanlıkta kanepede oturuyor. Müzik yok. Televizyon yok. Erin ya da Wood yok. Sadece o ve bir şişe viski. "Kyle?"

Başını çeviriyor ve bana siluet halindeki profilinin yakışıklı hatlarını gösteriyor.

"Lütfen bana yardım eder misiniz?"

Koltuktan kalkıyor, bardağını parmaklarının arasından sarkıtarak ona doğru yürüyor. "Ne istiyorsunuz?"

"Dikişlerimin gerekiyor."

"Dikişler mi?"

"Omzum."

Gözleri gazlı beze düşüyor ve tek kelime etmiyor. Söylemesine de gerek yok. Öfke gözlerinde o kadar parlıyor ki neredeyse karanlık yatak odasını aydınlatacak. Bana viskisini uzatırken çenesi inanılmaz derecede gergindi. Bir elimle havlumu tutuyorum, diğer elimle viskiyi alıp dudaklarıma götürüyorum. Kocaman bir yudum yutuyorum ve ateş boğazımdan aşağıya doğru yanıyor.

Kyle başını çantamdan çıkardığım ilk yardım çantasını koyduğum yatağa doğru eğiyor. "Otur."

O ışığı açıp cımbız ve dikiş makasını çıkarırken ben yatağın kenarına çöküp bir lokma daha yutuyorum. O da

Sonra gazlı bez çıkar. Kyle derin bir nefes alıyor, dikilmiş yaralara bakarken burun delikleri açılıyor. Gözleri benimkilere kayıyor. "Bıçak yaraları mı?"

"Sadece üç."

"Oh sadece üç, ha?" Ses tonu alaycı. "*Sadece üç mü?*"

"Kyle."

Önümde çömeliyor, göz hizamıza geliyor. "Geri kalanını da göreyim."

Havluyu daha sıkı tutuyorum, alçakgönüllülükten değil, yaralarımın boyutunu gizleme ihtiyacından. Kyle kelimenin tam anlamıyla Ryan'ın arabasının tavanını çökertti ve bunu gözünü kırpmadan yaptı. Ryan bunu gördüğünde çılgına dönecek. Kyle'ın yatak odasında duvarı yumruklayıp Wood ve Erin'i de kızdırmasına ihtiyacım yok. "Buna gerek yok."

Gözlerini dikmiş bakıyor, kaşlarının çizgisi sert. "Erin yeterince açık söylemediyse Jamie, seni önemsiyoruz. *Ben* seni önemsiyorum. Bunu anlayabiliyor musun? Bana söylesen de söylemesen de fiziksel olarak iyi olduğundan emin olma ihtiyacımı anlayabiliyor musun?" Ellerini dizlerimin üzerine koyuyor ve konuşurken beni sıcaklığıyla dağlıyor. "Eğer herhangi birimiz yaralansaydık, sen de aynısını yapmaz mıydın?"

Tabii ki yapardım. Muhtemelen istediğimi elde edene kadar ortalığı birbirine katardım. Dişlerimi sıkarak havluyu çözdüm ve arkamdaki şiltenin üzerine bıraktım.

Gözleri göğsümdeki solmaya yüz tutmuş morluklara takılıyor ve sutyenimin kılıfının içinde kaybolan göğüslerimin kabarıklığına iniyor. Bakışları benekli kaburgalarım ve daha aşağıya, karnımdaki, kalçalarımındaki ve uyluklarımdaki kesiklerin üzerindeki kelebek bantlara düşüyor.

Kyle sanki yaralarımın daha fazla bakmak fiziksel olarak acı veriyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Jamie," diye fısıldıyor, sesi çatlıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben iyiyim."

Bir an duruyor, gözle görülür bir şekilde sakinleşmeye çalışıyor. Gözlerini açtığı anda, bana inanıp inanmadığına karar vermeye çalışır gibi yüzümü inceliyor. İnanıp inanmadığından emin değilim ama bakışları vücudumu kaplayan çok sayıda yapışkan şeride takılıyor. Nemli ve kenarları kıvrılmış. Çıkmaları gerekiyor. En yakın olana uzanıyor. "Bunların gitmesini mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum ve duvara doğru bakıyorum, o bitene kadar bant üstüne bant sıyrırken göğsüm ağlama ihtiyacıyla titriyor. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Olumsuz bir yanıt olarak başımı sallıyorum, dudaklarım birbirine yapışıyor.

"Tamam. Şu dikişleri çıkaralım." Eğiliyor, her bir dikiş cımbızla kaldırıp özel makasıyla keserken sıcak nefesi omzuma çarpıyor. Dikiş çekip çıkarıyor ve bir kenara koyup diğerine başlıyor.

"Bu işte iyisin." "Ben her

şeyde iyiyim."

Öfkelendim.

İşine geri dönmeden önce gözleri benimkilere kayıyor. "Dikişleri kim attı?"

"Connor."

Kyle'in tek tepkisi, bir dikiş daha kesip atmadan önce parmaklarının duraklaması oluyor. "Tıbbi yardım istemedin mi?"

"İhtiyacım yoktu."

"Tabii ki . Hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyacın yok, değil mi?"

Sesim yumuşuyor. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"mi?"

OceanofPDF.com

T patikadan ön kapıya doğru yürürken Ryan ve Fin'in kulübesinde bir bebek çığlığının sesi yankılanıyor. Yumruğumun tersiyle yüksek sesle vurduktan sonra ses daha da yaklaşıyor.

Dün geceki akşam yemeği başarısızlığından sonra Pazartesi sabahının erken saatleri. Aynı zamanda dört haftalık iznimin ilk günü ve gerçekten boktan bir notla başlamak üzereyim.

Kapı ardına kadar açılır. Ryan üniformasıyla orada duruyor, omzunda ciyaklayan bir bebek var. Bütün gece uyumamış gibi görünüyor.

Anahtarlarını uzatarak, "Takas edelim," dedim.

Ryan'ın eli Jacob'ın sırtında geniş bir alana yayılırken boşta kalan koluyla onlara uzanıyor. Bir avucunu Jacob'ın boynunun ve minik poposunun arkasına kaydırıp onu teslim etmeden önce onları cebine atıyor.

Onu alıp yüzüme doğru tutuyorum. Çılgınlıkları kesiliyor ve kara gözleri kocaman kırışıyor. "Hey, küçük dostum. Bütün bu gürültüyü yapan sen misin?"

"Bütün gece," diye mırıldanıyor Ryan, gözlerini ovuşturarak.

Jacob'a "Tıpkı baban gibi konuşuyorsun," diye sesleniyorum ve onu hafifçe sallıyorum.

Sanki harika bir fıkra anlatmışım gibi gürlüyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Ryan içeri girebilmem için yana kayarak soruyor. "Çok kolay." Onun yanından geçip Jacob'ı kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum.

koridordan mutfığa doğru yürür. O da arkasından geliyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum. Hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

Ryan doğruca kahve cezvesine gidiyor. "Bir tane ister misin?"

"Elbette." Yine de kafein için ne kadar çaresiz olsam da kahve için oyalanmam gerektiğinden emin değilim. Kahve içmek isteyen tek kişi arkadaşım değil.

Dün gece hiç uyumadım. Rüyamda Jamie'nin isyancılar tarafından yakalandığını gördükten sonra sabahın erken saatlerinde uyandım. Kafasını kesmeyi planlamışlardı ve palayı sallamadan önce kan ter içinde uyandım, kusmak için tuvalete koştum. Ondan sonra uyuyamadım.

Küçük Jacob'ı kucaklamak süregelen gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. Bebekler çok tatlı ve çok masumlar ve bu bebeğin önünde harika bir hayat var.

"Fin nerede?" Ufaklığı göğsüme yaklaştırıp sırtını sıvazlayarak soruyorum. Boynumun derisine doğru hıçkırıyor ve kalbim eriyerek dev bir yapışkan yığının dönüşüyor. Bu çocuk. Şimdiden onun için yapamayacağım şey yok. En iyi amca ben olacağım. Jake'in sahip olmak isteyeceği türden.

"Uyuyor," diye cevaplıyor Ryan, iki fincana kahve doldururken. "O yüzden sesini alçaltmaya çalış. Onu uyandırmak istemiyorum."

Ryan bardağı masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman. Fin uyuyor ve oğlunu kollarıma aldım.

"Evet," diye mırıldanıyorum, biraz geri çekilerek. Jacob'ın kolları sallanıyor ve ben sırtında sıcak daireler çiziyorum. "Mustang'i kazara çizdim."

Ryan alçak sesle kıkırdıyor ve bardağı dudaklarına götürüyor.

"Çok komik." "Ben ciddiym."

Bir yudum alır, yutkunur. "Tabii ki ."

Lanet olsun. Ryan bana inanmıyor. Sanırım yıllar boyunca birçok kez kurt diye bağırmışım. "Arabanın tavanı. Ön yolcu tarafı."

Elindeki fincanı indiriyor ve bana bakıyor. Daha önce hiç bu kadar kesin konuşmamıştım. Ryan kahvesini bir kenara bırakıp mutfaktan çıkıyor. Onu koridorda ve ön kapıdan çıkarken takip ediyorum. Gözlerini Mustang'e dikey ve sarsılarak duruyor.

"Orospu çocuğu!" diye şiddetle küfrediyor. "Arabamı ezdin. Gerçekten arabamı ezdin!"

Elimi Jacob'ın açıkta kalan kulağının üzerine koyarak, "Ağzını bozma," diye azarladım.

Dönüyor, gözleri vahşi ve öfkeli. "Biliyorsun, buraya geri dönmek yerine yoluna devam etmeli ve onu uçurumdan aşağı sürmeliydin."

"Bunu Fin'e yapamazdım. Beni özlerdi."

"Sende ciddi taşaklar var Brooks," diye . "Övünmeyi sevmem ama-"

Ryan bana doğru bir adım atıyor. "Bebeği bana ver."

Bir adım geri çekiliyorum. "Hayır."

"Ver şu lanet bebeği bana!" diye bağıyor.

"Oğlun hakkında konuşma. O *lanet* bir *bebek* değil."

Fin ortaya çıkıyor, sarı saçları dağınık ve uyku tişörtü kalçalarının üstünden sarkıyor. Ryan ona ters ters bakıyor. "Üstünü ört, kadın."

"Ne haltlar dönüyor burada? Burada horoz gibi ötüyorsun ve muhtemelen bütün mahalleyi uyandırırıyorsun."

"Brooks burada..." Ryan burun deliklerini açarak bana bakıyor "...Mustang'i ezdi. Ve şimdi ölecek. Jacob'ı alır mısın? Böylece ben de cinayeti işleyebileyim."

"Öldürme olmayacak." Fin bana döndü. "Kyle, kahve ister misin?"

"Kahve içmeye vakti yok bebeğim, artık ölmek üzere."

Fin gözlerini deviriyor. "Sakin ol Ryan. Eminim çok iyi bir açıklaması vardır." Koridorda ilerlemeye başladı, ben de onu geri çağırdım.

"Al." Jacob'ı . Onu alıyor, onunla birlikte yürürken nazıkçe .

Ryan bana bakıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Dün Jamie'yi havaalanından aldım."

"Bunu biliyorum, dahi. Bu yüzden arabayı ödünç aldın. Ve bu konuda, bir daha asla ödünç almayacaksın."

Boğazımdaki kalın yumruyu yutuyorum. "Tanrım, Kendall. Onu görmelisin."

Ryan sesimdeki gerginliği anlıyor. Başını eğiyor. "Neden?" "Tepeden tırnağa çürükler içinde." Ellerimi cepleri, titremeleri gizliyor. "Karnında ve kalçasında kesikler var. Omzunda bıçak yaraları var."

"Ne oldu lan?"

"Taliban. Onu Kandahar'da yakaladılar."

Ryan küfrediyor ve arkasını dönerek bana sırtını dönüyor. Kollarını kavuşturmuş, arabaya bakıyor, sesi sert. "Ona dokundular mı?"

"Ben de aynı şeyi sordum. Yapmadıklarını söyledi." "Ama sen ona inanmıyorsun?"

Yanına yaklaşıyorum, ikimiz de caddeye bakıyoruz. "İstiyorum ama bazı şeyleri küçümsemeyi seviyor. Bana söylemedi bile. Çürükleri kendim görmeseydim söyleyip söylemeyeceğini bile merak ediyorum."

Ryan başını sallıyor, gözleri hâlâ arabada. "Yani kendimi kaybettim."

"Anlıyorum." Sesi ılımlı, ama ben kanmadım. Çok kızgın. Cidden kızgın. Ve bana değil.

"Zararı ben ödeyeceğim."

"Hayır." Ryan dönüp omzumu kavıyor ve sıkıyor. "Ben ."

Bırakıyor ve içeri giriyor. "Soğumadan gel kahveni iç İşe giderken seni kiraladığım yere bırakırım."

"HÂLÂ YAŞIYORSUN," diyor Jamie, birkaç saat sonra apartmandan içeri adımımı attığımda en ufak bir şaşkınlık göstermeden.

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru dönüyorum. "Görünüşe göre Kendall benim küçük öfke nöbetimin haklı olduğunu düşünüyor."

"Her neyse." Tost makinesinden iki dilim ekmek çıkarken mutfağa doğru yürür.

Etrafa bakıyorum. Kutular, basit mobilyalar ve Jamie dışında her yer bomboş. "Herkes nerede?"

"Odun Bunnings'te," diye yanıtlıyor, tostunu tabaklayıp üzerine tereyağı sürerken nalbur dükkanını kastederek. "Erin de alışverişe gitti. Ona kredi kartımı verdim ve bu onu biraz neşelendirdi. Burada kalıp dinlenmem şartıyla yolculuğumuz için ihtiyacım olan her şeyi alacak."

"Ama yine de buradasın, dinlenmiyorsun."

Jamie gözlerini devirir. "Öğlen oldu. Bütün sabah uyudum ve şimdi acıktım." Duraklamadan önce tabağına küçük bir dağ dolusu çırpılmış yumurta koymaya başlıyor. "Biraz ister misin?"

"Evet, ama sen onu ye. Ben biraz daha yapacağım."

"Keyfine bak," diyor Jamie, kahvaltısını masaya taşıırken. Tezgâhın üzerine bıraktığı kâseye yumurta kırmaya başlıyorum. "Arabayı aldın mı?" diye soruyor bir lokma tostun etrafında.

"Evet."

"Ne aldık?"

"Bir Toyota Hilux. Beyaz."

"İşe almak ne kadara mal oldu?"

"Hatırlayamıyorum," diye yalan söylüyorum, yumurtaları tavaya dökerken sırtımı ona veriyorum. Kaseyi ocağın yanına koyarken "Yalan söyleme," diyor.

"Yalan söylemiyorum."

"Anlat bana."
"Hayır."
"Anlat bana."
"Hayır."
"Sana göğüslerimi göstereceğim."
"Tamam." Arkamdaki tavada yumurtalar yavaşça pişerken kollarımı kavuşturarak arkamı dönüyorum. "Çıkar onları."
"Kyle!"
"Hayır. Bana göğüs sözü vermiştin. Teslim edene kadar söylemeyeceğim." Jamie huffs. "Peki. Bana söylemene gerek yok."
Ekmek kızartma makinesine ekmek atıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."
Masadan kalkıp ön kapıya yöneldi ve içeri girdiğimde yan masaya bıraktığım anahtarları aldı. "Muhtemelen arabanın yolcu koltuğunda bıraktığın fişi kontrol edeceğim."
"Kahretsin!" koşuyorum.
Jamie daire kapısını ben elimi atmadan bir santim önce açıyor, kapıyı çarparak kapatırken kolum başının üzerine uzanıyor. Dönüp bana bakarken kelimenin tam anlamıyla homurdanıyor. "Sen imkânsızsın."
Göz kırpıyorum. "Ben pek çok şeyim."
"Neden maliyetin yarısını ödememe izin vermiyorsunuz?"
"Çünkü tüm bu yolculuk benim fikrimdi. Sadece benim ödemem doğru olur." "Bu saçma bir düşünce Kyle, bunu sen de biliyorsun."
"Değil."
"Öyle."
"Bunu yapmama izin ver. Senin için."
Tost makinesinin bip sesi odayı kesiyor.
İç çekiyor ve zafer benim. "Çok inatçısın."
Elim kapıdan düşüyor ve sırtarak geri çekiliyorum. "En iyisinden öğrendim."

Hilux'ı Erin ve Wood'un apartmanının dışında bir yere park ediyorum ve motoru kapatıyorum. Salı sabahı, saat sabahın beşi. Erken başlamak ve sabahki iş yoğunluğunu atlatmak istiyorum. Kıcımlı şehirden çıkarıp yollara düşmek için sabırsızlanıyorum.

Aşağıdayım.

Telefonumu orta konsola atıp Hilux'tan iniyorum ve derin, mutlu bir nefes alıyorum. Arka taraf kamp malzemeleri, balıkçılık malzemeleri ve yürüyüş malzemeleri ile dolu. Buz ve birayla dolu bir esky ve şnorkel ve paletlerle dolu bir file çanta var.

Arka tarafa doğru yürüyorum, lastik kancaları gevşetiyorum ve tonneau kapağını geri çeviriyorum, beklerken çantaları ve takım kutularını değiştiriyorum, Jamie'nin çantası için yer açıyorum.

Erin on dakika sonra pijamalarını giymiş, gözleri uykudan şişmiş ve yüzü çarşaflardan buruşmuş bir halde görünür. Wood onun arkasında, iki büyük ciltli bavul taşıyor. Kaşlarım neredeyse yüzümden fırlayacaktı. "Bu da ne böyle?"

"Sakın söyleme dostum," diye uyarıyor Wood Hilux'ın arkasına ulaştığında. Kolları aşağı kaydırıyor ve birini kaldırıp arkaya atıyor.

"Dikkatli ol," diye tersliyor Erin.

"Diğerine yer yok," diyorum ilki Jamie'nin eşyaları için ayırdığım küçük alanı doldurduğunda. "Bütün bunlara gerçekten ihtiyacı var mı?"

Erin'in gözleri dolu yatağa kayıyor. "Tüm bunlara gerçekten ihtiyacın var mı?" "Onunla tartışamazsın," diye beni uyarıyor Wood.

"Daha çok erken." "Colin, beni bir cadı gibi gösteriyorsun."

"Eğer ayakkabı uyarsa," diye mırıldandı

nefesinin altında. "Ne dedin sen?"

Sesi yükseliyor. "Uygun hale getireceğiz dedim."

"Jamie nerede?" Tam otomatik kapılar vınlıyarak açılırken soruyorum ve iki elinde birer termosla dışarı çıkıyor. Onun güzel, kafein takıntılı kalbine şükürler olsun. Kalçalarının ortasını sıyrayan beyaz pamuklu bir güneş elbisesi giyiyor. Kalın siyah saçları yüksek bir düğümle bağlanmış ve aynalı havacı gözlükleri başının üstünde duruyor. Nabzım bir çentik daha atıyor. Bir elimi göğsümden gezdiriyorum ve bunu heyecana bağlıyorum. Bu yolculuk destansı olacak.

"Günaydın," diyor bana doğru uzanıp bir termos uzatarak.

Dudaklarıma götürüyorum, kahve, şeker ve sütün mükemmel karışımından oluşan sıcak sıvıyı yudumluyorum. "Sen en iyisisin."

"Tekrar söyle."

"Sen en iyisisin."

Jamie gülüyor ve Erin huysuz bir *homurtu* çıkarıyor. "Siz ucubeler sabahları çok neşelisiniz. Bu hiç doğal değil."

Üçümüz eğlenerek bakiştık. İşte size ordu. Bu rutin o kadar içime işlemiş ki muhtemelen hayatımın geri kalanında her gün güneş doğarken uyanacağım.

"Ne duruyorsunuz?" Jamie, Wood'a bakarak, içinde taş varmış gibi çırpınarak ikinci valizi kaldırırken, bir yandan da hiç çırpınmıyormuş gibi davranarak soruyor.

"Bütün çantalarınız," diye cevap verdim. " ne var?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Erin eve binlerce alışveriş torbasıyla geldi ve parmağımı bile kıpırdatmama izin vermedi. Hepsini benim için paketledi."

"Bir değil," diyor Erin.

Wood'un ikinci bavulu yere atarken yüzünün kızarmasını izlerken Jamie, "Teşekkür ettim zaten," diye cevap veriyor. "Yine de sığmayacak," diye ekliyor. "Tüm bu eşyalara gerçekten ihtiyacım var mı?"

Erin ona, "Evet, öyle," diyor.

Jamie'ye termosumu verdim ve Wood'a yardım ettim. Sığdırıyoruz ve tam çıkmaya hazırlanırken beni kenara çekiyor, sanki Jamie'nin babasıymış gibi benimle konuşuyor. "Ona iyi bak, tamam mı? Aptalca riskler alma, sarhoş araba kullanma ve iyileşirken çok yorucu şeyler yapmadığından emin ol."

Bana güvenebileceğini bilmesi gerektiği halde alınmadım. O sadece onu kolluyor. Jamie'nin hayatında onun gibi arkadaşları olduğu için mutluyum. "Tamamdır, dostum."

Şehri arkamızda bırakır bırakmaz camları indiriyorum. Şafak havası içeri doluyor, taze ve serin bir şekilde çift kabinli araçtan içeri giriyor. Yirmi dört saatlik bir yolculukla Batı Avustralya'nın tepesine yakın Broome'da yola çıkıyoruz. Ülkenin alt ucundaki Esperance'a ulaşana kadar kıyı boyunca ilerlemeden önce sıradağlar boyunca iç kesimlere doğru yol alacağız. Bu büyük bir girişim ama yıllardır yapmak istediğim bir şeydi. Hayatta bir kez yapılacak türden bir yolculuk.

Jamie koltuğunu hafifçe arkaya yatırıyor ve manzara bulanık bir şekilde geçerken iç çekiyor. "Her şeyi geride bırakmak iyi hissettiriyor."

"Şimdiden hafiflemiş hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Teşekkürler, Kyle." Başını çevirip bana baktı. Ben de ona baktım. "Ne için?"

Elini sağa sola sallıyor. "Bunun için. Sen haklıydın." "Ne için?"

"Haklıymışsın."

"Pardon, ne dedin? Seni duyamıyorum."

Jamie gülüyor ve ben de koluma hafif bir yumruk atıyorum. Telefonunu Bluetooth'a bağlayarak müzikle oynuyor. Hoparlörlerden Bruce Springsteen'in "Born to Run" şarkısı yükseliyor ve koltuğunda arkasına yaslanıp termosunu yudumluyor.

Parmaklarım direksiyona vurarak tempo tutuyor. "Müziği şoförün seçtiğini sanıyordum?"

"Şikayet mi ediyorsun?"

Gülüyorum. "Hiç de değil."

Öğle vakti küçük bir maden kasabası olan Mount Magnet'e ulaşır bir dinlenme tesisine giriyoruz. Bacaklarımızı esnetip öğle yemeğimizi yedikten sonra tekrar yola koyuluyoruz ve dört saat sonra Büyük Kuzey Otoyolu'nun dışında yetmiş beş nüfuslu küçük bir kasaba olan Kumarina'ya varıyoruz.

"Gece burada mı kalacaksın?" Jamie başını sallıyor. "Elbette."

Yolevinde küçük bir oda tuttuk, akşam yemeği yedik ve erkenden ikiz yataklara uzandık. Sabah dörtte kalkıp Jamie'yi sarsarak uyandırıyorum. Bu gece Broome'a varmak istiyorum, on dört saat daha var.

Bir anda irkiliyor, yastığının altına uzanıyor ve küçük bir bıçak çıkarıyor. "Sadece benim," diyorum hızlıca ve gözleri karanlıkta bana odaklanıyor. "Özür dilerim."

Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. "Tanrım." Doğruluyor, elini yüzünde gezdiriyor, sesi titriyor. "Saat kaç?"

"Dört."

Paket kahve ve termosları doldurduktan sonra yola koyuluyoruz, etrafımızda kırmızı toprak, açık yol ve ara sıra görülen karayolu treninden başka bir şey yok. Güneş bir saat sonra ufka vuruyor.

Jamie düğmeye basıyor ve camı iniyor. Kollarını uzatmış, telefonuyla bir fotoğraf çekiyor, yüzünde bir hayranlık ifadesi var. "Bu inanılmaz."

Uçsuz bucaksız gökyüzü zengin, derin bir turuncuyla aydınlanıyor, dağınık bulutlar sıcak bir pembeye dönüşüyor, gölgeleri morla renkleniyor. Renkler sonsuz gibi görünüyor, göz alabildiğine uzanıyor. "Hiç böyle bir gün doğumu görmemiştim."

Bir saat sonra kahvaltı ve birkaç saat sonra öğle yemeği için mola veriyoruz ve o gece saat yedi civarında Broome'a varıyoruz. Yerel karavan parkında büyük bir çadır kurarak beş tam gün geçiriyoruz. Pazarları ziyaret ediyoruz, iskeleden iskeleye yürüyüş yapıyoruz ve ikonik bir nokta olan Gantheaume Point'e gidiyoruz.

Kırmızı kayalıklardan oluşan yarımada ve Hint Okyanusu'nun turkuaz suları. Town Beach'te yüzüyor, öğleden sonraları uyukluyor, bira içiyor ve akşamları et ızgara yapıyoruz.

"Gitmek istemiyorum," diyor Jamie, son gecemizde kamp sandalyesinde otururken. Morlukları solmaya başlamış ve yaraları ince kırmızı yara izlerine dönüşmüş.

Birayı dudaklarıma götürüyorum, gözlerim suda. "Burada rahatlıkla yaşayabilirim." Başını çeviriyor ve bana baktığını hissediyorum. " mıydın? Yani,

Ordudan ayrıldığın zaman. Nerede yaşayacağınızı düşündünüz mü?"

Sorusunu düşündüm. "Hayır, güzel bir hayal ama herkesten bu kadar uzakta yaşamak istemiyorum. Peki ya sen?"

Jamie başını sallar. "Ordudan ayrılmıyorum, unuttun mu?"

Nasıl unutabilirim ki? "Yani hayatının geri kalanını Townsville'de mutlu bir şekilde yaşayabilir misin?"

Cevap vermiyor.

Ertesi sabah erkenden toparlanıp Port Hedland'a doğru yola çıkıyoruz ve birkaç gece geçiriyoruz. Oradan Karijini Ulusal Parkı'na geçiyoruz. Parkta kamp kurduk. "Karijini EcoRetreat'in burada olduğunu biliyor musun?" Jamie homurdanarak çadırımızdaki kumları süpürüyor. Omzu artık daha güçlü, egzersiz kanın daha iyi yardımcı oluyor, yaralarını biraz daha hızlı iyileştiriyor. En azından dışarıda olanlar. İçeride neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Glamping'e gitmek ister misin?"

"Kesinlikle bunun için hazırlandım," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum.

Erin pratik kıyafetler için hafif bir valiz hazırladı; sadece iki çift düzgün yürüyüş tişörtü, şort ve bir çift yürüyüş botuna izin verdi. Jamie'nin bavulları çoğunlukla farklı türde sandaletler, güzel elbiseler, en az bin bikini ve fark etmemeye çalıştığım minik dantel iç çamaşırlarıyla dolu. Büyük makyaj çantasına, saç kurutma makinesine ya da Erin'in onsuz yaşayamayacağını düşündüğü sayısız diğer alete dokunmadı.

Balina köpekbalıklarıyla şnorkel yapmak için derin sulara doğru bir geziye çıktığımız Ningaloo Resifi'ne geçmeden önce vadide yürüyüş yaparak, yüzme deliklerine dalarak ve şelalelerin altında kürek çekerek dört tam gün geçiriyoruz.

Küçük bir uluslararası turist grubuyla birlikte okyanusa dalıyorum, Jamie'nin de yanımda dalmasını bekliyorum ama dönüyorum ve o orada değil. Tekrar tekneye baktım. Kenarda duruyordu.

Gözlüklerimi kaldırıp alnıma dayıyorum ve yüzümdeki suyu siliyorum. "Ne yapıyorsun sen? Atla."

Jamie bana duyamadığım bir şeyler tıslıyor. "Ne?"

Eğiliyor ve ben daha yakın yüzüyorum, dizlerinin neredeyse birbirine vurduğunu fark ediyorum. "Burası köpekbalıklarının istila ettiği bir okyanus. Her yerde büyük beyazlar var. Yapamam."

Huh. Jamie taşlaşmış görünüyor. Bunu hiç beklemezdim. Onun kırılganlığı genellikle yeryüzünün kabuklu katmanlarından daha derinde gizlidir. "Öyle değil. Burada köpekbalığı yok."

"Var," diye tıslıyor. "Google'da araştırdım."

"Öyle bir şey yok. İnternette okuduğunuz saçmalıklara itibar edemezsiniz."

"Yalan söyleme." Gözleri yüzeyde geziniyor. "Aslında, muhtemelen dışarı çıkmalısın."

"Ben iyiyim. Güven bana." Elimle bir işaret yapıyorum. "Şu turistlere baksana." Bakışları suyun içinde salınan, başları aşağıya eğik ve şnorkelleri gökyüzüne dönük turistlerin olduğu yere kayıyor. "En ufak bir köpekbalığı olma ihtimalinde, sence ilk kimi yakalar?"

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Dudakları birbirine yapıştı.

"Sırtımda yüzmene izin vereceğim. Eğer bir köpekbalığı beni yakalarsa tekneye dönmek için bolca zamanın olur. Boyumu gördün mü? Ben büyük bir yemeğim."

Jamie önerimi düşünüyor gibi görünüyor ve sonunda onu suya soktuğumda, bir ağaç gibi bana tırmanıyor, bacakları ortama dolanıyor, sallanırken tutunuyor. "Tamam mı?"

Yüz ifadesi kasvetli ve gözleri suda, sanki büyük bir beyazın derinlerden fırlayıp gelmesini bekliyormuş gibi, çeneleri ardına kadar açık. "Hadi şu işi bitirelim."

İlk balina köpekbalığımızla karşılaşılıyor ve o da beni bırakıyor, boyu otuz metreyi bulan bu görkemli balığa bakarken korkusu bir anda unutuluyor. Biraz aşağı dalıyoruz ve sırayla su altı kamerasıyla fotoğraf çekiyoruz. Hava almak için yüzeye çıktığımızda Jamie saf bir sevinçle gülüyor ve soluk soluğa kalıyor.

Kollarını boynuma doluyor, beni heyecanla sıkıyor. Soğuk suyun içinde vücudunun benimkine yaptığı baskı sıcak geliyor ve ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

"Kyle," diye kulağıma doğru nefes alıyor, dudakları tenime değiyor ve beni ürpertiyor. "Bu inanılmaz bir şey. Bunu tarif edemem."

Ellerim Jamie'nin kalçalarının etrafında kıvrılıyor, sıcak çıplak teninin hissine kapılıyor, biraz sıkıyorum. Geri çekilmeden önce keskin bir nefes alışını duyuyorum. Bana bakıyor ve midemde yine o sıcak, gergin his belirliyor. "Tarif etmene gerek yok. Ben buradayım, seninleyim."

Gülüyor ve bana tekrar sarılıyor ve kalbim lanet güneşten daha büyük şişiyor.

OceanofPDF.com

A Ningaloo'dan ayrıldıktan sonra Carnarvon'a gidip bir balıkçı teknesinde iki gün geçirdik. Daha önce hiç avlanmamıştım ama iki büyük Altın Trelalley yakalamayı başardım. Kyle sadece bir tane yakaladı ve

acemi şansından bahsediyor. O gece iyi yemek yedik.

Oradan Köpekbalığı Körfezi'ne geçiyoruz. Google bana çoğunlukla dugonglara ve yunuslara ev sahipliği yaptığını söylese de, bariz nedenlerden dolayı orada yüzmüyorum. Sonuncusunu elle besliyoruz ve Denham'da kıyıda piknik yapıyoruz. Batı Avustralya sahilinin yaklaşık yarısındaki Kalbarri Ulusal Parkı'nda daha fazla vadide yürüyüş yapıyoruz.

Bir hafta sonra Perth'i geçip, bence Avustralya'nın en iyi üzüm bağlarına ev sahipliği yapan Margaret River'a iniyoruz. Mahzen kapılarını ziyaret ediyor, arkadaşlarımız için hediye stokluyor, yerel çiftçi pazarlarını geziyor ve kıyıdan dev vatozları gördüğümüz Hamelin Koyu'nda duruyoruz.

Bir hafta sonra Walpole-Nornalup Ulusal Parkı'ndan geçiyoruz. Etrafımızdaki ağaçlar en az yüz otuz metre yüksekliğe ulaşıyor. "Burada duralım," diyorum Kyle'a, yürüyüş parkurlarını gösteren tabelayı işaret ederek. Bir sonraki kamp alanımıza gitmeden önce günü yürüyüş yaparak ve fotoğraf çekerek geçiriyoruz, çadırımızı su kenarında güzel bir yere kuruyoruz.

Erken bir gecenin ardından sabah uyandığımda bedenim yere yığılmıştı. "Bu da ne böyle?"

Yuvarlanıp çırpınıyorum, havalı yatağım küçük bir sürtük gibi gıcırıyor.

Kyle gülüyor ve ben dönüyorum. Eğlenerek beni izliyor. "Buraya senin eğlenmen için gelmedim," diye tıslıyorum, sırtım rahatsız bir uykudan dolayı ağrıyor.

"Birinin kahveye ihtiyacı var."

"Yatağında bir delik mi açtın?"

"Hayır, ama içimde bir delik var-"

"Tanrı aşkına!" Yastığımın altından çıkardığım bıçağı elime alarak ayağa kalkıyorum. "Sırf bunun için seninkini bıçaklayacağım."

"Hayır!" Gülüyor, yatağından yarı kalkmış, kocaman pençeleriyle beni savuşturuyor. "Muhtemelen o lanet şey yüzünden yerde uyandın."

Çadıra doğru hamle yapıyorum, bıçağım doğrudan şişme yatağına saplanıyor. Köşede uzun, derin bir yara açıyor. Hava hırıltılı bir şekilde tıslayarak dışarı çıkıyor. "Ne oluyor lan?" diye bağırıyor ve şaşkın bir kahkahayla geriye düşüyor. "Sen tam bir kaltaksın!"

Bıçak elimden düşüyor ve iki oluyorum, hava yatağı onun etrafında sönüp onu yavaşça yere batırırken kahkahalarla nefes nefese kalıyorum.

"Artık ikimizin de yatağı yok!"

"Oh iyi." Bıçağımı bir kenara koyuyorum. "Bu gece hiçbir şey hissetmeyene kadar o kırmızı şişelere başlayabiliriz, sonra bir önemi kalmaz."

Çadırın fermuarını açıp dışarı çıkıyorum, yüzümü geren bir esneme yüzünden çenem çatlıyor. "Bana kahve getir!" Kyle çadırın içinden emrediyor.

Başımı çevirip ona doğru gizlice bakıyorum. Spor çantasının üzerinde duruyor, üzerinde parlak mavi pamuklu dar bir boxer-şorttan başka bir şey yok. Neredeyse fiziksel bir yumruk gibi. Uzaklara, okyanusa bakmadan önce bir an oyalanıyorum, görüntüyü yok etmeye çalışıyorum ama zihnim gitmesine izin vermiyor. Geniş, kaslı omuzları, dövmeli kolları, kalın karın kasları, savaştan ve bir ömür boyu süren sıkı ve ağır antrenmanlardan yara almış vücudu.

Özlem duygusuyla ürperiyorum ve kahveye başlarken kendime onun sadece Bear olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Broome'da iskelenin kenarına takılıp suya düştüğümde kıcıyla gülen aynı Bear. Çok fazla biradan sonra yük treni gibi horlayan. Ayrıldığımızdan beri tıraş olmadığı için yavaş yavaş bir dağ adamına dönüşen. Her gece kamp sandalyesinde başını arkaya yatıran ve orada oturup küçük bir kız gibi sızlanırken kafasını tırnaklarıyla kaşıyamama neden olan aynı Ayı.

Kendi kendime kıs
kıs gülüyorum. "Bu
kadar komik olan
ne?"

Kyle çadırdan çıktı, üstsüz ve yalınayak yürüyüş şortunun düğmelerini ilikliyor. Bugün Monkey Rock'a tırmanacağız. Elimi

ona dumanı tüten bir fincan kahve verdi. "Senin asla anlayamayacağın bir şey." "Ha!" Kupasını bırakır ve gerinir.

Gözlerim göğsündeki dövmeyle takılıyor. *Küçük Savaşçı*. "Kyle?" "Mmm?"

"O dövmeyle neden yaptırdığını bana hiç söylemedin," diyorum ve gözleri bakışlarımın yönünü takip ediyor.

Avucunun içiyle ovalıyor. "Bir hatırlatma istedim." "Neyi hatırlatmak?"

Kyle dönüp bana bakıyor, sesi hırçın. "Hayatımın en karanlık dönemini atlatmamı sağlayan tek kişiden."

Kalbim öfkeyle çarpıyor ve çekingen parmaklarımla mürekkepli kelimelerin üzerinde geziniyorum. Seni harika bir şekilde sıcak. "Bunu ben mi yaptım? Senin için mi?"

Parmaklarımı tutup avucunun içine aldı. "Bunu sen yaptın."

"Ama annen öldükten sonra orada değildin."

"Onun ölümünü izlemek en zor kısmıydı."

"Kanser olduğunu bile bilmiyordum, Kyle. Eğer bilseydim..." "Neye sahip olabilirsin?"

"Bilmiyorum." Bir şeyler farklı hissettiriyor. Boğazımda paniğe yol açan bir şey. Elimi çekerek geri çekiliyorum. Boşluğa ihtiyacım var. Düşünmeye ihtiyacım var. "Bana kahvaltı hazırlar mısın? Erken yüzmek istiyorum."

Etrafından dolanıp çadırın içine giriyorum ve sonsuz sayıdaki ipli bikininlerin arasından geçerken Erin'e küfrediyorum. İki bavulumun içinde bir tane bile sağlam mayo yok.

Günü sahilde kitap okuyarak geçiriyorum, arada sırada Kyle'ı kampta bir şeyler yaparken izliyorum - yatağındaki deliği yamamak da dahil. Elektrikli hava pompasını Hilux'a takıyor ve yatağının havayla izliyorum.

İşi bittiğinde bana baktı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Onu çadıra doğru taşıyor ve içeride kayboluyor.

Yürüyüşümüzü öğleden sonraya planlamıştık, bu yüzden saat dört olduğunda yürüyüş kıyafetlerimi giydim ve on dakikamı botlarımı aramakla geçirdim. Kyle'a onları görüp görmediğini sormak için çadırdan dışarı çıkıyorum ve onu arabanın yanında, gitmeye hazır, sırtı bana dönük ve telefonu kulağına dayalı halde buluyorum.

"Kaç kişi demiştin?" diyor ve duraklıyor. "Altı mı? Tanrım."

Bir süre sonra tekrar konuşur. "Hayır, yap. Bana maliyeti bildirin, ben de parayı havale edeyim. Fotoğrafları getirebilir misin?"

Çadira doğru geri dönüyorum.

"Bilmiyorum ama iyi olsunlar," diye cevap veriyor, ben fermuarı açıp içeri girerken sesi soluğu kesiliyor. Kyle dakikalar sonra kafasını içeri uzatıyor. "Ne oldu?"

Ayaklarımı taba rengi bir çift sandaletin içine sokuyorum. "Botlarımı bulamıyorum."

Gözleri ayakkabılarıma kaydı. "Onları giyemezsin."

"Google sadece otuz dakikalık bir tırmanış olduğunu söylüyor." "Evet, dik bir tırmanış. Bir ton da yılan var." "Bana bir şey olmaz."

Bir saatten biraz daha az bir süre sonra baldırlarım yanıyor, dik graniti tırmanırken yanıyor, ayak parmaklarım ayağımda tutmak için ayakkabılarımın kaygan tabanını kazıyor.

"İyi misin?" Kyle arkasından soruyor, sesi biraz soluk soluğa.

Zirve görüldü. Ciğerlerim yanarken ve bacaklarım altımda çökmeye hazırlanırken, sanki hiçbir şey yokmuş gibi hızımı artırıp koşmaya başlamadan önce başımı eğip sırtıyorum. "Senden daha iyi," diye takılıyorum, geriye doğru dans ederken arkamı dönüyorum.

Gözleri büyüyor. "Jamie, dikkat et!"

Arkama bakıyorum ve frene basıyorum, kenar birkaç dakika önce görüldüğünden çok daha yakın. Durmaya çalışıyorum ama ayaklarım kayalara takılıyor ve kaymaya başlıyorum. Bacaklarım tutmuyor ve kayarak yere düşüyorum. Karnımın üzerine dönüp tutunmaya çalışıyorum, kayalar avuçlarımı parçalıyor ama tutunacak bir şey yok.

Korku patlar.

"Jamie!"

Kyle adımı bağıyor, ama ben gidiyorum. Öfkeli bir hızla kayıyorum. Kollarımı önüme uzatıp gevşek kayalara ve toprağa tutunarak ivmemi durdurmaya çalışıyorum, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum. Gözlerime toprak kaçıyor, uçurumdan düşerken görüşümü engelliyor.

Bir anlık ağırlıksızlık hissiyle sarsılarak duruyorum. Kyle karnının üzerine yatmış, elini benimkine öyle sıkı sarmış ki parmaklarımdaki kemikler birbirine çarpıyor. Başımı eğiyorum, en az elli metre aşağıdaki kayalık çıkıntıya bakarken bacaklarım sallanıyor.

"Bana bak!"

Bağırınca geri dönüyorum, tozun içinde gözlerimi kırıştırıyorum. Yüzü kıpkırmızı, terli, kendini geriye doğru iterken dişleri gıcırıyor, beni yavaşça çekiyor

Kolu geriliyor ve damarları patlıyor. Ben yukarı doğru sürüklenirken ondan bir ılık yükseldi. Sert bir çekişle, kalktım. İkimiz de sırt üstü yere düştük, nefes nefese kaldık, az önce olanlar kafamıza dank ederken gözlerimiz gökyüzündeydi.

"anasını," diye homurdanıyor, ellerini yüzüne sürüyor.

"Neredeyse düşüyordum." Sesim cızırtılı, kirden boğuluyor ve bedenim titremeye başlıyor, alt çenem titriyor. "Bu çok aptalcaydı. Çok aptalcaydı."

Kyle bir anda hareket ediyor, üstüme yuvarlanıyor, ağırlığıyla beni yere bastırıyor, topraklıyor. "Jamie."

"Neredeyse düşüyordum," diye tekrar boğuluyorum, iki avucumu başıma dayıyorum, nefes almaya çalışırken parmaklarım titriyor.

"Bir şeyin yok." Kyle yanaklarımı avuçluyor, tutuşu neredeyse acı veriyor. "Bir şeyin yok."

Kendimi iyi hissetmiyorum -kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyor- ama yine de başımı sallıyorum. Belki bunu söylemek doğru olmasını sağlar. "Ben iyiyim."

Kyle ayağı kalkıyor ve beni kucağına alıp kendisine sarıyor. Onun gücü beni sarıyor ama yine de titrememi durduramıyorum. Tutuşunu gevşetiyor. "Titriyorsun."

Biliyorum, ama durduramıyorum.

Alnımdaki kiri silip yüzümden ve saçlarımdan temizlerken kesik kesik nefes alıyor. "Tanrım, Jamie." Gözleri çok sert. "Bunu bir daha asla yapma."

"Yapmayacağım."

"Söz ver bana."

Bu bir soru değil, kaba bir emir ve geleceğı ya da ne olacağını tahmin edemesem de, yüzündeki korkuyu silmek için içimde derin bir ihtiyaç var. "Söz veriyorum."

Kyle avucunu boynuma kaydırıyor, nasırlı derisi benimkine sürtünüyor. Bir an tereddüt ediyor, sonra bir ses çıkarıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ağızıyla benimkini örtmeden önce hırıltıya benzer bir ses çıkararak tenimde mırıldanıyor. Vücudum geriliyor ve midemde kelebekler uçuşuyor. Dudakları sanki hâlâ burada olduğuma ve nefes aldığıma emin olmak istermiş gibi sertçe bastırıyor. Kavurucu güneş üzerimize vururken yavaşça yumuşuyorlar ve ben şoku atlatamadan geri çekiliyor, sıcak avucu artık beni ona tutmayana kadar uzaklaşıyor.

"Kyle?"

Nefesini dışarı veriyor, gözlerini başka tarafa çevirmeden önce ağızma bakıyor. "Bunu yapmamalıydım. Sadece tepki gösterdim. Sen-"

"Yapma."

Kyle başını sallar. "Bu sadece adrenalin. Etkisi geçecektir." Gözleri büyük kayanın kenarına kaymadan önce kısa bir süre bana bakıyor. "Gitmeliyiz."

Beni kucağından indirdi. Beni öpen o olmasına rağmen reddedilmek güneş yanığı gibi acıtıyor. "Haklısın." Kalbimdeki karmaşayı ve bana yardım etmek için uzattığı eli görmezden ayağa kalkıyorum. "Gitmeliyiz."

Çömelip ayağımdaki sandaletleri kaydırduğunda kaşlarım çatılıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bu aptal şeyler neredeyse seni öldürtüyordu," diye mırıldanıyor ayağa kalkmadan önce.

Onları birbiri ardına uçurumdan aşağı atıyor.

Aşağıdaki ormana dalmadan önce gökyüzünde süzülürken ağızım açık kalıyor, o kadar aşağıdalar ki çarpma sesi duyulmuyor. "Kyle!"

"Sikeyim o ayakkabıları."

Kahkahalar kabarıyor, patlıyor. "Şimdi bana iki çift ayakkabı borçlusun."

Huffs. "Sana bin çift alırım. Ama topuklu ya da sandalet yok. Sadece çizme. Şu andan itibaren sadece bunları giyebilirsin."

Kampa dönüşümüz sessiz geçti, Kyle ne düşündüğüne dair hiçbir işaret vermedi. Genelde yürüyüşten sonra bana takılır. Dayanıklılığımıza takılır, yorulup yorulmadığımı ve biraz kestirmem gerekip gerekmediğini sorar. Ya da zirveye ondan önce varırsam şortumun arkasına bir avuç toprak atar. Ama bugün öyle değil. Kyle sakinleşti, yüz ifadesi kapandı.

Yüzümü yıkamak için kamp tesislerini kullanıyorum ve çadırımıza döndüğümde o duş almaya gidiyor. Margaret River'daki Vasse Felix şaraphanesine yaptığımız ziyaretten kalma bir Merlot karışımı olan iki büyük kadeh kırmızı şarap dolduruyorum. Mahzen kapısı çarpıcıydı, rustik bir cazibe ile modern bir kenarı birleştiriyordu. Tükürmeden şarapları tadarak saatler geçirdik. Sıcak öğleden sonra güneşinin altında sarhoş olduk. Ağrıyana kadar güldüğümü hatırlıyorum.

Göğsümdeki ağırlığın ne zaman kalkmaya başladığını tam olarak kestiremiyorum. Bin yıldır taşıyormuşum gibi gelen bir ağırlık. Belki de o zamandı. Ya da belki de kızıl kayalıklardan geçerken güneşin doğuşunu izlemektir. Ya da dev balık oltama takıldığında ve Kyle kendi oltasını bırakıp beni arkamdan yakaladığında, beni kendi oltasına çektiğinde.

beni sabit tutmak için ön tarafa geçti, ben bağırarak makarayı çekerken güldü ve beni cesaretlendirdi.

Yol boyunca herhangi bir yerde olabilirdi, ama kamp sandalyeme oturduğumda, elimde şarap, damarlarımda gerginlik uğuldamasına rağmen omuzlarım çok daha hafif hissediyor.

Yanlış bir şey mi yaptık? Bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Aramızda bir şeyler değişti. Şarabımı yudumlayarak suya bakarken hava farklı hissettiriyor.

Çadırın fermuarının sesiyle başımı çeviriyorum. Kyle temiz bir tişört ve şortla dışarı çıkıyor, saçları nemli ve su damlaları hâlâ tenine yapışıyor.

Ona doldurduğum ve küçük kamp masamızın üzerine bıraktığım şarap bardağına doğru yürüyor. Kadehi dudaklarına götürdü ve içindikilerin hepsini tek yuttu. Bir tane daha dolduruyor ve bana bakmadan önce onu da mideye indiriyor. "Tekrar doldurayım mı?" diye mırıldandı.

Yarısı boş bardağımı uzatıyorum, o da elinde şişeyle bana doğru geliyor ve neredeyse taşana kadar dolduruyor. "Kahretsin."

"Sorun değil." Kyle şarabı dudaklarıma götürüşümü izliyor, daha kontrol edilebilir bir seviyeye inene kadar hafifçe yudumluyor. Sonra kamp masasına geri dönüp kendine bir tane daha dolduruyor ve şişeyi boşaltıyor. Şişeyi yere bırakıyor ama kadehini kaldırmıyor. Orada öylece duruyor, göğsü derin bir nefesle yükseliyor.

"Kyle?"

"Mmm?"

"İyi misin?"

"İyi miyim?" Gülüyor ama sesi pek doğru çıkmıyor. "Tabii ki iyiyim. Sadece sana almam gereken ayakkabıları düşünüyorum."

Kyle beni güldürmeye çalışıyor ama bu sadece ağlama isteği uyandırıyor çünkü o acı çekiyor ve bunun sebebi benim. Sadece benim yürüyüşteki dikkatsiz hareketlerim değil. Kandahar da öyle. Ona yaslanmayarak onu incittim. Onu karanlıkta tutarak. Morlukları asla görmeyeceğini bilseydim ona ne olduğunu anlatır mıydım? Bilmiyorum ve bu cevap beni korkutuyor çünkü Kyle'ı dışlamaya devam edersem onu kaybedeceğim. Ve onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Özür dilerim," diyorum ama kelimeler basmakalıp ve işe yaramaz geliyor. "Bu senin hatan değil. Ayakkabıları fırlatan bendim." "O konuda değil."

Başını çeviriyor, genişlememi bekliyor.

"Aptal ve umursamazdım. Tıpkı her zaman olduğum gibi. Yenilmez olduğumu düşünmeyi bırakmalıyım çünkü bu tutumum değer verdiğim insanları incitmeye devam ediyor. Sen benim en iyi arkadaşısın, Kyle. Seni kaybetmek istemiyorum. İstemiyorum.

..."

"Neyi bilmiyorsun?"

Bardağımı sandalyemin yanında yere bırakırken kalbim göğsümde ağır ağır çarpıyor. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Kyle titrek bir nefes vererek gözlerindeki nemi kırıştırıyor. "Beni çok korkuttun Jamie. O sınırı aştın ve ben de her şeyin bittiğini düşündüm. Ben de sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Özür dilerim."

"Özür dilemeyi
kes." "Özür
dilerim."

Kyle beni kendine çekiyor, başını eğerken parmakları kollarıma gömülüyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor. Ağzım bir nefesle onunkinin altında açılıyor. Dilini içeri sokuyor, beni vahşi, bastırılmış bir saldırganlıkla öpüyor. Boğazımın derinliklerinde inleyerek karşılık veriyorum, beni sıkıca kavırken kanım ısınıyor, sanki çok uzun zamandır beni arzuluyormuş gibi beni kendisine sabitliyor.

Aman Tanrım.

Gömleğini ellerimle avuçluyorum, onu daha sert, daha derin öpüyorum, onun tarafından kuşatılıyorum, tükeniyorum ve başım dönüyor. Avuç içleri kıcımlı kavrayana kadar kollarımdan aşağı kayıyor. Sıkıyor, beni öperken inliyor.

Kendimden geçtim, tüylerim diken diken oldu. Kollarımı boynuna doluyor, ellerimden birini saçlarına sokuyorum. Dili benimkini okşarken saç telleri parmaklarımdan arasından süzülüyor ve ne kadar yumuşak, ne kadar ipeksi hissettiklerini seviyorum.

Beni daha sıkı kavıyor, bu hoşuna gidiyor ve daha önce hiç öpülmediğim kadar derin öpüyor. Bedenim onunkine doğru sarkıyor ve ağırlığımı alarak ayaklarım yere değmeyene kadar beni kaldırıyor. Bacaklarım ortasına dolanıyor, o dönüp beni masaya bırakırken tutunuyorum. Gıcırıyor, ağırlığımı zar zor taşıyor. İkimiz de fark etmiyoruz.

Kyle kendini kurtarıyor, adım dudaklarında hırıltılı bir iniltiye dönüşüyor. Bir nefes alıyor, sonra bir nefes daha, alını benimkine değiyor. "Ne yapıyoruz biz?"

İçimden bir titreme geçiyor. Yutkunuyorum, şimdiye kadar tanıdığım en yoğun duyguya kapılıyorum. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, sesim törpülenmiş gibi

zar zor tanıdığım.

Dudakları benimkilere dokunuyor. Yumuşak bir öpücük. Ve bir tane daha. "Belki de durmalıyız." Ama durmak istemiyormuş gibi beni tekrar öpüyor, ağzı acılı bir isteksizlikle uzaklaşıyor. "Bunu çözene kadar. İstemiyorum..."

Başımı sallıyorum, burnum onununkine çarpıyor. Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyor. Bize.

Arkadaşlığımız. "Ben de bilmiyorum."

Başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. Bu beni daha fazlası için acıtıyor. Gözlerini benimkilere dikeyor, sesi hırçm. "Çok güzelsin."

"Sen de öylesin," diye fısıldıyorum.

Kyle'in dudakları yavaşça kıvrılır. "Sence ben güzel miyim?"

Alaycı ses tonuna iç geçiriyorum. Bizi tekrar tanıdık bir zemine çekmenin bir yolu bu ama şu anda hissettiğim rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı çözemiyorum. Omuzlarımı silkiyorum ve şakacı bir ifade takınıyorum. "Eh, iyisin."

Kyle gülüyor ve beni masadan kaldırarak tekrar ayaklarımın üzerine oturtuyor. Elini benimkine götürüyor, sanki bir parçasının benimkine dokunmasına ihtiyacı varmış gibi parmaklarımızı birleştiriyor. "Bir şeyler yemeliyiz. Ben acıktım."

"Yemek yemen gerektiğini söylüyorsun. Az önce pahalı bir şişe şarabın tamamını bitirdin."

"Sen yardım ettin. Ayrıca, iki şişe almamış mıydık?"

"Bir kasa dolusu aldık. Ryan ve Fin için bir hediye olması gerekiyordu. Biliyorsun, arabasını çizdikten sonra."

Beni bırakıp uzaklaşıyor ve bu ani mesafe beni üşütüyor. "Buna gerçekten ihtiyacı yok, değil mi?"

Kampta daha önce binlerce kez yaptığımız gibi hareket ediyoruz. Tabakları, maşaları alıyoruz, küçük ızgarayı ısıtıyoruz, soğanları doğruyoruz. Ama Kyle'in gözleri bu gece beni takip ediyor. Bakmadığımı sandığı anlarda beni incelediklerini hissediyorum.

Domatesleri dilimleyip doğrama tahtalarını durularken ve ellerimi masanın küçük kancasında asılı duran kurulama bezinde kurularken tenim uğulduyor. Yemeğimizi birlikte yiyoruz ve işimiz bittikten sonra o ortalığı temizlerken ben de hızlı bir duş alıp öğleden sonraki yürüyüşün kirini ve terini yıkıyorum.

Her görev daha önce defalarca yaptığım bir görev, ama sanki hepsini ilk kez yapıyormuşum gibi geliyor. Aynadan bana bakan yüzüm bile farklı görünüyor. Biraz daha bronzlaşmış. Gözler biraz daha tecrübeli. Çürükler solmuş. İçimdeki kız gitmiş. Uzun zaman önce gitti.

Dantel süslemeli krem rengi pamuklu bir kaşkorse ve ona uygun bir çift uyku şortu giymiş olarak çadıra döndüğümde hava şarj edilmişti. Bu takım Erin'in aptalca olduğunu düşündüğüm bir şeydi. Dayanaksız ve kadınsı ve şimdiye kadar giymemiştım çünkü bir kamp gezisi için fazla narin gelmişti. Ancak çantamı her açtığımda gözlerim sete dönüyor ve kendimi sorgulamama neden oluyordu. Arada bir güzel bir şeyler giymenin nesi yanlış? Her zaman pratik olmak zorunda değilim, değil mi?

Soluk kumaş bronz tenimi ortaya çıkarıyor ve saçlarımın koyu uzunluğunu vurguluyor ve yumuşak pamuğun tenimde kayması inanılmaz iyi hissettiriyor.

Kyle çoktan yatağa girmiş, çarşafı beline kadar çekmiştir. Bir kolu başının arkasında, diğeri ise karnının üzerinde düz bir şekilde duruyor. Çadıra girdiğimde göz kapakları iniyor ve her hareketimi izliyor gibi görünüyor.

Gözlerim kendi yatağıma kayıyor, şilte bir mısır tortillasından daha düz. Lastikli çarşaf köşelerden kıvrılmış, ortada toplanıyor. Gözlerim tekrar Kyle'a kayıyor. "Seninkini yaparken benim yatağıma da yama yapmayı denedin mi?"

Omuz silkiyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hayır." "Çok kötüsün."

"Bunu, sırf eğlence olsun diye yatağımda sivri bir delik açan deli kadın söylüyor."

Sesim umut dolu, pompalı güzel hava yatağına bakıyorum.

"Paylaşalım mı?" "Hayır."

Ağzım açık kaldı. "Sözümü geri alıyorum. Sen kötü biri değilsin. Tamamen kalpsizsin."

"Benden kibarca iste, ben de paylaşayım." "Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Sesi biraz boğuklaşıyor. "Seni yalvarırken görmek isterim."

Göğsüm biraz sıkışıyor. Dönüp havlumu kamp kurduğumuzda çadırın ortasından geçirdiğimiz ipin üzerine asıyorum. "Lütfen," diye mırıldanıyorum.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye cevap veriyor ve dudaklarım birbirine yapışıyor.

"Ne *yapabilirim* biliyor musun? Oraya gelip o aptal suratındaki sırtışı tokatlayabilirim."

"Vay canına, ne kadar çabuk değişiyorsun. Bir an güzelim, sonra iyiyim, şimdi de yüzüm aptal mı oldu?"

Zavallı mısır tortillamın yanına gidip oflaya puflaya uzanıyorum ve çarşafı yüzüme doğru çekiyorum. "Işığı yakabilir misin?" I

Yorganın altından , sırtım sert zemine gömölüyor.

Kyle'ın etrafta dolaşırken çıkardığı hışırtı sesi bana ulaşıyor. Birkaç dakika sonra çadır tamamen karanlığa gömölüyor. Sonra çarşafım geriye ve küçük bir çığlık atıyorum.

", Küçük Savaşçı." Bir kolunu omuzlarımın altından, diğerini de dizlerimin arkasından geçiriyor. Yükseliyor, beni kolaylıkla kaldırıyor.

"Kyle!"

Beni yatağına yatırıyor, arkama geçerken havalı şilte zıplıyor. Çarşafı çekiştirdikten sonra bir kolunu ortama doluyor ve beni geriye doğru çekerek sırtımı önüne yaslıyor. Burnu boynumun sıcak tenine sürtünüyor ve iç çekiyor.

"Uyu artık, Jamie."

OceanofPDF.com

I Sıcaklık ve vanilyanın tatlı kokusuyla uyanıyorum. Gözlerimi yavaşça kırıştırarak açıyorum. Jamie'nin etrafına bir koala gibi sarılmışım, avuç içim kaşkorsesinin altında, karnına yayılmış.

Nabzım bir çentik atıyor, içimde beslenmeyi talep eden bir açlık uyandırıyor. Elimi pürüzsüz tenine sürüyorum, yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Yumuşak, sıcak ve dayanılmaz derecede baştan çıkarıcı.

Avucum kalçasının üzerinde kayıyor, uyku şortunun gevşek bel bandının hemen altından geçiyor. O kadar iyi hissettiriyor ki. Titriyorum, sikim onun tenine dokunmanın verdiği basit zevkten sertleşmeye başlıyor. Tanrı yardımcım olsun, onu istiyorum. Ama arkadaşlığımız çok önemli. Dün gece ikimiz de aynı fikirdeydik. Peki bu neden akşam yemeğini pişirip ayın soluk ışığında yerken kampta dolaşırken gözlerimin onu takip etmesini engellemeye yetmedi?

"Kyle?" diye mırıldanıyor, başlıyor.

Titreyerek derin bir nefes alıyorum ve sırtüstü yuvarlanıyorum, elim isteksizce serbest kalıyor.

"Öyle mi?" Bir kolumu başımın arkasına sıkıştırıp derin bir iç çekerek mırıldanıyorum. "Neden yerde yatıyoruz?"

"Çünkü hava yatağı bir gecede söndü." Tamir işimin biraz boktan olduğundan şüpheleniyorum. Ama tüm suç bende değil. Deliğin uzun ve sivri olmasında Jamie'nin de payı var. Tamir setiyle birlikte gelen kare yama kenarları zar zor kapattı.

"Ama sen tamir etmiştin, hatırladın mı?"

"Sen şikayet mi ediyorsun? Çünkü sen onu bıçaklayan kişinin
hatırlıyor musun?"

"Berbatsın," diye mırıldanıyor yastığına.

"Bunu yapmanı tercih ederdim," diye karşılık veriyorum, işi çok kolaylaştırdığı için göğsüm kahkahalarla gümbürdüyor.

Jamie yuvarlanıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kalçalarımın biniyor, ön kolu boğazıma bastırıyor ve dizleri kollarımın üzerinde. Eğiliyor, karmakarışık saçları uzun bir perde gibi boynumun ve göğsümün etrafında toplanıyor. "Bunu tekrar söylemeyi denemek ister misin?"

Ah cehennem. Sikim artık taştan daha sert. Kalçalarımın yukarı doğru kalkmasını engellemek için tüm gücümü harcıyorum, ama bir meydan okumadan geri adım atmayacağım.

Gıcırtilı bir hırıltıyla "Em," diyorum ve o daha sert bastırıyor. Bacağımı kalçasına doladım ve iterek onu sırt üstü döndürdüm. Bileklerini tutup yere yapıştırdım. "Benim ..." Dişlerini birbirine geçiriyor, göğsünün içinden bir hırıltı yükseliyor ve beni itiyor. Kımıldamıyorum. Bunun yerine ona sırtarak, ateşli bir cehennem kedisi gibi tıslamasını izliyorum. "Dick."

"Arrrrghhhh!" Gücüme karşı koyamayacağını bilen Jamie sol bileğini başının üzerine kaydırarak kollarımdan birini kendisiyle birlikte sürükledi ve dengemi bozdu. Ayaklarımı kendi ayaklarıyla kavıyor ve yukarı doğru itiyor. Çadırın zeminine yayılmama neden olacak şekilde beni deviriyor.

Hay sikeyim. Bu harikaydı. Başımı arkaya eğip gülüyorum ama Jamie'nin işi bitmemiş gibi görünüyor. Üzerime atlıyor; öldürmeye ya da ölmeye programlanmış bir terminatör gibi. Köşeye sıkışana kadar çadırın içinde yuvarlanırken gülüyorum. Jamie tepeme iniyor ve bir an duruyoruz, ikimiz de sanki koşuyu yeni bitirmişiz gibi nefes nefese kalıyoruz.

"Çok ateşliydi," diye .

Jamie bana bakıyor, kafasını eğip beni öpmeden önce yüzünde milyonlarca düşünce titreşiyor gibi görünüyor, sert ve hızlı bir şekilde, ben karşılık veremediğim geri çekiliyor. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, kanım nabız gibi atıyor ve vücudumun her yeri ısınıyor. Kaşkorsesini avuçlayıp dudaklarını tekrar dudaklarıma götürdüğümde nefes alış verişlerimizin ve kıyıya vuran okyanus dalgalarının sesinden başka bir şey yoktu.

Dilim ağzının içinde ilerliyor ve elim boynuna dolanıyor, ipeksi saçlarına kayıyor ve onu sıkıca kavıyor. O da beni öpüyor, tek hissettiğim o olana kadar kalçaları benimkileri itiyor.

Ağzının içinde inliyorum, dudaklarım daha sert çarpıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, zihnimde her şey kararana kadar öpüşmeyi derinleştiriyorum. Sadece bu var. O. Hiç bitmesini istemediğim sonsuz bir zevk.

Jamie öpüşmeyi kesiyor ve başını boynuma gömüyor, nefesi kesiliyor. "Yapamam." Konuşurken dudakları boynuma doğru hareket ediyor ve beni ürpertiyor.

"Neyi yapamazsın?" Sözünü bitirdiğinde soruyorum. Sanki doğru düzgün düşünemiyor gibi. Karmakarışık ses tonundan büyük bir memnuniyet duyuyorum, bu her neyse onu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

"Bilmiyorum. Yapmamalıyız ..."

Jamie geri çekilip doğruldu, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyordu. Dudakları şişmiş ve saçları birbirine karışmış, meme uçları sertleşmiş ve kaşkorse üzerindeki ince pamuğa baskı yapıyor. İnanılmaz derecede seksi, bu görüntüyü asla unutmayacağım. Arkadaşlığımızı eski haline getirmenin mümkün olmadığını fark ediyorum. Şimdi olmaz. Benim için olmaz. Artık çok geç. Julius Caesar'ın bir keresinde dediği gibi, "Olan oldu."

Onun dokunuşunu biliyorum. Ve tadını. Ve kokusunu. Ona her baktığımda bunu düşünüyor ve daha fazlasını istiyor olacağım, ta ki yavaş yavaş aklımı yitirene kadar.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bir elimi gözlerime sürterek.

Ereksiyonumu hissedebildiğini biliyorum. Ona doğru bastırıyor, sert ve açık. Sürtünme için çaresiz. "Belki de sabah erkenden yüzmeye gitmeliyiz," diye öneriyor. "Kafamızı boşaltmaya çalışalım."

Kafamı boşaltmak istemiyorum, diyorum içimden, Noel'i reddeden bir çocuk gibi ayağımı yere vurmak istiyorum. Burada kalmak ve nefes alamayana kadar ağzını öpmek istiyorum. Ve sonra seni başka her yerinden öpmek istiyorum.

Ama bu kez Jamie mantığın sesi oluyor ve buna saygı duymak zorundayım. "Yüzmek iyi olur," demek için kendimi zorluyorum.

Jamie beni üşümüş ve çaresiz bırakarak iniyor. Çömeliyor, bavulunu karıştırmaya başlarken bana sırtını dönüyor. "Bugün için ne planladık?"

Az önce yaptığımızın devamı iyi bir plana benziyor. Lanet olsun. Ağır bir iç çekiş. "Sanırım bir gece daha burada takılacaktık, ama ..."

Ayağa kalkıyor ve elinde kıyafetlerle dönüyor. "Ama ne?"

"O yürüyüşten sonra..." Dünkü kalp krizini yeniden yaşıyormuşçasına bir elimi göğsümde gezdiriyorum "...Kampı toplayıp yola devam etsek fena olmaz. Belki de bugün Esperance'a doğru yola çıkmalıyız." Beş saatlik bir yol ve yolculuğumuzun son durağı. Bu düşünce içimde bir sızıya neden oluyor. Bu tatil hayatımın en güzel deneyimi oldu. Bitmesini istemiyorum.

Sadece seyahat değil. Jamie. O değişti. Kaşlarının arasındaki çatıklık yavaş yavaş kaybordu ve her zaman gülüyor. Benimle daha çok dalga geçiyor. Umarım bu yolculuk ona hayatta ordudan çok daha fazlası olduğunu göstermiştir.

"Tamam," diyor, başını sallıyor ve dönüyor.

Ayağa kalkıyorum, ellerimdeki ve giysilerimdeki kumları temizliyorum ve girişe doğru ilerliyorum, duraklamadan önce ona üstünü değiştirmesi için zaman tanıyorum. "Jamie."

"Mmm?"

Bir elimi enseme gezdiriyorum. "O pck hakkında..." Ona bunun benim için sadece bir öpücük olmadığını söylemek istiyorum. Daha fazlasını hissettirdiğini. Ama içimdeki her şey karmakarışık ve bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

Jamie avucunu kaldırır. "Seni pen bendim ve özür dilerim. Bunu yapmamalıydım," diyor benim hoşuma gitmeyecek kadar rahat bir ses tonuyla. "oktan unutuldu."

Kaşlarım çatıldı. *yle mi?* "Peki, tamam o zaman," diyorum başımı sallayarak, emin olamadığım hislerimi bir kenara bırakarak. "Güzel."

Sabah yzduktan sonra kampı topluyoruz ve yola çıkmadan önce hızlı bir kahvaltı yapıyoruz. Bölgede çok sayıda şarap imalathanesi var, bu yüzden yolda birkaç tanesinde duruyoruz, geçen sefer yaptığımız gibi çok fazla tat testi yapmıyoruz. Daha fazla şarap, çeşitli peynirler ve zeytinler stokluyoruz.

"Peki ya bu?" Jamie telefonunu uzatırken bana bakarak soruyor. Ben arabayı sürerken o da Google'da bir şeyler arıyor, bacaklarını Hilux'ın n paneline dayamış, rüzgâr yüzüne saçlarını savuruyor.

Telefonuna hızlıca bir göz attım. Büyük bir granit kayalığın üzerinde asılı bir yürüyüş yolunun görüntüsü var. "Yürüyüşe mi benziyor?"

"Granit Gökyüzü Yürüyüşü" diyor.

Gözlerim yola dönüyor. "Ne kadar uzakta?" "Yaklaşık bir saat, sanırım."

Güvenli görünüyor. Yapı sağlam ve çitle çevrili görünüyor. Jamie'nin kayabileceği hiçbir yer yok. "stesinden gelebilir misin?" Meydan okuyarak soruyorum, çünkü dnden sonra baldırlarım gergin ve ağrıyor. Onları esnetmek iyi gelecek ama acıtacak.

"Pfffft. Kokoda Yolu'nu gözlerim bağlı bir şekilde geri geri yürüyerek yürüyebilirim."

"Bunu görmek için para verirdim." "Ne kadar?"

"Yüz." "Beş olsun."

"Anlaştık."

Gülüyor ve bir kavşağa yaklaştığımızda önünü işaret ediyor. "Buradan sola dön."

Göstergeyi açıyorum. "Patron sensin." "Ne?"

"Patron sensin."

"Seni tam olarak duyamadım. Ne ?"

Başımı sallıyorum, gülerek. "Benimle çok fazla zaman geçiriyorsun."

Jamie başını pencereden dışarı çevirerek bana profilini gösteriyor ama yine de dudaklarının hafif kıvrımını görebiliyorum. Bugün sevimli görünüyor, kenarları biraz sert, bu da inanılmaz derecede seksi. Atleti bol ve pembe, yandan düğümlemiş. Denim şortu biçimli bacaklarını ortaya çıkarıyor. Tüm bunları ayak bileklerinin üzerinde toplanmış kalın bir çift çorap ve bu sabah çadırı toplarken sönmüş hava yatağının altında bulduğu yıpranmış yürüyüş botlarıyla eşleştirmiş.

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diyor sessizce.

Onun bu itirafı kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına neden oluyor. "Öyle mi?"

"Mmm hmm." Karşıdan ona bakıyorum. Başını pencereden dışarı çevirmeden önce sırtarak bana bakıyor. "Bunu başka biriyle yapmayı hayal bile edemezdim."

Balinalarla birlikte dalarken, suda kendini güvende hissedene kadar sırtıma tırmanmasına izin verdim. Derin deniz balıkçılığımızda, Jamie'nin kendi balığını yakalamasına yardım etmek için az önce yakaladığım balığı bıraktım. Ve o dağın kenarına gittiğinde, karnıma kadar daldım ve elini tutmayı başaramasaydım onunla birlikte kenardan aşağı uçacaktım. Onun için her şeyi yapardım.

Bu düşünce bir kilidin yerine oturması gibi. Jamie sadece bir arkadaş değil. Ona aşığım. Karmakarışık saçlarına, boyun eğmeyen fikirlerine, kara gözlerine ve şakacı sözlerine. Onun inatçı ve gülünç tavırlarına ve beni nefesim kesilene kadar güldürmesine aşığım. Onun vahşi, korkusuz kalbinin altından çıkan küçük bir kırılganlık ipucuna aşığım.

Tanrım, en iyi arkadaşıma aşık oldum. Bu vahiy yüzümdeki gülümsemeyi silip süpürüyor ve yoldan sapıyorum, aslında biraz

Daha önce göremediğim için
aptalım. "Kyle!"

Direksiyonu sarsıyorum. "Kahretsin."

"İyi misin? Solgunlaştın."

Sesimi alçak tutuyorum. Sıradan. Hatta parmaklarımı müziğin ritmine göre hareket ettiriyorum. "Ben iyiyim. Sanırım sadece açım."

Jamie ayaklarını koltuktan indiriyor ve ayaklarının dibindeki çantayı karıştırıyor. Çantayı atıştırmalıklar, su ve ilk yardım çantasıyla dolu tutuyoruz. Aslında bir alışkanlık. Biz askeriz. Her zaman hazırlıklıyız.

Küçük bir paket patlamış mısır getirdi, tuzlu/tatlı karışımı. En sevdiğim. Poşeti açıyor ama bana vermek yerine, sanki uçak kaşığı almak üzere olan bir çocukmuşum gibi sonuna kadar açmamı söylüyor.

Omuz silkiyorum ve dediğini yapıyorum.

"Başını biraz daha çevirmelisin."

Gözlerimi yoldan ayırmadan başımı daha da çeviriyorum.

Jamie nefes alamayana kadar gülüyor.

"Dostum! Ne?"

Biraz daha nefes nefese kalıyor. "Babamla her zaman gittiğimiz karnavaldaki palyaçolara benziyorsun."

"Öyle mi?" İlgiyle canlandım. Onun hakkında nadiren konuşuyor ve bunu anlıyorum. Ama sahip olduğu güzel anıların su yüzüne çıkması hoşuma gidiyor. "Eskiden seni götürür müydü?"

Jamie'nin gülümsemesi acı-tatlı. "Her zaman. Dagwood köpekleri ve peri ipiyle kendimizi hasta ederdik. Perili evde aptalca çığlıklar atar ve o beni tekmeleyerek ve çığlık atarak sürükleyene kadar saatlerce dodgem arabalarında herkese çarpardım. Bunu unuttuğuma inanamıyorum."

"Bazen kötü anılar çok fazla yer kaplar. Onlar solmaya başladığında iyi olanları daha çok görmeye başlarız."

"Ne kadar da filozofsun," diyor ve bir parça patlamış mısırı yüzüme doğru fırlatıyor. Yanağıma isabet etti.

"Hey! Onu ağzıma sokman gerekiyordu."

"Seninki yeterince büyük. Kaçırdığıma inanamıyorum."

"Benimki büyükse, seninki de Büyük Kanyon'dur." Yüzüme bir parça daha patlamış mısır çarptı. "Tekrar dene."

Ağzımı açıyorum ve yüzümün yanından geçip açık pencereden dışarı uçuyor. Jamie kıcıyla gülüyor.

"Bu işte berbatsın."

"Gerçekten istiyorum."

Jamie tekrar deniyor ve başarıyor. Ben tuzlu ve tatlı yiyeceğimi yerken ikimiz de alkışlıyoruz.

Kısa bir süre sonra Sky Walk'a vardık. Önden yürümesine izin veriyorum, kendime geçmişte aktif olarak kaçındığım kışına bakma fırsatı veriyorum. Kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı. Yuvarlak yanakları o hareket ettikçe lezzetli bir işkenceyle sallanıyor ve beni taş gibi sertleştiriyor.

Onu iterek geçiyorum, kaplumbağa kadar yavaş olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyorum. Neredeyse devriliyordu. Kafamı toparlayacağını umarak onun önüne geçiyorum ki ayağını bileğime doluyor ve beni dizlerimin üzerine yuvarlıyor. Korkuluklara tutunuyorum ve o da etrafımdan dolanıyor. Hatta beni biraz tekmeledi ama bunu bir kazaymış gibi gösterdi.

"Çok kalpsizsin," diye sesleniyorum arkasından, kendimi dikleştirerek.

Jamie arkasını dönmeden bana parmağını gösteriyor ve ben de güldüğümü saklıyorum. Benim saçmalıklarına katlanmamasını bile seviyorum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde kamp kuruyoruz, birkaç günlüğüne yerleşmeyi planlıyoruz, biraz çaba sarf ederek giyinmeden önce Condingup Tavernası'na gidiyoruz. Burası, içi koyu renkli taş ve ahşaptan yapılmış yerel bir kır meyhanesi. Burası aynı zamanda Jamie'nin saçma bir şekilde ve özür dilemeyecek kadar sarhoş olmaya karar verdiği yer.

Bilardo oyunuyla başlar. Bahisler oynanıyor ve kaybeden birayı satın almak zorunda kalıyor. İlkinin kazanıyorum ve taburemde otururken, o bara doğru yürürken ve musluktaki en ucuz fiçıyı satın alırken, sırtarak izliyorum.

"Sen tam bir eziksin," diyorum iki dolu kayıkla döndüğünde.

Jamie bardağın tamamını içiyor ve yanımdaki bar masasına koyuyor. "İçimdeki orospuyu mu çağırmaya çalışıyorsun, Kyle?" Kaşları çatılıyor ve gözlerinde daha derin ve daha karanlık bir şeyin parıltısıyla bana bakmıyorsa lanet olsun. Omurgamda şehvet ürpertisi uyandıran bir şey. "Çünkü iyi oynamıyor."

Tanrım, neden kulağa bu kadar ateşli geliyor? Tam boyuma yükseliyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor, gözlerimde bir meydan okuma. "Masaya getirdiğin her şeyle başa çıkabilirim."

Sesi biraz boğuklaşıyor. "O zaman . Üçün en iyisi."

Jamie bir sonraki raundu kazanır ve yüksek sesle bağırarak dikkatleri üzerine çeker. Hem de çok fazla. Ben bara doğru yürürken masanın etrafında onu takip eden gözleri özlemiyorum. Ben de bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

Yüksek kaliteli bir demlikle döndüm. O kendininkini tekrar yudumlarken ben de benimkini yavaşça yudumluyorum çünkü bizi kampa geri götürecek olan benim.

"En iyi beş" diyor, kalan son topumu sol köşedeki cebe izliyor.

"Hayır. Üçü arasında en iyisi olduğu konusunda anlaşmıştık."

"Ortada bir anlaşma yoktu. Bu sadece bir öneriydi."

Başımı salladım. "Anlaşma ima edilmişti."

Gözleri kısıldı. "Hayır, değildi."

"Evet, öyleydi."

"Hayır. ."

İç çekiyorum. Huysuz küçük cadı. Belki de onun inatçı yanlarını o kadar da sevmiyordum. Bu özel kusur gidip bir torba sık emebilir. "Peki." Elimi uzatıyorum, çünkü ben bir enayiyim. "En iyi beş."

İkimiz de el sıkışıyoruz. Sakinleşti, sırtı ve bilardo ıstakasını eline aldı. "Düşüyorsun, Kyle Brooks."

"Oh contraire, benim ormandaki küçük bebeğim. Düşecek olan sensin." Kendi ıstakamı alıp ucunu tebeşirliyorum. "Ve her santimini seveceksin."

Jamie biraz fazla erken sırtıyor çünkü bir sonraki oyunu kazanıyorum, dörtte üç yapıyorum, o ise her dakika daha da sarhoş oluyor. Bunu sorgulamıyorum. Dün zor bir gün geçirdi. Biraz gevşemekte yanlış bir şey yok. Ya da duruma göre çok fazla. Bu gece bizi kampa geri götürmüyor olsaydım ona katılırdım ama en azından bu şekilde ona göz kulak olabiliyorum.

Bahsi çoktan kazanmış olmama rağmen bir sonraki oyunu kazanmak için kirli dövüşüyor. Bir atış yaptığımda, görüş alanıma doğru eğiliyor. Dekolteli üstünü açıyor ve siyah danteli bir anlığına görmemi sağlıyor. *Sık beni*. Atışım boşa gidiyor ve gülerken başı geriye düşüyor. "Çok kolaysın."

Gerçekten öyleyim.

Jamie sırasını alıyor, topu batırıyor ve sıra bana geldiğinde masanın kenarına oturuyor, koyu mavi dar kot pantolonunun içinde poposu yüksek ve sıkı. O yanakların ellerimdeki hissini hatırlıyorum, çok yuvarlak ve esnek. Açlık baş döndürücü bir dalga halinde beni vuruyor. Sıkım sarsılıyor ve shot kenara çarpıp geri sıçırıyor.

"Bunu neden daha önce ?" diyor arsız bir ses tonuyla.

Başımı sallıyorum, şehvet sisini temizlemeye çalışıyorum. "Tam bir sürtük olmadığın için mi?"

Gölüyor ve maçı kazanıyor.

"Gitme zamanı," diyorum bardağımdaki son lokmayı bitirirken. Tüm o sataşmaları beni yakamdan kavurdu. Okyanusta soğuk bir dalış ve bir bira daha içmek için geri dönmeyi umursamıyorum.

"Yedi üzerinden en iyisine ne dersin?" diye soruyor, güneş gözlerine vurmuş gibi gözlerini kısarak.

"Hayır'a ne dersin?"

İç çekiyor. "Kimin aklına gelirdi ki?" "Neyi düşünürdüm?"

"Bunun altında..." elini üzerimde gezdiriyor "...bu..." gözleri biraz kızarıyor ve gözlerini kırıştırıp tekrar deniyor "...bu büyük dış görünüşün altında çamura batmış yaşlı bir sopanın kalbi yatıyor."

Elini tutuyorum ve onu kapıdan çıkarırken arkamdan çekiyorum, koruyucu bir hareket, onu yakınlaştıran bir hareket, bu sadece kasıklarımındaki açlık ağrısının daha sert atmasına neden oluyor. "Bu iri dış görünüşümün altında ne yattığı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Belki de bana göstermelisin." Jamie göz kırıyor ve tamamen sarhoş olduğu için biraz fazla abartılı geliyor.

"İsterdim ama ben tam bir iffet abidesiyim."

Hilux'a tırmanırken bana *ffff* yapıyor.

Kampa geri döndük, kulaklarım çınılıyordu çünkü arabada defalarca AC/DC'nin "Dirty Deeds" şarkısını çaldı, avazı çıktığı kadar şarkı söyledi, kafasını salladı, uzun saçları yüzümü kırbaçladı. Araba kullanmıyor olsaydım bunu videoya çekerdim, böylece tanıdığım herkesle paylaşabilirdim.

Jamie, ziyaret ettiğimiz her alanda kampımızın etrafına dizdiği pille çalışan ip ışıklarını yaktı. Çadıra girdikten sonra bir şişe sauvignon blanc ve farklı bir kıyafetle geri çıkıyor. Daha önce giymediği bir şey. Siyah ve ipeksi, ince askılı ve kısa etekli, kalçalarının üst kısmında uçuşuyor. Dün gece yatarken giydiği küçük numaradan bile daha seksi. Neredeyse dilimi yutacaktım. Gerçi bu bambaşka bir ligde. Neredeyse biraz ... Gözlerimi kısıyorum. "Gecelik mi giyiyorsun?"

"Sabahlık mı?" Jamie dökmenin ortasında durur ve küçük elbisesine bakar, biraz sallanır. "Hayır. Bu bir elbise."

"Hayır." Başımı sallıyorum, gözlerim onun açıkta kalan teninde geziniyor, vücudum o kadar hızlı ısınıyor ki yanarak bir kül yığınınna dönüşmemem bir mucize. Onun

Maskarası gözlerinin altına biraz bulaşmış ve sütyensiz, göğüs uçları çürük kumaşın arasından görünüyor. Düpedüz günahkâr görünüyor, kalın çikolata kreması gibi. "Bu iç çamaşırı."

"Huh." İki bardak dolduruyor ve birini bana getiriyor. "Ben ne bilirim ki?"

Soğuk bardağı alnıma sürtmek isteyerek teklifini kabul ediyorum. "Görünüşe göre fazla değil."

Jamie büyük bir lokma yutmadan önce kadehini *benimkine* uzatıyor. "Hâlâ senden daha fazla," diyor kıkırdarak. "İç bakalım Brooks."

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, böylece benimle kötü bir şekilde oynayabilecek misin?"

Jamie bir yudum daha alıyor ve şarabını bir kenara bırakıp kamp sandalyemin kollarını tutuyor. Burnu neredeyse benimkine değene kadar eğiliyor. "Evet."

Nefesim ciğerlerimi titreterek terk ediyor, parmaklarım şarabımı o kadar sıkı kavırıyor ki bardağın elimde parçalanmaması bir mucize. Başımı çevirip içindekilerin tamamını yutuyorum, bitirdiğimde nefesim kesiliyor. Sıvının kanımda vızıldadığını hissediyorum ama faydası olmuyor. Tek bir parça bile. Bardağımı bir kenara bırakıp onunla yüzleşiyorum. "Ciddi olamazsın."

"Oh, ama ben biliyorum." Jamie daha da eğiliyor, konuşurken dudakları kulağıma değiyor. "Bütün gün senin hakkında kirli düşünceler düşündüm."

Yüce Tanrım. Başımı bir iniltiyle arkaya yatırıyorum, kalbim düzensiz bir şekilde atıyor. Kirli düşünceler benim favorim. Gözlerinde günahkâr bir bakışla geri çekilmeden önce lobumu ısırma şekliyle bunu biliyor gibi.

"Böyle şeyler söylememelisin," diye törpülüyorum, her birini en ince ayrıntısına kadar duymak istememe rağmen.

"Yapmamalı mıyım?" Bana öyle bir gülümsüyor ki, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor ve gözleri sanki beni tanıyormuş gibi kapanıyor. Sanki ne istediğimi biliyor. Sanki bana bunu nasıl vereceğini çok iyi biliyor. Şeytani bir baştan çıkarıcı. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü. Ve ben bundan hoşlanıyorum.

"Jamie."

Kucağıma tırmanıyor, bacaklarını bacaklarımın üzerine yayıyor, beni sıcaklık ve açık tenle çevreliyor. "Mmm?"

"Sarhoşsun."

"Hayır,
değilim."

"Evet. Öylesin."

"Hayır..." Jamie eğildi ve omzumun boynumla birleştiği yeri öptü. Sikim dolmaya başladı. Tekrar kulak mememe ulaşmadan önce yukarı doğru kemiriyor. Diliyle hafifçe vurarak beni inletiyor. "Ben değilim."

"Yapmamalıyız."

Dudakları gıdıklıyor ve elleri gömleğimin eteğinin altına giriyor. "Hayır mı?"

Tanrım, neden beni böyle test ediyorsun? Elleri göğsümde ilerlemeden önce onu kurtarıyorum. Bu çaba bana acı veriyor.

Jamie kendini tutuşumdan kurtarıyor ve avuç içleri tekrar gömleğimin altından kayarak çıplak tenime değişiyor. Tanrım, dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Parmakları göğsümün üzerinde kayıyor ve ben çözölmeye başlıyorum. Kalçalarım yuvarlanıyor ve yukarı doğru itiliyor. "Jamie."

Kendini sertleşen sikime sürüyor. "Beni istiyorsun."

"Evet," diye itiraf ediyorum, titreyerek derin bir nefes alıyorum. Bunu inkâr etmek mümkün değil. "Çok fazla. Ama sen böyle sarhoşken değil. Ne yaptığını bilmiyorsun." Kirli bir zihne sahip olabilirim ve itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir ona ne yapmak istediğimi düşünüyor olabilirim, ama en azından ayık olmasını tercih ederim. Kiminle yattığını bilmesini tercih ederim.

Jamie aniden berraklaşan gözleriyle bana bakıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü ben bir aziz değilim," diye sert bir sesle uyarıyorum, vücudum ihtiyaçla titreşiyor ve kararlılığım bir iskambil destesi gibi yuvarlanıyor. "Bana bu şekilde yaklaşırsan, benden doğru şeyi yapmamı bekleme."

"Bu gece neden bu kadar çok içtiğimi sanıyorsun? Çünkü bunu istiyorum ve başka bir şekilde isteyecek cesaretim yok. Doğru şeyi yapmanı *istemiyorum*. Kirli olmanı istiyorum." Daha yakına kayıyor, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Sert olmanı istiyorum. Başka bir şey hissedemeyene kadar seni hissetmek istiyorum ve ben-"

Saçlarını avuçlayıp yüzünü kendime getirdiğimde, dudaklarım dudaklarını kavradığında sözleri kesiliyor. Ağzını açıyor ve dilim onunla sürünüyor. Öpüşmemiz sert, derin ve biraz da öfkeli, daha fazlasına duyduğumuz ihtiyaç ikimizi de çaresiz kılıyor.

Ellerim kalçalarını kavrayıp onu yakına çekiyor, avuçlarım geceliğinin narin ipek kumaşında kayıyor. Onunkiler saçlarımda kayıyor, yumrukluyor ve yırtıyor. Geri çekildiğimde kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve dudaklarından sert bir inilti çıkarıyor.

Gömleğimi tutarak, "şunu," homurdanıyor.

Biraz öne eğilip başımın üzerinden çektiştiriyorum. Onu tekrar öptüğümde kamp alanımızın üzerinde uçuyordu. O kadar güzel kokuyor ki. Tatlı ve taze, meyveli şarap gibi.

Avuç içleri göğsümün çıplak tenini okşarken, benimkiler çıplak kalçaları boyunca yukarı doğru kayıyor, öpüşmemiz yükseldikçe daha da çılgınlaşıyor. Çürük siyah kumaşın altından ve dantelli iç çamaşırının üzerinden geçerek çıplak kalçalarını kavıyorum. Sıkıyorum. Acıkmıştım.

"Senin sıran," diye nefes alıyorum ağzına karşı, slipini çektiştiriyorum, kamp yerimizin benden başka kimsenin göremeyeceği kadar özel olduğunu biliyorum.

Jamie geri çekiliyor, ben kumaşı yukarı kaydırırken kollarını kaldırıyor. Pürüzsüz, gergin teninin üzerinde kayarak soyuyorum ve arkama atıyorum. Üzerinde yırtılmayı bekleyen bir hediye paketi gibi tenini saran minik siyah dantel bir tangadan başka bir şey kalmıyor.

Bir şeyler söylüyor ama kelimeler . Gözlerim onun göğüslerinde. Mükemmel bir avuç gibiler, meme uçları koyu, esmer bir pembe. Dudaklarımı yalıyorum, dilimi sırayla her birinin üzerinde gezdirmek, onları en tatlı şeker gibi ağzımın içinde emmek istiyorum.

Jamie avuçlarını üzerlerinde gezdiriyor, onlara ihtiyacım olan şekilde dokunuyor. İçimden bir inilti kaçıyor ve sesim sertleşiyor. "Bundan emin olsan iyi olur çünkü geri dönüşü olmayan bir noktaya varmak üzereyiz."

"Oh, eminim."

Bir elimi çıplak sırtında gezdiriyorum, çıplak tenini hissedince ürperiyorum. Diğer elim göğsünde aşağıya doğru kayıyor ve yumuşak, ılık teni avucumu dolduruyor. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye iniliyorum, nasıl nefes alacağımı unutarak. Başımı eğiyorum ve bir meme ucunu dudaklarımın arasına alıp ağzımın derinliklerinde emiyorum.

Jamie bir inilti çıkarıyor, kalçaları öne doğru eğiliyor. Yukarı bakıyorum. Baş arkaya düşmüş, gözleri kamaşmış ve saçları dizlerimin dökölüyor. İnanılmaz derecede hassas. Zevkini sınırsızca yaşıyor.

Ağzı diğer meme ucuna kayana kadar göğsünü öpüyorum. Nefes nefese kalıyor, tatlı ve muhtaç bir ses beni neredeyse kırıyor. Son bir yalamayla geri çekiliyorum ve güzel, yaralı teninde kızarmış sakal izleri bırakıyorum.

Güçlü, ilkel bir dalgalanma beni ele geçiriyor. Bu ezici. Yoğun. Daha önce hiç kimseyi onu istediğim gibi istememiştim, burada, şu anda. "Bunu başka bir yere götürmeliyiz."

Elleri omuzlarımda sıkılaşıyor. "Burası iyi."

Sahilde, birkaç gölgeli ağacın arasında, yakındaki kampçılardan uzak, sakın bir yerimiz var. Ama herkes geçip gidebilir. Diğer gezginlerin seslerini, kadeh şıngırtılarını, hafif kahkahalarını duyabiliyorum.

Kıçını ellerimin arasına alıp sandalyeden kalkıyorum ve onu da yanımda getiriyorum. Bacaklarını belime doluyor, ben hareket etmeye başladığımda ağzı boynuma yapışıyor. Dili bana sıcak, geniş kirpiklerle vuruyor ve neredeyse tökezliyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Çadıra," diye
homurdandım.

"Şarap!" Jamie küçük kamp masasının üzerindeki şişeye doğru bir kolunu uzatıyor. Onu şişeye doğru götürüyorum. Boynundan kavırıyor, dudaklarına götürüyor ve yukarı doğru eğerek büyük bir yudum alıyor. "Mmm, çok güzel." Beni öpüyor, dili ağzımın içinde kayıyor.

"Tadın çok lezzetli." Çenemi şişeye doğru salladım. "Bana da biraz ver."

Jamie şişeyi dudaklarıma doğru eğiyor ve şarap ağzıma doluyor, içimi dışımı ısıtıyor. Şişeyi çekiyor ve ben yutuyorum.

Çadıra girdiğimde alkol boğazımdan aşağı kayıyor, gözlerim yeni onarılmış hava yatağına takılıyor. *Hay sikeyim*. Bu olmaz. "Şu havluyu al," diyorum ona, başımı ipten büyük plaj havlusuna doğru sallayarak. Havluyu çekip alıyor ve ben de onu dışarı çıkarıp plajla çadır arasındaki çimenlik alana bırakıyorum.

Havluyu alıyorum, şişeyi almadan önce yayıyorum, bir yudum içiyorum ve kenara koyuyorum. Sonra ona bakıyorum.

OceanofPDF.com

C Buraya gel," diyor Kyle, sesi sert bir komut gibi. Kalbim durdu. Gözlerinde açlık var, bu andan önce gelen her şeyin yok olup gitmesine neden olan bir arzu.

Ona doğru yürüyorum, bacaklarım yeni doğmuş bir tay gibi kararsız. Ellerimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Vücudunun sıcaklığı yoğun, göğsünün benimkine baskısı baş döndürücü. Ellerimi bırakıyor ve parmaklarının pürüzlü yüzeylerini göğüs kafesimde gezdiriyor, başparmakları göğüslerimin altını okşuyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor.

Yavaşça önümde dizlerinin üzerine çöküp avuç içleri yanlarımdan aşağı kayarken sadece başımı sallayıp inleyebiliyorum. Karnıma bir öpücük kondurup dilini üzerimde gezdirdiğinde "Tanrım," diye mırıldanıyorum. Öpücükleri aşağıya doğru iniyor ve parmakları tangamın kenarlarında geziniyor.

"Kyle." Sesim çaresiz. "Dokun bana."

Küçük iç çamaşırı parçasını kenara çekerek beni bakışlarına maruz bırakıyor. Eli bacaklarımın arasında dolaşırken titreyen bir nefes veriyor. Sonra kalın orta parmağı kaygan tenime sürtünüyor. Sallanıyorum, başım dönüyor, zevk keskin ve tatlı. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğini biliyorum çünkü göz kapakları iniyor ve burun delikleri açılıyor. "Tanrım, seni tatmam lazım. Çok kötü."

"Lütfen."

Kyle başını eğip iç çamaşırımı yumruklarken dili dışarı fırlıyor ve dikiş yerimi yalıyor. Tüm vücudum elektrik çarpmış gibi sarsılıyor. Başım geriye doğru eğilirken nefes nefese kalıyorum, ellerim saçlarında kenetleniyor, yumuşak telleri hafifçe çekiyorum.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor bana karşı, tekrar yalıyor.

Dili daha da içeri giriyor, klitorisimin sert çıkıntısına yaslanıyor, yavaş ve sabit vuruşlarla beni okşuyor. Aşağı bakıyorum ve içim sıkılıyor. En iyi arkadaşımın kafası bacaklarımın arasında. Ağzı ve diliyle beni beceriyor. Bunu yapmamalıyız ama kötü ve iyi hissettiriyor ve durmasını istemiyorum.

Ama yapıyor. Kyle geri çekilip dudaklarını yalarken inliyorum, elleri tangamın lastiğine gidiyor. Parmaklarını yanlardan geçiriyor ve bana bakıyor, gözleri buğulu ve sesi törpülenmiş. "Bırak şunları çıkarayım."

"Tanrım, evet, lütfen."

Kyle yavaşça iç çamaşırımı indiriyor. Ben iç çamaşırlarımı o da ayağa kalkıyor. Beni kaldırıp aşağı indirirken kasları geriliyor ve beni sırt üstü havlunun üzerine yatırıyor. İç kalçalarımı dürtüyor, bacaklarımı açıyor ve önümde diz çökerek bir anlığına bana bakıyor.

"Kyle," diye inliyorum uzun, titrek bir nefesle.

Ağzını bana yaklaştırmıyor. Kalçalarımı kaldırıyor, sanki bir tüyden daha hafıfım gibi beni ağzına götürüyor.

"Aman Tanrım."

Kyle beni ağzının sıcaklığıyla emiyor ve bu konuda hassas bir şey yok. Sakalları hassas derimi çiziyor ve parmakları kalçalarımın arkasına giriyor. Gece, dalgaların kıyıya çarpması, benim nefes nefese kalışım ve onun beni yutarken çıkardığı ses dışında sessiz, ağzı harika bir şekilde acımasız.

"Hoşuna gitti mi, Jamie? Ağzımın amında olması?"

Sözleri kaba ama beni ateşle dolduruyor.

"Tanrım evet," diye nefes alıyorum, ona sürtünüyorum, dilini sürerken ateşli ve muhtaç bir şekilde. "Sana içimde ihtiyacım var."

Üzerimde yükseliyor, kalın bir parmağını içeri kaydırırken yüzüme bakıyor. Keskin bir nefes alıyorum, orgazm yavaş ve istikrarlı bir şekilde gelişiyor. Gözlerim kapanıyor ve o inliyor. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye , başım geriye düşüyor.

Ağzı geri dönüyor, bir parmağını daha içime sokarken sertçe emiyor, geriyor, kıvırıyor, itiyor. "Buna ne kadar ihtiyacın var?"

"Çok kötü." Kalçalarım yüzüne doğru sallanıyor. "Lütfen."

Ayağa kalktı. Kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirini izliyorum, gözleri içine bakıyor. İç çamaşırıyla birlikte onları da aşağıya çekiyor,

tekmeleyerek uzaklaştırıyor. Aleti kalın ve dışarı doğru çıkık. Dizlerimin üzerine çöküp elime alıyorum ve ipeksi sertliğini hissediyorum. Dokunduğumda sarsılıyor ve elleri iki yanında yumruk oluyor.

Eğilip dudaklarımı başına değdiriyorum. "Jamie," diye mırıldandı, huysuzca. "Bunu yaparsan patlarım." Dilim onun etrafında yavaşça kayıyor ve onu ağzımın içine alıyorum. "Dur." Durmadım. Onun yerine daha derine sokuyorum, yavaş ve sert emiyorum. Buna ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var. "Dur," diye homurdanıyor, kendini serbest bırakıyor. "Sırt üstü yat. Şimdi."

Havlunun üzerine çöküyorum ve o da üzerime çöküyor, kalçaları açık bacaklarımın arasında. Aletini eline alıyor ve kendini içeri doğru yönlendiriyor, içeri doğru itiyor. Beni yavaşça doldururken ikimiz de inliyoruz. Kyle kalın. Büyük. Rahatsız edici derecede iyi. Dizlerimi kaldırıyorum ve onu derinlere oturtuyor, o kadar derin ki içimde onun nabzını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o itiyor.

"Bana bak, Jamie."

Tekrar hareket ediyor. Daha sert bir itiş. Ve gözlerim açıldı.

Kyle içimde hareket ediyor, peri ışıklarının sıcak parıltısı yüzüne gölgeler düşürüyor. Bunun bir rüya değil de gerçek olduğundan emin olmak istercesine bir elimle göğsüne dokunuyorum. Kalbi parmaklarımın altında düzensiz bir şekilde atıyor, nefesi düzensiz.

"Çok güzelsin" diyor, sanki aya asılmışım gibi bana bakarak.

Gözlerim doluyor ve nedenini bilmiyorum. Birdenbire bunaldım - vahşi bir duygu karmaşası beni şiddetle sarıyor.

Kyle bocalıyor. "Jamie?"

Gözyaşlarım taşıyor, yüzümün kenarlarından aşağı dökülüyor.

"Durma." İçimde duraklıyor, gözleri sıkıntılı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Kalçalarımı yukarı doğru sallayarak onu hareket etmeye zorluyorum, sarsıntılı itiş derimin altında zevkin yükselmesine neden oluyor. "Tanrım, Kyle. Lütfen. Durma." Yanaklarımı siliyorum ve bir elimi boynuna dolayarak yüzünü kendime doğru çekiyorum. Onu öpüyorum, kalçalarımı onunkilere sürüyorum, başka hiçbir şey hissetmeyene kadar ağzımı onunkilere bastırıyorum. Başka hiç kimseyi. Sadece Kyle. "Lütfen," diye yalvarıyorum dudaklarına karşı, ellerim sırtını kavlıyor, parmaklarım sürtünme için çaresizce içeri giriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, sesi çakıllı. Çekiyor ve tekrar yumrukluyor. Tekrar ve tekrar. İnliyorum, sayıklıyorum ve titriyorum, zevk arttıkça bacaklarım kalçalarının etrafında kilitleniyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Tel tel

Saçlarım terli boynuma yapışıyor. Her his artıyor, her nefesi almak zorlaşıyor.

Sonra geliyorum, gözlerim kapanıyor, göz kapaklarımın ardında vahşi canlı renkler patlıyor. Kyle beni kollarının arasına alıyor. Bir an için ağırlıksızım ve sonra dizlerinin üzerine oturuyor, ben de ona sarılıyorum. Kalın pazuları beni sarıp sarmalıyor, bir kolu omuzlarıma, diğeri belime dolanıyor ve beni yerime sabitliyor.

Yukarı doğru itiyor, beni sıkıca tutuyor, güçlü bir kuvvetle içime giriyor. Sert ve yoğun ve fırtınayı atlatırken her düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyor, zevk kıyıya vuran dalgalar gibi üzerime çarpıyor.

Kyle'in dudakları benimkileri buluyor, vücudu sertleşirken beni öpüyor. Ağzımın içine doğru inliyor, sallanıyor ve geriliyor, boşalırken tüm kasları kaskatı kesiliyor.

Alnı benimkine değişiyor ve içimdeki nabzını, aletin sarsıntılarını, göğsünün içinden kalbinin atışını hissedebiliyorum. Ben ona bakarken gözleri kapalı, yutkunuyorum, bunun geçici olduğunu biliyorum. Bizim için bir gelecek yok. Tıpkı Jake gibi, Kyle da asla benim olmaması gereken biri ve bu düşünce içimde bir şeyleri kırıyor.

İki ayrı hayat yaşıyoruz. Farklı şeyler istiyoruz. Ve bu ikisi arasında bir köprü yok. O bir aile, sahilde bir ev ve onu sevilmesi gerektiği gibi sevecek birini istiyor. Kyle dünyayı hak ediyor ve ben bunu ona veremem. Omuzlarını tutuyorum ve gözlerimdeki yanmaya karşı gözlerimi kırıştırıyorum.

"Bu..." Sanki kelimeleri bulamıyormuş gibi susuyor. Kolları yavaşça sırtıma dolanıyor ve beni kendine öyle sıkı sarıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Ateşli mi?" Kelimeyi alaycı bir tonda söylemeye zorlayarak öneriyorum.

Dudakları, vücudumdaki her sinire çarpan çocuksu bir sırıtışla eğiliyor. "Gerçekten çok ateşli."

Kyle yavaş bir iniltiyle çekiliyor ve ayağa kalkıp avucunu bana doğru uzatıyor. Almamalıydım ama yine de aldım. Bu gece o benimmiş ve başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranacağım.

Parmakları elimi sıkıca kavıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Beni sahile doğru çekiyor. Dışarısı karanlık ama uzaktan birkaç cılız uğultu duyuyoruz. "Kyle, insanlar bizi görebilir."

"Fazla bir şey göremeyecek kadar uzaktayız," diyor ve beni suya götürüyor. Sörf ısıracak kadar soğuk, diken diken oluyor. O

Gitmeme izin veriyor ve ben de ıslak uyumak istemediğim için saçlarımı başımda düğümlüyorum. "Zaten muhtemelen sarhoşlardır."

"Sarhoş olabilirim ama kör değilim."

Kyle bir ayağını bileğime doluyor ve ben gözümü kırpamadan suya çakılıyorum. "İşte," diyor, başım yukarı kalktığına gülerek, elleriyle sıçrayan yüzümü siliyor. "Artık seni göremezler."

"Sen!" Saçımı kontrol ederken kekeledim. Tamamen aşağıya inmemiştim, bu yüzden çoğunlukla kurudu.

Tekme attım ve kahkahanın ortasına düştü. Boğuluyor ve öksürüyor.

"Ha!"

Durulandığımı düşünerek okyanustan uzaklaşıyorum, titriyorum, ayaklarım sığ dalgaların arasında sıçırıyor. Kyle bir kurt ıslığı çıkarıyor, sesi delici ve yüksek. Dönüyorum, onun önünde çıplak olmak umurumda değil. Gözleri üzerimde, sanki ben biftekmişim de o günlerdir bir şey yememiş gibi ve istenmek iyi hissettiriyor. Bu beni titretiyor, karıncalandırıyor ve bacaklarımın arasında sürekli bir sıcaklık zonklamasına neden oluyor.

Bunu ona söylediğimden değil. Bunun yerine kollarımı kaldırıp iki elimle orta parmak hareketi yaparak onu kızdırıyorum.

"Çok kötü olacaksın," diye homurdanarak okyanustan fırlıyor.

Nabzım fırladı. Dönüyorum, çadıra doğru koşarken küçük bir kız gibi ciyaklıyorum.

Kyle ben başaramadan beni arkamdan yakaladı. Beni yukarı ve çadırın içine savururken uzuvlarım çırpınıyor, tekmeliyor. Lanet olsun ona ve Usain Bolt bacaklarına. Beni hava yatağına fırlattı. Ortasına iniyorum, bir, iki kez zıplıyorum.

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve o da bir köpek gibi başını sallayarak üzerime düşüyor. Su her yere uçuyor. "Kyle!"

"Ne?" Sırıttıyor. "Islak olmayı sevdiğini sanıyordum."

Nefesim kesildi. "Çok kirlisin."

"Bunu seviyorsun." Kyle başını eğiyor ve beni öpüyor. Ağzının içinde inliyorum ve kollarım sırtından aşağı kayıyor, dili benimkiyle birlikte hareket ederken kıcının yanaklarını kavırıyor.

"Yine mi?" Şimdi sert ve dik olan sikinin sıcaklığı karnıma baskı yaptığına dudaklarına karşı nefes alıyorum.

"Sence bir kez yeterli miydi?"

SABAH UYANDIM, güneş gökyüzünde yükselmiş, çadırın bir tarafını ısıtıyordu. Kalçalarımı oynatıyorum, ağrıyor, içimde daha fazlasını isteyen bir sızı var. Dün gece aklımdan geçerken yanaklarım ısınıyor.

"Sür beni Jamie," diye yalvarmıştı Kyle, ağzımı ve dilimi kullandıktan sonra, sınırına ulaşana kadar onu kızdırmıştım.

O kelimeler. Şehvet yanan bir kibrit gibi parladı, o kadar parlaktı ki kafamdaki diğer tüm düşünceleri engelledi. Kalçalarına binmeden önce ona son bir yalama verdim, horozunu konumlandırıdım ve dolana kadar kendimi aşağı indirdim. İhtiyaç beni eskisinden daha sert ve ateşli bir şekilde vurana kadar kısa bir rahatlama hissi vardı.

Kyle'in kalçaları yukarı doğru kalktı ve aşağı inerken benimle buluştu. Çok sıcaktı. Çok sıcaktı. Saçlarım düğümünden çözüldü ve o da saçlarımı tutarak beni aşağı çekti ve çılginca öptü.

Başımı çeviriyorum, dün geceyi aklımdan çıkarıyorum. Kyle uyuyor, bir kolunu ortama atmış, sıradan bir sahiplenme hareketi yapıyor. Uyandığında gözleri yavaşça açılıyor.

Sonsuz bir dakika boyunca bana bakıyor, gözleri yüzümü arıyor, bekliyor. Ona hiçbir şey vermiyorum çünkü kaybolmuş durumdayım. Dün gece istediğim bir şeyi aldım, sonuçlarına katlandım ve şimdi her şeyi eski haline nasıl getireceğimi bilmiyorum.

Avuç içi karnımda geziniyor, sevgi dolu bir okşayış. İrkiliyorum ve elini çekip aramızdaki yatağın üzerine koyuyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama bir bakış açısına ihtiyacım var. Bunu burada, onunla yapamam.

Dün gece yaptığı gibi bana tekrar dokunması için yalvarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce yataktan kalkıyorum. Giyinirken gözlerini üzerimde hissediyorum, sütyenimi yerine oturtuyorum, temiz bir külotu bacaklarımdan yukarı çekiyorum. Pamuklu bir elbiseye uzanıyorum, başımın üzerinden geçirip aşağı çekiyorum. Ancak o zaman dönüyorum.

Gözlerinde incinmişlik var ama bunu dikkatle . "Dışarı çıkıyorum," diye mırıldanıyorum.

Kyle elini yüzüne sürüyor. "Nerede?"

Anahtarları aldım. "Alışveriş. İhtiyacım olan birkaç şey var."

"Ne istiyorsun Jamie?" Sesi alçak ve hayal kırıklığına uğramış, bu da kendimden daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

"Kız meseleleri."

Bir an için çenesini çalıştırıyor. "Hap kullandığını sanıyordum?"

"Görevde olduğum için regl olmuyorum ama eve döndüğümde baş ağrısı yaptığın için bırakıyorum."

"Neden bana söylemedin?" Kyle yataktan kalkıp bir çift şorta uzanarak soruyor. Gözlerimi kaçırmadan önce onun her bir muhteşem, kaslı santimine bakıyorum. Adam muhteşem. Her şeyi kuşatıyor. Lanet güneş gibi. Ürpertici bir nefes alıyorum. "Ben olsam... Siktir." Elini başına götürüp bana bakıyor, şortu elinde. "Prezervatifim bile yok. Hiç beklemiyordum ... Seninle geleceğim."

"Hayır."

Beni duymamış gibi şortunun içine giriyor, iç çamaşırıyla bile . Fermuarı kapattı ve gömleğine uzandı.

"Kyle, hayır."

Duraksıyor. "Ne demek *hayır*?" "Bunu kendim yapabilirim."

Burun delikleri genişliyor, gömleği ellerinin arasında toplanıyor. "Bunu kendi başına yapabileceğine eminim ama ben de seninle geliyorum."

"Hayır, değilsin." Ona ve her zaman doğru olanı yapmaya çalışan asil kalbine lanet olsun. Ama bu sefer değil.

"Evet, öyleyim."

Başımı salladım. "Lütfen tartışmayın."

"Tartışan sensin." Sesi yükseliyor. "Çok inatçısın ve ben bundan bıktım. Hayatını kimseye ihtiyaç duymadan geçirebileceğini mi sanıyorsun? Yardım istemek bu kadar büyük bir günah mı? Kendinden başka birine sırtını dayarsan cehennemden kızgın çukurları açılıp seni yutacak mı?" Kyle kızgındır. O kadar kızgın ki tüm vücudu bu kızgınlıkla titreşiyor. Ve bu benim hatam. Onu kendimden uzaklaştırarak incitmeye devam ediyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. "İstediğin bu mu?" diye bağılıyor. "Hayatının geri kalanında yalnız kalmak mı?" İrkiliyorum, iğnesi hedefine ulaşıyor. Kyle yumruğumdaki anahtarlara uzandı. "Ver şu lanet anahtarları Jamie. Seni götürüyorum."

Ellerimi arkamda birleştirdim. "Yapma!" Bağırarak uyarıyorum, göğsüm kabarıyor ve ağrıyor, soğukkanlılığımı tırnaklarımla koruyorum.

Kyle sesini alçaltıyor. "Jamie, lütfen." Elini uzatıyor, bekliyor. Anahtarları kolayca avucuna , beni eczaneye götürebilir ve bu ona doğru şeyi yaptığı için kendini iyi hissettirebilir ama boşluğa ihtiyacım var. Kyle çok ... her şey. O yanımdayken düşünemiyorum.

Bana doğru adım atıyor ve omzuma nazik bir el koyuyor. Omuz silkiyorum, sesim cızırtılı bir fısıltıya dönüşüyor. "Dokunma bana."

Kolu düşer ve gözlerindeki ışık biraz söner.

Başımı çeviriyorum, ayaklarımı bir çift parmak arası terliğin içine kaydırırken görüşüm bulanıklaşıyor. "Sonra gelirim," diyorum çadırdan çıkarken.

Peşimden gelmiyor. Hilux'a tek başıma yürüyorum ve içine giriyorum. Kapıyı kapattıktan sonra anahtarı sokup çeviriyorum. Motor gümür gümür çalışıyor ve başım direksiyona düşüyor. *Ne yaptım ben?* Esperance'a doğru hızlı bir yolculuk yaptım. Bir eczane bulana kadar dükkanların önünden geçiyorum. Park edip içeri giriyorum ve arka taraftaki reçete bankosuna doğru yürüyorum. Bir satış asistanı arkasında duruyor ve önündeki deftere bir şeyler not ediyor. Geldiğimde başını kaldırıp bana dostça bir bakış atıyor. Selamlar.

"Ertesi gün hapına ihtiyacım var."

"Tamam." Bana sıcak, güven verici bir gülümseme veriyor. "Sana birini çağırayım."

Birine ihtiyacım olmadığını söyleyemeden çekip gitti. Sadece hap. Ama sonra Kyle kafamın içinde, sesi alaycı. *Hayatını kimseye ihtiyaç duymadan mi sanıyorsun?*

Kafamdan çık, diye homurdanıyorum eczacı bana doğru yürürken, saçları koyu renk, elinde bir kâğıt. "Reçetenizi hazırlamadan önce sizden birkaç ayrıntı almamın yoktur umarım?"

Evet, umurumda, demek istiyorum, kendimi şirret hissediyorum, ama kelimeleri ısırarak geri alıyorum. "Tabii."

Eczacı adımı ve adresimi not aldı. "Evinizden çok uzaktasınız."

"Tatil," diye teklif ediyorum.

Bilerek başını sallaması kendimi iğrenç hissetmeme yetiyor. "Her zamanki doğum kontrol yöntemin nedir?"

"Yapmıyorum. Yani, genelde bunu yapmam."

"Tamam," diye yanıtlıyor, güzel ve sakin. "Neden acil kontrasepsiyona ihtiyacın var?"

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz, bayan?" Öfkem kabarıyor.

"Sormak zorundayız. Saldırı olabilir ve ek bakıma ihtiyaç emin olmamız gerekir."

"Doğru." Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Güven verici bir gülümseme daha aldım. "Kaç saat oldu?" Saatile bakıyorum, nefesimi *bir* anda bırakıyorum. "Yaklaşık altı saat."

Birkaç soru daha sordu ve beni bankoda beklemem için bıraktı. Kısa süre sonra geri geldi ve reçeteyi bana uzattı. Aldım ama bırakmadı. "Bunları aldıktan sonra regliniz gecikebilir."

"Biliyorum." Ben bir doktorum, onun bildiğinden değil. "Ayrıca, sadece yüzde seksen beş oranında etkili."

"Tamam, teşekkürler," diye cevap veriyorum sıkıca, küçük paketi kaparak. Ödemeden önce, her ihtimale karşı bir paket de prezervatif seçiyorum, kutuyu satın aldığım ürüne eklerken yanaklarım biraz ısınıyor.

Alışverişi yaptıktan sonra eczaneden çıkıp Hilux'a biniyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. İki haptan birini alıp bir şişe suyla yutmadan önce paketin üzerindeki talimatları hızlıca okuyorum. Anahtarı çevirdikten sonra arabayı kenara çekiyorum ve kendimi Esplanade boyunca sürerken buluyorum, kampa dönmeye hazır değilim.

Park ettim ve su kenarı boyunca yürüdüm. Kanolara binen insanlar var. İzlemek için duruyorum. Bunun için güzel bir gün. Açık bir gökyüzü ve körfezde sakın bir su. "Bir tane kiralamak ister misiniz?"

Başımı çevirdim. Bir adam yaklaşıyor, bakışları üzerimde geziniyor. Yüzünde flörtöz bir gülümseme beliriyor. Üzerinde şort ve cebinde *Esperance Kayaks* işlemeli bir polo tişört var, elinde bir pano ve ayakları çıplak. Yakışıklı, gözleri yeşil ve saçları sarı. Jake gibi. *Jake gibi*. Son iki gün içinde onu nasıl unutmuş olabilirim? Korkunç bir ihanet duygusu boğazıma tırmanıyor.

"Ben iyiyim." Kollarımı kavuşturuyorum. "Teşekkürler."

"Emin misin? Seni dışarı çıkarabilirim," diyor sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Ufka bakıyorum, sakın su kalbimdeki kaosla çelişiyor. Belki de ihtiyacım olan şey budur. "Aslında, evet, bir tane kiralamak istiyorum."

"Harika!"

Kıyıya yakın duran kayıklardan birine doğru yürümeden önce adımı ve ödeme bilgilerimi alıyor. "Buralardan mısın?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diyorum, başka bir şey söylemiyorum. "Ben Graham," diyor elini uzatarak.

Kısa bir süre salladım. "Jamie."

"Evet, biliyorum sayılır," diyor sırtarak ve elimi bırakıp elindeki panoyu sallıyor.

"Oh." Aptallığıma biraz güldüm. "Doğru."

Graham parlak sarı kayığın ön tarafını tutuyor ve ben ayakkabılarımı onu sığ suya çekiyor. Körfeze girdim. O tutuyor

Ben tırmanırken sabit dur. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, bana uzattığı küçük floresan can yeleğini çekiştirerek, "ama ne kadar zor olabilir ki, değil mi?"

Gülüyor ve diğer kayık için geri dönüyor. Yalnız kalmayı tercih ederim. Graham dikkatimi dağıtıyor, ama belki de tam da ihtiyacım olan şey bu - hakkımda hiçbir şey bilmeyen biriyle boş boş sohbet etmek. "Oldukça kolay," diyor kendi kanosuyla geri dönerken. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi atlıyor, ki muhtemelen yapmıştır.

Kürek çekmeye başlıyorum ve küçük teknenin ucu soldan sağa sallanıyor. Graham yanımda beni takip ediyor. "Küreği çok derine sokuyorsun. Uzun, sık bir kulaç atmayı dene."

Düz bir çizgi tutturana kadar bana ipuçları vermeye devam ediyor. "Gördün mü?" Gülüyor. "Sakin ol. Ama yarın ağrın olacak."

Bacaklarımın arasında zonklayan bu ağrı kadar acımıyor, diyorum kendi kendime. "Peki, ?" Graham soruyor, görünüşe göre

Kapa .

"Perth'liyim ama şu anda Townsville'de yaşıyorum." "Merkezli mi? Orada ne yapıyorsun?"

"Ordu."

"Doğru ya." Graham beni değerlendiren gözlerle süzüyor, sanki aynı anda hem asker hem de kadın olmayı becerip beceremeyeceğimi değerlendiriyor, sanki zor bir şeymiş gibi. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Afganistan'a gittin mi?"

"İki kez."

"Vay canına," diyor sanki mucizevi bir başarıymış gibi. Ama görev yerimizi biz seçmiyoruz. Ülkemize mümkün olan her şekilde hizmet etmeyi seçeriz. Ve bazen bu savaş sırasında olur. Graham sesini alçaltıyor, gözleri omzumdaki çürük pamuklu sundress ve ince spagetti askıların açıkta bıraktığı kızgın pembe yara izlerine kayıyor. "Hiç vuruldun mu?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, sesim kısık çıkıyor ve konuşmanın gidişatıyla midem düğümleniyor. Akılsız bir sohbet istiyordum, derin ve anlamlı bir sohbet değil.

"Hiç birini vurdun mu?"

Ben küreği kalçalarımaya dayayıp ellerimdeki ani titremeyi gizlemek için sıkıca kavrarken, kayığım güzel turkuaz suyun üzerinde süzölmeye devam ediyor. "Bu gerçekten uygunsuz bir soru."

"Neden? Yani muhtemelen sorulacak en iyi şey bu değil ama kimse nedenini söylemiyor."

En iyi nasıl cevap vereceğimi düşünürken bir an sessizlik oluyor. "Çünkü cevabın derinliği sorunun sıradanlığına eşit değildir." Bugünlerde filmlerde o kadar çok grafik şiddet gösteriliyor ki, birini öldürmek çok kolaymış gibi görünüyor. Graham'ın soruyu sorma şekli de bana onun da aynı şeye inandığını düşündürüyor. Ama bu kolay değil. Sizden asla geri alamayacağınız bir şey alır.

Birdenbire artık körfezde olmak, bir yabancıyla konuşmak istemiyorum. Sadece Kyle ile birlikte olmak istiyorum. Beni dünyadaki herkesten daha iyi anlayan tek kişiyle.

Kıyıya doğru ilerliyorum.

"Sorduğum için özür dilerim," diyor Graham, kayığını döndürerek beni takip ediyor ve yanıma yetişiyor.

"Öyle misin?" O rahatça kürek çekerken, ben boğazımdaki pençe hissinden nefret ederek küreğimi okyanusta sallıyorum. "O zaman neden bana sordun? Kendi iğrenç merakını mı tatmin etmeye çalışıyorsun? Yoksa yaptığım şey yüzünden beni sessizce yargılıyor musun? Çünkü ben bir savaş doktoruyum. Hayat kurtarıyorum, lanet olsun ve kendimi ne sana ne de bir başkasına haklı çıkarmam gerekmiyor."

OceanofPDF.com

T Hilux motorun bir devriyle gözden kayboluyor ve ben de kahve içmek için kamp masasına doğru ilerliyorum. Suyu ısıtıyorum ve ölçülü bir çay kaşığı kavrulmuş karışımı ekliyorum. Sonra Buharlaşan sıvıyı dökerek kaşığı bir kenara atmadan önce gelişigüzel karıştırıyorum.

Sandalyeme geçiyorum, okyanusa bakacak şekilde dışa doğru çeviriyorum ve oturuyorum.

Ne yaptığımı biliyorum.

Hay sikeyim. Bir elimi gözlerime sürterek burnumun köprüsünü sıkıyorum.

Gerçekten mi? Çünkü ben bir aziz değilim. Benden doğru şeyi yapmamı bekleme.

Ben lanet bir piçim.

Jamie sarhoştı. Ne yaptığını bilmiyordu. İçten içe bunu biliyordum ama yine de kirli ellerimi onun her yerine sürdüm.

herif.

Sert olmanı istiyorum.

Tabii ki istedi. Nazik olmanın bir anlamı olmalı. Sert seks sadece bir kaşıntıyı kaşımadır, değil mi? Jamie bir kaşıntıyı kaşıyordu ve ben de işe yarıyordum. Züccaciye dükkanına girmiş bir boğa gibi her şeyi mahvederek ondan yararlanırken, bunun için onu nasıl suçlayabilirim?

Elimdeki kupayı indiriyorum, gözlerim okyanusta, tertemiz kumların üzerinde ilerleyen iki kanguruda. Jamie'nin fotoğraf makinesine uzanmasını gerektirecek bir manzara. Ama o fotoğraf çekmek için burada değil çünkü ben ellerimi kendime saklayamadım.

Bizim için yeni bir başlangıç olabileceğini düşündüğüm şey büyük olasılıkla bir sona dönüştü. Bunu, bu sabah ayık ve akli başında bir şekilde dokunuşumdan anda anladım.

Kalbim pişmanlıkla çarpıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ama lanet yeterli olmuyor. "Siktir!" Kükreyerek kupamı sağımdaki ağaca fırlatıyorum. Çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor, kahve ve porselen parçaları uçuşuyor.

"Dostum, her şey yolunda mı?"

Dönüyorum, göğsüm öfkeyle kabarıyor. Bu bizim komşu kampçı. Elli yaşlarında bir adam. Bizim kampa gitmek için onların kampının önünden geçmiştik ve o sırada başımla onaylamıştım. El salladı ve gülümsedi, arkasında küçük bir grup insan katlanabilir bir masanın etrafında oturmuş masa oyunu oynuyorlardı.

"Evet," diye mırıldanıyorum, sanki bu sinsi duyguyu silmek o kadar kolaymış gibi elimi yüzümde gezdiriyorum. Öyle değil, ama onu bir kenara itmeyi ve özür dilemeyi başarıyorum. "Özür dilerim."

Fincanımın kırık kalıntılarına doğru başını sallayarak, "Gerçekten boktan bir demleme olmalı," diyor.

İçimden bir kahkaha kopuyor. "Kötü kahveden daha kötü bir şey yoktur." "Doğru." Elini uzattı. "Adım Reg."

Bırakmadan önce sallıyorum. "Kyle."

"Burası güzel bir yer, değil mi?" diye soruyor, ancak bu bir sorudan çok gerçeğin ifadesi. İkimiz de sahile bakıyoruz, Reg ellerini kalçalarına koymuş. Burası sessiz, güzel bir cennet.

"Senin için ne yapabilirim?" Sessizlik soruyorum.

"Seni ve eşini bu akşam bizim evde masa oyununa davet edebiliriz diye düşündük." Komplocu bir şekilde göz kırpmıyor. "Kazanan ev yapımı viskimizden bir şişe alacak."

"Ah, doğru." Başımı salladım. "O değil.. Biz..." Hay sikeyim. Omzuma vurdu. "Beş gibi görüşürüz?"

Başımı salladım. "Elbette. Beş." Belki de başka insanları yörüngemize almak bizim için iyi olabilir. Geçtiğimiz haftalarda böyle bir balonun içinde yaşadık.

Reg yürürken omzunun üzerinden "Bira getir," diye sesleniyor. "Biz pişiririz."

Jamie geç saate kadar dönmedi. Onu en az bin kez aramak için telefonumu elime alıyorum ama bunun yerine kendimi fotoğraflarımıza göz atarken buluyorum. Yolculuğumuzun başından itibaren.

İlki Jamie. Yolcu koltuğunda oturuyor. Arkaya doğru itilmiş ve bacakları bileklerinden çaprazlanmış, açık pencereye dayanmış. Aynalı havacı gözlükleri gözlerini kapatıyor ve saçları başının üstünde dağınık bir topuz. Dudaklarının arasında bir puro tutarken sırtıyor, dumanı bir bulut halinde dışarı üflüyor.

"Bunlar da ne?" diye ciyakladı ve torpido gözünde buldu.

O paketi açarken ben omuz silktim. İki tanesi eksikti. "Fin bebeği doğurduğunda onları Ryan için almıştım."

Bir tane çıkardı, burnunun altında gezdirdi ve derin bir nefes aldı.

"Hiç içtin mi?" diye sordum.

"Elbette," dedi neşeli bir ses tonuyla.

Çenemi parlak yeşil bir çakmağın durduğu orta konsola doğru salladım. "Devam et," dedim. Bir meydan okuma. "Bunlar iyi olanlar. Bana sol taşığıma mal oldu."

"Oh, sorun değil. Onları ziyan etmek istemiyorum."

Çakmağı aldım ve çaktım. Bir alev belirdi. Sonra onu ayağa kaldıracağı garanti olan tek şeyi söyledim. "Bir tane içtiğine emin misin? Çünkü onlarla başa çıkamazsan seni yargılamam. Oldukça güçlüdürler."

Jamie puroyu dudaklarının arasına sıkıştırıp aleve doğru tuttu. Sonu kırmızı yanıyordu. Nefesini içine çektiğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Ciğerlerinden derin, hırıltılı bir öksürük fişkırdı.

"Sen tam bir pisliksin," dedi, boğulurken dumanın içinden bir elini salladı, gözlerinden yaşlar akıyordu.

Güldüm. "Bu anı belgelemek için bir fotoğrafa ihtiyacım var."

"Ben yaparım. Sen sürüyorsun." Jamie telefonumu aldı ve uzattı, iki parmağının arasında purosunu çiğniyordu, fotoğrafa tıklarken yüzünde sırtkan bir ifade vardı.

Jamie'nin Broome'daki iskelenin kenarından atlarken çekilmiş fotoğrafına ulaşana kadar birkaç manzara fotoğrafını kaydırıyorum. Bulanık çünkü suyun fotoğrafını çekiyordum ve onun bağırdığını duyduğumda döndüm. Görüntüyü düşüşün ortasında yakalamayı başardım. Ondan sonraki fotoğrafta Jamie tamamen giyinik bir şekilde suyun üzerinde yürürken bana bakıyor.

"Bana yardım edecek misin yoksa koca bir aptal gibi orada dikilip fotoğraf mı çekeceksin?" diye homurdandı.

"Fotoğraf çek," dedim, gülmekten altıma kaçırmamaya çalışarak.

"Kyle!" Çılgınca suyun içinde döndü. "O da neydi öyle? Bir şey bana sürtündü. Aman Tanrım. Köpekbalıkları! Kyle, seni piç." Bana doğru gevezelik etti ve bu beni daha çok güldürdü. Su kristal berraklığındaydı. Etrafta uçuşan birkaç küçük balıktan başka bir şey yoktu.

"Çocukken *Jaws*'ı , değil mi?"

"Beni psikanaliz etmeye çalışmayı bırak ve bu lanet sudan çıkmama yardım et."

O gece yatağıma girdim ve çivilenip tırmalandım. Jamie yatağıma binlerce sakız ağacı tohumuyla doldurmuştu.

Şimdi bile film rulomda daha fazla gezinirken kıkırdamama neden oluyor, anılar birbiri ardına tuğla gibi çarpıyor yüzüme.

Başka bir tanesinde durdum. Şarap imalathanelerinden birindeydik ve Jamie dev bir tekerlek peynire bakıyordu. Bu geziye kadar onun bir peynir fanatığı olduğunu hiç bilmiyordum. Onu kahvaltıda yerken bile yakaladım.

"Ben alıyorum," dedi.

"Ne kadar istersiniz, canım?" diye sordu vitrinin arkasındaki kadın.

"Hepsini. Bütün tekerlek, lütfen."

Kaşlarım neredeyse yüzümden uçacaktı. En az on kilo ağırlığındaydı, bu da ona yaklaşık yüz altmış dolara mal olacağı anlamına geliyordu. "Hepsini satın alamazsın."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Yiyemem diye bir şey yok." Kampa döndüğümüzde onu "Hepsini asla yiyemezsin," diye uyardım.

"İzle beni." Bir şarap doldurdu, o lanet tekerleği ikiye böldü, sanki bir karpuz parçasıymış gibi yüzüne doğru tuttu ve kocaman bir ısırık aldı.

"Sen bir hayvansın."

Dilini dışarı çıkarmış, yanakları peynirle şişmişti. "Birini tanımak için biri gerekir."

Telefonumu çıkardım ve bir fotoğraf çektim, o çiğnerken görüntüyü ona gösterdim. "Aman Tanrım. Ben bir hayvanım." Ağzındaki lokmayı yuttu.

"Ama bil bakalım ne oldu?"

"Ne?"

Dişleriyle bir parça daha kopardı ve sırttı. "Umurumda değil."

Telefonumu bir kenara bırakıp şnorkel takımımı aldım, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Her şey burada oturup her şeyi berbat ettiğim için kendime işkence etmekten iyidir.

File çantayı omzuma atıp uzun bir yürüyüşe çıkıyorum, harika bir yer bulana kadar suda saatler geçiriyorum. Dışarı çıkana kadar güneş kremi hatırlamıyorum. Sırtım ve omuzlarım hassas ve sıcak hissediyor. Kampa geri dönmek için gömleğimi silkiyorum.

Döndüğümde Jamie oradaydı.

"Hey," diyorum ve kulağa ezikçe geldiği için irkiliyorum. "Hey," diye karşılık veriyor.

Şnorkel takımını yere bıraktım. "Aldın mı?"

"Evet."

"Aldın mı?" "Evet."

Hepsi tamam."

O zaman neden rahatlamıyorum? Jamie beni istemiyor. Benim onu istediğim gibi değil. Ve bu bir çocuk getirmek için doğru bir ortam değil. Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama ben sevdiğim kızı yanımda, ona bakabileceğim bir yerde istiyorum, hamile ve ülkenin diğer ucunda değil, bu yüzden minnettar olmalıyım. Jamie pratik bir kız. Ve pratik olanı yaptı, ki bu benim kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. "Teşekkürler."

"Bir değil."

Ne kadar da kibarız.

"Reg bizi masa oyunu gecesine davet etti," diyorum elimi biraz aşağımızdaki çadır kümesine doğru sallayarak.

"Reg, ha?"

"Gideceğimizi söyledim. Sorun olur mu?"

Jamie başını sallıyor, jest biraz yapmacık. "Kulağa hoş geliyor. Saat kaçta?" "Beşte."

"Tamam. Gidip duş alacağım."

Duş bloğuna doğru ilerlemeden önce eşyalarını toplayarak uzaklaşıyor. Derin bir iç çektim. Evet. Bu çok rahatsız ediciydi. Yarım saat sonra dönüyor, omzunda havlu, bir elinde tuvalet çantası, diğer elinde uzun saçlarını tarıyor. Bir düğüme takıldı ve çığlık attı.

"Bana bırak," diyorum

sessizce.

"Ben

hallederim."

Hayal kırıklığı artıyor ve bunu hissetmiş olmalı çünkü kollarını indiriyor, başını çeviriyor, böylece düğümlemiş kütleye ulaşabiliyorum. "Tamam. Teşekkür ederim."

Islak telleri çözmeye çalışıyorum. "Jamie?"

"Mmm?"

"Dün gece için özür dilerim," diyorum ona, işleri yoluna koymaya çalışarak. "Ellerimi sana o şekilde sürmemeliydim. Bu... bir hataydı." Yine de öyle hissettirmedi. Şimdiye kadarki en iyi şeymiş gibi hissettirdi. "Bunu geride bırakmayı denemeliyiz. Sen hayatımdaki en önemli insansın." Derin bir nefes alıp tarağı serbest bırakıyorum. "Ve seni kaybedemem."

Jamie dönüyor ve ben de eline tutuşturuyorum. "Lütfen özür dileme. Üzgün olan benim. Bu benim suçum."

"Bu de suçu."

Uzaklara bakmadan önce gözleri uzun bir süre ağzıma kayıyor. "Sence eski halimize geri dönebilir miyiz?"

Hayır. Ama söz konusu Jamie. Onun için her şeyi yaparım. "Deneyebiliriz."

REG bizi karısı Beverley ile tanıştırıyor. "Bana Bev deyin," diyor, içki doldururken bir yandan da sigara içiyor ve bizi kamplarına davet ediyor. Jamie bir kase salata taşıyor, ben de omzumda bir kasa bira taşıyorum.

"Bunlar bizim iki oğlumuz, Graham ve Wil."

Jamie yanımda sarsılıyor. Graham Jamie'ye tanıdık bir gülümseme gönderirken ben de ellerini sıkıyorum. "Birbirimizi tanıyoruz."

"Öyle mi?" Wil'in elini sıkarken soruyorum.

"Bugün tanıştık."

"Bugün mü?"

"Bir kayak kiraladı," diye açıklıyor Graham.

"Ah!" diye mırıldanıyor Bev, ben birayı kurdukları masanın yanına koyarken Jamie için bir kadeh şarapla yanlarına geliyor. "İki oğlumuz da burada yaşıyor, bu yüzden ziyarete geldik. Onları görmek için yılda en az bir kez buraya gelmeye çalışıyoruz."

Jamie'ye döndüm. "Kano mu kiraladın?" Omuz silkti. "Şnorkelle dalmaya gittin."

İki çift daha bize katıldı. Reg ve Bev'in diğer tarafındaki kamp komşuları. Biri otuzlu yaşlarının başında bir çift, diğeri biraz daha yaşlı, belki kırklı yaşların ortalarında.

Monopoly oynarken arka planda alkol akıyor ve yetmişlerin eski melodileri çalıyor, ben ve Jamie Boardwalk ve

Park Place'i hızlı bir şekilde arka arkaya. Her dönüşümüzde şarabını yavaşça yudumluyor, kendini bir kadehle sınırlıyor. Bir durgunluk olduğunda onu kenara çekiyorum. "Hapla birlikte içmek sorun olur mu?"

Başını sallıyor. " değil."

Ama o kadar da iyi görünmüyor. "Pek iyi görünmüyorsun." Karnını ovuyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Biramı yere bıraktım. "Seni kampa geri götüreyim."

"Hayır, sen burada kal. Kendi başıma yürüyebilirim."

Burun deliklerim alevlendi. "Tanrı aşkına."

"Peki," diye tıslıyor ve etrafına bakınıyor, Bev'in bizi izlediğini görüyor. Gülümsemeye zorluyor. "Ama istersen sonra geri gelebilirsin."

"Kendini iyi hissetmediğinde seni yalnız bırakmayacağım."

"Peki," diyor tekrar ve gruba veda ediyoruz, davet için teşekkür ediyoruz ve ayrılmadan önce başka bir gece uğrayacağımıza söz veriyoruz.

Ben ona su getirirken Jamie çadırın içinde kayboluyor. Birkaç dakika sonra uyku şortu ve atletıyla dışarı çıkıyor. Onların dışında nasıl görüldüğünü unutmak için gerçekten çok uğraşıyorum ama işe yaramıyor. Şişenin kapağını açıp ona uzattığımda omzunun üzerinden bir yere odaklanıyorum.

Bana teşekkür ediyor ve ağzına bir hap atıp yutuyor. "Bunlardan kaç tane alman gerekiyor?"

"Sadece iki tane."

"Size başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, böyle iyiyim. Ben uyumaya gidiyorum" diyor ve başparmağını arkasındaki çadıra doğru sallıyor.

"Tamam, bir dakikaya geliyorum," diye cevap veriyorum ve irkiliyorum - çünkü bu daha fazlasını bekliyormuşum gibi bir izlenim yaratıyor.

Kampın etrafını temizliyorum, bardakları siliyorum, eşyaları kaplara geri koyuyorum, Jamie'nin ip ışıklarını kapatıyorum. Çadıra girdiğimde karanlıktı. Havalı yataktaki halini seçebiliyorum. Sol tarafta, karnının üzerinde, kanvas duvara bakıyor. Eski yatağı köşeye yuvarlanmıştı. Tamir etmeye fırsatım olmadı. Belki de yarın yapmalıyım.

Gömleğimi sıyırarak yanına kaydım, yatağı çok fazla sarsmamaya dikkat ettim. Duyulabilir bir tıslamayla sırt üstü döndüm.

"Ne?" Jamie yarım dönüyor. Gözlerim karanlığa alışıyor ve kaşlarındaki küçük çatıklığı seçebiliyorum. "Ne oldu?"

"Güneş yanığı," diye cevap veriyorum, cildim küçük bir orospu gibi zonkluyor. "Güneş kremi kullanmalıydın."

"Bok yok mu? Bunu yapmak neden aklıma gelmedi? Evet, çünkü unutmuşum." "Tanrım, yaralandığında tam bir bebek oluyorsun."

". "

"Öylesin." Jamie yataktan kalkıyor ve çantasının içinde bir şeyler karıştırıyor. "Dirseğini hatırlıyor musun?" Elinde bir tüple geri geliyor. "Evde o kadar çok dırdır etmiştin ki seni kart gecesinden men etmişlerdi."

"Çünkü onlar kaybetmeyi kaldıramayan, mızımız bir grup ezik" diye belirtiyorum.

". "

Mavi şişeye dikkatli gözlerle bakıyorum. "Nedir o?"

"Lidokain içeren bir aloe vera losyonu."

"Ciddi misin?"

"Evet, cidden," diyor ben dönüp ona sırtımı verirken.

Jamie tüpü sıkıyor ve buzlu damlalar ısınmış tenime damlıyor. Küçük bir kız gibi çığlık atma isteğimi bastırıyorum. O haklı. Gerçek bir bebek olabilirim, bunu asla kabul etmem.

"Sen en iyisisin," diyorum o . Anında rahatladım. Jamie'de her zaman en iyi şeyler vardır. Şifa dünyasının gerçek bir büyücüsü, ilk yardım çantası harikulade, sihirli şeylerle dolu.

Tüpün kapağının tıkırdayarak kapandığını duyuyorum ve kendini yatağa geri katlıyor. "İşte oldu. Hepsi bitti." Jamie sırtımı hafifçe sıvazladıktan sonra avucunu omurgamda gezdiriyor ve uzun, şehvetli bir okşayış gibi hissettiriyor. Elini serbest bırakıyor. "Şimdi sessiz ol. Uyumaya çalışıyorum."

Tekrar yanlarımıza yerleşiyoruz ve onun nefes alış verişini düzleşmeye başladığında, kendimi uykuya bırakıyorum. Erken saatlerde ağır bir *gümbürtü* beni sarsarak uyandırıyor. El fenerimi alıyorum, fenerimi yakarken yarı ayağa kalkıyorum. Kamp alanımızı koklayan bir kangurunun ana hatlarını çiziyor.

"Ne oldu?" Jamie mırıldanıyor, başını kaldırıyor, kolu yastığının altından kayıyor, elinde bıçak.

"şu lanet şeyi." Başımı sallıyorum. "O sadece bir roo."

Yastığın altına geri kayıyor ve yan dönüp bana bakıyor. Fenerin ışığını söndürüp tekrar yerleşiyorum.

"Kyle?"

"Öyle mi?"

"Sırtın nasıl?" "Ağrıyor."

"Biraz daha aloe sürmemi ister misin?"

"Evet, lütfen." Sanki hayır diyecekmişim gibi.

Karnıma doğru yuvarlanıyorum ve bu sefer o üzerime tırmanıyor, arka tarafıma biniyor. Tenim cehennem gibi ve soğuk jel değdiğinde tıslıyorum. Bu sefer yavaş ve nazik darbelerle masaj yapıyor. Ellerin her darbesinde sikim altımda sertleşiyor. Bir zevk iniltisi kaçıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye fısıldıyor

karanlıkta. "Evet. Çok iyi."

". "

Tereddüt ediyorum. "Jamie?"

"Omuzlarını buradan düzgün bir şekilde alamıyorum."

Dizlerinin üzerinde doğruluyor ve ben de dönüyorum. Tekrar oturuyor, üstüme çıkıyor, sanki elinde değilmiş gibi kendini ereksiyonuma sürtüyor. Kasıklarım geriliyor. "Şimdi onlara ulaşabiliyor musun?" Mırıldanıyorum.

Jamie şişeyi kapıyor ve avucunun içine bir damla sıkıyor. Avuçlarını birbirine sürtüyor ve üzerime abanıyor, elleri losyonu omuzlarımdan derisine yediriyor. Yavaşça aşağı kayıyor, tırnakları göğsümün duvarını kazıyor. Lezzetli bir ürperti patlak veriyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Parmakları gittikçe aşağıya kayıyor ve sikim iç çamaşırlarımın içinde sarsılıyor. Bunu hissettiğini biliyorum çünkü titrek bir nefes veriyor. "Ne yapıyoruz biz?"

Sesim boğuk çıkıyor. "Bilmiyorum ama yapmaya devam istiyorum."

"Ben de," diyor sessizce ve parmakları şortumun kenarını buluyor.

Jamie düğmeyi açıyor ve fermuarımı aşağı kaydırıyor. Bacaklarımdan aşağı kayıyor, şortumu ve iç çamaşırlarımı da kendisiyle birlikte çekiyor. Sertleşmiş aletim yukarı doğru kalkıyor, zonkluyor ve ağırlaşıyor.

"Bunu mu istiyorsun?" Emin olmak için soruyorum.

"Evet," diye nefes alıyor. "Bir gece daha istiyorum. Sonra her şey eskisi gibi olsun," diyor umutsuz bir ses tonuyla, sanki kendini imkânsıza yeniden inandırmaya çalışıyormuş gibi. Bugün işe yaramadı. Yarın da işe yaramayacak. Ama hayır diyemem. Yeterince güçlü değilim ve onu çok fazla istiyorum.

Başı aşağı eğiliyor ve dili yılan gibi dışarı çıkarak sikimin tüm uzunluğunu yalıyor. Sıcak, ıslak ağzının etrafını sardığını, beni içine çektiğini hissediyorum ve başım bir iniltiyle geriye doğru eğiliyor. Parmaklarım saçlarına gidiyor, o aşağı doğru kayarken ve yukarı doğru emerken saç tellerini kavırıyor. İşte böyle, boşalmaya hazırım.

Bir dakika boyunca onun ağzına ve diline teslim oluyorum. Sonra öne doğru oturuyorum ve koltuk altlarından kavrayarak onu çekip yukarı doğru sürüklüyorum. Biraz daha devam edersem çadırın çatısından fırlayacağım.

Dudaklarım onun kilere çarpıyor ve ağzı anında bir davetle açılıyor. Sıcak, aç dilim içeri giriyor ve onun kiline sürtünüyor, elim yukarı kayıyor ve saçlarını avucumun içine alıyor. Ağzımın içinde inliyor.

Onu sırt üstü yatırıp ayağa kalkıyorum, iç çamaşırını ve uyku şortunu indirip arkamdaki köşeye fırlatıyorum.

"Jamie, yuvarlan bebeğim. Seni dört ayak üstünde istiyorum."

Bana uyuyor ve ben de arkasına geçip amının gözlerimin önüne serilen güzel görüntüsünü takdir ediyorum. Avuçlarım kıcının çıplak yanaklarından aşağı kayarak kalçalarını dürtüyor. Jamie dizlerini kaydırıyor, bacaklarını biraz daha açıyor ve gözlerimin önüne daha çok seriyor.

Bir parmağımı bacaklarının arasındaki kaygan derinin üzerinde kaydırıyorum. Açıklığını bulup içeri kaydırıyorum ve yavaşça içeri ve dışarı pompalıyorum. Bir inilti çıkarıyor ve başı eğiliyor. Sikim zonkluyor, oraya girmek için sabırsızlanıyorum ama henüz değil. Önce tadına bakmalıyım.

Parmağımı kaldırıp yanaklarını ayırıyorum ve başımı eğerek dilimin düz kısmını klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Siktir," diye pantolonunu indiriyor, dirseklerine düşüyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"Daha fazla," diye nefes nefese kalıyor.

Parmaklarımla onu açıyorum ve defalarca yalamadan önce amını öpüyorum, dilim sevgi dolu vuruşlarla içeri girip çıkıyor. Bu tat beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. Ağzım klitorisinin üzerine kapanıyor ve sertçe emiyorum. Sırtını yatağa yaslıyor ve haykırıyor.

Bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Jamie'nin adımı haykırmasını istiyorum. Sadece bir kez duymak istiyorum.

Kalın bir parmağımı içeri kaydırıyorum, sonra bir başkasını, dilimle ve parmaklarımla onu beceriyorum.

"Tanrım, evet," diye tıslıyor, alt dudağını ısırtıyor, kalçaları ağzıma sürtünüyor.

Ben okşayıp emerken parmaklarım içine giriyor ve ben sertleştikçe o da daha çok nefes alıyor.

Bir ürperti bedenimi sarıyor. Onun içinde olmalıyım. Şimdi.

Geri çekilmeden önce son bir kez yalıyorum. Kalçalarını kavrayarak kıcını hafifçe yukarı kaldırıyorum ve sikimi hizalıyorum, derinlere oturana kadar yavaşça içeri itiyorum

İçeride. Islak ısı beni sıkı, rahat bir mengeneyle sarıyor, her sinirimi ateşe veriyor.

Jamie titrek bir inilti çıkarıyor ve titriyor.

"Canını yaktım mı?"

"Hayır. Bu iyi. İyiden de öte," diyor ve parmaklarım kalçalarının yumuşak etine saplanıyor.

Geri çekilip tekrar içeri giriyorum ve kendimi onun kığına sürüyorum. "Kyle," diye haykırdı ve işte tam da istediğim şey buydu. Tekrar ittim, bu sefer daha derin ve daha sert.

"Daha hızlı," diye yalvarıyor.

Ama bunun tadını çıkarmak istiyorum ve bunun yerine hızımı yavaşlatıyorum, ona karşı sallanıyorum, alay ediyorum, zevki olabildiğince uzatıyorum. İnanılmaz bir his.

"Seni göt." Küfrü mırıltılı ve hafif nefes nefese ve bu beni güldürüyor.

"Şikâyet etmeyi bırak," diyorum, sert bir hamleyle geri girmeden önce neredeyse sonuna kadar çekiyorum. Zevkten nefesi kesiliyor. "Sana verdiğim her şekilde hoşuna gidiyor."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Çünkü sana dokunduğumda hep ıslak oluyorsun."

Sanki ıslak olmak kötü bir şeymiş gibi, "Değilim," diye nefes nefese kalıyor. Ama değil. Çok sıcak.

"İstediğin kadar protesto et, Küçük Savaşçı, ama vücudun sana ihanet ediyor." "Seninkinin sana ihanet ettiği gibi mi?"

Beni orada yakaladı. Daha fazla alay edemeyerek ileri atılıyorum. Kalçalarım kığına çarpıyor, itişlerim ölçülü ve güçlü, nefesimi tutamayana kadar yoğunluğu artıyor.

"Daha sert," yalvarıyor ve yaklaştığını biliyorum. "Adımı söyle."

Her hamlede beni itiyor. "Kyle."

Titreyen bir nefes alıyorum ve orta parmağım klitorisini bulana kadar bir elimi kalçasının etrafından aşağı doğru kaydırıyorum. Sertçe ovuyorum, hızım çılgınca.

Jamie yine adımı haykırıyor. *Benim* adımı. *Benim* adımı. Ve saf, erkekçe bir tatmin dalgası içime hücum ediyor. Amcığı sikimin etrafında kasılıyor ve titriyor, vücudu altına çöküyor.

Parmağımı kurtarıyorum ve kalçalarını kavriyorum, sertçe vuruyorum, iniltileri etrafımızdaki havayı doldururken her nefes için nefes alıyorum.

Aletim titriyor ve hızla çekilmeden önce ona sürtünüyorum, sert bir şekilde boşalırken zevk bir yük treni gibi çarpıyor, sırtına fıskırıyor.

Jamie kemiksiz bir şekilde yere çöktü. Ben de onu takip ediyorum, bitkin ve terli bir halde onun yanına sokuluyorum. Başım boynuna gömülüyor, duygularım gelgit dalgası gibi yükselirken terli tenim onunla yapışıyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama yutkunamıyorum. Boğazım onunla birlikte ağrıyor.

Tanrım, bu kızı seviyorum. *Hem de çok.*

Hafifçe dönüyor ve parmaklarının uçları göğsümde hafifçe dalgalanıyor, gözleri benimkilerde. "İyi misin?"

Hayır. İyi değilim.

Sırt üstü yuvarlandım, nefesim kesildi.

"Kyle?" Adım dudaklarında titriyor.

Onu rahatlatmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü o beni aynı şekilde sevmiyor. Sanki karnıma bir yumruk yemişim gibi içim morarıyor. Çadırı terk etmek istiyorum ama kendimi onun yanından ayıramıyorum.

Sonunda "İyiyim," diyebildim çünkü her şeyden önce onu önemsiyorum. Ve birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamanı önemsiyorum. Söylenmemesi gereken şeyler söyleyerek bunu mahvetmek istemiyorum.

Yataktan kalkıp yüzümü siliyorum. "Bir bez getireyim."

OceanofPDF.com

T Esperance'dan Perth'e eve dönüşümüz sanki bir cenaze alayı gibi, sanki biri ölmüş gibi. Reg ve Bev'in kampının yanından geçerken pencereden el sallıyoruz ve biraz yavaşlıyoruz. Onlar Bev dudaklarından bir sigara çekerek "Dikkatli sür!" diye seslendi.

Reg sıradan bir selam verir. "Siz ikiniz gelecek yıl yine gelin. Aynı saatte. Biz burada olacağız."

"Elimizden geleni yapacağız," diyorum ona, boş bir klişe.

Graham ailesiyle birlikte erkenden kahvaltı ediyor, üzerinde iş üniformasına benzeyen bir kıyafet var. Sportif, kasları gerçek, sıkı bir çalışmadan ziyade spor salonunda bir grup kız ağırlığıyla yaratılmış gibi görünüyor. "Yapmalısın," diyor, gözleri açık pencereden Jamie'nin üzerinde. Sinirim hızla yükseliyor. Beni burada göremiyor mu? Yani, biz bir çift değiliz ama o bunu bilmiyor. "Seni kayıkla daha az nüfuslu yerlere götürebilirim."

"Bunu çok isteriz," diye araya giriyorum ısırgan bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler çocuklar," diye sesleniyor Jamie ve ben de gaza basıp kısa bir korna sesiyle onları geride bırakıyorum.

"Graham tam bir pislik," diye

mırıldandım. "Kıskanmış

gibisin."

Homurdanıyorum. "Ben kıskanç değilim."

"Mmm hmm," diye mırıldanıyor Jamie patronluk taslayan bir ses tonuyla.

Kaşlarım çatıldı. Kıskanıyor ? "Kıskanıp kıskanmadığının konuyla ilgisi yok. Bu onu daha az hıyar yapmaz."

"Biraz Jake'e benziyor, de öyle değil mi?"

Ona bakıyorum. Sarı saçlı ve yeşil gözlü olduğu için mi? Bunun dışında birbirlerine hiç benzemiyorlar. Bu, kaldırımdaki bir otla ormandaki dev bir meşeyi karşılaştırmak gibi bir şey. "Hiç de değil."

"Sadece renklendirme belki," diyor.

İsteddiği bu mu? Başka bir Jake mi? Son birkaç gecedir benim yerime ona dokunduğunu hayal ettiği kişi o muydu? Bu düşünce beni susturdu ve en az bir saat konuşmadık.

Jamie bacaklarını tekmeliyor, bileklerinden çaprazlıyor ve açık pencereden dışarı uzatıyor. En sevdiği yolcu pozisyonu. Gözlerim uzun, bronzlaşmış boylarına kayıyor, farklı bir pozisyonu hatırlıyorum, dün gece içine girerken kıcıma sarıldıkları bir pozisyon.

Esperance'daki son üç gecemizde güneş battıktan sonra hiçbir kısıtlama yok gibiydi, sanki karanlığın örtüsü serbest bir geçişti, ama sadece onu güne getirmedığımız söylenmemiş bir anlaşmayla.

Elimden geleni yaptım, ancak beni güldürdüğü zamanlar oldu ve onu kollarımda sallayıp dudaklarına şapırdayan ıslak bir öpücük kondurmak istedim. Ya da yerel pazarları dolaşırken sırf vücudunu yanımda hissetmek için kolumu omzuna atıp onu kendime sarmak. Ya da küçük sinemada film izlerken, kasabayı kasıp kavuran fırtınadan kaçarken elini tutup kucağıma sürüklemek.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Basit bir şefkat. Sevgi dolu jestler. Ve benimle bir ilişki istemediğini biliyorum. Fikrini değiştirmesini beklemiyorum ama içimdeki bu reddedilmişlik hissine engel olamıyorum.

"Ugh," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Kapatmam gerekiyor. "Biraz müzik açsana?" Normalde Jamie şimdiye kadar bir şeyler patlatırdı, ama onun yerine sessiz, sanki kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi.

Bacaklarını pencereden sarkıtıyor ve telefonunu eline alıyor. Parmağı seksenlerin en sevdiği şarkı listesindeki karışık çalma düğmesine dokunuyor ve Patrick Swayze'den "She's Like the Wind" çalıyor. Mırıldanmaya başlıyor ve şarkı sözleri beni daha da kötü hissettiriyor. "O değil."

Tekrar shuffle'a basıyor. U2'dan "With or Without You" çalmaya başlıyor. Otuz saniye veriyorum. "Bu da değil."

Jamie oflar ve parmağını tekrar saplar. Hoparlörlerden Bon Jovi'nin "Livin' On A Prayer" şarkısı çalıyor. Bununla başa çıkabilirim.

Şarkıya eşlik etmek için ağzımı açtığımda sözümü kesiyor. "Yemin ederim bir daha değiştirmeyeceğim. Bir torba sık yalayabilirsin."

"Çok mu testy?"

"Acıktım," diye mırıldanıyor.

"Daha bir saat önce yemek yedik," diye belirtiyorum.

"Tanrım, teşekkürler," diye tersliyor. "Unutmuşum. Birdenbire artık aç değilim."

"Dev peynir tekerleğine ne oldu? Onu hiç bitirmedin." İki gün önce özenle sarıp sarmaladı ve çantaya koydu. Döndüğümüzde onunla ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Ya bavuluna koyup eve götürecek ya da Erin'e verecek.

Jamie inliyor. "Bir daha peynir parçası kusacağım." Kahkahalarla bağırıyorum.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor.

"Senin 'peynir hayatı yaşamaya değer kılar' anlayışına ne oldu?"

"Sözümü alıyorum." Başını koltuğa yaslıyor ve kelimenin tam anlamıyla kusuyor. "O tekerlekten iki kilo bitirdiğim gün peynir benim için öldü."

"Bu onu alabileceğim anlamına mı geliyor?"

Bana baktı. "Ondan ne istiyorsun?"

Sırıtiyorum. "Kart gecesine geri dönmem için bunu rüşvet olarak kullanabilirim." Tekrar tıkanı. "Hepsi senin."

Sessiz bir saat daha geçti. Sanırım Jamie uyuyor. Koltuğunu arkaya yatırmış ve kasketimi yüzünün üzerine koyarak ışığı engelliyor. Sıkılarak uzanıyorum ve parmaklarımla kenarını kaldırıyorum.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Siktir git. Ben uyuyorum." "Bugün çok huysuzsun."

Kapağın altından bir mırıltı duyuyorum.

"O da neydi?" Sesi soruyorum. "Eve gitmek istemiyorum."

Benim kalp gerizekalılar bir düzensiz yendi. "Ne yap sen ortalama tarafından Ev mi?

Townsville?"

Jamie şapkasını çekip yere atıyor ve saçlarını yüzünün etrafında gelişigüzel bir dağınıklık halinde bırakıyor. "Oradan nefret ettiğimden değil. Sadece çok... Bilmiyorum." Burnunu acı bir limon emmiş gibi sıkıyor. "Uzak."

Yakında yeniden askere alınacak ama aramızdaki buzlar bu konuda çok ince. Artık bu buzun üzerinde kaymamın bir yararı olmaz, o yüzden bu konuyu kendi haline bırakıyorum.

İki saat sonra dönüş yolculuğumuzun yarısına gelmiştik. "Öğle yemeği için durmak ister misin?"

"Belki gitmek için bir sandviç alabiliriz?"

Bir sonraki kasabada duracağım. Lake King. Nüfusu üç yüz otuz iki. Hilux'ı fıskiye'nin yanına park ettikten sonra, Jamie yemek siparişi vermek için içeri girerken ben dışarı çıkıp depoyu dolduruyorum. Ben lastik basıncını kontrol ederken elinde iki büyük beyaz paketle geri döndü. "Bize dana burger aldım," diyor paketleri sallayarak. "Yakıt parasını da ben ödedim."

"Teşekkürler."

İkimiz de tualeti kullandıktan sonra tekrar yola çıktık. Eve dönmek için hem hem de değilim - hepsi aynı anda. Bu çelişkili duygular midemi bulandırıyor ve yemeğimi bir kenara bırakmadan önce sadece birkaç ısırik alabiliyorum. Jamie benim en iyi arkadaşım ve ona aşığım. Gitmesine nasıl izin verebilirim?

Jamie

Alacakaranlıkta Perth'e varıyoruz. Güneş okyanusun üzerinde batıyor ve gökyüzünde canlı bir renk patlaması yaratıyor. Birkaç fotoğraf çekmeye çalışıyorum ama içim içimi yiyor. Daha önce pek çok kez veda etmişim. Bir başkasına katlanamam.

"Wood ve Erin'in yeni adresi nedir?" Kyle sordu. Biz dairelerinden taşınmışlar.

"Sizin için kötü zamanlama. Bizim için harika zamanlama," diye takıldım yolculuğumuza çıkarken, büyük bilinmezliğe doğru yol alırken kolumu çalgınca camdan dışarı salladım. Yine de onları tamamen yarımsız bırakmadık. Ryan ve Nathan'ı bizim adımıza ağır işleri yapmaları için işe aldık, bu da onlara büyük borçlu olduğumuz anlamına geliyor.

Adresi Kyle'a söyledim ve kırk beş dakika sonra arabayı ön tarafa çekti. Odunlar ön bahçede elektrikli testerenin elektrik kablosuyla boğuşuyor. Yeni bir sundurmanın iskeletinin yanında bir kereste yığını var ve talaş ön çimenliği kar gibi kaplıyor. Duraklıyor, arabanın sesiyle dönüyor. Sonra yüksek sesle kükreyerek kabloyu düşürdü. Arabadan atlayıp kollarına atılıyorum, sanki birkaç hafta değil de bir ömür geçmiş gibi ciyaklıyorum.

Wood beni . "Geri döndün!" "Geri döndük!"

Beni yere bırakmadan önce yanağıma sert bir öpücük konduruyor, beni kendisinden uzaklaştırıyor ve iyice inceliyor. "Farklı görünüyorsun."

Farklı hissediyorum, yine de yorumunu omuz silkiyorum. "Muhtemelen bronzluktandır." "Hayır." Bize ulaştığında Kyle'ın elini sıkıyor ve ona bir tokat atıyor.

Geri. "Sorun bu," diyor, bana dönüyor ve başparmağını alnıma bastırıyor. "Küçük çatlağın gitmiş."

"Hey!" Onu uzaklaştırdım. "Bu acıttı." Ön kapıya doğru bakıyorum. "Erin nerede?"

"İçeride. Çalışma odasında sanırım."

Wood ve Kyle'ı konuşmaları için bırakıp, yarım kalmış verandanın üzerinden geçip içeri giriyorum. "Erin?"

Cevap yok.

Odanın ortasına dolaşıyorum. Çoğunlukla mobilyalar ve yarısı açılmış kutular var. Onu arka tarafta küçük bir köşede buldum. Bir masada oturuyor, kulaklığı takılı, elinde kalem, önündeki kâğıda bir şeyler mırıldanıyor.

Arkasından gizlice yaklaşip kulaklarındaki örtüyü çekiyorum. "Boo!"

"Arrrrghhhhhh!" diye o kadar tiz bir sesle bağıyor ki uzaydan bile duyabilirsiniz. "Seni kaltak." Sandalyesinden kalkıyor ve sakinleştirmek istercesine bir elini kalbinin üzerine koyuyor. "Senden nefret ediyorum. Gel buraya."

Erin beni kucaklıyor ve gözyaşları serbest kalıyor. Ben de ona sarılıyorum. Sertçe. "Ben de senden nefret ediyorum."

Orada duruyoruz, biraz sallanıyoruz, sarılıyoruz. "Seni sadece bir geceliğine aldığımı inanmıyorum!"

Geri çekiliyorum ve Wood'un az önce yaptığından farklı bir inceleme yapıyor. Mikroskobunun altında bir böceğim. "Şu haline bak. Pis kokuyorsun ve kirlisin. Bana hippy mi oldun?" Erin kolumu kaldırıyor, ben onu uzaklaştırmadan önce koltuk altlarıma bir göz atıyor. Tüysüz tenime bakıp rahatladıktan sonra saçlarıma karışık tellerine bir fiske vuruyor. "Saçını kestirmen gerek." Daha yakından bakıyor... kaşlarıma. "Senin de ağdaya ihtiyacın var. Bu gece içmeye ve dansa gideriz diye umuyordum ama şu haline bak. Mucizeler için zamanım yok."

Kyle bavullarımı arkasına alarak içeri girdi. "Onları ben de alabilirdim." Otomatik bir protesto.

Onları kenara koyarken bana bir bakış atıyor ve kulplarını aşağı doğru indiriyor.

"Teşekkür ederim, Kyle."

Erin ona hoş geldin dercesine sarılıyor. "Yolculuğun nasıldı?" diye soruyor ona, geri çekilerek.

"İnanılmaz. Size gösterecek bir sürü fotoğrafımız var."

Ellerini çırpıyor. "Ver bana."

Kyle başını bana doğru salladı. "Jamie sana gösterebilir. Benim gitmem gerek." İçimde bir şey okyanus tabanına çapa atar gibi batıyor.

"Daha sonra bizimle dışarı çıkar mısın?" diye soruyor. "Jamie'nin son gecesi için dışarı çıkıyoruz. Taşınmamıza yardım edecek ekibi organize ettiği için içkiler bizden."

"Yapamam." Cevap verirken Kyle'la bakışlarımızı paylaşıyoruz, yüz ifadesi ağır, sesi pişmanlık dolu. "Üzgünüm." Gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi geriye doğru yürümeye başladı. "Belki başka bir zaman."

"Seni geçireyim,"

diyorum. "Hoşça kal,

Erin," diye sesleniyor.

"Görüşürüz, Kyle!"

Kirli botlarını paspasa silerek içeri adım atan Wood'un yanından geçiyoruz. "Şimdiden gidiyor musun?"

"Evet. İşe dönmeden önce yapmam gereken şeyler var."

Tekrar el sıkışır, Kyle Wood'un sırtına bir tokat atar. "Bir dahaki sefere görüşürüz, dostum."

Yarım yamalak yapılmış verandadan iniyor ve kıcı yanıyormuş gibi Hilux'a doğru yürüyor.

"Bir dakika yavaşlar mısın?"

Hilux'ın arka tarafına doğru ilerliyor. "Vedalarından hoşlanmadığını sanıyordum," diyor ve tonneau kapağını pratik bir verimlilikle yerine takmaya başlıyor. Ne diyeceğimi bilemeden onu izliyorum çünkü o haklı. Ben bilmiyorum. Ama sonsuza kadar gitmiş olmayacağım, değil mi?

Kyle yolcu kapısına doğru ilerliyor. Kapıyı açıp çantamı aldı. Kapıyı kapatıp çantayı bana verdi. Aslında çantayı göğsüme doğru itiyor, ben de yere düşmeden yakalıyorum.

"Bir dahaki sefere görüşürüz Jamie," diye mırıldanıyor, parmaklarından anahtarlar sarkıyor.

Bu kadar mı? Vedalaşmada berbat olduğumu biliyorum ama bu ona Condingup Tavernası'nda aldığım boktan biradan daha zayıftı.

Sürücü tarafına doğru ilerliyor. "Kyle?"

Yürümeye devam eder.

"Kyle, lütfen."

"Siktir," diye mırıldanıyor, duruyor, elini kaputun üzerine koyuyor, sırtı bana dönük. Dönmeden önce omuzları birkaç kez inip kalkıyor. Yüzündeki acı dolu ifade beni yere yapıştırıyor.

"Özür dilerim." Ona doğru bir adım atıyorum, ama bacaklarımın altından hissediyorum, bu yüzden ne yapacağımı ya da başka ne söyleyeceğimi bilmeden duruyorum.

Gözlerini kırıştırtarak başka tarafa bakıyor. "Evet," diyor hırçın bir sesle. "Ben de."

Kyle hareket etmeden önce yumruğunu arabanın kaputuna hafifçe vuruyor. Kapıyı açtı ve bana baktı. "Townsville'e vardığında mesaj atarsın, değil mi?"

Başımı salladım. Sonra arabaya biniyor, kapı arkasından kapanıyor. Motor çalışıyor ve gidiyor. Gidişini izliyorum ve göğsüm ağrıyor. O kadar çok ağrıyor ki. Sokakta gözden kayboluyor, köşeyi dönmeden önce yavaşlarken fren lambaları kırmızı yanıyor, Hilux hızlanırken kükrüyor. Sonra gitti.

Sokak sessizleşiyor. Ağaçlardaki yaprakların belirsiz hışırtısını duyuyorum, esinti hafifçe yükseliyor. Mevsim değişikliğiyle birlikte hava serinlemeye başlıyor. Çıplak kollarımı ovuyorum, aramızdaki hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Sonra, ancak o zaman, gözyaşları dökülmeye başlıyor. Onları silebileceğimden daha hızlı. Kendimi *hiç ama hiç* şu anda hissettiğim kadar kaybolmuş ve kafası karışmış hissetmemiştim.

OceanofPDF.com

F *haftalar sonra ...*

Yastığımı yumruklayarak yatağında . Ne zaman bu kadar sinir bozucu bir şekilde pütürlü oldu? Yanıma yerleşiyorum ve zihnimi boşaltmak için oflayarak gözlerimi ama dakikalar sonra tekrar hissediyorum. Kyle'ın kolunun ortama kayan hayali dokunuşunu. Avuç içi karnımda ağır ve sıcak, aşağı kayıyor, iç çamaşırımın altından geçip bacaklarımın arasına kayıyor. Parmak uçları sert ama dokunuşu nazik. Sıcak nefesi enseme gıdıklıyor, o kadar gerçek ki titriyorum, yatağında yalnızım, arkamda bıraktığı şiddetli ağrıyla kıvranıyorum.

Gürültülü bir çatırtı havayı parçalıyor, gök gürültüsü sanki Doğa Ana hayal kırıklığımı anlamış gibi yatağımın altındaki toprağın sallanmasına neden oluyor.

Saat hâlâ erken -Cuma akşamı saat yedi civarı- ama yorgunum. Uykuya o kadar ihtiyacım var ki kemiklerim ağrıyor ama bir türlü gelmiyor. Yorganı yırtıp atıyorum ve yataktan kalkıyorum. Bir hapa ihtiyacım var, ihtiyacım olan bu. Yolculuk beni rutinimden uzaklaştırdı. Normal uyku düzenime geri döndüğümde her şey yoluna girecek.

Yeniden askere alınma evraklarımın tamamlanmış ama henüz imzalanmamış olarak durduğu kahvaltı masasını atlayarak küçük açık planlı biriminin küçük mutfağına doğru ilerliyorum. Gözlerim yanlarındaki kutuya takılıyor ve midem sanki bir rollercoaster'ın yokuş aşağı kaydırıldaymışım gibi alçalıyor.

Bütün bir hafta boyunca kahverengi paketinin içinde beklentiyle oturarak benimle alay etti. Mesele şu ki, geç kaldım. Ertesi gün hapı almanın adetimi geciktireceğini biliyordum ama bu kadar uzun sürmeyeceğini biliyordum. Gerçekle yüzleşmektense kafamı kuma gömmek daha kolaydı ama artık erteleyebileceğimden emin değilim. Bilmemek beni bunalıma sokuyor.

Yağmur pencerelerime sertçe vururken telefonum bip sesi çıkarıyor. Panjurların arasından bakıyorum. Şiddetli bir sağanak, yağmur yandan geliyor. Perdeyi tekrar yerine oturtup telefonumu kontrol ediyorum. Connor'dan. Onun da üste bir birimi varmış.

Connor: Parti. Benim evimde. Biralar ve masa oyunları.

Pas.

Connor: Beni seni sürüklemeye zorlama.

Silahım ve siyah kuşağım var.

Connor: İyi noktaya değindin.

Hamilelik testi için de bir randevum var. Ama onu almak yerine masaya oturup kağıtlarıma bakıyorum. *Sadece imzala, Jamie. Test negatif çıkacak ve hayatına devam edebilirsin.*

ya değilse?

O zaman önemli bir şey değil, diyorum kendime. Böyle şeyler her zaman olur ve halledilir, değil mi? Çok kolay. Küçük bir prosedür. Üstesinden gelebileceğimi bilecek kadar güçlüyüm, peki neden midemin içinde bir ağrı var?

Bununla ilgilenmek yapılacak en doğru şey olacaktır, ancak doğru şey gökkuşakları ve tek boynuzlu atlardan ibaret değildir, değil mi? Gerçekten boktan da hissettirebilir.

Kalemi elime aldım ve tereddüt ettim. Ben o kişi değilim. Anaç. Sıcak. Sevecen. Sadece değilim. Kendimden başka birine bakmakla ilgili ilk şeyi bilemem.

Derin bir nefes alarak evraklarımın son sayfasını çeviriyorum ve her zamankinden daha büyük bir gösterişle imzalıyorum. Belgeleri teslim edeceğim yarın için ileri bir tarih atıyorum ve işim bitiyor. Kalemi yere bıraktım. Ordu en az üç yıl daha bana sahip olacak. Mutlu olmalıyım. Bu da üç yıl daha hasta ve yaralıları tedavi edeceğim anlamına geliyor. Üç yıl daha hayat kurtaracağım. Öyleyse neden bu boşluk hissi karanlık, boş bir boşluk gibi önümde uzanıyor?

Tanrı aşkına. Şu lanet sınava gir artık Jamie.

Evrakları bir kenara ittim ve kutuyu kaptım. Telefonumla birlikte banyoya götürüyorum.

Kutuyu banyo makyaj masasının üzerine koydum ve bir mesaj gönderdim.
Sınava giriyorum.

Evet! Beklemedeyim.

Geçen hafta zayıf bir anımda kendimi kaybettim ve Erin'i arayarak yolculuğumuzda gerçekte neler olduğunu anlattım. Cevap verdiğinde banyoda sarhoştı, tuvalette otururken şarabını höpürdetiyordu. Ona anlattım çünkü önemli bir şey olmadığına dair güvence vermesini istedim. Ben de her nefesim kesildiğinde kendime bunu söylemeye çalışıyordum ama belki başka birinden duymak işe yarayabilirdi.

"Aslında şu anda işimi yapmıyorum," dedi hafifçe geveleyerek. "Buraya işlemek için geldim ve huzur için kaldım. Colin bugün mutfağın tadilatına başladı ve gürültü patırtı ile yerdeki moloz yığını arasında en iyi seçeneğimin burada kalıp bir şeyler içmek olduğunu düşündüm."

"Oturuyor olman iyi bir şey," diye cevap verdim, doğrudan söyleyerek. "Çünkü sanırım hamile olabilirim." Sersemletici bir sessizlik oldu, öyle bir sessizlik ki bu, onu doldurmak için acele etmeme neden oldu. "Ama muhtemelen değil. Muhtemelen değilim. Burada bir testim var. Henüz yaptırmadım. Telefonu kapatıp gidip yapmalıyım. Seni neden aradığımı bile bilmiyorum. Aslında kendimi biraz aptal hissediyorum."

Daha fazla sessizlik.

"Erin? Orada mısın?"

"Fark," diye dramatik bir şekilde geveledi. "Bana bir dakika ver." Binlerce sorusu vardı, bunu biliyordum. Hepsinin arasından en iyilerini seçerek ilerliyordu. Sanki bir televizyon yarışma programının final turundaymışız gibi soruları birbiri ardına sıralamaya başladı. "Kyle?"

"Başka kim
olacak?" "Ne
zaman?"

"Yolculuğumuzun son haftası."

"Nasıl?"

"demek nasıl? A sekmesini B yuvasına yerleştir, seni ."

Hakaretime hiç ara vermeden devam etti. "İlk kim kime dokundu?"

"Gerçekten mi?" Elimi yüzüme sürdüm, mutfağımın kısa boyu boyunca volta atarken yüzüm buruştu. "Burada önemli olan bu değil."

Sesi otoriterleşti. "Soruya cevap ver."

"Beni öptü." Yatağıma doğru yürüdüm ve dönüp yere uzandım. "Ona onsuz ne yapacağımı bilmediğimi söyledim ve o da beni öptü."

"Aman Tanrım." Erin sesli bir şekilde inledi ve ardından bir ağız dolusu şarap daha höpürdetti. "Bu çok ateşli. Ve o kadar romantik ki gerçekten ölebilirim."

Bir şekilde kendimi onunla aynı fikirde bulduğum için nefes nefese kaldım. "Hayatımın en güzel öpücüğüydü. Bunu düşünmeden edemedim. Bunu söylemem beni korkunç mu yapıyor? Jake inanılmazdı. Aramızda bir... şey vardı. Harika bir şey. Ama hiçbir beklentimiz yoktu. Birbirimizi çok az tanıyorduk. Geçmişimiz tek gecelik bir ilişkiydi. Öyle değil-" Bu düşünce zincirini takip etmeye hazır olmadığım için sözümü kestim. "Kyle benim en iyi arkadaşım."

"Peki. Beni de Kyle'ı öptüğün gibi öper misin?"

Homurdandım. "Umm hayır, ama sen bir kızsın, değil mi?"

"Tamam. Colin'i de Kyle'ı öptüğün gibi öper misin?"

Düpedüz güldüm. "Erin! Bu Wood." Bir lahanaya karşı daha fazla çekim hissedeceğime eminim.

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

Bir kolumu kendime doladım, telefonu kulağıma bastırdım, midem bulandı. "Son zamanlarda pek bir şey olmadı ama ikimiz de meşguldük."

"Anlıyorum."

"Yine de görmüyorsun. Beni öpmüş olabilir ama sarhoş olup onunla yatan bendim. Bunu ben yaptım. Kasten. Çünkü onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim. Sadece bir kez. Ama bir kereden fazlası oldu çünkü ben ne zaman duracağını bilmeyen açgözlü bir sürtüğüm. Kendinize dev bir tekerlek peynir alıp sadece bir parça yiyeceğinizi düşündüğünüzde olduğu gibi. Ancak o parçanın tadının harika olduğunu ve içinizi ferahlattığını fark edersiniz, bu yüzden bir tane daha alırsınız, bir tane daha ve sonra neredeyse tüm tekerleği bitirdiğinizi fark edersiniz ve mideniz bulanmaya başlar ve bunun nedeni sadece lanet olası bir bağırsak olmanız değildir. Erin, sanırım-" Nefesimi tutmaya çalışarak sözümü kestim. "Yapmamam gereken bir çizgiyi aşım ve artık aramızda hiçbir şey eskisi gibi ."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum, telefonuma sımsıkı sarılarak onun tavsiyesini sabırsızlıkla bekliyordum. Bana ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım vardı. Beni doğru yola sokacak ahlaki rehberliğe ihtiyacım vardı. Bozduğum her şeyi düzeltecek pırıl pırıl bilgelik incilerine.

Söylemeden önce şarabını höpürdeterek içti. "Bence o peyniri yemeye devam etmelisin."

"Erin! Yardımcı olmuyorsun."

"Tamam, benim görüşümün sadece sizinkiyle aynı doğrultuda olduğu sürece geçerli olduğunu unutup duruyorum."

"Şirretlik yapma." "O zaman aptal olmayı bırak."

"Ben aptal değilim. Sadece senin gibi kafam sürekli bulutların üzerinde değil. Ben gerçekçiyim. Beni dava et."

"İyi. Tamam. Sadece olanları unut. Platonik düşün."

"Platonik düşünceler. Doğru." Başımı salladım. "Bunu yapabilirim. Mesela çok yavaş hareket ettiğim için Kyle'ın beni yaya geçidinde düşürmesi gibi. Ya da kitabımı bırakıp onunla yüzmeye gitmediğim için kafama çam kozalakları fırlatması gibi. Ya da yaptığı salsa sosunun yeterince baharatlı olmadığını söyleyecek kadar aptal olduğum için yeşil biber yemem için bana meydan okuduğu zaman."

"Yedin mi?"

"Beni tanıyor musun ki? Tabii ki yedim. Çalıkların arasına kusarken Kyle saçımı tutmak zorunda kaldı ve hemen geri getirdi. Bilgin olsun, yukarı çıkarken de aşağı inerken olduğu kadar yandı. Öleceğimi sandım."

"Bunu Kyle mı yaptı? Sen aptal, rekabetçi bir pislik gibi üzerine kusarken saçlarını mı tuttu?" Beni aşağıladıkdan sonra kelimenin tam anlamıyla iç çekti ve dudaklarını şapırdatarak şarabından biraz daha yudumladı. "Seni en kötü halinle gördü ve yine de öptü. Bunun platonik olduğundan emin değilim. Bir düşünsene, muhtemelen kışına baktığı için kazayla sana çelme takmıştır. Ya şu çam kozalağı olayı? Dikkatini çekmek istedi ve bunu elde etmek için gazabını göze aldı. Bunun üzerinde biraz daha çalışmalısın."

"Tamam. İskeleden suya düştüğümde güldü." "Arkandan atladı mı?"

"Hayır," diye cevap verdim kızgınlıkla. "Sadece daha sert güldü ve bir fotoğraf çekti." "Sayılmaz. Colin olsaydı ben de öyle yapardım. Başka?"

"Bilmiyorum."

"Çünkü tek bir platonik an bile düşünemiyorsun." Ses tonundaki zafer biraz fazla baş döndürücüydü, sanki bunu istiyormuş gibiydi. "Bana Kyle hakkında hoşlandığın bir şey söyle."

"Bunun ne faydası olacak? Her şeyi daha da kötüleştirmeyecek mi?"

"Hissettiklerinizin temeline inmemiz gerekiyor. Bu, duruma biraz ışık tutmaya yardımcı olabilir."

"Ortada bir durum yok. Ve ne hissettiğimin bir önemi yok, mi?
Çünkü bunun hiçbir yolu yok-"

"Aman Tanrım," diye tersledi. "Potansiyel bir hamilelik bir durum değil mi?" "Burada neler oluyor?" Wood'un sesinin zayıf olduğunu duydum.

"Yapabilirim.

seni mutfaktan duyabiliyorum. Matkabım çalışırken." Erin,

"Jamie hamile olabilir," diye cevap verdi.

"Erin!" Tersledim.

"Ne?" Wood'un sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

"Sakıncası var mı Colin?" dedi ona. "Tuvaletteyim." Erin, "Biraz daha şarap getirin!" diye bağırmadan önce bir kapının çarpma sesini duydum.

"Neden söyledin?"

"Sarhoşum, Jamie. Söylediklerimden beni sorumlu tutamazsın. Nerede kalmıştık?" Bir tıkırtı , sanki tırnaklarım banyo tezgahına vuruyordu. Bununla çok fazla eğleniyordu. "Oh... Kyle'ın nesini sevdiğin hakkında konuşuyorduk."

"Hayır, ."

"Bana uçak rezervasyonu yaptırma. Oraya geleceğim ve bu konuşmayı yüz yüze yapabiliriz," diye uyardı ve bunu yapacaktı. Erin boş tehditlerle uğraşmazdı.

"O.." Sözümü kestim. "Bu aptalca geliyor."

"Sadece yap."

"Tamam." Kyle'ı hayal ederek gözlerimi kapattım. Bana sırtıyordu. Kendini beğenmiş, tanıdık ve yürek parçalayıcı derecede sevimliydi. "Gülümsemesini seviyorum."

"Kötü bir cevap ama tamam. Başka ne var?" "Fotojenik biri."

"Gerçekten mi? Bunu ciddiye almıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Hissediyorum. Sadece ne hissettiğimi ifade etmekte iyi değilim."

Tatilimizde çok fazla fotoğraf çektim. Kyle farkında bile olmadan neredeyse hepsinde yer alıyor. Kenarları biraz pürüzlü, milyonlarca mükemmel yönden kusurlu, yaralı ama aynı zamanda inanılmaz derecede yakışıklı ve çekici. Gözlerindeki o güzel ışık ve gülümsemesi içimde bir şeyleri harekete geçiriyor ve başka tarafa bakmamı zorlaştırıyor. Ve her gece uykuya dalmaya çalışırken kendimi tüm resimlere bakarken buluyorum, Broome'daki durağımızdan en sevdiğime takılıp kalıyorum.

Suyun kenarında, kumların üzerinde çıplak ayakla yürüyorduk ve turkuaz suyun üzerinde gün batımının fotoğrafını çekmek için durdum. Kyle da benimle birlikte durdu ve profilden çektim, panorama arkasında bulanıklaşıyordu,

onu odak noktasına getirdi. Çarpan dalgaların ötesine bakarken içinde sessiz bir güç vardı. Hayatın çirkin yüzünü gördüğünü ve insanlığın en kötüsünü deneyimlediğini söyleyen türden bir güç ama bunun onu kırmasına izin vermedi.

Tüm bunları tam bir aptal gibi görünmeden nasıl ifade edebilirdim ki?

Erin'le aramızda geçen konuşmayı bir kenara bırakıp hamilelik testini yapmaya odaklanıyorum. Kutunun içindeki talimatlarla uğraşmıyorum. Hamilelik testlerinin nasıl çalıştığını biliyorum. Tüm belirtilerle ilgili ders kitaplarını bile okudum ve hiçbirisi bende yok. Hassas göğüsler yok. Sabah bulantısı yok. Garip aşermeler ya da çılgın ruh hali değişimleri yok. Sadece biraz geç kaldım. Ve yorgunum. Ama bu ne zaman anormal olur ki?

Küçük beyaz çubuğa işemeyi bitirip tezgâhın üzerine koyuyorum. Lavaboda ellerimi yıkarken ön kapıdan büyük bir gürültü geliyor. Sarsıldım ve çubuğu yana doğru savurdum. Banyo tezgahından uçup duvara çarpıyor ve tuvaletin yanında tuttuğum küçük çöp kutusunun içine düşüyor.

"Huh." Bu bir işaret gibi.

Kapı tekrar çalınıyor, bir yumruk sertçe vuruyor ve biri adımı sesleniyor. Bu da kim? Muhtemelen Connor'dır, tehdidini gerçekleştirmeye gelmiştir. Telefonumu yatağın üzerine fırlatıyorum, sutyensizim ve ince beyaz bir atlet ile pembe pamuklu bir külot giymişim.

"Ben evde değilim!" Bağırıyorum ve bornozumu kapıyorum, kapıya doğru yürürken kollarımı kolların içine sokuyorum ve belimden bağlıyorum. Dışarıdaki ışığı yakıp sürgüyü açıyorum ve Connor'ı korkutacağını umarak sinirli bir kaş çatmayla kapıyı ardına kadar açıyorum.

Kyle

Seni koca aptal, diye lanet okuyorum kendime, Jamie'nin kapısında dururken, yağmur sırtıma ve bacaklarıma yağıyor. Yumruğumu kaldırıp kapıya tekrar vururken yüzümden aşağı akıyor, saçlarımı başıma yapıştırıyor. Sabırsız. Sinirli. Ona olan ihtiyacım aşikâr. Dudaklarımdan geçen nefeste hissediyorum. Kanımdaki nabız atışında. Gözlerimin yanışını ve kalbimin atışını.

Arabayı sürüp onu Wood ve Erin'lerde bırakırken kendime bununla başa çıkabileceğimi söyledim. Aşık olmayı unutabilirdim. Bu duygu zamanla ve mesafeyle azalacaktı. Kamp malzemelerini yerleştirmekle, evi temizlemekle meşguldüm.

hepsini çıkardım ve depoya geri koydum. Hilux'ı kiralama şirketine iade ettim ve her gece yatağıma yorgun ama bir şekilde uyanık bir şekilde tavana bakarak düşene kadar kendimi işe ve eğitime gömdüm.

Kitap okumayı, balıkçılıkla ilgili podcast'ler dinlemeyi ve Jacob'a bakmam için Ryan ve Fin'i taciz etmeyi denedim. Çantalar dolusu bebek kıyafeti, kış için kürklü ceketler ve ilk adımlarını atacağı zaman için minik Nikelarla geldim. Hatta dev bir Lego kutusuyla bile geldim.

"Boğulma tehlikesi," dedi Ryan bana, yine de içeri girmeme izin verdi.

Koridordan mutfığa doğru ilerledim, Fin sol elinde bir bardak kırmızı şarapla lazanya tepsisinin üzerine peynir serpiyordu. "Legolar benim için, göt herif," diye söylenerek doğruca buzdolabına gittim, kapıyı açtığımda soğuk hava dışarı fışkırdı, Lego kutusu koltuk altıma sıkışmıştı. "Hey, Fin."

"Kyle."

"Peki sen kaç yaşındasın?" Ryan sordu.

"Bu eski," dedim, iki soğutulmuş şişeyle çıkmadan önce ona orta parmağımı gösterdim.

Fin ona bir bakış attı, o da Fin'e. İkisi de gözleriyle, tüm çiftlerin mide bulandırıcı derecede yakın olduklarında yaptıkları gibi bir konuşma yapıyorlardı. Bu bende bir şeyleri tekmeleme isteği uyandırdı. Beni bir topun içine atıp uzaya da fırlatabilirlerdi. En azından o zaman yalnızlığımı haklı çıkarabilirdim.

Bir şeyler homurdandım ve biramı alıp oturma odasına geçmeden önce şişelerden birini Ryan'a doğru ittim, Lego kutumu sehpanın üzerine, dış çıkarma halkası, mavi bir damlatmaz bardak ve küçük bir saksı bitkisinin yanına koydum. Ryan beni oturma odasına kadar takip etmeden önce derin ve ağır bir sesle iç çekti. Kanepeye çöktü, kutuyu yırtıp açmamı ve içindekileri dökmemi izledi.

Her yerde Lego paketleri. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır, istemiyorum." Ses tonum alaycıydı ama elimde değildi. Kalın talimat kitapçığını elime aldım ve ilk sayfasına kadar açtım. "Ben sadece bu lanet Ölüm Yıldızı'nı inşa etmek ve biramı içmek istiyorum."

Gözleri, içinde dört binden fazla parçanın torbalanmış olduğu açıkça belirtilen kutuya kaydı. "Bu en az yirmi dört saat sürer."

"On iki. Bana yardım

ediyorsun." "Star Wars'la

ilgilenmiyorum bile."

"Hepimiz senin gibi ezik olamayız."

"Benim daha iyi bir fikrim var." Ryan ayağa kalktı ve başını dışarı açılan Fransız kapılarına doğru salladı. "Beni takip edin."

Arka güverteye çıktık. Ryan küçük açık hava pişirme ünitesinin çekmecesini açarken ben oturdum. Bir çakmak ve bir paket çıkardı. İki puro çıkardı, birini dudaklarına götürdü ve diğerini bana uzattı, çakmağı çaktı ve alevi bana doğru tuttu. Dumanı içime çekip dilimin etrafında kıvrılmasına izin verdikten sonra kokulu, tatmin edici bir bulut halinde nefesimi verirken ucu kırmızı renkte parlıyordu.

Ryan kendi sigarasını yaktı ve yanımdaki koltuğa oturdu, konuşurken duman etrafını puslu bir bulut gibi sarıyordu. "Ona aşıksın, değil mi, seni koca şişko."

Öksürdüm ve bir sonraki nefesimi verirken boğuldum, gözlerim yaşardı. "Birincisi," diye homurdandım, kaşlarımı çatarak, "ben koca bir yumru değilim. İkincisi, kime aşıksın?"

"Oh, Tanrı aşkına. Bana bu saçmalıkları anlatma Brooks. Ben de senin yerindeydim. Hatta bir keresinde birinin bana taşak büyütmemi söylediğini hatırlıyorum. Ayrıca beni tavana bakarken yakaladığında cevabı tavanda bulamayacağımı söylemişti. Neyin cevabını diye sorduğumda da beni sevip sevmediğini söylemişti." Ryan purosundan bir nefes daha aldı. "Bana öyle geliyor ki başkalarına tavsiye verirken taşaklarını ortaya koymayı seviyorsun ama iş kendin almaya gelince koca bir korkak oluyorsun."

Alevlenen burun deliklerimden dumanlar fışkırdı. "Siktir , Kendall." "Hayır. Sen siktir git."

Sandalyemden kalktım, sırtım Ryan'a dönüktü, kollarımı güvertenin ahÇap korkuluklarına yaslarken aklımda Jamie'nin görüntüsü vardı. Lanet olsun, çok güzeldi. Mükemmel derecede kusurlu küçük bir pislikti ama o *benim* küçük pisliğimdi. Ona aşık olmamak için çok uğraştım ama bu, batan bir gemiden çıplak ellerimle su çıkarmak gibiydi. O kadar batmıştım ki.

Puroyu dudaklarıma götürdüm ve derin bir nefes çektikten dumanın esintiyle dağılışını izledim. "Hepimizin koli bandıyla bir arada tutulduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Hani ordunun bir mucize gerçekleştirip bizi tekrar bir araya getirmesini umuyorduk ama tek yaptığı içimizdeki çatlakları daha da büyütme olmuştur?"

Ryan yanıma geldi, kollarını benim gibi parmaklıklara dayadı ve ilerideki bahçeye baktı. "Jamie çatlakları onardı," dedi, sesi sertti çünkü biliyordu. O da oradaydı.

"O benim koli bandım."

Ryan homurdandı ve içimde derinlerde bir yerden bir kıkırtı yükseldi. Ben kıcımla gülerken Ryan da benimle birlikte gülüyor, dumandan boğuluyor ve başını sallıyordu.

Finlay bizi kontrol etmek için dışarı çıktı. "Burada neler oluyor?"

Ryan bulutlu sisin içinden bir el salladı. "Brooks koli bandını buldu," dedi ve bu bizi yeniden harekete geçirdi.

Finlay bize aklımızı kaçırmışız gibi baktı ve oldukça eminim ama bu iyi bir duyguydu. "Aferin sana, Kyle."

O içeri girdi, biz de koltuklarımıza ve purolarımıza geri döndük. "Ne yaptım biliyor musun?" Rahat birkaç dakikalık sessizliği bölerek söyledim.

"Ne?"

"Ona bir hediye aldım. Gönderecektim ama aldığımda yüzündeki ifadeyi görmek istiyorsam ne olayım."

"Ne oldu?"

Ona anlattım ve arkasındaki tüm hikayeyi açıklamam yarım saatimi aldı.

"Peki bu size kadara mal oldu?"

"Sahildeki evim için ayırdığım depozitonun tamamı." Her zaman bahsettiğim ev. Benim hayalim. Kazandığım ve biriktirdiğim her kuruş, onu mutlu etmek, içindeki bozukluğu düzeltmek için her şeyi yapabilecek bir aptal olduğum için gitti.

"Sen lanet olası bir aptalsın," dedi Ryan.

Bir an için puromu emiyorum. "Pişman değilim. Her kuruşuna ve daha fazlasına değer."

"Tanrım, Brooks. Bazı günler senin o egoist dış görünüşünün içinde bir kalp olabileceğini düşünüyorum."

"Kendimi aşağılanmış hissedip bilemiyorum."

Uzandı ve sırtıma bir tokat attı. "Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Biraz tavsiye almak için öne doğru eğildim.

"Ne?" "Elden teslim et."

Bu düşünce içimi titretti. "Öyle mi düşünüyorsun?" Haklı olduğunu bildiğim halde sordum. Pişmanlık duymak istemiyordum. Bir gün uyandığımda keşke deneseydim demek istemiyordum. Jamie savaşıma değerdi. Sonuna kadar.

"Önce yapman gereken tek bir şey var," diye uyardı sandalyesinden kalkarken.

"Ne?" Sigaramı söndürdüm ve ayağa kalktım. "Git
Ölüm Yıldızı'nı inşa et, seni lanet olası çocuk."

OceanofPDF.com

T Ön kapı elimin altında sallanarak açılıyor ve kaşlarımdaki çatıklık yüzümden düşüyor, yaşadığım şok beni yere yapıştırıyor.

Connor değil.

Kyle kapının diğer tarafında duruyor, her yönden yağmur yağıyor, saçları yüzüne yapışmış, omzuna bir çanta asmış. Pamuklu bir tişört ve kot pantolon giymiş, sıırıslıklam kumaş vücudunun kalın ve ağır kaslarını ön plana çıkarıyor. Bana bakarken kollarında tüyler diken diken oluyor, titriyor, gözlerinden sular akıyor - bir şenlik ateşinden daha fazla ısı tutan gözler. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni yiyip bitiriyorlar.

İçimdeki her şey ateşleniyor. "Kyle?"

"Jamie," diye mırıldanıyor.

Nabzım hızla atıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Güçlü olduğumu nasıl düşünebilirdim? Çünkü tek bir ateşli bakışla kendimi ona fırlatmaya hazırım. "Burada ne işin var?"

"Seni görmem gerekiyordu," diyor, yağmur yüzüne silmesinden daha hızlı sıcıyor. "Jake olmadığımı biliyorum. İstedğin kişi olmadığımı biliyorum."

Kaşlarım çatılıyor ve sağanak yağmurdan kurtulup içeri girebilmesi için kapıyı ardına kadar açıyorum ama o kıpırdamıyor. "Kyle-"

"Sadece beni dinle. Lütfen," diye yalvarıyor, yutkunuyor, yüzünü siliyor. "Jake gitti. O gitti. Ve hâlâ canım çok acıyor. Hâlâ her gün ona bir şey söylemek ya da onu güldürmek için uyanıyorum çünkü o aptal film yıldızı gülümsemesini görmek bana kendimi özel bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyor. Sonra onun öldüğünü hatırlıyorum ve bu sanki karnıma inen bir yumruk gibi oluyor." Kyle yağmurun gürültüsü arasında sesini yükseltiyor. "Jake

seni istedim. Bunu biliyorum. Seninle bir hayat gördü. Ama buna hiç sahip olamadı. Ve ben burada olmamalıyım, o hayatı kendim için almaya çalışıyorum, ama elimde değil. Ben bencil bir piçim. Jake gibi iyi değilim. Çocukça ve sabırsız olabiliyorum ve gerçekten aptalca davranabiliyorum. Sana sunacak hiçbir şeyim yok. Ama ben buradayım. Jake gitmiş olabilir *ama ben hâlâ buradayım*. Ve seni hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Kyle nefes nefese bitiriyor ve kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki acıyor. "Bitirdin mi?" Sesim törpülenerek soruyorum, bitirmiş olmasını umuyorum çünkü ağzının benimkinde olmasına ihtiyacım var.

Alnındaki ıslak saçları itiyor. "Sana aşığım Jamie Murphy ve göbek adını bile bilmiyorum."

Beyanı ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Elimi uzatıyorum, gömleğini yumruklayıp onu içeri sürüklerken içim titriyor. Çantasını bırakıyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor, ben onu kapının arkasına doğru itmeden önce nefesini zor tutuyor. Ellerimle yüzünü kavrayıp ağzını kendime doğru çekiyorum.

Onu sabırsızlıkla öpmeden önce dudaklarına "Juliet," diyorum, dilim ağzının içinde çılgınca ve şiddetli bir şekilde ilerliyor.

"Ne?" diye mırıldanıyor, beni tekrar öperek. Isı bacaklarımın arasında, damarlarımda, kalbimin içinde patlıyor. Ağzılarımız çaresizleşiyor, dillerimiz birbirine sürtünüyor, birbirini yutuyor, daha sert ve daha hızlı çünkü yeterli değil.

Nefes alıyorum. "Benim adım. Jamie Juliet Murphy."

Beni tekrar öpüyor, parmakları bornozumun düğümünü yakalıyor. Ellerim gömleğini çekiştiriyor. Başının üzerinden çekerek beni bırakıyor. Dudakları tekrar dudaklarıma değmeden önce ıslak bir tokatla yere düşüyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

Kravatımı ve bornozum düşüyor. "Göbek adın ne?" "Edgar."

Göğsüm bir kıkırdamayla titriyor ama kurtulamıyorum çünkü Kyle'ın ağzı tekrar benimkinde, dudakları sertçe bastırıyor ve beni mümkün olan en iyi şekilde tüketiyor. Gömleğimi soymak için veriyor ve kahkahalarım gevşiyor.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor, avuç içleri açık havada üşürken göğüslerime kondu ve beni ürküttü.

"Elimde değil," diye soluyorum, başım arkaya eğiliyor, bir kıkırdama kaçıyor. "Bu hiç seksi değil."

Parmakları meme uçlarımı biraz fazla sert bir şekilde cımbızlıyor ama bu, hedefini bulan bir ok gibi zevki karnımdan aşağı fırlatıyor.

"Kyle Edgar Brooks," diyorum.

"Sakıncası var mı? Seni burada becermeye çalışıyorum."

Kıkırdamalarım daha da kötüleşiyor. "O zaman daha iyisini yapmalısın."

"Sanırım kulağa seçkin geliyor," diyor küstahça, önümde dizlerinin üzerine çökerek. "Bu benim büyükbabamın adı."

Kahkahalarım çabuk . "Annenin babası mı?"

"Evet," diyor, başparmaklarını pembe pamuklu külotumun kenarlarına geçirerek. Onları aşağı kaydırıyor ve ben de ayaklarımı teker teker kaldırarak içlerinden çıkıyorum, ellerim onun yuvarlak omuzlarına sıkıca tutunuyor.

"Biliyor musun?"

Dudakları karnıma bastırıyor, sıcak ve biraz gıcıklayıcı, ve ben nefes nefese bir inilti çıkarıyorum. "Ne?"

"Bayıldım."

Kyle dilini göbek deliğimin içine daldırıyor ve başım geriye düşüyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Bunu şimdi söylüyorsun çünkü kendini bir pislik gibi hissediyorsun."

"Özür dilerim." Ayağa kalkıyor ve gözleriyle buluşmak için başımı eğiyorum. "I

ama yalan söylemem. Bayıldım. Mükemmel bir isim. İsmi mükemmel."

Uzanıyorum, ağzımı onunkine değdiriyorum, ellerim kotunun düğmesine gidiyor. Nefesi dudaklarımda titriyor ve ben buna bayılıyorum. Benden saklamadığı kırılganlığını ve gözlerini karartan ihtiyacı seviyorum.

Fermuarı indirerek, onun birkaç dakika önce yaptığı gibi dizlerimin üzerine çöküyorum. Kyle ıslak kotu boxer-şortuyla birlikte bacaklarından aşağı sıyırmamı izliyor. Onları tekmeliyor ve siki serbest kalıyor, avuçlarını dolduruyor, sert ve pürüzsüz. Ağzımı açıp onu içime alıyorum, sert etini ılık, ıslak bir sıcaklıkla çevreliyorum.

İnliyor ve başı geriye düşüyor. "Siktir."

Parmakları saçlarımı avuçluyor, çekiştiriyor, siki kaya gibi sertleşiyor ve karın kasları kısıtlamayla titriyor. Dilimi onun sert uzunluğunun etrafında inleyerek döndürüyorum. Bacaklarımdaki zonklama daha da büyüyor, sürekli bir ağrı, onun zevki benimkini artırıyor.

"Durman gerek," diye homurdanıyor, kurtulmaya çalışıyor.

Onu avucumun içine alarak bir yalamayla geri çekiliyorum.

"İstemiyorum" "Geleceğim."

Yumruğum yukarı aşağı hareket ediyor, okşuyor ve dilimi geniş, kadifemsi başın etrafında kaydırıyorum. "Güzel."

"Henüz değil."

Kyle beni koltuk altlarımdan kavradı ve ayağa kaldırdı. Onunla ama çok ileri gitmiştim. Ona içimde ihtiyacım var. Yakalandım ve yukarı itildim

Yüzüm arkamdaki duvara dönük, nefesi sıcak ve sert bir şekilde boynumda. "Jamie," diye mırıldanıyor, elleri her yerde, göğüslerimi avuçluyor, bir meme ucunu sıkıyor, diğeri kalçamın üzerinde ve bacaklarımın arasında kayıyor.

Kısa bir an için beni bırakıyor. Başımı çevirip kot pantolonunun cebini karıştırmasını izliyorum. Bir prezervatif paketi çıkarıyor ve dişleriyle yırtarak açıyor. Hızlıca aşağı doğru yuvarlarken derin, ürpertici bir nefes alıyorum. Sonra tekrar üzerime geliyor, kalın parmakları beni yokluyor, şişmiş ve ıslak buluyor. Haykırıyorum, bacaklarım neredeyse altımda kalacak.

"Nazik olmak istiyorum," diyor homurdanarak, nefesi sert ve sıcak bir şekilde boynuma çarpıyor. "Ama yapamam. Özür dilerim. Yapamam."

İnilti boğazıma tırmanıyor. "Nazik olmak istemiyorum."

Kyle homurdanıyor ve kalın bir parmak içime doğru ilerliyor. Bir ikincisi birincisine katılırken hava ciğerlerimi aceleyle terk ediyor. Ben tutarsız bir ihtiyaçtan titreyen bir top olana kadar beni parmaklarken siki kıcımın çatlağına doğru itiyor. "Lütfen," diye nefes nefese kalıyorum. "Kahretsin, Kyle." Kalçalarımı geri itiyorum, sürtünüyorum, yalvarıyorum.

Parmaklarını çıkarıp yerine sikinin küt başını yerleştiriyor. İçime doğru itiyor, sonuna kadar girene kadar ilerliyor, hırıltılı bir iniltiyle beni gıcırdatıyor.

Ellerim duvara yaslanmış, nefes nefese, dolgunluk hissinin tadını çıkarıyor. Geri çekiliyor ve tekrar sokuyor. Yumuşak ve nazik değil. Sevişiyoruz. Sertçe. Kapı tıkırdıyor ve bedenim titreyip sarsılıyor. Ve her şey bittiğinde bacaklarım pes ediyor, beni nefessiz, kemiksiz bir karmaşa halinde bırakıyor.

Çekilirken elleri kalçalarımın dolanıyor ve yere düşmeden önce kollarına sarılıyorum.

Kyle beni yatağa taşıyor ve gevşek, terli uzuvlarımız birbirine karışıyor. "Böyle olmasını istemezdim," diyor hâlâ nefesini tutmaya çalışarak.

Onu görebilmek için yan dönüyorum. Yorgun görünüyor, kemik yorgunu, sanki haftalardır uyumamış gibi. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyorum. "Bunun nasıl gitmesini istiyordun?"

Bir kolunu ortama doluyor ve beni kendine doğru çekerek bedenlerimizi birbirine bastırıyor. "Belki seni düzgün bir randevuya çıkarabilirim diye düşündüm. Seninle normal bir insan gibi konuşabilirim." Ağzı yarım bir gülümsemeyle kalkıyor. "Bunun yerine, bir sürü saçmalık söyleyip seni bir hayvan gibi duvara yaslayarak becerdim."

Elim omzuna düşüyor, parmaklarım dövmeli pazusu boyunca ilerliyor. "Beni becerme şeklini seviyorum."

Kyle dirseğinin üzerinde doğruluyor, gözleri kasıklarına kayıyor. "Bunu halletmem gerek."

Yataktan kalkıyor ve göz kamaştırıcı bir netlik anında hamilelik testini hatırlıyorum. O çubuğa işediğimden beri üç dakikadan fazla zaman geçtiği kesin ama sonucu henüz bilmiyorum ve onun önce bulmasını istemiyorum. Açıklamaya hazır değilim. Henüz hazır değilim.

Kyle'in banyoya gittiğini düşünerek yataktan fırlıyorum ve peşinden gidiyorum. Ancak o mutfığa gidiyor, prezervatifi bağlıyor ve tezgahın yanındaki çöp kutusuna atıyor. Dönüyor ve tam arkasında olduğumu fark etmeden neredeyse tökezleyerek üstüme düşüyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Tereddüt ediyorum. "Bir içki alacağım. İster misin?" "Viskiniz var mı?"

Tezgâhta kendimle meşgul oluyorum, şişenin kapağını açıyorum, birkaç parmak döküyorum, kapağı geri takıyorum.

Kyle arkamdan bastırıyor ve sikinin kıcımın çatlağında kıpırdadığını hissediyorum. Bacaklarımın arasında ihtiyaç alevleniyor. "Yine mi?"

"Bu sefer nazik olacağım," diyor arkamdan, başını eğiyor ve omzuma yumuşak, çırpınan öpücükler konduruyor. Zevkten titriyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

Bardağı burnuma götürüyorum, sanki alkol kokusu beni eriyip yerde bir su birikintisine dönüşmekten alıkoyacakmış gibi içime çekiyorum. "Bana asla zarar veremezsin, Kyle. Denesen bile."

Avuç içleri belimin etrafında geziniyor, karnımı ovalarken sıcak, yatıştırıcı ve nazik. Ona doğru geri çekiliyorum, aklım bir bebek olasılığında. Kyle'in bebeği. Onun bir parçası içimde büyüyor. Bir şey kalbimin etrafında kıvrılıyor ve sıkıyor. "Oh Tanrım."

Duraklıyor, dudakları omzumdan kalkıyor. "Sorun nedir?"

Bardağı indiriyorum ve dönüp viskiyi ona uzatıyorum. "Yok bir şey. Sadece... Sanırım bir su alacağım."

Mutfakta işimizi bitiriyoruz ve Kyle sözünü tutuyor, ikinci kez nazik davranıyor, her okşayışına sevgisini katıyor. Bitiriyoruz ve kolu ortama dolanıyor, beni kendine yaklaştırıyor. Derin bir uykuya dalıyorum.

"Harika bir anne olacaksın Jamie."

Başımı sallıyorum. Sahildeyim, kıyı çizgisi boyunca yürüyorum, dalgalar ayaklarımın üzerinden geçip ayak bileklerime doğru kabarıyor. Her şey puslu. Ve bilincimin derinliklerinde bir yerde, rüya gördüğümü biliyorum çünkü yalnız değilim. Yoksa Jake neden benimle konuşsun ki?

Başımı çeviriyorum. Yanımda yürüyor, elleri ceplerinde, yüzü o kadar tanıdık ki göğsüm ağrıyor ve gözlerim kederden yanıyor.

"Çocuk istemiyorum," derken buluyorum kendimi ona, yutkunuyorum, göz kırpyorum.

Yeşil gözlerinin kenarları kırışıyor. "Kendine böyle söylüyorsun."

"Söylemiyorum."

"Biliyorsun, ama sadece birine ya da diğerine sahip olabileceğini düşünüyorsun. Ordu ya da aile. Sanki ikisine birden sahip olamazmışsın gibi."

"Jake..." Başımı salladım. "İkisine birden sahip olamam. Bu mümkün değil."

"Ama şekilde devam , değil mi? Zırhtan yapılmış gibi davranmaktan yorulmadın mı? Gerçekten bir savaşta savaşarak geçmişin için af bulabileceğini mi sanıyorsun?" Durdu, okyanusun ötesine baktı. Ben de onunla birlikte duruyorum. "Bir EYP patlamasına yakalanmak teraziyi dengeliyor mu? Kandahar'da saldırıya uğramak şimdi her şeyi koyar mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, çenem titremeye başlıyor. "değil."

Başını çeviriyor, içimi gören gözlerle beni izliyor. "Bunun neden olduğunu biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü babanın ölümü senin suçun değildi. Bunu nasıl göremezsin? O da senin gibi çöküşüne yol açan seçimler yaptı ve sen de aynısını yapıyorsun. Bu onu mahvetmeden önce kaçmalıydı. Ve işte buradasınız, aynı yolda ilerliyorsunuz. Bu şekilde devam edersen, bu seni de mahvedecek."

"Ne sen?"

Jake benden uzaklaşarak geriye doğru yürümeye başlıyor, adımları yavaşlıyor, görüntüsü gözlerimin önünde kayboluyor. Giderek artan bir panik duygusu boğazıma tırmanıyor. "Ne demek istiyorsun, Jake? Seçim yapmam gerektiğini mi? Ordu mu, Kyle mı? Bu nasıl adil olabilir?" Bağırıyorum.

Başını bana doğru sallıyor, artık neredeyse şeffaf. "Seçebileceğin tek bir şey var Jamie ve bunu yaptığında her şey yoluna girecek.

yer. ."

Gülümsemesinin parıltısını yakaladım sonra gitti.

"Jake!" Rüzgâra doğru bağıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Neyi seçmem gerekiyor?"

Sesi hiçbir yerden gelmiyor, beni çevreliyor. "Başımdan hak ettiğin tek şey, benim değerli Jamie'm." Etrafımda dönüyorum, arıyorum ama burada kimse yok. Hiçbir şey yok, sadece uçsuz bucaksız bir okyanus.

"Jake. Geri dön," diye yalvarıyorum, hıçkırıklar göğsümü parçalıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, sanki onu tekrar yanıma çekebilecekmişim gibi parmaklarımla kumu tırmalıyorum. "Lütfen."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Geçmişi değiştiremem," diyor, sesi artık zayıf, rüzgârda soluyor. "Ama sonunu her zaman değiştirebilirsin."

Bir başlangıçla uyanıyorum, zor nefes alıyorum, göğsüm ağrıyor. Başımı çevirerek yüzüme vuruyorum. Kısmen açık panjurların arasından sessiz ışık süzülüyor. Şafak söküyor.

Kyle yanımda yatıyor, uykusu ağır ve derin.

"Sana aşığım Jamie Murphy ve göbek adını bile bilmiyorum."

Bunca yolu sadece bana söylemek için geldi. Yatağa geri düştüm, gözlerim yanıyordu.

"Kimsenin sana ihtiyacı yokmuş gibi konuşup duruyorsun Küçük Savaşçı, ama benim var. Benim sana ihtiyacım var."

Bunca zamandır.

"Sen olmasaydın hayatta kalamazdım."

Bunca zamandır.

Gözlerim kapanıyor, elim boynumdaki gümüş zincire gidiyor.

"Bu bir hatırlatma. Böylece kim olduğunuzu asla unutmazsınız."

Bunca

zamandır.

Ayı.

Ayım.

Elim ağzıma gidiyor, gözlerimden yaşlar dökülüyor, yanaklarımdan aşağıya umursamadan düşüyor. Hep oydu. Bunca zamandır. Ben ona aşığım. Ona o kadar aşığım ki, o kadar derinden, o kadar kesinlikle, tartışmasız bir şekilde aşığım ki, bunu göremedim bile.

Yataktan fırladım, banyoya koştum. Çöp kutusuna. Onu tutuyorum, kolum küçük beyaz çubuğu bulmak için içine giriyor. Parmaklarım kapanıyor

Etrafına baktım ve hızlıca bir göz atarak çıkardım.

Bir pembe
çizgi. Sadece
bir tane.

Hayal kırıklığıyla savaşıarak gözlerimi kapatıyorum. Bebeği istiyorum. Aileyi istiyorum. Kyle'ı istiyorum. Ama orduyu da istiyorum. Hepsini istiyorum.

Çubuğu çöp kutusuna geri atıyorum ve banyodan çıkıyorum. Kyle hala derin uykundaydı. Onu bırakıyorum. Buna çok ihtiyacı . Yerden bornalıp üzerime geçiriyorum ve kendime bir kahve yapıp masaya oturuyorum, yeniden askere alınma kâğıtlarını kendime doğru çekiyorum, kalem de yanlarında yuvarlanıyor.

Kalbim içimde karmakarışık bir halde onları karıştırıyorum. Ne seçmem gerekiyor?

Başım geriye düşüyor ve yutkunuyorum, kafamdaki kasırgayı anlamlandırmaya çalışırken boğazım düğümleniyor.

Sadece göğsümde bu ağır yük olmadan uyanmak istiyorum. Gülmek, sevmek ve Kyle'ın bana gösterdiği şekilde yaşamak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum.

İçimdeki vahiy kekelememe neden oldu. Jake haklıydı. Yapmam gereken tek seçim buydu. Mutlu olmak. Ve kendimi hissetmeye zorladığım mutluluk değil, düşünmeden gelen mutluluk. İçimin derinliklerinden, doğal olarak gelen türden.

Ağır yük omuzlarımdan kayıyor ve gözyaşlarım gözlerime akarak onları ısıtıyor.

"Jamie?"

Gözlerimi kırpıştırıp başımı çeviriyorum. Kyle dirseğinin üzerinde oturuyor, gözleri kan çanağına dönmüş, yüzünü ovuşturuyor. İstedigimi hiç bilmediğim her şeye benziyor.

"Sonunu her zaman değiştirebilirsiniz."

Kağıtları yerine koydum. İmzalanmış olabilirler ama o dündü. Onları yerleştirmeyeceğim. Bugün değil. Ne de yarın. Hiçbir zaman. Çünkü beni mutlu eden şey ordu değil. İnsanlara yardım etmek. Hayat kurtarmak. Bir fark yaratma umudu ve hayatımın sonunda yaptığım şeyin önemli olması. Tüm bunları başarmak için asker olmama gerek yok ama Kyle'a ihtiyacım var.

"Seni uyandırdım mı?" Masadan kalkıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Uyumaya devam et."

Sesi alçak ve uykulu ama kapüşonlu gözlerinde mutlu bir ışık var. "Önce beni öp."

Eğilerek yanına gittim. Kyle başını kaldırıyor ve ben onu öpüyorum. Eli boynuma dolanıyor, çekiştiriyor ve ben gülerek onun üstüne yuvarlanıyorum.

"Mmm." Ağzı benimkine sürtünüyor. "Kahve gibi kokuyorsun."

"Sana sonra yaparım. Sen uyu. Ben duş alacağım."

Kaşlarını sallıyor. "Size katılacağım."

"Hayır! Uyu. Buna ihtiyacın var." Üzerinden kalkıp bornozumun bağını onun meşgul parmaklarından çekiştirerek kurtarıyorum. "Eğer yaparsan sana gerçekten iyi bir şey vereceğim."

"İşte şimdi konuşmaya başladın."

"Senin dilini nasıl konuşacağımı biliyorum, Kyle."

Bornozumu çıkarıp banyoya girerken kahkahaları arkamdan geliyor. Sıcaklığın mükemmel derecede ılık olduğundan emin olduktan sonra duşa giriyorum. Acele etmiyorum, saçlarımı iki kez sabunluyorum, saç kremi içinde bırakıyorum, tarıyorum, bacaklarımı tıraş ediyorum, cildim pembeleşene kadar her yerime peeling yapıyorum. Bir ömür sonra dışarı çıkıyorum, kurulanıyorum ve kendime testimin negatif çıkmasının iyi bir şey olduğunu söylüyorum. Ben hazır değilim. İkimiz de hazır değiliz. Sadece nasıl hissettiğimizi çözmeye çalışıyoruz.

Havluyu saçlarıma türban gibi sarıyorum, bornozumu giyiyorum ve banyo kapısını açıyorum, arkamdan buhar çıkıyor.

Gözlerim yatağa gidiyor ama yatak boş. Küçük birimimi taradım. Kyle burada değil. Kaşlarım birbirine çarpıyor. Çantası kapının yanında değil. Yerde bıraktığı kıyafetler de yok. Paniğin sıcaklığıyla derim karıncalanıyor.

Mutfağa girdim, bir daire çizdim, aradım. Ama hiçbir şey yoktu. Kyle'ın burada olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Bakışlarım masaya düşüyor ve midem acı verici bir şekilde . Yeniden askere alınma kâğıtlarım buruş buruş olmuş. Bugünün tarihini attığım kâğıtlar, çünkü bugün onları teslim edeceğim gün olacaktı.

Gözlerim kapanıyor ve Kyle'ın yatakta doğrulup onları masaya bırakışımı, kalemi hareket ettirişimi izlediğini görüyorum. O bilmiyor. Buraya bana olan aşkını ilan ederek geldi ve karşılığında aldığı tek şey, orduya hayatımın üç yılını daha verdiğimi ve ona hiçbir şey vermediğimi söyleyen imzalı bir belge oldu.

"Siktir!" Kapıya doğru koşarak bağırıyorum. Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, sağa sola bakıyorum ama sanki o hiç burada olmamış gibi.

Üzerimde sadece küçük bir bornozla, birim kapılarının, üniformalı askerlerin yanından geçerek, çıplak ayaklarım ıslak betona çarparak balkonun sonuna kadar koşuyorum ve nefes nefese yolun karşısına bakıyorum.

"Jamie?"

Döndüm.

Connor arıyor. "

oluyor?"

Sorusunu duymazdan gelerek yanından hızla geçiyorum. Belki de Kyle bir sebepten dolayı dışarı kaçmış ve soldaki merdiveni kullanarak diğer taraftan geri girmişti. Panikle yutkunarak içeri daldım ama içerisi bıraktığım gibiydi. Boştu.

Bir elimi ağzıma götürüp hıçkırıklarımı tutuyorum.

Telefonum.

Telefonuma ihtiyacım var.

Nerede lan ?

Dün gece kapıyı açmadan hemen önce yatağın üzerine attığımı hatırlayana kadar telaşla üniteyi arıyorum. Onu yan tarafta, yerde buldum ama ölmüştü.

Şarj aletini almak için mutfığa koşuyorum ve o anda onu görüyorum. Sarsılarak duruyorum, gözlerim düz kahverengi pakete takılıyor. Neredeyse üzerinde durduğu masayla . Elime alıp çeviriyorum, ön yüzünde adım yazıyor. Yanıma alıp tezgâha götürüyorum, telefonumu takıyorum. Sonsuz bir dakikanın ardından, hayata geri dönüyor. Doğrudan rehberime girip Kyle'ı arıyorum, sesi hoparlöre ayarlarken kalbim boğazıma düğümleniyor. Otomatik bir mesaj geliyor. Telefonu kapalıydı. *Lanet olsun.*

Telefonu ve bir mesaj *çaldığında* onu tezgaha geri koyuyordum. Kyle'dan. Açıyorum, nefesim kesiliyor, midem bulanıyor.

Jamie, o şekilde ayrıldığım için özür dilerim ama kendimi aptal gibi hissediyorum. Masadaki kağıtları karıştırdım ve bunun için de özür dilerim. Kahve yapmak için kalktım ve tam oradaydılar, ama bu bir mazeret değil.

Buraya seni görme ihtiyacımdan başka bir nedenle gelmedim. Ültimatom yok. Ama kafanda bir gelecek planı var ve bunu kendi şartlarına göre yaşamaya çok niyetlisin. Buna dahil olduğumdan emin değilim. En azından benim istediğim şekilde değil. O kadar sıkı kapanmışsın ki kimsenin bunu kırabileceğini sanmıyorum. Ben bile.

Seni seviyorum, Jamie. Yaptığının farkında olmadığın milyonlarca şey yüzünden sana aşık oldum. Ama karşılığında sevilme istiyorum. O kadar derin, o kadar sonsuz ve o kadar tüketen bir aşk istiyorum ki, bir ömrün ötesine geçsin. Sonsuza dek istiyorum ve bunu seninle istedim. Ama bu sabah bunun mümkün olmadığını ve seni görmeye gelmemin bir hata olduğunu anladım.

Lütfen aramayın ya da mesaj atmayın. En azından bir süreliğine. Zamana ihtiyacım var. Ve boşluğa. Ve bir gün eskiden olduğu gibi arkadaş olabileceğimizi ummaya ihtiyacım var.

Her zaman benim küçük savaşçım
olacaksın. Ayı.

"Lanet olsun sana, Kyle!" Bağırıyorum, mesajın sonuna geliyorum. Şarj kablosunu çıkardım ve telefonumu fırlattım. Odanın öbür ucuna uçup duvara çarpıyor. Ekran, aşağıdaki fayanslara düşmeden önce çarpmanın etkisiyle çatlıyor.

Sırtım mutfak dolaplarından aşağı kayıyor, yere çöküyorum, iki avucumu başıma dayıyorum, bir hıçkırık beni parçalıyor, o kadar geniş ve derin ki ses çıkarmıyor. Bir sonraki yüksek sesli. Ve *acıtıyor*. Ve bir sonraki. O kadar çok ağlıyorum ki sanki hiç durmayacakmışım gibi geliyor.

Onları daha fazla tutamam.

Tutamam.

Kyle beni yine terk etti ama bu sefer benim hatam çünkü ona kalması için bir sebep vermedim. Ona hiçbir şey vermedim. Avucumun tersini alnıma vuruyorum. "Arrghhh!" *Ona söylemem gerekirdi.*

Gözlerim şişene ve midem kabarana kadar ağlıyorum. Hasta olana kadar ağlarım. Kaybettiğim her şey için.

Babam için.

Jake için.

Arash için.

Kyle için.

Kuruduktan sonra yeni doğmuş bir tay gibi sallanarak ayağa kalkıyorum. Midem yavaş, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle dönüyor ve safra boğazıma tırmanıyor. Tuvalete koşuyorum, hiçbir şey kalmayana kadar tuvalete kusuyorum, kusuyorum, öğürüyorum.

"Jamie!"

Kapım çalındı. Bu Connor. Bu sefer onun olduğunu biliyorum. Başım dönmüş ve yorgun bir halde banyodan çıkmadan önce dişlerimi fırçalıyorum ve yüzümü leğende yıkıyorum. "Git başımdan."

"İyi misin? Aç kapıyı." Tekrar vuruyor.

En yakın nesneyi, ağır bir kitabı alıp kapıya fırlatıyorum ve "Git buradan!" diye bağıyorum.

Bunu kutsanmış bir huzur takip ediyor. Bej renkli pakete doğru ilerliyorum ve onu yatağa taşıyorum. Hassas köşelerle sarılmış, düzgün ve mükemmel. Yatağın ortasına tırmanıyorum, bağdaş kuruyorum, gözlerim şiş ve kabarık, kenarlarındaki bandı sıyrıp açıyorum. Kahverengi kağıt düşüyor ve ortaya siyah deri ciltli bir dosya çıkıyor.

Kucağıma koyup kapağını çeviriyorum. Ortasında kare şeklinde bir fotoğrafın bulunduğu ilk sayfaya açılıyor. Elimi ağzıma götürüyorum. Bu Arash. Gözlerim her ayrıntıyı yutuyor. Biraz daha uzun görünüyor, ama hala o sevimli sırıtışı var, ne kadar *havalı* olduğunu söyleyen sırıtışı. Elinde, üzerinde kalın siyah keçeli kalemle yazılmış bir kâğıt tutuyor. Düzgün ve okunaklı, bu yüzden birinin onun için yazdığını biliyorum.

Merhaba Jamie!

Tek söylediği bu. Yutkunuyorum, sayfayı çevirirken parmaklarım titriyor. Arash'ın başka bir fotoğrafı. Bu sefer eski bir binanın önünde duruyor. Önünde yeni beyaz bir tabela var, maviye boyanmış yazılarda *Helping Hearts Orphanage* yazıyor. Altında iki el tarafından çevrelenmiş kırmızı bir kalp var.

Burası benim yaşadığım yer.

İçimde daha fazla gözyaşı kaldığını düşünmüyordum, ama öyle görünüyor ki var. Yavaş ve sessiz bir şekilde yanaklarımdan aşağı dökülüyorlar. Sanki buradan ona dokunabilmişim gibi parmaklarımı resmin üzerinde gezdiriyorum. Yüzümü siliyorum ve sayfayı çeviriyorum. Arash bir yatağın yanında duruyor ve elinde başka bir kâğıt tutuyor. Şilte kalın, yatak temiz ve kabarık, iki yastık ve ortasında doldurulmuş bir dinozor var.

Burası uyuduğum yer.

Sonraki sayfayı çeviriyorum. Arash açık bir oyuncak kutusunun yanında duruyor.

Bunların hepsi benim oyuncaklarım.

Sayfayı gözlerime yaklaştırıyorum. Avengers'ın tüm koleksiyonu onda. Hepsi yepyeni görünüyor. Thor. Demir Adam. Hulk. Kara Dul. Kaptan Amerika'nın yanında Raket'i bile görüyorum.

Bütün bunları Kyle mı yaptı? Tüm bunlar için *para ödedi* mi? Birden nefes alamaz hale geliyorum ama yine de bir sayfa daha çeviriyorum çünkü duramıyorum. Bir sonraki fotoğrafta Arash bir yığın kitap ve kalemin yanında duruyor.

Bu benim okul ödevim.

Başka bir sayfa çeviriyorum. Arash, Avustralyalı bir askerin yanında duruyor. Tanımadığım bir asker. Çömelmiş, Arash'la aynı boyda, güneş gözlükleri takılı, ikisi de başparmaklarını kaldırmış.

Bu Anderson. Beni buraya onun ekibi getirdi.

Titremeye başladım. Başka bir sayfa. Arash bir çocukla. İkisi de benzer yaşlarda görünüyor, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlar. Garip bir poz ama umurlarında değil gibi görünüyor çünkü sırtışları Sahra Çölü'nden daha geniş.

Bu Farjaad. Anderson onu benimle buraya getirdi.

Başka bir sayfa. Arash küçük bir kızla.

Bu Hajira. Anderson onu da benimle buraya getirdi.

Bir tane daha çeviriyorum. Ve bir tane daha. Arash dahil toplam altı çocuk sayana kadar. Altı. Gözlerimi kapatıyorum, Kyle ile yolculuğumu hatırlıyorum. Telefon konuşmasını.

"Kaç kişi ?" Kyle duraklayıp hattın diğer ucundaki kişinin konuşmasını dinlemeden önce şöyle dedi.

"Altı mı? Tanrım."

Tekrar konuşmadan önce durup dinledi. "Hayır, sen yap. Bana maliyeti söyle, ben de parayı havale edeyim. Fotoğrafları getirebilir misin?"

Bir sayfa daha çeviriyorum. Altı çocuk da bir sonraki fotoğrafta, kollarını birbirlerine dolamış, parlak ve mutlu yüzlerle bir araya gelmişler. Arash'ın elinde başka bir kâğıt var.

Sizin sayenizde güvendeyiz.

Boğazımdaki yumru o kadar büyük ki yutkunamıyorum. Bir elimi sayfanın üzerinde gezdiriyorum, parmağım küçük gülümsemelerinin üzerinde geziniyor. Ama klasör henüz bitmedi ve daha fazlası için açgözlülükle bir sayfa daha çevirmekten kendimi alamıyorum. Bir sonraki fotoğrafta Arash olgun bir çiftin önünde duruyor. İkisinin de birer eli Arash'ın omuzlarında.

İki hafta içinde yetimhaneden ayrılıyorum. Evlat edinildim. Bu benim yeni ailem.

Dudaklarım birbirine çarpıyor, gözyaşlarımdan gözlerim bulanıklaşıyor. Kyle beni öldürüyor. Hayatımda hiç bu kadar özverili bir iyilik görmemiştim. Asla görmedim.

Bir sayfa daha çeviriyorum. Arash tek . Elinde başka bir kâğıt tutuyor ama diğer elinde Connor'ın o parlak ve mutlu günde çektiği fotoğraf var.

Seni asla unutmayacağım, Jamie. Beni kurtardın. Teşekkür ederim.

Sayfayı çeviriyorum ama başka fotoğraf yok, sadece tam adı ve yeni adresinin yazılı olduğu basit bir kart var, iletişimde kalabilmem için oraya açıkça yerleştirilmiş.

Bütün gün birimimden ayrılmıyorum, Erin ve Wood'dan gelen mesajları görmezden geliyorum. Dosya yanımdan ayrılmıyor. Tekrar, tekrar ve tekrar gözden geçiriyorum, ta ki doğru düzgün göremeyene kadar. O gece onunla uyuyorum, bitkin bir halde, göğsüme sararak ve sabah uyandığımda zihnim berrak. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Dünkü küçük krizimde telefonumu kırmadığım için şanslı yıldızlarıma şükrederek rehberime bakıyorum ve Ryan'ı bulup numarasını çeviriyorum.

"Selam Jamie," diye cevap veriyor. "Nasılsın?"

Hoşbeş için zamanım yok. Olan biten her şeyi anlatıyorum ve bunu hızlıca yapıyorum çünkü sabırsızım. Kyle'ın ziyaretine şaşırmış gibi görünmüyor ama sonuca geldiğimde sesi sertleşiyor.

"Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Sadece onunla konuşsaydınız böyle bir ," diyor.

Ğtiraz etmek istiyorum ama Ryan haklı. "Bunu artık biliyorum. Mesele şu ki, bana bir hediye bıraktı. Bir dosya. Bu-"

"Ne olduğunu biliyorum," diye yanıtlıyor keserek.

"Öyle mi? Çünkü tüm bunların gerçekleşmesi için neler gerektiğini hayal bile edemiyorum."

Ryan geçmez. "Bunu gerçekleştirmek ona her şeye mal oldu. Her şeyi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

O görmese de başımı sallıyorum. "Onu hak etmiyorum, değil mi?" "Hak ettiğini düşünüyor gibi görünüyor."

"Ryan?" Elim telefonu sıkıca kavlıyor. "Muhtemelen hayır diyeceksin ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

Sesi yumuşar, hırçınlaşır. "Ben tam bir pislik değilim Murphy. İkinizi önemsiyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Her şeyi anlattım ve bitirdiğimde sesinde derin bir saygı vardı. "Hemen ilgileneceğim."

"Teşekkür ," diye nefes alıyorum. "Çok teşekkür ederim." "Tamamdır, Murphy."

Telefonu kapatıp tezgahın üzerine koyuyorum, mesanem patlamaya hazır. Banyoya doğru ilerliyorum. İç çamaşırlarımı çekiştirerek tuvalete oturuyorum, gözlerim yanımdaki çöp kutusuna takılıyor. Beyaz çubuk hâlâ orada duruyor ve bana neler hatırlatıyor. , sifonu çekiyorum

ve ellerimi yıkadım. Ellerimi kurulayıp dışarı çıkmaya başlıyorum ama bir şey beni geri çekiyor ve nedenini bilmiyorum.

Çöp kutusuna geri dönüp çubuğu . Daha yakından incelemek için ona bakıyorum. Bu sefer ikinci bir çizgi gördüğümde kalbim çarpmaya başlıyor. O kadar silik ki neredeyse hiç görünmüyor ama orada.

Bir elimi karnıma bastırıyorum, içim heyecan ve dehşet karışımıyla hopluyor. *Aman Tanrım. Bu gerçek mi, yoksa hayali bir ikinci çizgi mi?*

Kutu hala tezgahın üzerinde duruyor. Hafif nefes nefese onu elime alıyorum ve başka bir test çıkarıyorum. İçebildiğim kadar su içiyorum ve on dakika bekliyorum. Bundan daha fazla bekleyemem.

İkinci çubuğa işerken ellerim titriyor. Tuvalette oturmuş bekliyorum, külotum ayak bileklerimde ve gözlerim testte. İkinci çizgi yavaşça beliriyor ve hala silik ama orada. *İşte orada.*

Vay anasını.

Gerçekten bir bebeğim olacak.

Kyle baba olacak.

OceanofPDF.com

T

üç ay sonra ...

Uçak Perth semalarında daireler çiziyor. Havaalanı üzerinde bekleme rotasındayız. Bir süre önce koltuğumun altındaki tekerleklerin gıcırdadığını duydum ve içgüdülerim bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor. İneceklerini sanmıyorum.

Kriz için (saatimi kontrol ediyorum) sıfır zamanım var. Planım harekete geçti ve eğer orada olmazsam her şey yüzüme patlayacak.

Başım geriye düşüyor ve bir elimi karnımdan çekip kolçağı kavrayarak derin, sabırsız bir nefes veriyorum. Her gün, her saat, her dakika bu ana kadar geldi ve *bitmek* bilmedi. Kyle'a ihtiyacım var. Ona çok ihtiyacım var.

Yol arkadaşım June yanımdan, "Her şey yoluna girecek canım," diyor. Yatıştırıcı bir hareketle elimi okşuyor, gerginliğimi felç edici bir uçuş korkusu sanıyor. June Brisbane'den dönüyor, ailesiyle birlikte sekseninci yaş günü partisine katılmış. Onlar doğu kıyısında yaşıyor ve o burada tek başına yaşıyor çünkü burası evi. Başımı pencereye doğru eğip aşağı bakıyorum. *Evim*.

"Teşekkürler," diyorum dudaklarımı eğerek, bir şekilde gülümseme oluşturmasını umarak. Ona daha kötülerini de yaşadığımı söylemiyorum. Silah seslerinden kaçmak için alçalan ve yalpalayan uçaklar, gecenin köründe savaşın parçaladığı bir ülkeye inerken yere çarpan füzelerin derin ürpertici *gümbürtüsü*. Artık hepsi geride kaldı.

Ordudan resmi olarak onurlu bir şekilde terhis edildim. Geçiş sürecinin zor olacağı konusunda beni uyarmışlardı ama kendimi bu kadar başıboş hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Limandan kopmuş gibi. Artık bir sivilim, özel bir şeyin parçası değilim. Artık buraya ait değilim.

Kaltak, senin daha büyük sorunların var, diye bağılıyor mesanem.

Ugh. Uçak tuvaletleri *en kötüsüdür*. Emniyet kemerimi çözüp ayağa kalkıyorum. June'u geçiyorum, büyüyen karnım önümdeki koltuğa çarpıyor. Erkek yolcu sanki ona yumruk atmışım gibi kaşlarını çatarak dönüyor.

Orta parmağımı gayretle tutuyorum. Kavga için zaman yok. Son iki haftada midem sanki bir balon yutmuşum gibi patladı. İç organlar gibi şeylere yer kalmadığında tuvalet ihtiyacı birinci seviye DEFCON haline geliyor.

Uçuş görevlisi, yüzüne hoşgörölü bir gülümseme yapıştırarak koridordan hızla geliyor. "Hanımefendi, lütfen oturmaya devam edin. Kemerlerinizi bağlayın ışıkları yanıyor" dedi ve sanki ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi ışıkları gösterdi.

Elimi karnıma götürdüm ve acı dolu bir inilti çıkardım. "Tuvaleti kullanmam lazım. abuk olacağım."

"Üzgünüm ama birazdan iniş yapacağız. Lütfen yerinize oturun."

Gözlerim onun sahte sempati tonuyla daralıyor. Ben sadece onun gününün merhemindeki sinir bozucu sineğim. Kendimi bırakıp lacivert ayakkabılarına işeyerek durumu daha da kötüleştirebilirdim ama indiğimizde kıyafetlerimi değiştirecek vaktim olmayacak. "Uçakta her şey yolunda mı?" Etrafımdaki herkesin duyabilmesi için sesim alarmla yükseliyor. "Uzman falan değilim ama tekerlekler inmiyor gibi geliyor. Havaalanının etrafında bu şekilde dönmek için yeterli yakıtımız var mı?"

Birden herkes konuşmaya başlıyor, yolcular her yönden onu çağırıyor. Gülümsememi tutuyorum ve o dikkatini dağıtırken koridordan aşığı koşuyorum.

Kapıyı çarparak kapattım ve küçük kabinin içine döndüm. Dar hamile kotumu aşığı iterek popomu koltuğa çarptım ve bir yarış atı gibi işeyerek rahatlama iniltisiyle kendimi bıraktım. Hamileliğin haysiyetsiz olduğunu kim söylediye yüzde yüz haklıymış. Şu anda benim seksi hiçbir yanıml yok.

İşim bittiğinde kıyafetlerimi düzeltiyorum, ellerimi yıkıyorum ve aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Makyaj yapıyorum. Fazla değil. Sadece kirpiklerimi koyulaştıracak, dudaklarımı renklendirecek ve yanaklarımı pembeleştirecek kadar. Bunun bir gelişme olduğundan emin değilim. Kyle'ın beni istemesini istiyorum. Bana bir kez bakmasını istiyorum.

ve şehvetten aklını kaçıracak ama ben kaybedecek bir savaş verdiğimi hissediyorum. Gömleğimin altındaki sütyenim patlamış, karnım şişmiş, cildim kabarmış ve gözlerimin etrafında koyu lekeler var. Çok yorgunum. Sanki her gün bir maraton koşmuşum gibi geceleri yatağa düşüyorum.

Ellerimi kurulayıp küçük kabinden çıkıyorum. Koltuğuma döndüğümde uçuş görevlisi bana ölümcül bakışlar atıyor. Ona küçük bir gülümseme ve el sallıyorum. Elimde değil. Bebeklik hormonları beni şirret yapıyor.

İç çekerek arkama yaslanıyorum, yakında tekrar işlemem gerekeceğini biliyorum. Bu hiç bitmeyen bir tuvalete gitme döngüsü. Ellerim karnımın üzerinde geziniyor. Tekmeleri dışarıdan hissedecek kadar büyük değilim ama içimde hissediyorum. Bir kelebeğin kanatları gibi içimde küçük küçük çırpınmalar.

Kyle henüz bilmiyor. Kimse bilmiyor. Erin yalan söylediğim için testimi negatif çıktığını düşünüyor. Bu konuda biraz kızgın olacağını söylemek çok hafif kalır ama başka ne seçeneğim vardı ki? Babası Kyle. Herkesten önce bilmeyi hak etmiyor mu?

Sorun şu ki, aramızdaki ilişkinin şu anki haliyle bunu ona bir mesajla söyleyemezdim. Ona istediği zamanı ve boşluğu verdim ama çok mu fazla verdim? Şimdiden hayatına devam mı ediyor? Onun aşkı atmosfere giren bir meteor gibi miydi; parçalanıp yok olmadan önce sıcak ve parlak bir şekilde yanıyor muydu?

Ellerim kolçakları sıkıca kavırıyor. Eğer Kyle beni istemediğine karar verirse, çok kötü olur. Beni istemesini sağlayacağım. Başka bir seçenek yok.

Ryan Kendall

Mustang'im ışıklardan itibaren tatmin edici bir hızla hızlanıyor. Camlar açık ve hava içeri doluyor, arabanın içinde dönüyor ve saçlarımı karıştırıyor. Gökyüzünde güneşten ve önümde uzanan yoldan başka hiçbir şeyin olmadığı böyle günlere değer veriyorum. Havaalanının yanından geçerken başımı yukarı kaldırıyorum. Alçaktan daireler çizen bir uçak geliyor. Gözlerim yola dönmeden önce saatime bakıyorum. Jamie her an inebilir, bu da acele etmem gerektiği anlamına geliyor.

Gaza basıp kışlaya doğru ilerliyorum. Bakışlarım dikiz aynasına kayıyor, arkamdaki arabalar uzakta kayboluyor. Aynalı havacı gözlüklerimin arkasından sırtıyorum, şerit değiştirirken sinyal lambamı yakıyorum.

Yirmi dakika sonra, bir parka girip Kyle'ın birimine doğru ilerliyorum. Kolu kontrol etmeden önce kapıya vuruyorum. Kilitli değildi. Sallanarak açıyorum, gözlerim hızla etrafı tarıyor ve boş çıkıyor. Telefonumu çekiştirerek bir mesaj gönderiyorum.

Neredesin?

Cevap vermesi uzun sürmez.

Neden?

Çünkü seninle konuşmam gerek.

Ara beni, salak.

Kyle aylardır yaralı bir ayı gibi. Herkes uzak duruyor, sanki her an saldıracakmış gibi etrafında bir metre yarıçapında bir alan bırakıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve başka bir mesaj yazıyorum.

Sadece nerede olduğunu söyle, pislik. Bir konuda yardıma ihtiyacım var.

Başkasına sor.

Koridora geri dönüp spor salonuna doğru , yürürken bir yandan da yazıyorum.

O lanet Ölüm Yıldızı'nı seninle birlikte inşa ettim.

Bütün gecemizi aldı. Kyle şafakla birlikte onu da alıp gitti. Muhtemelen şimdi parçalara ayrılmıştır, bir öfke nöbeti sırasında çöpe atılmıştır. Onu suçlayamam. Finlay'le yaptığım pislği toparlama konusunda benim de en az onun kadar kötü olduğuma eminim ama Kyle aylardır sefalet içinde yüzüyor. Jamie'nin planı işe yarasa iyi olur yoksa ayağına bir beton blok bağlayıp onu Swan Nehri'ne atacağım.

Whoop-de-doo. Biri bu adama madalya versin.

El çırpma emojisi de var. Üç tane. Bunu Olimpiyatlarda podyuma çıkıp altın madalya kabul eden birinin gif'iyle takip ediyor. *Ukala*.

Derin bir nefes alıyorum ve kendime onun acı çektiğini hatırlatıyorum. Her zaman en yakınımızdakilere . Ben sadece onun doğrudan ateş hattında kalmış şanslı biriyim.

Spor salonuna varıyorum, içeri girip etrafa bakıyorum. O da burada değil. Çıkıyorum, yürürken tekrar yazıyorum. Jamie'ye bir mesaj gönderiyorum.

Daha inmedin mi?

Yanıt alamıyorum. Şimdiye kadar inmiş olmalıydı. Aslında, çoktan bir taksiye binmiş olmalıydı. Bunu neden kabul ettim ki? Doğru ya, yardım etmek istedim. Jamie'nin bana bir kasa viski borcu var. Pahalı olanından. Bir karton da puro. Aslında, bir liste yapacağım. İkisinin de bana borcu var.

Muhtemelen geç kahvaltı ettiğini düşünerek yemekhaneye giderken bir mesaj daha gönderiyorum.

Şu anda kendini dinliyor musun? Dev bir erkek çocuk gibi davranıyorsun.

Kyle: Hakarete başvurmak mı? Şimdi kim erkek çocuk?

Siktir et onu. Onu elime geçirdiğimde yüzü mosmor olana kadar boğacağım.

"Hey, Kendall!"

Kafamı çevirerek ekranımdan başımı kaldırıyorum. Birlik komutanımız Paul Montgomery arkamdan koşarak geliyor. Kırklı yaşlarının başında olmasına rağmen formda ve deneyimli, sadece bizim ekibimize değil tüm alaya güven veriyor. O kadar sempatik ki. Sahip olduğu gücü kötülükten ziyade iyilik için kullanıyor ve yıllar önce saygımı ve ömür boyu sürecektir sadakatimi kazandı. Kyle'ın aksine, o gidip kısa bir uçuşundan aşağı uzun bir yürüyüş yapabilir.

Benim yanıma geldi. "İzin gününde burada ne yapıyorsun?"

"Keşke bilseydim," diye mırıldanıyorum ve kaşları soruyla kalkıyor. "Uzun hikâye. Brooks'u gördün mü?"

Başını iki yana sallar. "Bugün olmaz. Neden? Bu sefer ne yaptı?"

"Bu sefer mi?"

"Dün gece kart gecesinde Nathan'la kavga etti. Orada değildim ama Nathan'ın onu hile yapmakla suçladığını ve Kyle'ın bütün masayı devirip onu boğazından yakalayarak duvara çarptığını duydum. Onu kurtarmak için üç adam gerekti."

"Yüce Tanrım." Elimi yüzümde gezdiriyorum, midemde bir düğüm oluşmasından endişe ediyorum. Kötü olduğunu biliyordum ama bu? Bu o değil.

"Belki sahayı denersiniz? Bazı çocuklar rugby dostluğundan bahsediyordu."

"Teşekkürler dostum," diyorum, çoktan geriye doğru koşmaya başlamıştım.

"Gitmem gerek."

Bana sıradan bir selam veriyor ve ben de dönüp kumsalla kışla arasındaki sahanın bulunduğu yere doğru hızla ilerliyorum. Saha kenarındaki bir avuç askere doğru koşuyorum, gözlerim önümde oynanan oyunda. Uzakta, herhangi bir kişiyi seçemeyeceğim kadar uzakta bir kavgaya tutuşmuşlar. Tek söyleyebileceğim bir takımın siyah tişört giydiği, diğerinin ise giymediği.

"Brooks orada mı?" Her birini şahsen tanıyor olsam da gruba genel olarak soruyorum.

"O gömleksiz takımda." Riggs, bana en yakın duran asker, hızlı hareket eden, sert vuruş yapan bedenlerin olduğu yönü işaret ediyor. "Onu kaçıramazsın."

Başka biri konuşur. "Bunun dostluk yerine boks maçı olduğunu düşünen kişi o."

Yaklaştıkça gözlerim onu seçiyor. Berbat durumda. Ter içinde. Tepeden tırnağa çamur içinde çünkü bu hafta üç gün aralıksız yağmur yağdı, bulutlar ancak dün gece dağıldı. Topu koltuk altına sıkıştırmış, denemek için koşuyor.

"Ne zamandır çalışıyorlar?" diye sordum.

"Sadece birkaç dakikadır."

Yaklaşıyor, ağır bacakların gürültüsü toprağı dövüyor. Siyah gömlekliler onu kovalıyor, kenar çizgisine doğru itiyor, gömleksizler sanki sadece lanet bir top için değil de Kıştepesi için savaşıyorlarmış gibi arkadan saldırıyor.

Kyle hızlı, ama biri yandan ona doğru geliyor ve tam ayaklarımızın dibinde onu vahşi bir çalımla yere seriyor. Yere düşüyorlar ve altındaki zemin titriyor.

Aşağı uzanıp dövme kolunu tutuyorum ve tüm gücümü kullanarak onu bu yığından kurtarıyorum. Sol gözü şişmeye başlamıştı bile ve ayağa kalkarken burnundan ve alt dudagından kan sızıyordu. *Tanrım.*

"Ne oluyor Kendall," diye soluk soluğa bağılıyor, eğiliyor, ellerini dizlerine koyup ciğerlerine hava çekiyor.

"Benimle gelmen gerek." Çoktan döndüm, öfkelen dim, onun umursamaz davranışlarından bıkmış bir şekilde alandan uzaklaştım. Kısa bir süre önce benim gittiğim yoldan gittiğini görmek önce biraz eğlendiriciydi. Sonra sadece rahatsız ediciydi. Şimdi ise düpedüz endişe verici. Kyle benim için bir arkadaştan daha fazlası, o benim kardeşim ve onun bu şekilde mücadele ettiğini görmek fiziksel olarak acı veriyor. "Tişörtünü tut."

"Oyunun ortasındayım!" diye arkamdan bağılıyor.

"Şimdi, Brooks," diye bağııyorum, dönmüyorum bile, sesim bir emir gibi, rütbemi yükseltiyorum, ki bunu pek nadir yaparım. "Bu lanet olası bir emirdir."

Kyle geliyor. Karşıdan ona bakıyorum. Gömleğini , beyaz pamuğu çamurluyor. Etek ucunu kapıp yüzünü silmek için kullanıyor, yüzünü kan, ter ve kirle boyuyor, dudakları ince bir çizgi halinde bastırıyor. Onu duşa sokup zaman yok, bu yüzden onu takip ediyorum.

Doğruca park yerine. Bana ayak uyduruyor ama konuşmuyor. Kızgındı. Mustang'e ulaştım, arabanın kilidini açtım.

"."

Kyle yolcu kapısını açıyor, kokuşmuş, iri gövdesini içeri kaydırıyor. Kapıyı somurtkan bir çocuk gibi çarparak kapatıyor ve arabam bu gücün altında titriyor. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor ama öfke nöbetine izin veriyorum. Sadece bu seferlik. Ve sadece ona rütbe kazandırdığım için.

Camını indiriyor ve gergin bir sessizlik içinde yola çıkıyoruz. Bana nereye gittiğimizi ya da ne yaptığımızı sormuyor. Tek bir espri bile almadım.

Onu Jamie'ye bu şekilde teslim edemem, ama onu bundan kurtarmak için ne söyleyeceğimi de bilmiyorum.

Gideceğimiz yere vardık ve kontağı kapattım. Ani sessizlikte motor tıkırdıyor ve telefonum *çalıyor*. Ekranı ihtiyatla kontrol ediyorum.

İndim. Yola çıkıyorum. Beş dakika .

Zaten buradayız.

Kahretsin. Tamam. Biraz daha bekleyebilir misin? Bir dakikan bana haber ver. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Kyle çenesini kapatır. "Hayır, ama eminim bu seni durdurmayacaktır."

"Uçuş rezervasyonunla Jamie'yi görmeye gitmen arasında bir hafta vardı."

"Ne olmuş yani?"

"Nasıl hissettiğinizi düşünmeniz gereken koca bir hafta. Ne söyleyeceğini planlamak için. Düşüncelerini eyleme dönüştürmek için koca bir hafta. Küçük jestin ve konuşmanla gittin çünkü her şeyi çözmüştün. Sırf sen çözdün diye Jamie'nin de mucizevi bir şekilde çözmesi mi ? Onun ayaklarına kapanmasını hiç beklemediğini biliyorum ama ona bir gün bile vermedin. Onun yerine gittin çünkü orduyu senden üstün tuttuğunu düşündün."

"Yaptı," diye mırıldanıyor kafesteki yaralı bir hayvan gibi. "Tek istediği buydu."

"Yanılıyorsun."

"Öyle mi? Sen ne bilirsin ki?"

"Size yakın insanları kaybettiğinizi biliyorum. Hepimiz kaybettik. Hepimiz birini sevmenin bir risk olduğunu zor yoldan öğrendik."

Kyle başını sallar. "Jamie beni benim onu sevdiğim gibi sevmiyor."

"Nereden biliyorsun? Risk alma şansın vardı ama ona seninle birlikte risk alma şansını hiç vermedin!"

Kyle bir elini yüzüne götürüyor, yutkunurken boğazı çalışıyor, az önce söylediğim her şeyi anlamış gibi görünüyor. Muhtemelen daha fazlasını ekleyebilirdim ama bayrağı devretme zamanı geldi. O artık Jamie'nin sorunu.

Telefonum yine bip sesi çıkarıyor. Cihazı bir kenara koymadan önce ekranı kontrol ediyorum.

Bir dakika. "Çık dışarı"
dedim ona.

Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Beni duydun." Çenemi kapının koluna doğru salladım. "Çık dışarı."

Kyle arabadan iniyor ama ben koltuğumda oturmaya devam ediyorum, ellerim direksiyonda. Kapıyı kapattı ve döndü. Çamurlu kollarını açık pencereye . "Burada ne işimiz var?"

"Burada hiçbir şey yapmıyorum." Anahtarı çeviriyorum ve motor gırtlaktan gelen bir hırıltıyla canlanıyor. Bu sestten asla bıkmayacağım. Geri geri gitmeye başlıyorum ve Kyle da peşimden geliyor, kaşları birbirine çarpıyor, kollarını iki yana açıyor. "Kendall, ne oluyor lan?"

"Bir şey değil," diyorum pencereden, sonra da görevimi tamamlamış bir şekilde caddeden aşağıya doğru kükrüyorum.

OceanofPDF.com

Maz önce geldiğimiz caddede gürleyerek ilerleyen Mustang'i takip ediyoruz. Ne haltlar dönüyor burada? Bu bir çeşit Disney anı mı? Evden kilometrelerce uzakta terk ediliyorum. ve bir şekilde boyunca kendimi bularak geri dönüş yolumu bulmak zorunda mıyım?

Çünkü Ryan hedeften çok uzakta. Vebanın şu anda benden daha çekici olduğunu *biliyorum*. Tam bir pislik gibi davrandığımı *biliyorum*. Jamie'ye bir şans vermediğimi *biliyorum*. Ryan'ın küçük 'İsa'ya gel' vaazı bir vahiy *değildi*. Ondan çok erken çok şey bekledim ve alamayınca da küçük bir sürtük gibi davrandım. Her şeyi ne kadar boktan bir sandviç haline getirdiğime işaret etmek yerine bana bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söylese daha iyi olurdu.

Peki Jamie'ye yazdığım mesaj? Zaman ve mekanmış, kırımın kenarı. Son üç ay cehennem gibiydi. Bir türlü içinden çıkamadığım bir kara deliğin içine çekildim. *Onsuz kendimi kaybettim*.

Ellerimi rugby şortumun ceplerine sokuyorum ve yüzümü okyanusa dönüyorum. Beni sakinleştiren tek yer orası gibi görünüyor, ama orası bile benim için Jamie'nin anılarını barındırıyor. Sarhoş bir halde sadece iç çamaşırlarıyla dalgaların arasına zamanki gibi - o kadar pervasız ve güzeldi ki. Ya da Monty'nin küçük kızı Ollie'yi kucağımıza alırken sahilde yaptığımız tartışma.

"Orada kimsesi olmayan bebekler olduğunu bile bile nasıl kendi çocuğuma sahip olabilirim?"

Dosya fikrini değiştirecek mi? Arash da dahil olmak üzere altısını güvenli bir yere götürdük. Her birine daha iyi bir gelecek için bir şans vermek. Ama yapamayız

Hepsini kurtarmak. Ve Jamie'nin bu yüzden kendi ailesine sırtını döndüğü düşüncesi içimi acıtıyor.

Arkamdan bir araba geliyor. Tekerlekler üzerinden geçerken çakılların çıtırtısını duyuyorum. Yarım dönüyorum, ellerim hala ceplerimde, okyanustan gelen esinti saçlarımı karıştırıyor. Bir taksi yakınlarda durdu ve arka yolcu kapısı açıldı. Jamie dışarı adım attığında ciğerlerim kapanıyor, yüzündeki güneş gözlüklerini başının üstüne doğru çekerken yaşadığım şok beni yere yapıştırıyor. Kapıyı arkasından kapatırken gözleri benim üzerimde. Yaza giriyoruz ama sanki kar yağmasını bekliyormuş gibi dar bir kot pantolon, topuklu botlar ve kalın, hantal bir palto giyiyor.

"Kyle," diyor. Duyamayacak kadar uzaktayım ama dudaklarında adımı görüyorum.

Taksi şoförü arkasından iniyor, arabasının bagajını açıyor, bavul üstüne bavul çıkarıyor, ama o kıpırdamadan duruyor, beni izliyor.

Taksici, "Bunları nerede istiyorsun canım?" diye sorar.

"Hepsini verandaya koyabilir misin?" diye soruyor gözlerini benimkilerden ayırmadan.

Ben orada durup nefesimi toparlamaya çalışırken o koşuşturuyor. Nasıl oluyor da hatırladığımdan daha güzel olabiliyor? Saçları kalın ve parlak. Hiç görmediğim kadar uzun. Cildi sıcak ve bronz, dudakları gür ve pembe görünüyor. Sanki güneşi yutmuş gibi içten dışa doğru parlıyor.

Ryan'a lanet olsun. Beni buraya kanlar içinde ve pis bir şekilde bıraktığı için lanet olsun ona. Bir tren enkazı gibi görünüyorum ve kendimi daha kötü hissediyorum. İleriye doğru bir adım atıyorum ve duruyorum, aniden emin olamıyorum.

Onun burada ne işi var?

Jamie, şoförün dikkatini dağıtmadan önce kendisi bir adım öne çıkıyor. Şimdi arka koltuktan kutuları indiriyor, aramızda yürüyor, görevine devam ederken kayıtsız.

Bir adım daha atıyor, güzel yüzünde kederli bir ifade var. "Her şeyin böyle olmasını planlamamıştım."

İfadesi kafamı karıştırdı. Bavullar yüzünden. Kutular. "Ne demek istiyorsun?"

Bir sonraki adımı tereddütlü ve yüzünde bir anlık korkuyu yakalıyorum. Jamie'yi hayatımda hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. *Asla*. Şimdi burada, yanımda korkmuş olması beni neredeyse parçalıyor. "Koca bir konuşma hazırlamıştım," diyor bana, titrek bir of çekerek, "ve hiçbirini hatırlayamıyorum."

"Konusma mı?" Sesim köpek boku kadar aptalca yankılanıyor. Elimde değil. Jamie burada, sanki her gece bana musallat olduğu rüyalarından onu ben yaratmışım gibi.

"Evet." Beni taklit ederek ellerini ceplerine sokuyor ve şimdi ikimiz de burada durmuş hareketsiz heykeller gibi birbirimize bakıyoruz.

Taksi şoförü yanıma geldi. "Her şey tamam, aşkım."

"Tamam, teşekkürler," diyor ona, gözleri hala benimkilerde, sanki onları uzaklaştıramıyor. Neden şu anda burada olduğunu, bana bu şekilde baktığını anlamlandıramıyorum, ama bu içimde bir şeyleri dolduruyor, sadece birkaç dakika önce çok acı verici bir şekilde boş hissettiğim bir şeyleri.

Şoförü ödemeye ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve sanki ikimiz de kendi balonumuzun içindeymişiz de şoför onu patlatmış gibi sarsılıyor. Jamie elini cebinden çıkarıp buruşuk bir tomar para uzatıyor. Parayı saymadı bile. Sadece . Adam parayı onun yerine sayıyor, parlıyor ve arabasına doğru yürümeden önce ona iyi günler diliyor. İçeri giriyor, kapıyı kapatıyor ve caddede hızla uzaklaşıyor.

"Kyle." Gözleri yüzümde geziniyor. "Ne oldu sana böyle?"

Başımı sallayarak sorusunu geçiştiriyorum, açıklamak istemiyorum. Dün geceki haftalık kart oyunumuzda aklımı kaçırdığımı ona nasıl söyleyebilirim? Bir hayvan gibi davrandım. Ama Nathan yaralarımı deşiyordu. Jamie konusunda benimle alay ediyordu. Sanki "kart gecesi" "terapi seansı" için bir kodmuş gibi beni konuşturmaya çalışıyordu. Beni hile yapmakla suçladığını bile söyledim, bunun onu oyundan attıracağını bile bile.

Planım bu sabah rugby'deki hayal kırıklığını gidermekti.

Onun yerine buradayım ve birden Ryan'ın veda sözleri anlam kazandı.

Jamie çenesiyle sahili işaret ediyor. "Yürüyebilir miyiz?"

"Elbette." O ne isterse, ziller takılıyken yapacağım.

Yanıma uzanıp eğiliyor, ayakkabılarını çıkarmaya çalışıyor ama ceketinin büyüklüğü engel oluyor gibi görüldüğü için zorlanıyor. "İzin ver," diyorum ve çömeliyorum.

Elleri iki sıcak marka gibi omuzlarıma iniyor, bir ayağını kaldırırken onu sabit tutuyor. Bir botu çıkarıp kenara koyuyorum. İkinci çizme de çıkıyor ve ikisini de çimlerin üzerine koyuyorum. Doğruluyorum, artık eğilip dudaklarını öpebileceğim kadar yakıным. *Lanet olsun, çok güzel kokuyor.* İçime çekiyorum ve neredeyse bir bebek gibi ağlayacağım.

Düşüncelerimi duyuyormuş gibi gözleri ağzıma düşüyor. Sonra bakışları dışarıya, ufka doğru kayıyor, yanakları telaşlanmış gibi pembeleşiyor. Jamie mi? Telaş mı? Bu hiç mantıklı değil.

Yumuşak çimlerin üzerinde yürümeye başlıyor. Ellerimi tekrar ceplerime sokarak onun yanına düşüyorum. Ellerimle ona uzanmaktan ve asla bırakmamaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sahili özledim," diyor ve tuzlu hava sihirli bir iksirmiş gibi derin derin nefes alıyor.

Çimlerin kuma değdiği kenara ulaşıyoruz ve yürümeye devam ediyoruz. ayakkabım yok. Rugby oyunumuz Tanrı'nın istediği gibi, yalınayak ve ilkel bir şekilde oynanmıştı. Ryan'a yetişmek için acele ederken onları sahanın kenarında bıraktım. "Townsville'de plajlarınız var."

"Ben hiç gitmedim. Aynı değillerdi," diyor kalın, beyaz kumda ilerlerken. "Evim gibi değil."

Kıyıya ulaştık ve su kenarı boyunca kuzeye doğru yürümeye başladık. "Ve ev burası mı?"

Jamie tereddüt ediyor, cevap vermeden önce bana bakıyor. "Ev, senin olduğun yerdir, Kyle."

Duruyorum, sözlerini derimin derinliklerine çekiyorum. O da benimle birlikte duruyor, önce bana, sonra aşağıya, sonra da okyanusun ötesine bakıyor. Gerçekten bunu mu demek istedi? Çünkü hayatım boyunca hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Gözlerim yanıyor ve çenem vahşi duygu dalgasını zapt etmek için çok çalışıyor. "Jamie," diye mırıldanıyorum. "Sen-"

"Lütfen bir şey söylemeyin. Bırak ben konuşayım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, minnettarım, çünkü şu anda mantıklı bir şey ifade edebileceğimden emin değilim ve tekrar yürümeye başlıyoruz.

"Babam bana bir dövüşçü olarak doğduğumu söylemişti. Tüm hayatımı bunu kanıtlamaya çalışarak geçirdim. Ama ne için savaşmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Orduya katıldım çünkü tüm cevapları barındırabileceğini düşündüm. Ve bundan pişman değilim. Bir saniye bile. O olmasaydı bugün olduğum kişi olamazdım. Sen, Wood, Jake ve yol boyunca tanıştığım diğer herkes olmasaydı. Bu kadar kısa sürede olağanüstü bir hayat yaşadım ve minnettarım. Hepsi için minnettarım. Ve şimdiye kadar bunu hiç göremedim. Aptalca, değil mi?" Kendi kendine gülüyor, kollarını ortasına doluyor.

Gözlerim ateşle karıncalanıyor. Ona uzanıyorum. "Jamie-"

"Lütfen beni dinle," diye yalvarıyor, çaresiz bir ses tonuyla, kelimeleri söyleyebilmek için boşluğa ihtiyacı varmış gibi geri çekiliyor. "Jake olmadığını biliyorum. Ve istediğim kişi olmadığını düşündüğünü de biliyorum. Ama öylesin." Yutkunurken boğazı çalışıyor, gözleri sertçe kırpışıyor. "İlk oturduğun andan beri

ve bana ağlamamamı söyledin. İçim parçalanıyordu ve sen bir can simidiydin. Seni çok az tanıyordum ama yine de dünyada sahip olduğum tek şey sendin. Sen gittikten sonra bile, sanki hala oradaymışsın gibi seninle konuşuyordum. Her gün seni düşündüm. Nerede olduğunu, ne yaptığını ve seni bir daha görüp göremeyeceğimi merak ettim. Townsville'e beni ziyarete geldiğinde, sanki Jake'i bırakamıyormuşum gibi konuştun benimle, ama başından beri sendin Kyle. Gitmesine izin veremediğim kişi sendin. Onun benimle bir hayat kurduğuna inandığını biliyorum ama bu asla olması gereken bir hayat değildi. O hayat *senin* içindi."

Jamie elini benimkinin içine sokuyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. Bir adım daha yaklaşarak benim alanıma giriyor. Başımı eğip alnımı onunkine bastırıyorum, hâlâ burada benimle durduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Burnu benimkini dürtüyor ve gözlerimiz buluşuyor.

"Seni seviyorum, Kyle Edgar Brooks." Beni öpüyor, kısa, yumuşak, sevgi dolu. Geçmişteki çılgın öpüşmelerimizden çok farklı. "Senin sabırsızlığına ve çocuksu maskaralıklarına aşığım." Bir öpücük daha. "Benimle dalga geçmene, benimle gülmene ve hayatındaki en değerli şeymişim gibi benimle ilgilenmene aşığım. Bence sen inanılmazsın."

Göğsüme sıcaklık doluyor. Jamie beni seviyor. O *beni* seviyor. Onun güçlü, güzel kalbi benim ve şu anda göğsümün lanet olası bir tavus kuşu gibi kabarmasına neden olmuyorsa lanet olsun. Kendimi bir metre boyunda hissediyorum. "Tamamen harika," diye kabul ediyorum, dudaklarımın köşeleri kıvrılıyor. Onun bu itirafı beni daha fazlası için açgözlü yapıyor. "Başka ne var?"

Jamie gülüyor. "Gerçekten ateşlisin!"

Avuç içleri omuzlarımdan aşağı kayıyor ve göğüs kaslarımın üzerinde duruyor. "İri ve güçlü vücudunu seviyorum." Dudakları benimkileri okşuyor. "Ve kıllı göğsünü, her öptüğümde beni yaksa da."

Kalçalarını kavriyorum, avuçlarım kıcını iyice avuçlayana kadar kayıyor, ceketinin garip hantallığına rağmen yoluma çıkıyor. Yuvarlak etine güzel bir çimdik atıyorum. "Onu geri al."

Jamie gıcırıyor. "Ah! Yalan söylememi mi istiyorsun?" "O kadar kıllı değil!"

"Şey, sen Chewbacca değilsin ama..." diye devam ediyor, çok da uzakta olmadığını ima ederek.

Tekrar çimdikliyorum ve bir kahkaha çılgılığıyla sığıyor. "Onu geri al, Jamie Juliet Murphy, yoksa."

"Yoksa ne olur?"

Elini tutup kendime doğru çektim. Bu kocaman, hantal palto da neyin nesi? Yoluma çıkıyor. "Yoksa seni güzelce ve sertçe sikmem, tam da istediğini bildiğim gibi."

Jamie'nin gözleri ateşle parlıyor. "Kyle."

Başparmağım çenesinin yanından, alt dudağının üzerinden geçiyor. Sesim kısılıyor, boğuk. "Onu geri al."

"Asla," diye fısıldıyor ve ben buna bayılıyorum. Onun inatçılığı. Onun alaycı, asi kalbi. *Onu çok istiyorum.*

Ağzım onun dudaklarına iniyor, dudaklarını kaplıyor ve dilimle onları birbirinden ayırıyorum. Yumuşak bir iniltiyle beni içeri alıyor, parmakları omuzlarımın derisini kazıyor. Orada suyun kenarında duruyoruz, dakikalarca öpüşüyoruz, aletim sertleşiyor ve rugby şortumun önünü itiyor, bana halka açık olduğumuzu ve onu kirlettiğimi hatırlatıyor.

Dilim tembel ve yavaş bir şekilde onunkine sürtünüyor ve geri çekildiğimde dudaklarımla çenesine küçük öpücükler konduruyorum. "Seni Townsville'de bıraktığım için özür dilerim. Gittiğim için. Tam bir moronum."

"değil. Anlıyorum."

"Bu iyi değil. Üç aylık bir işkenceydi."

"Ordudan ayrıldım, Kyle."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ne?"

"Yeniden askere yazılmadım. Siz gelmeden önce o evrakları doldurmuştum ama kendimi ikna etmem gerekti. Uzun süre kendime olmak istediğim yerin orası olduğunu söyledim. Sonra birdenbire ortaya çıkıp beni sevdiğini söyledin ve , dünyamın on sekiz yaşında istediğimden daha fazla büyüdüğünü fark etmemi sağladın." Jamie elimi tuttu. "Benimle gel." Beni kum tepelerinin üzerinden yukarı, geldiğimiz yöne doğru götürüyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor, sanki bana az önce bakkala ekmek ve süt almaya gittiğini söylemiş gibi davranıyor, sanki her zaman tüm *hayatı* boyunca ısrar ettiği kariyerini terk etmemiş gibi.

"Jamie." Elini sıkıyorum, çekiştiriyorum, hızını yavaşlatıyorum. "Dur."

"Duramam. Sana vermek istediğim bir şey var."

"Niyetim seni seçim yapmaya zorlamak değildi."

Sonra durdu. "Beni asla sen ya da ordu arasında seçim yapmaya zorlamadın. Ben tamamen başka bir şey seçtim."

"Ne?" Soruyorum, göğsüm onun tüm ifşaatlarından dolayı gergin. Sersemlemiş durumdayım ama mümkün olan en iyi şekilde.

Yüzünde acı tatlı bir gülümseme beliriyor ve bir anda kayboluyor. "Mutlu olmak için."

Mutlu olmak için.

Ne kadar basitmiş gibi anlatıyor, sanki o kadar kolaymış gibi, ama öyle olmadığını biliyorum. Ordudan ayrılmak hayatını değiştirecek, daha iyi ya da daha kötü, bilemiyorum. Ama bu değişikliğin kafasına yerleşmesi haftalar, belki de aylar alacak. Ya bunun için bana kızarsa?

Jamie elimi tutuyor ve taksi şoförünün bavullarını teslim ettiği evin verandasına ulaşıyoruz. Ev küçük bir ara sokağın yanında, plajın girişini çevreleyen bir çıkmaz sokakta yer alıyor. Veranda geniş, daha çok bir verandaya benziyor, arka tarafı sarıyor, geniş alan okyanusa bakıyor.

Önünde duruyoruz ve dışını tarıyorum. "Burayı kir alıyor musun?"

Tek katlı bir ev ve bir hafta sonu kiralamasından bekleyeceğimiz şey için biraz yıkık dökük. Verandadaki ahşap çıtaların ve etrafındaki korkulukların değiştirilmesi gerekiyor, ancak ön kapı garip bir şekilde yepyeni görünüyor - temiz, lekeli bir yüzey için hazır. Avlu ve bahçeler bir zamanlar güzelmiş gibi görünüyor, ancak şimdi aşırı büyümüşler - çit hattı boyunca iki büyük manolya ağacının etrafına yerleştirilmiş tatlı kokulu yasemin, uzun otlar ve yabani otlardan oluşan bir arapsaçı, biri tırmanmak için yeterince büyük, dalları geniş ve alçak.

"Hayır," diyor bana, alt dudağını ısırarak. "Kiralamıyorum." "Sahibini tanıyor musun?"

Sanki harika bir fıkra anlatmışım gibi gülüyor. "Samimi olarak."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, boğazımdan sahiplenici bir hırıltı yükseliyor. Kendime gelmem gerek. İkimizin de bir geçmişi var. Jamie'nin kendi geçmişini yüzüme vurmasından hoşlandığımdan emin değilim.

"İşte," diyor, elimi tutarken aklımın tam olarak nereye gittiğini biliyormuş gibi sırtıyor. Avuç içini yukarı çeviriyor ve üzerine bir şey koyuyor.

Elimdeki küçük gümüş metal parçasına bakıyorum. "Nedir bu?" "Neye benziyor?"

"Bir anahtar," diyorum, ona bakıyorum, anlamıyorum. "Yeni evinizin anahtarı."

"Benim evim mi?" Başımı kaldırıp bakıyorum, dış cepheyi bir kez daha incelerken aptal bir yumru gibi dikiliyorum. "Anlamıyorum."

"Ne? Büyük romantik jestler yapabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Kalbim göğsümün içinde dörtnala koşmaya başlıyor, parmaklarım elimdeki anahtarın etrafında yumruk olana kadar kıvrılıyor. "Büyük romantik jestler, sevdiğin birine sürpriz yapmak için ülkenin öbür ucuna uçmaktır. Ya da bir demet çiçek ve mücevher. Onlar ev değil," diyorum nefesimi tutmaya çalışarak. Jamie hediyesiyle beni sarstı ama kabul edemiyorum. *Bu bir ev.*

"Dosyanı aldım, Kyle," diyor usulca. "Sana ne kadara mal olduğunu biliyorum."

Bunun asla ödeyemeyeceğim bir şey olduğunu biliyorum." "Bedelini nereden biliyorsun?"

"Nasıl yapamam?" diye yanıtlıyor sorumu geçiştirerek. Yine de ikiyle ikiyi bir araya getiremeyecek kadar aptal değilim. Ryan beni buraya getirmek için arkamdan iş çevirmiş, yani muhtemelen ona söyleyen o. Kızamam, kızabilirim ama şu anda değil çünkü... bir ev mi?

"Bencilce sebeplerim var. Burada seninle yaşamak istiyorum."

Jamie üç basamağı çıkıyor ve dönüp dışarı bakıyor. Beni çağırıyor. Tereddüt ediyorum, söylediği bomba karşısında şaşkına dönüyorum. Burada mı yaşamak istiyor? Benimle mi? Merdivenleri çıkarken kalbim çarpıyor ve manzarayı seyretmek için döndüğümde görüşüm bulanıklaşıyor. Tek istediğim buydu; son model aletlerin olduğu devasa bir malikâne değil, sevdiğim biriyle birlikte yaşayabileceğim, sahil kenarında şirin bir ev.

Boğazımdaki kalın yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Henüz bir şey söyleme. Bir büyük jestim daha var."

Elimi kalbimin üzerinde gezdiriyorum. "Daha fazla dayanabileceğimden emin değilim." "Derin nefes al bebeğim," diyor bana. "Bu büyük bir olay."

Bebeğim. Bu sevecenlik doğrudan sikime gidiyor. Bayıldım buna. "Bana bir ev almaktan daha mı büyük?"

"Fiziksel olarak değil," diye mırıldanıyor nefesinin altından ama ben yine de duyuyorum. "En azından ben öyle umuyorum."

Başını eğmeden önce yüzünde bir anlık sinir ifadesi belirliyor, koyu renk saçları kalın bir örtü halinde öne doğru dökülüyor ve ceketinin fermuarını çekiştirirken gözleri ellerinde. Parmakları titriyor ve bu onun yapacağı bir şey değil. Jamie her zaman iddialı ve kendinden emin olmuştur.

"Hey." Dirseğinden tutup duraksamasını sağlıyorum. Bu büyük jest her neyse, onu bu kadar endişelendirmesi hoşuma gitmiyor. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Jamie derin, kararlı bir nefes alıyor ve fermuarı aşağı kaydırıyor. Ucuna takılıyor ve bir küfür savurarak kopçayı çekiştiriyor. "Bu değil"

Bunu kafamda nasıl planladığımı."

"Bunu ikinci kez söylüyorsun."

Oflayıp pufluyor, biraz daha sarsılıyor. "Beni istediğine emin misin? Çünkü ben berbatım. Şu anda çok kötüyüm. Bunu mükemmel yapmak istedim ama bunun yerine sıçan bir köpek kadar romantik."

"Neyi mükemmelleştirmek?"

Jamie kollarını havaya kaldırır. "Bu!" diye bağırır ceketine. "İşte, bana bırak."

Jamie

Kyle anahtarı cebine koyup işi devralıyor, kıkırdaması alçak ve derin. "Hiç komik değil," diye tıslıyorum, şirret hormonlarım ortaya çıkıyor.

Bu kadar zor olmamalıydı. Planım ona bir ev ve bir bebek hediye etmektir; yaşadığımız sürece birlikte yaşayabileceğimiz şefkatli bir an. Ama daha önce hiç düzgün bir ilişkim olmadı ve romantik jestler bana yabancı ve aptalca geliyor.

"Gülmüyorum," diyor, fermuarımın tokasıyla oynarken, tutarken göğsü titriyor.

"Sen de öylesin."

Daha yakından incelemek için başını eğiyor. "Çocukça davranma." "Ama ben bunu en iyisinden öğrendim."

Kyle başını eğip bana bakıyor. Dilimi çıkardım. Yüksek sesle gülüyor. "Seni seviyorum Jamie Juliet Murphy. Lütfen hiç değişme."

"Ben de seni seviyorum, Kyle Edgar Brooks."

Lütfen beni asla bırakma.

Toka iri parmaklarının altında kopuyor ama umurumda bile değil. Ceket sıcak ve hantal, alnımdan ter akmasına neden oluyor. Onu çöpe atmaya hazırım. Söylemem gereken şeyi söyleyene kadar sadece şişliği örtmesi için ihtiyacım vardı.

Ceketi kaydırarak çıkardım ve sağ tarafımdaki parmaklığın üzerine koydum. Sonra arkama dönüyorum. Kyle'ın bakışları yavaşça boyumdan geçip tekrar yukarı bakıyor ve göbeğimde takılıp .

Duyulabilir bir nefes veriyor, gözleri kocaman. "Bu bir.." Başını sallıyor, elini yüzünde gezdiriyor. "Sen..." Gözleri benimkileri buluyor. "Lanet olsun."

Sonunda haberi paylaşmanın verdiği rahatlama çok büyük. Göğsüm kabarıyor ve kocaman bir gözyaşı oluşuyor, taşıyor, yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Ah, bebeğim. Ağlama." Bir adım öne çıkıyor, başparmağını yanağımda gezdirip gözyaşımı siliyor. "Hamile misin?" diye soruyor, sanki kanıtlar yeterli değilmiş gibi gözleri benimkileri arıyor.

"Hayır, sadece çok büyük bir burrito yedim," diye cevap veriyorum. İğnelemeye çalışıyorum ama kelimeler ağlamaklı çıkıyor.

Kyle biraz histerik bir kahkaha atıyor. Sersemlemiş durumda ama yanaklarımı ellerinin arasına alıp parmakları tenimde titrediğinde bunun iyi bir şey olduğunu anlıyorum. "Bebeğimiz mi olacak?" Beni öpüyor, geri çekilmeden önce ağzı benimkine çarpıyor. "Biz... Ben baba olacağım. Sik beni. *Sik beni.*" Dudakları tekrar dudaklarıma çarpıyor, bir, iki kez, sonra önüme çöküyor, göbeğimle göz hizasına geliyor. Hamilelik tişörtüm dar ve soluk pembe pamuklu. Karnıma doğru genişçe uzanıyor ve o da ön yüzünde yazılı olan kelimeleri sessizce kendi kendine okuyor. *Minik bir insan yaratıyorum. Senin süper gücün ne?*

Etek ucunu ve merak dolu gözlerle bana bakıyor. "Yapabilir miyim?"

Tabii ki yapabilir. Çok fazla evet. Tüm bunları tek bir baş sallamayla aktarmaya çalışıyorum çünkü konuşamıyorum.

Kyle tişörtümü göğüslerimin altından yukarı itiyor. Karnımı okyanustan gelen serin esintiye açıkta bırakıyor. Derin, ürpertici bir nefes alıyor ve iki büyük avucunu büyüyen küçük göbeğimin üzerine koyuyor. Sıcaklığıyla beni dağlıyor, ürpermeme neden oluyor.

Konuşurken sesi hırçınlaşıyor. "Ne kadar kaldı?" "On sekiz hafta."

"Bu ... Tanrım, şu anda matematik yapamıyorum." Elleri kalçalarımın dolanmadan önce karnımda geziniyor. Kıçımı avuçluyor ve dudaklarını göbek deliğimin yakınındaki gergin deriye bastırıyor.

"Yolculuk, evet."

"Hap..." "İşe yaramadı."

Kyle, ben ona bakmak için başımı eğene kadar ayağa kalkıyor. Dudakları saf bir erkek memnuniyeti sırtışına dönüşüyor, gözleri dans ediyor. "Benim yüzücülerim senin gibiler için fazla güçlü." Sanki dokunmadan duramıyormuş gibi avuçlarını tekrar karnımda düzleştiriyor, gözleri aklıktan parlıyor. "Bu

Seni hamile bırakmış olmam beni zorlamamalı, değil mi? Seni şu anda çok fena istiyorum."

Kollarını ortama doluyor ve beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor, büyük güçlü vücudu benimkine bastırıyor. Damarlarıma vahşi bir şehvet dalgası doluyor ve sesim kısık çıkıyor. "Ben de seni istiyorum."

Dudaklarımız, dillerimiz ve sıcaklığımız birbirine karışıyor. Kollarım boynuna dolanıyor, ona sıkıca sarılıyorum. Boğazının derinliklerinde inliyor, bundan hoşlanıyor, beni sanki sahip olacağı son öpücükmiş gibi öpüyor.

Ağzı tekrar benimkine çarpmadan önce "Biri gitti, dördü kaldı," demeyi başarıyor.

"Ne?" Ona karşı kıvranarak mırıldanıyorum.

"Çocuklar," diye yanıtlıyor beni yere bırakırken. Tökezliyorum, bacaklarım güçsüz ve zihnim sis içinde, az önce ne dediğine dair hiçbir fikrim yok. Bir eliyle beni tutup sabit tutarken diğer eliyle anahtarı kapının kilidine sokuyor. Çeviriyor ve iterek açıyor, bana doğru geri geliyor.

Yumuşak bir hareketle süpürüldüm ve içeri taşındım. Etrafa baktı. Alan açık ve boş. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor, gözleri mobilya, kanepe ya da yatak arıyor, ama henüz o kadar ileri gitmedim. "Bu olmaz. Burada kalmayı mı planlıyorsun?"

"Evet. Sadece birkaç temel eşya almam gerekiyor ve mobilya alana kadar bir hava yatağında uyuyacağım. Yenileyebileceğin bir şey istersin diye düşünmüştüm. Bizim yapabileceğimiz bir şey."

Kyle bir daire çizerek dönüyor, her şeyi hâlâ bana sarılıyor. "Bunu yapabilirim. İkimiz de burada yaşayabilir ve ev üzerinde birlikte çalışabiliriz. Evi genişletebilirim. İkinci bir kat ekleyebilirim."

"İstedğin her şeyi yapabilirsin."

Aniden paniklemiş gibi görünerek beni yere bıraktı. "Başlamamız gerek. Sadece beş ayımız var."

"Bolca zamanımız var."

Kyle bana deliymişim gibi bakıyor. "Jamie, bebeğim." Başını sallıyor. "Tadilat bir koşu değildir. Onlar bir maraton. Asla zamanında bitiremeyiz."

"Ne için zamanında?" Mutluluğu her şeyin üstünde tutmanın ne kadar kolay olduğunu görmeme yardım ettiği için kalbimin derinliklerinden Jake'e teşekkür ederek basitçe söylüyorum. "Hayatımızın geri kalanına sahibiz."

EPILOG

JAMIE

F *on iki yıl sonra ...*

Ben ambulans kapısının arkasında durmuş sayım yaparken görüntülü arama geliyor. Bu bir sürpriz olmamalı çünkü Kyle her gün görüntülü arıyor, bazı günler birden fazla, yine de her birinde vahşi bir zevk patlaması hissediyorum.

Wood kollarında yığılı bandaj paketleriyle yan tarafa doğru yürüyor. Gözleri telefonuma kayıyor ve sadece kaymakla kalmıyor, *sertçe* kayıyor. "Yine mi Brooks?"

"Evet," diyorum uzun uzun iç çekerek, sanki onun tepemde dolaşması büyük bir rahatsızlıkmuş gibi davranıyorum ama içten içe bunu seviyorum. İstendiğimi ya da sevildiğimi hissetmediğim tek bir gün bile geçmiyor.

Parmağımı ekranda kaydırduğımda Kyle'ın yüzü beliriyor. Artık eskisinden biraz daha yıpranmış. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar biraz daha derin, saçları güneşte geçirdiğimiz onca zamandan dolayı daha açık renk. Yolculuklar. Kamplar. Sörf yapmak. Hiç bu kadar çok ya da bu kadar zor yaşamamıştım. Jake bunu bilse mutlu olurdu. Babam da mutlu olurdu, çünkü her zaman söylediği gibi ben bir savaşçı olarak doğmuşum, sadece seçtiğim savaş mutluluk içindi ve en iyi savaş da bu değil mi?

"Selam bebeğim," diye selamlıyorum onu, Wood istifiyle birlikte ambulansın arkasına tırmanırken.

Kyle yatağımızın ortasından sırtıyor, beyaz bir çarşaftan başka bir şeye sarınmamış, göğsü çıplak ve kalın kasları şişkin. Hormonlarım tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Onları durdurmak için elimden geleni yapıyorum. Zamanım var.

Konuştüğunda sesi uykudan boğuk çıkıyor ve bunun sebebinin yeni uyanıp beni yatakta bulamaması olduğunu biliyorum, yatağın benim tarafımdaki çarşafları serin ve buruşuk. "Hey, benim seksi bebek annem."

Wood malzemelerimizi yeniden doldururken yine gözlerini deviriyor. Görmüyorum ama hissediyorum. "Ne oldu?"

"Sadece günaydın demek ve öğleden sonra hastanedeki taramamız için hazır olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Saatimi kontrol ettim. Saat sabahın altısı. "Vardiyaya daha yeni başladım." "Ne olmuş yani?"

"Saat dörde kadar işim bitmiyor," diye . "Tarama ondan tam bir saat sonra."

"Yani?"

Üçüncü bebeğimize dört aylık hamileyim. Ona söylemedim ama içten içe bir kız olmasını umuyorum. Zaten iki oğlumuz var ve ikisi de babalarının tıpatıp aynısı. Omuzlarına vuran güneş öpücüğü dalgaları, altın rengi tenleri ve melek yüzlerine göre çok büyük ela gözleriyle küçük kalp kırıcılar. Onları hiçbir şeyden mahrum edemem. "Yani daha *yıllar* var."

Alt dudağı dışarı çıktı. "Bu kadar oyunbozanlık yapma."

"Ben değilim!" Başımı çevirip Wood'a bakıyorum, o da eğilip ambulansın arkasından atlıyor. "Daha fazla steril mendile de ihtiyacımız var," diyorum ve o da başını sallayarak arka kapıların etrafında kayboluyor.

Kyle hoparlöründen imalı bir ses tonuyla "Mmm hmm," diye sesleniyor. "Tekrar söyle."

"Kyle!"

"Bekle, bunu yaparken biraz dışarı çık."

Kolumu düz bir şekilde uzatıyorum, telefonu yukarıda tutuyorum ve aşağı doğru eğiyorum çünkü Kyle'ı da hiçbir şeyden mahrum edemiyorum. "Daha fazla steril mendile ihtiyacımız var," diyorum tekrar ve seğiren dudaklarımı büzmeye çalışıyorum.

"Sik beni," diyor, gözleri aklıktan kararmış olsa da sırtarak nefes veriyor. "Seni o üniformanın içinde seviyorum. Gelmiş geçmiş en seksi şey."

Gülüyorum.

"Eve uğramalısın. Kalp krizinin yaklaştığını hissediyorum. Küreklere ihtiyacım olabilir."

Biraz daha sert gülüyorum, kalbim ayaklarımın altında erimiş bir su birikintisine dönüşüyor çünkü uyandığında çocukları kreşe, kendisini de kışladaki işine göndermeden önce yapması gereken milyonlarca iş varken bile benimle flört etmeye zaman ayırıyor. Son terfisinde sadece yeni gelenleri değil, en tecrübeli askerleri bile eğitiyor. Kyle hepsine karşı sert ama aynı zamanda adil ve sevilen biri. Belki de en çok benim tarafımdan biraz saygı duyuluyor ve bunun nedeni sadece kararlı iş ahlakı değil, bebeklerimize inanılmaz bir baba olması. Benden farklı olarak, öfke nöbetlerinin ortasında bile tereddütsüz bir şekilde sabırlı. Çocuklarımıza rehberlik ediyor, onlara sonsuz sevgi ve ilgi gösteriyor ve onlara hayatı öğretiyor. Ona nasıl saygı duyduklarını görmek beni mümkün olan en iyi şekilde üzüyor.

Wood bir elinde steril mendillerle geri geliyor, diğer eliyle parmağını boğazına sokuyor, sanki hiç aşık olmamış gibi öğürüyormuş gibi yapıyor ve ben bizi acil bir duruma götürürken telefonda Erin'le öpüşüyormuş gibi yapıyor. "Beni hasta ediyorsunuz."

Kyle onu görmezden geliyor. "Gömleğini kaldır. Bebeğimi görmek istiyorum." "Kyle!"

Çenesine vuruyor. "Yap ."

Üniformamın ön gömleğini açıyorum ve biraz kaldırıyorum.

"Daha fazla."

Biraz daha kaldırıyorum, yuvarlak göbeğimi ortaya çıkarıyorum. Göğsünden bir inilti yükseliyor. Yastıklarına yaslanıyor, ellerinden biri kayboluyor.

"Yine mi sertleştin?"

Kaşlarını kaldırır. "Eğer yalan söylememi istiyorsan, hayır. Kesinlikle ."

"Kyle!"

"Elimde değil. Seni aptal gibi becermek, yeniden hamile bırakmak istiyorum. Beni deli ediyorsun."

Kaşlarım havaya kalkıyor, telefonu yüzüme biraz daha yaklaştırırken ses tonum alaycı. "Oh, *seni* deli mi ediyorum?"

"Baba, baba, baba!"

Evimizin beyaz meşe ahşap döşemesinde küçük ayakların gümbürtüsünü duyuyorum. Sabah vakti. Malin -adı güçlü küçük savaşçı anlamına geliyor- neredeyse beş yaşındaki en büyüğümüz ve genellikle ilk uyanan o oluyor.

Kyle yatağa atladığında bir *oof* sesi çıkarır, Malin minik kolları ve bacaklarıyla bir karmaşa içinde göğsüne iner. Heyecanlı küçük parmaklar yüzünü kavırıyor. "Sörf yapabilir miyiz?"

"Bugün kreşin var."

Kaşları çatık bir şekilde birbirine çarpıyor. "Sörf."

"Hayır. Gündüz bakımı. Ve annene güneydin de. Ona işte iyi bir gün geçirmesini söyle."

Yüzü ekrana doğru dönüyor ve ben onu, taptığım adamın bu minyatür versiyonunu yarattığıma inanamıyorum. Tam da sevgiyi bildiğimi sandığım anda Malin çıkageldi ve bana sevginin ne kadarını kalbimin içine sıkıştırabileceğimi gösterdi. Çocuklar inanılmaz. "İyi kakalı günler anne."

Ayrıca küçük pislikler. Gerçi *kaka* onun ayın kelimesi ve kötü niyetli değil. Çok komik olduğunu düşünüyor. "Hiçbir şey senin yüzünden daha kaka olamaz."

Küçük kahkahası telefonda duyuluyor ve kalbimi bir ok gibi delip geçiyor. "Babam beni sörf yapmaya götürüyor."

"Öyle mi?"

"Hı hı."

Kyle, Malin'i yatağa yatırmadan önce telefonunu komodinin üzerindeki boş kupaya dayıyor, böylece ikisini de görebiliyorum. "Senin için gündüz bakımı."

Oğlumuzun onu sırt üstü yatırıp kollarını sıkıştırmasına izin veriyor. Ona öğrettiğim ve göğsümü gururla kabartan bir hareket. Yüzünü Kyle'inkine doğru eğdi. "Sörf."

"Günlük bakım."

"Kreş iğrenç kokuyor." Malin babasının karnına oturuyor ve Kyle'ın kollarını serbest bırakarak kendi kollarını da öfkeyle kavuşturuyor. "Royce benim Demir Adam'ımı çaldı ve geri vermeden önce bacağını kırdı."

Kyle doğruluyor, burun delikleri açılıyor, tek bir cümle içinde uykulu, seksi bir erkekten öfkeli bir baba ayıya dönüşüyor. "O ne?"

"Bebeğim," diye sesleniyorum ve yüzünü telefona çeviriyor. "Önce Malin'e ne yaptığını sormak isteyebilirsin."

Kyle, vajinal kanaldan yüzünde inatçı bir çatık kaşla çıkan küçük bebeğimize, ilk çocuğumuza kaşlarını çatıyor, bu benden gelen tek doğal özellik. Arsız, sinsî davranışlar? Hepsi Kyle'ın. Yüzde yüz Brooks. "Ne yaptın sen?"

Malin alt dudağını çiğniyor. "Hiçbir şey, yemin ederim."

"Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey!"

Öyle bir gün olacak, diye düşünüyorum. Tartışmayı yarıda kesiyorum. "Gitmem gerek. İyi günler bebeğim. Angus'a benim için bir öpücük ver," diyorum ona. Üç yaşındaki çocuğum ciddi bir çocuk. Aynı sessizliği görüyorum

Gözlerinde babası gibi bir güç, sanki bu Dünya'da daha önce yürümüş gibi. "Öğleden sonra görüşürüz."

Wood ve ben vardiyamızı tamamladık. Biraz uzun sürüyor çünkü yarın tatile çıkıyoruz. Çocukları Büyük Set Resifi'ne açılan kapı olan Cairns'den başlayarak kuzeydoğu sahili boyunca bir yolculuğa çıkaracağız. Burası kırmızı toprak, timsahların istila ettiği nehir geçitleri, antik kaya sanatı ve dünya mirası listesinde yer yemyeşil Daintree yağmur ormanlarından oluşuyor. Dünyanın en büyük resifinde şnorkelle yüzeceğiz ve ünlü Mossman Gorge patikasında yürüyeceğiz ve Lizard Adası'nda beş gece geçirerek gezimizi tamamlayacağız çünkü çocuklarla yol gezisi yapmak kolay değil. Eve dönmeden önce ciddi bir lükse ihtiyacım olacak.

Mesaiden sonra Kyle ile buluştum ve Erin bizim için evde çocuklara bakarken yirmi haftalık taramamızdan başarıyla geçtik. İyi haber mi? Bir oğlumuz daha olacak. Başka bir Kyle. Ayrılırken elimi tutuyor, hastane giriş kapıları *vınlayarak* açılıp bizi sıcak ve alacakaranlık bir öğleden sonraya fırlatırken parmaklarımızı birbirine doluyor.

"Hayal kırıklığına , değil mi?" diye soruyor bana.

"Tabii ki hayır. Başka bir erkek Brooks'la başa çıkabilecek biri varsa o da benim."

Park yerinde arabasına ulaşıyoruz, son model bir 4WD. Yeni olabilir ama kesinlikle içinde yaşanmış. Erkeklerin oyuncaklarını mahvetme eğilimleri vardır ve Kyle da bir istisna değil.

Koltuğa tırmanıyorum ve o da koltuğa uzanıp eliyle karnımı okşuyor. "Sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi?"

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve o da elimi tutup sıkıyor. "Sadece her gün."

Kyle elini kurtarır ve direksiyonu kavrar. Diğer eliyle anahtarı çeviriyor ve Hilux gümbür gümbür çalışıyor.

Kyle

Eve dönerken Erin bana bir mesaj yolladı.

Her şey hazır. Çok heyecanlıyız!

Nefes alıyorum, kanımda yoğun bir beklenti var, nabzım sinirle atıyor.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda ona kaçamak bir mesaj gönderiyorum.

Beş dakika .

"Toplanmayı bitirdin mi?" Jamie bana sordu. Henüz başlamamıştım. "Tabii ki başladım." "Bitirmedin, değil mi?"

Gözlerimi açarak ona doğru bakıyorum. "Sana yalan söyledim mi?" "Evet."

"Ugh." Elim kalbime gitti. "Beni yaraladın."

Garaj yoluna girdiğimizde Jamie homurdanıyor. Kaşlarını çatmış etrafa bakıyor, genelde sessiz olan sokağımız arabalarla dolu. Garaj kapısının uzaktan kumandasındaki düğmeye basıyorum ve kapı yavaş ve sabit bir hızla kalkıyor. İçeri giriyorum ve alçalıyor, ben motoru kapatırken sıcak ve sessiz bir ışık sunuyor.

"Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Bir şey yaptım."

"Sen bir ..." Jamie'nin kaşları öfkeyle havaya kalkıyor. "Şimdi ne olacak?"

Belki de bunu hak ediyorum. Bu hafta kart gecesine ev sahipliği yaptım ve biraz sarhoş olup fırını kırmış olabiliriz. Gerçi nacho pişirmek Nathan'ın fikriydi, bu yüzden kapıyı çekip açtığımda kapının yerinden çıkması kısmen onun hatası. Jamie'nin kendi gücünü bilmeyen kaslı bir kocaya sahip olmasının bedeli bu, gerçi ben işaret ettiğimde pek etkilenmiş görünmüyordu dışarı.

Ayrıca gece, vardiyasından sonra yemek için sakladığı tüm de yemiş olabilirim. Bunu kanıtlamasının hiçbir yolu yoktu, ben de çocukları suçladım. Boş kutu için ağladı, *gerçekten ağladı* ve ben kendimi bok gibi hissettim. Ne tür bir canavar hamileyken karısının çöreklerini yer? Yerel 7-Eleven'a gittim ve ona bir kutu daha aldım, ancak iki tanesi bir şekilde serbest kaldı ve eve giderken açık pencereden dışarı uçtu. Ne garip bir kaza.

"Bu sefer kötü bir şey değil," diye onu rahatlatıyorum. En azından öyle olmadığını umuyorum.

Garaj ile çamaşırhane arasındaki iç kapı açılır. Erin görünür, sarı saçları gevşek dalgalar halindedir, inci bir toka onları yüzünden uzak tutmaktadır. Ayak bileğine kadar uzanan dantel elbisesi ve makyajlı yüzüyle göz kamaştırıcıdır. Wood boyundan büyük işlere kalkışıyor. Jamie'nin vardiyaya yorgun gelmesinden beni sorumlu tuttuğu her seferinde ona bu gerçeği hatırlatıyorum ama gecenin bir yarısı ellerini üzerimden çekememesi benim suçum değil, öyle değil mi? Bana karşı olan cinsel iştahı neredeyse utanç verici.

Jamie kapısını açıyor ve dışarı çıkıyor. Elini tutarak ona doğru uzandım. "Bekle."

Durdu, bana bakmak için başını çevirdi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Sadece... çok meşguldük. Ve daha fazla beklemek istemedim."

Jamie başını sallar. "Sen neden ?"

"Göreceksin."

Erin'in onu alıp götürmesine izin veriyorum ve iç merdivenlerden Malin'in yatak odasına çıkıyorum. Kapıyı açtığımda hepsi takım elbise giymiş Ryan, Nathan, Monty ve iki güzel oğlumla karşılaşıyorum. Oğullarımın bile şık siyah ceketlerinin yakalarına küçük krem rengi bir gül iliştirilmiş, saçları enselerinden geriye doğru bağlanmış.

Lanet olsun. Neredeyse .

Malin ve Angus bacaklarıma vurarak bana sarılıyorlar ve Ryan elini omzuma koyarak onu sıkıyor. "Giyinme zamanı, adamım."

Başımı sallayıp oğullarımın önünde çömeliyorum ve her birinin kafasında bir el gezdiriyorum. "Annenizle evlenmeye hazır mısınız?"

"Ryan Amca birbirinize yüzük taktığınızı söylüyor," Malin. "Ben de bir tane alacak mıyım?"

Angus araya giriyor. "Yüzük nedir?"

Malin ona, "Bilmiyorum ama her neyse, sana bir tane vermeyeceğim," diyor.

Angus küçük burun deliklerini genişletiyor. "Ben de bir tane istiyorum."

Malin dilini çıkarır. "Bir tane alamazsın çünkü aptalsın."

"Hey, hey, hey!" Oğullarımın bu en iyi şekilde davranmalarına ihtiyacım olduğunu bildiğimden, tırmanan durumu kestirip attım. "Sonunda ikinizin de kaybedeceği yüzükler yerine size bir köpek almaya ne dersiniz?"

İkisinin de nefesi kesildi ve bana baktılar, gözleri yuvarlaktı. "Evet!" diye hep bir ağızdan bağırırlar, odada zıplarken saçlarının telleri dökülüyor, trambolindeymiş gibi "Köpek, köpek, köpek!" diye bağırırlar.

Jamie'nin beni öldüreceğini bildiğim için doğruluyorum. İleride, çocuklar büyüüp bakım sorumluluğunu üstlenebilecekleri zaman bir köpek alma konusunda konuştuk *ve anlaştık*. Rüşvetimin işe yarayacağından emin bir şekilde yüksek sesle, "Bu gece uslu durmalısınız yoksa bu iş olmayacak," diyorum. "Bu da sessiz olmanız ve kıpırdamadan oturmanız anlamına geliyor."

Sanki sandalye kapmaca oynuyormuşuz gibi susup yatakta yer kapma yarışına girdiler ve ben de şarkıyı durdurdum.

Görev tamamlandı.

"Ve annene söyleme," diye ekliyorum.

Monty bana soğuk bir şişe bira uzatıyor, ben de dudaklarıma götürüp başımı arkaya eğerek derin bir nefes çekiyorum, midemdeki sinir yumağını soğutacağını umuyorum. Gülüyor. "Soğuk ayaklar için biraz geç değil mi?"

"Dostum, iki buçuk çocuğumuz ve bir ipoteğimiz var ve ben hala onun hata yaptığını anlamasını bekleyerek uyanıyorum."

Ryan elinde birasıyla pencere kenarına yaslanıyor. "Kabul edelim. O senden çok daha iyisini yapabilir." Oda kahkahalara boğuldu. Ben hariç. Hiç komik değil çünkü doğru. Oğullarım bile gülüyor espriyi anlamadıkları için biraz sahte geliyor. "Cidden, Jamie şanslı bir kadın ve sana bakışından bunu bildiğini anlıyorum."

Duygusal bir hisle başımı sallıyorum ve biramı onunla tokuşturuyorum, sonra sırayla Monty ve Nathan, hepimiz birer içki almadan önce.

Daha sonra, ben giyindikten ve şişelerimiz boşaldıktan sonra, kalabalık mutfak ve oturma alanından geçip arka verandaya çıkıyoruz. Bahçeye bakıyorum.

Erin ve Julie, Jake'in annesi, kendilerini aşmışlar. Peri ışıkları ağaçların ve evin arasına dizilmiş, sıcak ve mutlu bir parıltı yaratıyor. Beyaz masa ve sandalyeler çimenlerin etrafına yerleştirilmiş, ortalarında bir dizi çiçek var. Dantelli çelenkler ve kağıt fenerler dallardan sarkıyor ve tüm arkadaşlarımız ellerinde şampanya kadehleri, müzik sesleri arasında sohbet ediyor.

Alçak çitimizin en ucundaki kapılar ardına kadar açık, ötesindeki sahile açılıyor ve dantel kurdele, parıldayan ışıklar ve krem rengi güllerle süslenmiş dikdörtgen ahşap bir çardak.

Herkes beni merdivenlerin başında, oğullarımın elleri ellerimde ve en iyi arkadaşlarım yanımda görünce bahçedeki gürültü kesiliyor. Bir tezahürat ve birkaç alkış koparıyorlar ve ben de konuşuyorum. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Çoktan anlamış olabilirsiniz ama eğer anlamadıysanız, sürpriz bir düğün için buradasınız. Jamie ve ben dört yılı aşkın bir süredir nişanlıyız, ancak ne zaman bir şeyler planlamayı düşünsek bir şeyler çıkıyor."

"Ya da bir bebek daha doğurursun" diye arkadan biri sesleniyor ve herkes gülüyor.

"Jamie büyük bir aile istiyor. Ben kimim ki onu reddedeyim?" Daha fazla kahkaha. "Her neyse, vakit neredeyse geldi, herkes kumların üzerine çıkabilirse, bardaklarını getirsin ve bunu gerçekleştirelim."

Çardakta yerimi alıyorum ve kendimi kutlamayı yapan kişiye tanıtmak için bir dakikamı ayırıyorum. Malin ve Angus önümde duruyor, Ryan solumda, Monty ve Nathan da onları takip ediyor.

Müzik çalmaya başladı. Şarkıyı ben seçtim. Starship'ten "Nothing's Gonna Stop Us Now". Çok klişe ama umurumda bile değil. Mükemmel bir şarkı. Jamie'nin seksenlere olan aşkına bir övgü.

Finlay ilk çıkarken arkadaş kalabalığımız başlarını çeviriyor. Erin'i daha önce gördüğüm elbisenin aynısını giymiş ve elinde bir buket gül tutuyor. Fin'i Erin takip ediyor ve Erin verandanın merdivenlerinin dibine ulaştığında Jamie beliriyor, kolunu Wood'un kolunun içine sokmuş. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Krem rengi dantel bir elbise giymiş, göğsüne tam oturuyor ve dantelden tatlı bir çağlayan halinde yere düşüyor. Saçları açık, uzun, yumuşak dalgalar halinde aşağıya doğru süzülüyor ve kulağına tek bir gül sıkıştırılmış.

Gözleri benimkileri buluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, ellerim oğlumun omuzlarını çok sert bir şekilde sıkıyor.

"Ah, baba!"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, bize doğru gelmeye başladıklarında tutuşumu gevşetiyorum.

İlk düşüncem, *dünyanın en şanslı piçiyim*. Umarım kızmamıştır, bu da ikinci düşüncem. Kadınlar kendi düğünlerini planlamayı severler, değil mi? Belki şu anda biraz soyulmuş hissediyordur.

Yavaşça bize ulaşıyorlar ve Wood Erin'in yanından ayrılırken müzik kesiliyor, geriye sadece kıyıya vuran dalgaların sesi kalıyor.

Jamie dönüp bana bakıyor. "Seni öldüreceğim," diye mırıldanıyor ve hızla dolan gözlerinin arasından gülümsüyor.

"Yanlış bir karar mı verdim?" Ani endişemi gizlemek için etrafımızdaki herkese gülümseyerek mırıldanıyorum.

Kutlama görevlisinin söylediği gibi elindeki buketi Erin'e uzatıyor ve iki elimi de kendi ellerinin arasına alıyor. "Hayır. Bu mükemmel. Kesinlikle mükemmel." Bir elini gözünün altını silmek için serbest bıraktı. "Bütün bunları yaptığına inanamıyorum. Beni her zaman şaşırtmayı nasıl başarıyorsun?"

"Kolay değil. Birkaç kıl payı kurtulduk."

"Ne zaman mesela?" diye fısıldıyor kutlama görevlisi aşkın iki insanı bir araya getirdiğine dair gevezeliğine başlarken.

"Elbisen gibi. Erin'e teslim edilmesi gerekiyordu. Onun yerine fatura adresine göndermişler. İmzalamıştın, hatırladın mı? Ve sana komşumuz için olduğunu söylemiştim."

Dudakları seğiriyor. "Bayan Newbury'nin Eileen Wu Bridal Couture'den bir elbise almasını tuhaf buldum. Yani, o doksan iki yaşında."

Yeminlerimizi ettik ve kutlama görevlisi ilk Jamie'nin başlamasını istedi.

Tüm arkadaşlarımıza başını eğiyor. "Lütfen bana tahammül edin," diyor onlara. "Bugün evleneceğimi bilmiyordum, o yüzden hazırlıklı değilim." Ardından kahkahalar geliyor ve bana dönüp ellerimi sıkıyor. "Seninle hayatımın en kötü günlerinden birinde tanıştım. Sanki Tanrı hayatımın darmadağın olduğunu biliyordu ve bana onu yeniden bir araya getirecek bir şey veriyordu. Arkadaşım olmak kolay değildi ama sanki sen benim arkadaşım olmayı hayatının misyonu haline getirmiştin. Saldırgan ve sinir bozucuydun ama yine de bir şekilde dünyada sahip olduğum tek şey sendin. Çitin diğer tarafında tanıştığım o çocuğun bir gün benim olacağını kim bilebilirdi? Bana arkadaşlar, çocuklar ve sadece hayalini kurabileceğim bir gelecek hediye edeceğini. Kocam olman için seni seçtim Kyle, sadece sana tek kişi olduğum için değil..." arkadaşlarımız kıkırdıyor, ama ben onun ellerini daha sıkı tutuyorum, duygularımla savaşıyorum "...ama sensiz bir hayat düşünemediğim için."

Bırakıyor ve Wood'un ona verdiği yüzüğü parmağıma geçiriyor. Erin'in iç çekerek, "Çok romantik," diye mırıldandığını duyuyorum.

Kutlama görevlisi bana dönerek sıranın bende olduğunu belirtti.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerim onunkileri tutuyor. "Jamie. Sende hayatımın geri kalanında sinir etmek istediğim tek insanla tanıştım. İnatçı ve umursamazsın ve bana sahip olduğun için inanılmaz şanslısın. Her zaman senin büyük kaşığın olacağıma ve sabahları soğuk ayak parmaklarını bacaklarıma bastırmana izin vereceğime söz veriyorum. Güreşte kazanmana izin vereceğim ve iskeleden düştüğünde zaman gülüp fotoğraf çekeceğim. Hamilelik aşermelerini tatmin etmek için sana dev peynir tekerlekleri alacağıma ve bir daha asla çocukların tüm çöreklerini yemesine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Gülüyor ama sesi duygu yüklü çıkıyor.

"Seni seviyorum, Jamie Juliet Murphy yakında Brooks olacak. Üniformanın içinde ateşlisin ve yatakta doyumsuzsun."

Herkes gülüyor.

"Kyle!"

"Özür dilerim. Ciddi olacağım." Ryan'ın bana uzattığı yüzüğü almak için ellerini bırakıyorum. Sade yüzüğü parmağına geçiriyorum. "Sana kalbimi veriyorum Jamie. Ve bugünden itibaren asla yalnız yürümeyeceğine söz veriyorum."

"Bayanlar ve baylar," diye konuşuyor kutlama görevlisi, "Kyle ve Jamie benim ve hepinizin, ailelerinin ve arkadaşlarının huzurunda evliliklerini birlikte sürdüreceklerini beyan ettiler."

"Anne," diye araya giriyor Malin, elbisesinin zarif eteğini çekiştirerek.

Kutlamayı yapan kişi daha yüksek sesle konuşur. "El ele tutuşarak, yemin ederek ve yüzük takarak bunu sembolize ediyorlar."

"Anne!"

"şşşt, bebeğim," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerin üzerinde, sevgi dolu ve duygusal. "Bu nedenle Kyle ve Jamie'yi koca ilan ediyorum." Dönüyor Başını kaldırıp bana baktı. "şimdi gelini öpebilirsin."

Eğildim, dudaklarım onunkilerden bir nefes uzakta.

"Anne! Babam köpek alabileceğimizi söyledi. şimdi gidip alabilir miyiz?" Uh oh.

Angus, "Ben bir labrador istiyorum," diye araya giriyor.

Kutlama görevlisi bu kez daha yüksek sesle "Gelini öpebilirsiniz" diye tekrarlar.

Jamie'nin güzel bir pembeye boyanmış ve öpülesi dudakları düz bir çizgi halinde bastırıyor. "Onlara bir köpek sözü mü verdin?"

"Yaptı," diyor Malin, küçük dibber dobber. "Az önce. Yaptı anne, yemin ederim."

Jamie'ye bakmadan önce çocuklarıma panik içinde bir bakış attım.

"Açıklayabilirim."

SON

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Fighting Absolution'ı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Lütfen kitabı Goodreads, Twitter, Instagram, Facebook ve Blog'da tavsiye ederek veya inceleyerek arkadaşlarınıza da anlatın.

Bir örnek için okumaya devam edin
MOTORCU VE HIRSIZ
Kindle Unlimited'ta

Ücretsiz Arcadia 'Ace'

Jones

Ben gizli bir geçmişi olan bir üniversite öğrencisiyim. Sadece arabaları güçlendirmekle kalmadım, bu işte en iyisiydim. Dürüst olmaya çalışıyorum ama Marchetti Organizasyonunun başka planları var ve şimdi neredeyse imkânsız olacak kadar büyük bir işi tamamlamak için on iki haftam var. Zamanım kısıtlı ama sinir bozucu bir motorcu herif işi teslim etme çabalarımı sürekli engelliyor. O, ağabeyimin beni her zaman uzak durmam konusunda uyardığı büyük kötü kurt, ama her kız sadece kendisi için iyi olan kötü bir çocuk istemez mi?

Kelly Daniels

Şiddet dolu geçmişi her gün peşimi bırakmayan bir motorcuyum. Yepyeni araba restorasyon işimle meşgulken, sinir bozucu bir

Küçük hırsız burnumun dibinden bir Dodge Charger çalmayı başarıyor. Onun peşine düşüyorum ve direksiyon başındaki kadının güzel, korkusuz ve vahşi olduğunu keşfediyorum - karşı koymanın imkânsız olduğu her şey. Ama başı belada ve ben devreye girip planı değiştirmekte tereddüt etmeyeceğim - tüm Marchetti Organizasyonunu dize getirip Ace'i benim yapacağım.

PROLOGUE

Kelly Daniels

Başladığımda yatak odamdaydım. Kafam cebir denklemini anlamlandırmaya çalışırken ödevler yatağımın üzerine karmakarışık bir şekilde yayılmış.

Ne ama.

Yine de deniyorum, tıpkı yaptığım her şeyde denediğim gibi. Sessiz olmaya çalışıyorum. Fark edilmemeye ve duvarların arasına karışmaya *çalışıyorum*. İyi bir öğrenci olmaya çalışıyorum. Ağabeyim Casey gibi cesur ve güçlü olmaya çalışıyorum.

Başımı yatağımın başucundaki çerçeveye çeviriyorum. İçindeki fotoğraf beni ve Casey'i siyah beyaz gösteriyor. Annem bu fotoğrafı sanatsal bir ruh halindeyken, fotoğrafçılık ve hobi olarak gelir elde etme fikriyle oynarken çekmişti. Bunun boş bir hayal olduğunu biliyorduk. Babam onun hiçbir şey almasına izin vermezdi. Sonunda çektiği her fotoğrafı yırtıp attı ama bunu saklamayı başardım.

Annemizin meleklerin halelerinden daha parlak olduğunu söylediği sarı saçlarımıza ve mavi gözlerimize kadar birbirimize çok benzeyen ikimizi birbirimize gülerken gösteriyor. Casey ve ben aynı tavırlara bile sahibiz. Ama her şey burada bitiyor. Çünkü kardeşim lanet olası bir amcık.

Onu düşündüğümde göğsümde tanıdık bir öfke alevleniyor. Benden dört yaş büyük Casey gitti. Özgürlüğüne kavuştu. Şimdi Goulburn'deki Charles Sturt Üniversitesi'nde.

"Bencil kaltak!" Koridorun sonundan babamın kükrediğini duyuyorum. Gözlerim kapanıyor. *Lütfen dur.*

Casey bizim için geri geleceğini söyledi.

"*Altı ay,*" diye söz verdi, omuzlarımı tuttu ve bana sert gözlerle baktı. Kararlı gözlerle. "*Yerleşeceğim ve senin için geri geleceğim. Söz veriyorum.*"

Ona inandım. Tabii ki inandım. O benim ağabeyim. Benim koruyucum. Ama sekiz ay oldu ve hiçbir şey yok. Bizi geride bırakıp gittiğini kabul etmek zorundayım. Asla geri dönmeyecek.

Parmaklarım elimdeki kalemin etrafında sıkılaşıyor. İkiye ayrılıyor.

Çatlak.

"Özür dilerim!" diye ağlıyor annem kırık bir sesle. Çaresiz bir ses. Panik içinde. Sanki özür dileyerek onu sakinleştirme şansı varmış gibi. "Ben-"

"Yalanlarından bıktım Maggie!" Babamın sesi soğuk ve sert. Öyle oluyor. Öfkeye kapılıyor ve farklı bir insana dönüşüyor. Bir canavara. *Şaplak.* "O lanet elbiseyi neden aldığını söyle bana! Yolun karşısındaki yeni komşu için, değil mi?"

İki hafta önce boş eve bekâr bir adam taşınmıştı. Sanırım bir öğretmen. Kırk yaşlarında ve kibar görünüyordu. İkisi de aynı anda arabalarından inip dışarıdaki posta kutularını kontrol ettiklerinde anneme gülümseyip merhaba deme hatasını yaptı.

"Öyle değil! Yemin ederim!" diye hıçkırıyor. "Bu-"

"Kapa çeneni!" diye kükrer. "Bunun için parayı nereden buldun, kaltak?"

Çenem sıkıca kenetleniyor ve nefesim daralmaya başlıyor. Yatağında sallanmaya başlıyorum, bunu yaptığımın farkında bile değilim.

"Onu bana sen verdin."

Tabii ki yaptı. *İyi* bir gününde. Ama *kötü* günlerinde bazı şeyleri unutuyor ve bugün kesinlikle onlardan biri.

"Saçmalık! Onu benden *çaldın*."

Şaplak.

"Lütfen," diye ağlıyor.

Çatlak.

Adam şimdi ciddi ciddi bağılıyor ve annem de ağlayıp çığlık atıyor. Annem onu sevmesi gereken adamdan merhamet dileniyor ve adam ona hiç merhamet göstermiyor. Sanki annemin yalvarmasından hoşlanıyor gibi. Bu onu besliyor.

Kavgaları artıyor ve ben artık dayanamayacağım bir noktaya geliyorum. *Yapamam, yapamam, yapamam.* Çok uzun zamandır çok fazla.

Sallanmam şimdi daha güçlü. Bir şeyler yapmam lazım.

Yapmak zorundayım.

Yataktan atlayıp çömeliyorum ve altındaki bavulu almak için çabalıyorum. Çoktan paketlenmiş, Casey gittiğinden beri orada hazır bekliyor. I

Annem için de paketlenmiş. Yiyecek, giyecek, ayakkabı. Kardeşimle temasa geçene kadar bir barınakta birkaç gün geçirmemize yetecek kadar. Ama o gelmiyor ve gitmemiz gerekiyor. Bugün. *Hemen şimdi.*

"Hayır!" diye bağıyor ve odalarından gürültülü bir ses geliyor. Bunu ürkütücü bir sessizlik izliyor. Ayağa fırladım, başım dönüyordu ve kulaklarım çınliyordu, bavulu unutmuştum.

Yatak odalarına doğru ilerlemeye başladım, babamın yaralı bir hayvan gibi ağladığını duyunca hızlandım. Onu hiç ağlarken duymamıştım. Tüylerim diken diken oldu.

Yatak odalarının kapısı hafif aralık. Titrek avucumu kapının üzerine koyup itiyorum. Gözlerim önce annemi buluyor ve nefes almayı bırakıyorum. Yüzü bana dönük bir şekilde yerde yatıyor, buruşuk bir kol bacak yığını ve güzel sarı saçları var. Başının altında kan birikiyor ve halıyı ıslatıyor. Havadaki metalik koku beni boğuyor. Sıcak bir yaz gökyüzündeki en parlak mavi gibi olan gözleri açık ve görmüyor. İçlerinde hiçbir şey olmadan bana bakıyorlar. Yaşamdan yoksun.

Keder gelgit dalgası gibi yükseliyor. çalışıyorum ama yutkunamıyorum. Onun cansız bedenine bakarken boğazım ağrıyor ve gözlerim yanıyor.

Onu öldürdü.

Onu terk edebilirdi. Bambaşka bir hayatı olabilirdi. Annemin gençlik fotoğraflarını sakladım, babamın asla yok edemediği fotoğraflar. Ondan önceki hayatının fotoğrafları. Her nefesi bir savaşa dönüşmeden önce. Annem on dokuz yaşında babamla tanışana kadar Maggie McIntyre'dı. Saçları uzun ve güzeldi, gözleri ıslık ıslık. Hayatını emen duygusuz bir adama aşık olana kadar kalbinde mutluluk ve güneş ışığı vardı. Şimdi üstündeki şifonyerin köşesindeki kan ve yerdeki sefalet ve ölüm lekesinden başka bir şey kalmadı.

Babam yatağın kenarında oturuyor. Hıçkırır hıçkırır ağlıyor, inanamayarak başını sallıyor.

Öfke patlıyor. Başlangıcı o kadar hızlı ve sert ki bedenimi tamamen ele geçiriyor, şok ve dehşeti kırıyor. Çığlıklarının sesi öfkemi körüklüyor. Ellerimi yumruk yapıp eklemlerimi beyazlatarak odadan çıkıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Çalışma odasına ulaştığımda babamın masasının alt çekmecesini açıp silahını çıkarıyorum. Hazneyi kontrol edip dolu olduğunu gördükten sonra merdivene doğru yürüyorum. Her adımı yavaş atıyorum.

Yapmak üzere olduğum ama kendimi durduramadığım şeyi. *Biri beni durdursun, lütfen.*

Ama kimse gelmiyor. Ben yalnızım.

Döndüğümde babam hâlâ onu bıraktığım yerde oturuyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Senden nefret ediyorum." Kelimeler ağzımdan zehir gibi fişkırıyor. Sümüğünü ve gözyaşlarını yutuyor. "Özür dilerim."

Ona doğru yürüyorum. Etrafımı saran bir fırtına var, şiddetleniyor ve ben onun ortasında kalıyorum. Kontrolü ele geçiriyor, kolumu kaldırıyor ve elimdeki silahı şakağına dayıyorum. "Özrünü Şeytan'a ilet."

Akıl sağlığım bana bağıyor. Zihnimin kenarlarını tırmalıyor, beni fırtınadan kurtarmaya çalışıyor. Beni tereddüt ettiriyor.

"Yap şunu," diye yalvarıyor babam, sesi çakıllı bir fısıltıya dönüşüyor. Ölmek istiyor. Buna *ihtiyacı var*. Babam toplumun iyiliği için uyutulması gereken kuduz bir köpek. "Yap şunu oğlum."

Çenemi kaldırıp sulu gözlerine bakıyorum, ona bu iyiliği yaptığım için nefret ediyorum. Ve işin bu noktaya gelmesine izin verdiği için kardeşimden nefret ediyorum. Bugünden bir şey öğrenirsem, o da asla kimseye güvenmemem gerektiğidir. Sevdiklerine bile. Çünkü bunu yaptığınız anda size sırtlarını dönerler ve kendinizi yalnız bulursunuz.

Etrafımdaki hava durdu.

"Cehennemde görüşürüz,
baba."

Tetiği çekip işkencesine son veriyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kelly Daniels

Gıcır gıcır beyaz gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. Çok sıkı. Nefes alamıyorum. Gözlerim odayı tarıyor ve ağabeyimin nişanlısı Grace Paterson'a takılıyor. Beni çekiştirirken görüyor ve dudaklarının köşeleri yukarı doğru eğiliyor. Sadist kaltak. Giysi giydirme oyunlarından ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Yüz hatlarımı kaşlarımı çatarak düzeltiyorum. O kadar güzel bir kahkaha atıyor ki göğsüm bir parça sıkışıyor. Grace beyaz straplez bir elbise giymiş. Omzundan ve sol kolundan aşağıya inen rengârenk çiçek dövmesini ve sırtından aşağıya sarkan ateşli saç dalgalarını öne çıkarıyor. Casey şanslı bir piç.

Yeni nişanlarını kutlayan Florence Bar adında şık bir yerde sıkışıp kaldım. Kanape tepsileri taşıyan garsonlar odada dolaşıyor. Uzun bar masalarında yüksek çiçek aranjmanlarıyla dolu vazolar duruyor. Kokuları pahalı parfümlere ve tatlı şampanya tangına karışıyor. Ben buraya ait değilim. Buraya ait değilim. Tüm bu güzel, üst sınıf insanlarla değil. Ve Grace'in bir ton para verdikten sonra temin ettiği bu saçma smokinin içinde de değilim. Lanet bir deli gömleği giyiyormuşum gibi hissediyorum. Omuzlarımı yuvarlıyorum.

Fox bana sempati dolu bir bakış fırlattı. İlk kez smokin giymiş ve benim hissettiğim kadar yersiz görünüyor. Koyu sarı saçları uzamış ve sırtından aşağıya doğru örülmüş. "Bir içki daha?"

Homurdanıyorum. "Bu gerçek bir soru mu?"

Luke Fox benim *gerçek* kardeşim. Sentinels MC'deki kardeşim. Ailemin yatak odasının halı kaplı zemininde kanlar içinde kendi ailemi geride bıraktığım andan itibaren onlar benim ailem oldu.

Babamı vurduktan sonra körlemesine odama yürüdüm ve yatağıma oturdum. Yirmi dakika sonra Morgan adında bir polis geldi. Bir komşunun silah sesi duyduğunu söyledi.

Morgan bir çaylaktı ama aynı zamanda bir motorcu çetesinin gizli üyesiydi. Sentineller. Olay yerini gözden geçirdi. Neler olduğunu görebiliyordu. Morgan benim çırpınışıma gördü ve yeterince acı çektiğime karar verdi. Kaçmaya çalıştığım da beni gözaltına almak yerine, motorcu kardeşlerini çağırdı. Olay yerini bir cinayet-intihar gibi gösterdiler ve Morgan olayı rapor etmeden önce beni içeri aldılar. Kardeşimle yaşamayacaktım. Olmasına izin verdiği şeyden sonra olmaz. Bu yüzden Sentinellerle birlikte saklanmayı seçtim ve orada kaldım.

Bu Casey'nin beni aramasına engel olmadı. On yıl boyunca aradı ve bunun bir cinayet-intihar olduğuna inanmamayı seçti. Biliyorum çünkü Morgan bana davayı araştırdığını söylemişti. Başka birinin yaptığına inanıyordu. Ve o başkası beni de alıp götürdü ve öldürdü çünkü hala hayatta olsaydım ona giden yolu bulamamamın imkanı yoktu.

Casey sonunda beni buldu. Bir yıl kadar önce. Ailelerimizin davasını araştırmak sorun yaratıyordu, öyle ki müdahale etmekten başka çarem kalmamıştı. O zaman gerçeği öğrendi. Babamızı benim öldürdüğümü. Ve bunun olmasına izin verdiği için onu nasıl suçladığımı.

Sentinellerle çalıştığımı öğrendi ve bana sanki artık kim olduğumu bilmiyormuş gibi baktı. Bu tür şeyler insanı değiştirir,

Yine de. Sizi daha sert ve daha karanlık yapıyor. Artık kardeşimin tanıdığı o tatlı çocuk değildim. Ama Sentineller benim için onun hiç yapmadığı şeyi yaptı. Bana göz kulak oldular. Arkamı kolladılar. Beni asla *terk etmediler*. *Hayat boyu* kardeşsiniz, sadece işinize geldiğinde değil.

"Gidip kardeşini tebrik edecek misin?" Bara doğru yürürken Fox soruyor. Dudaklarım gerildi. "Henüz değil."

Grace'in ailevi uzlaşma çabalarına rağmen mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışıyorum. Bağların onarılamayacak şekilde koptuğu bir ilişkiyi zorlayamazsınız. Artık kardeş değiliz ve hiçbir ortak noktamız yok. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Sentinellerle birlikte bisiklet sürüyor, onların bisiklet ve arabalarını tamir ederek bir dolar kazanıyorum. Kardeşimin üç arkadaşıyla birlikte Jamieson ve Valentine Danışmanlık adında bir şirketi var. *Jamieson* adlı büyük bir müzik grubunun güvenliğini sağlıyorlar ama aynı zamanda polisle de çalışıyorlar; kaçırılma vakaları, fidye ve rehine pazarlığı için "uzman danışman" olarak işe alınıyorlar. Sık sık ellerini kirletirler, çatışmalara ve araba kovalamacalarına karışırlar. Ancak Casey'nin uzmanlık alanı, çocukları her ne şekilde olursa olsun kötü muamele gördükleri durumlardan kurtarmak.

Bara ulaşıyoruz. "İki viski," diye sesleniyorum barmene, sert alkolün ağzımdaki acı tadı yok edeceğini umarak.

Anlıyorum. Beni dışarı çıkaramadı, bu yüzden hayatını başka çocukları kurtararak vicdan azabını yatıştırmakla geçiriyor. Takdire şayan, değil mi? Ama geçmişi düzeltemezsin. Kaç hayat kurtarırsa kurtarsın, ölüme terk ettiği kişinin ben olduğum gerçeğini değiştirmez. *Kendi kanından*.

"Onları duble yap," diye ekliyorum, yine yakamı çekiştirerek.

Barmen içkilerimizi tezgahın üzerine koydu. Onları alıyoruz ve eş zamanlı bir hareketle geri fırlatıyoruz. Ateş göğsümde yayılıyor. Fox yanımdan tıslıyor. Bu iyi bir likör. Kaliteli. Pahalı. Kolayca aşağı kayıyor, boğazımı ipeğin üzerindeki bir el gibi okşuyor. Lanet *olsun*.

Ne yazık ki bu mucizevi bir tedavi değil, çünkü acım güçlü bir şekilde devam ediyor. Bardağı sert bir sesle *çınlatarak* bardağa geri koyuyorum. "Bir tane daha."

"Bu gece bir tane mi bağlıyorsun, küçük kardeşim?" diye arkamdan bir ses geliyor. Şeytan'dan bahset ve o ortaya çıksın.

Barmen ikinci bardağımı uzatırken dişlerim birbirine çarpıyor. Kaptım ve döndüm. Casey de benzer bir smokin giymiş, ama her nasılsa daha düzgün görünmeyi başarıyor. Biraz daha rahat. Onun

Saçlarının arkası ve yanları kısa, tepesi ise sanki yaşlı kadınının şekillendirmesine izin vermiş gibi hafifçe dağınık. Muhtemelen o yapmıştır. Kadınlar böyle yapar. Kendinizi tanıyamaz hale gelene kadar görünüşünüzü değiştirirsiniz.

Benim saçım onunkinden daha açık renk ve daha uzun. Ensemde kısa, kaba bir at kuyruğu şeklinde bağlı. Onun yanında kendimi maymunlar tarafından yetiştirilmiş ve beni medeni topluma tanıtmaya çalışıyorlarmış gibi hissediyorum. Bu işe yaramayacak. İnsanı ormandan çıkarıp ona güzel kıyafetler giydirebilirsiniz ama içindeki hayvanı çıkaramazsınız.

"Plan bu," diye karşılık veriyorum, dudaklarım düşmanca bir küçümsemeyle aralanıyor. Grace Casey'nin yanında beliriyor ve yüzümdeki sert ifadeyi çabucak siliyorum. Onun yaşlı karısını seviyorum. Beni maymun kostümü giymeye zorlamış olabilir ama bir kalbi var. Derin bir kalbi. Hain kardeşimin onu çalmayı nasıl bilmiyorum.

Grace'e flörtöz bir kırıyorum. "Hey, bebeğim."

Casey kılanıyor ve ben de kendi kendime sessizce kıkırdıyorum.

"Kelly," diyor Grace sert bir sesle. Onu kışkırtmaya çalıştığımı biliyor.

Sorun şu ki, kendime engel olamıyorum. Gözlerim onu uzun uzun, kasıtlı bir şekilde tarıyor. "Bu gece çok ateşli görünüyorsun, *bebeğim*."

"Daniels," diye mırıldanıyor Fox sessizce yanımda, Casey'nin parmak eklemleri elindeki bardağın üzerinde beyazlaşırken, büyük bir kısıtlama uyguluyor.

Bu kısıtlama kalbimin öfkeyle çarpmasına neden oluyor ve beni daha fazla kışkırtmaya zorluyor. Kadehimi kaldırıyorum. "Nişanını tebrik ederim kardeşim. Ne yazık ki."

"Utanç verici olan ne?" diye soruyor, çenesi titriyor.

"Senin yaşlı kadın daha iyi bir kardeş seçmedi. Belki yakında bir gün akli başına gelir."

Grace'in keskin nefes alışı duyulabilir.

"Dikkatli ol Kelly," diye yanıtlıyor. "Sesin biraz kıskanç çıkmaya başladı."

Lanet olsun ona. İkinci viskiyi geri atıyorum ve göğsümde geniş bir alana yayılan güçlü yanmanın tadını çıkarıyorum. "Kendi ailesini terk eden bir adamı kıskanmak zor." Bakışlarım Grace'e kayıyor. "Dikkat et de sana da yapmasın Slim."

Casey bileğimi yakaladı, sert ve sıkı kavradı. Bardak elimden düşüp parke zemine çarparak parçalanıyor ve etrafımızdaki konukların dikkatini çekiyor. "Bu kadar yeter," diye hırlıyor dişlerini sıkarak. *Slim* onun için takma bir isim ve sadece onun için. Onu kullanmam bardağı taşıran son damla oldu.

devenin belini kırar. "Seni terk etmiş olabilirim ama geri dönecektim. Lanet olsun, geri dönüyordum."

Dudaklarım düzleşti. "Sorun senin yapmamış olman."

Casey bileğimi bırakıp geriye doğru adım atıyor, yüzü soluyor. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

"Asla öyle değil," diye karşılık veriyorum hararetle ve etrafıma bakıyorum. Etrafımızda ışıltılı elbiseler giymiş kadınlar ve keskin takım elbiseler giymiş erkekler, ellerinde şampanya kadehleri ve gözleri üzerimizde olan insan kümeleri var. Bakıyorlar, çoğunlukla da bana. Dünyalarına salınmış vahşi canavara.

"Belki de gitmelisin," diyor kardeşim düz, monoton bir sesle.

Kışkırtma işe yaradı. Casey bana buradan gitmem için gereken *çıkışı* verdi. Ve bu en iyisi. Ait olmadığım yerde kalmaktansa gitmek çok daha iyi. "Belki de gitmeliyim."

Fox ve ben uzaklaşırken ayaklarımız kırık camların üzerinde çıtırdıyor. İnsanlar yolumuzdan çekiliyor, çıkışı açık bırakıyorlar. Ben arkama bakmıyorum.

Fox ve ben ön merdivenlerden aşağı doğru koşarken bir ses "Bekle!" diye seslendi.

İkimiz de durduk ve döndük. Bu Jake Romero. Fox'un eski bir arkadaşı ve Jamieson'ın davulcusu. Romero'nun King Street Boys'da uşak olduğu günlerde birlikte çalışırlardı - o zamandan beri kanun ve yaşlı karısı Mackenzie Valentine sayesinde dağılmış bir çete.

O da takım elbise giyiyor ama kravatı yok. Bundan nasıl kurtulduğunu merak ediyorum. Merdivenlerden koşarak iniyor, bize ulaşıyor, sesi bir suçlama gibi. "Beş dakika bile kalmadın."

Fox omuz silkiyor. "Yapacak işlerimiz var."

"Öyle mi?" Romero'nun kaşları kalkıyor. "Ne tür bir bok?"

Fox'un tek söylediği "Sentineller boku". Geçmişteki dostluklarına rağmen, biz bir kardeşliğiz ve işimizi yabancılarla paylaşmayız.

"Doğru, tamam." Romero başını sallar. Anladı. Sonra bakışları bana yöneldi. "Biraz konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

Etrafına bakınıyor. "Burada değil."

Gözlerim kısıldı. "Dur tahmin edeyim, ne yeri ne de zamanı."

"Sakin ol Daniels. Burada, Florence Bar'ın merdivenlerinde girişini engellediğimiz yer burası değil."

Kollarımı kavuşturuyorum. "O zaman nereye?"

"Fix'e ne dersiniz?" diye soruyor, Darlinghurst'teki bir kahvehaneyi kastederek. Jamieson ve Valentine Consulting'in ofisinin karşısında yer alıyor. "On dakika mı?"

Merakla başımı salladım. Gecemizde yapacak daha iyi bir şeyimiz yok. Sözde *Sentinels saçmalığımız* sadece Fox'un kaçışımız için bize tartışılmaz bir bahane sunmasıydı. "Orada görüşürüz."

Romero dönüp koşarak merdivenlerden çıkarken Fox ve ben acele etmeden popüler mekânın arkasındaki otoparka doğru ilerliyoruz.

"Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?" diye sorar. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım yakında öğreneceğiz."

Harley Davidson'larımıza ulaşıyoruz. Bacağımı sallıyorum, sehpayı tekmeliyorum. Motosiklet ağırlığının altına alışkın bir şekilde yerleşiyor. Elimi parlak siyah benzin deposunda sevgi dolu bir okşayışla gezdiriyorum. *Merhaba bebeğim. Beni özledin mi?*

Anahtarı çevirdiğimde cevap olarak bir hırıltıyla karşılık veriyor. Motor ruhumun derinliklerinde titreşiyor, melodisini içimdeki canavarla hizalıyor ve onu yatıştırıyor. Papyonumu boynumdan kurtarıyorum ve gömleğimin ilk üç düğmesini açıyorum. Heybemin içine soktuktan sonra Fox' bakıyorum. O da aynısını yapıyor. Serbest kaldığında ciğerleri genişliyor, derin bir nefes alıyor. Sonra bana bakıyor ve sırtıyor. *Haydi ata binelim.*

Ana yola birlikte kükreyerek çıkıyoruz ve ellerim gidonu sertçe kavrayıp gevşiyor, sürüşe alışıyorum. Harley'ler alçak ve ağırdır. Onlara binmek yolculukla ilgilidir, varış noktasıyla değil. Fix'e vardığımızda saçlarım dağılmış, kıyafetlerim buruşmuş ama kalbim daha hafif.

Caddenin yarım blok aşağısına park etmiş olan kahveye doğru yürürken Fox'un gözleri parlıyor. Ata binmek onu da mutlu ediyor. Kardeşim bir sağlık görevlisi. Çok kötü şeyler gördü. Dün geceki vardiyasında metamfetaminle kafayı bulmuş bir adam oğlunu bayıltana kadar dövdükten sonra beyzbol sopasıyla ona saldırmış. Fox benden daha iyi bir adam. Ben olsam o sopayı elinden alır, ikiye böler ve herife saplardım. İşte bu yüzden insanlarla değil, bisikletlerle ve arabalarla uğraşıyorum.

Fix'e ulaşıyoruz ve Romero çoktan orada, Dodge Charger'ı önündeki parkta pırıl pırıl parlıyor. Sırtıyor. "Seni yendim."

"Bu yolculukla ilgili değil-"

Romero, Fox'un sözünü keserek alışlagelmiş konuşmamızı bitiriyor. "Bu varış noktasıyla ilgili. Evet, evet..."

"Defol , Romero," diye karşılık verir.

Avucumu cam ön kapiya vurup kapıyı iterek açtığımda ikisi de gülüyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Arcadia Jones

Fix'in kapısı açıldığında telefonumdan başımı kaldırıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum çünkü müziğimden başka bir şey duyamıyorum. Arka tarafta bir masadayım, ders kitaplarımla karanlık bir köşeye sıkışmışım, Spotify'daki favori çalma listemde gezinirken kulaklıkları takıyorum. Zihinsel olarak hazırlanıyorum. Bu gece düzlüğe çıkmadan önceki son desteğim, bu yüzden mükemmel olması gerekiyor. Doğru zihin yapısı çok önemli. Odaklanmış ve sakin olmalıyım. Hava karanlık ve geç olmalı, ama yolda hiç araba olmayacak kadar geç olmamalı, çünkü dikkat çekmemeli, uyum sağlamalısınız.

Onun içeri girdiğini gördüğüm anda fiziksel bir yumruk yiyorum. Şarkı listemi aşağı *doğru* kaydırıyorum, Wolfmother'ın "Joker and the Thief" şarkısına dokunuyorum ve play tuşuna basıyorum. Almak *zorunda* olduğum bir araba gördüğümde hep bu şarkıya basarım. Aynı anda hem bir tanıma hem de bir özlem. Ciğerlerimden nefesimi çalan heyecan verici, nabız atışını hızlandıran bir an. Beni rahat bırakmayan bir saplantıya dönüşecek kadar şiddetli bir açlık. Tüm bunları ve daha fazlasını hissederken, o kalabalık kafeden içeri adım atıyor, iki iri yarı adam da arkasından onu takip ediyor.

Baktığımı fark etmeyeceğini bildiğim için kaçamak gözlerle onu izlerken ritim içimde nabız gibi atıyor. Beni fark ettirmeyecek şekilde giyinmişim; kirli sarı saçlarım bir berenin altına gizlenmiş, boynumu ve çenemi örten bir eşarp takmışım. Bu gece hava serin, insanın iliklerine kadar işleyen türden bir serinlik. Ava çıkmış bir aslan gibi tezgâha doğru yürürken soğuktan etkilenmemiş görünüyor.

Siyah çerçeveli gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve şarkım çalarken onu inceliyorum. Benim tipim değil. Takım elbise giymem. Ama o iyi bir tane giyiyor. Özel dikim, ince bir beli ve garajımdaki motor bloğundan daha geniş omuzları vurguluyor. Saçları omuz hizasında, sanki kısa kestirmiş de uzatıyormuş gibi. Kulaklarının arkasına sıkıştırılmış gevşek tellerle arkadan bağlanmış.

Küçük ayrıntılarda iyiyimdir ve onda akla yatkın olmayanlar var. Yüzündeki kıllar tam bir sakal değil ama kirli sakal da değil. Böyle bir takım elbise giydiğine göre yüzü pürüzsüz olmalı. Ve elleri... Ceketinin cebine uzanırken onları izliyorum. Büyük ve nasırlı. Çalışan bir adamın elleri. Bir cüzdan çıkarıyor. Deri, hırpalanmış, eski bir iş botu görünümünde. Yaşı bana sevdiği bir şeyi bulduğunda, onu ancak soğuk, ölü ellerinden aldığınızda bırakacağını söylüyor.

Siparişlerini öderken gözlerim takım elbiseli arkadaşlarına kayıyor. Onlar da birbirini tutmuyor. Birinin uzun saçları örgü şeklinde arkadan bağlanmış, diğerinin saçları kısacık kestirilmiş ve lacivert gömleğinin yakasından bir dövme izi görünüyor.

Paradoksal üçlü ellerinde kahvelerle tezgâhtan dönüyor ve bana doğru yürüyor. Ders kitabıma dönüyorum, kalbim küt küt atarken sözleri duymuyorum. Şarkı kulaklarımda kayboluyor ve benimkinin yanındaki masaya oturduklarını duyuyorum. Sandalyeler yere sürtünüyor ve derin sesler beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor.

Yeni bir şarkı çalıyor - G-Eazy ve Halsey'den "Him and I" - ve onları bastırıyor. Konuma odaklanmaya çalışıyorum, arz ve taleple ilgili bir şey, o sırada bir mesaj sesi kulaklarımdaki müziği kesiyor. Fiskeyle açıyorum.

Echo: Kendine gel.

Kaltak. Gözlerim yukarı fırlıyor, tavanın çevresini tarıyorum. Bir güvenlik kamerası en üst, arka köşeye sabitlenmiş, dışa bakıyor. Arkadaki masam onun görüş alanının dışında. Sonra hafifçe kayarak ön tarafa bakıyorum. *Lanet* olsun. Bir kamera tezgahın arkasındaki yüksek rafların üzerinde, süslü kupaların ve büyük kavanozların arasına karışmış bir şekilde duruyor.

En iyi arkadaşım arkasında hiçbir iz bırakmadan istediği her şeyi hackleyebilir ve bu gece Fix'in güvenliğini hackleyip beni izlemeyi seçiyor.

Ellington "Echo" Reid bir dahidir. On altı yaşındayken eski erkek arkadaşım Facebook'a çıplak göğüslerimin resmini sızdırdığında arkadaş olduk. Dönemin başında Echo benim yeni laboratuvar partnerimdi. otururdu, her zaman o kadar çok palto giyerdi ki çoğu kişi onu hiç fark etmezdi. Telefonunu masanın üzerinden kaydırıp "Bunlar senin memelerin mi?" diye mırıldanana kadar dilsiz olduğunu düşünüyordum.

Sert sesiyle irkildim ve ekranda gözlerim açıldı. Onlar gerçekten benim *memelerimdi*. Herkes onların benim olduğunu bilecekti.

Ben de. Fotoğrafta yüzüm olduğu için değil -yüzüm yoktu- ama eski erkek arkadaşım Johnny'nin bana aldığı ve adımın yazılı olduğu bir kolye taktığım için. Onu her gün takıyordum.

"Onu öldüreceğim," diye tısladım, ama bunu o anda yapamazdım çünkü o gün dersi erken kesmişti.

"Resmi kaldırmamı ister misin?" diye sordu.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu yapabilir misin?"

Yüzüne yayılan yavaş gülümseme düpedüz uğursuzdu. "Hepsini ve daha fazlasını yapabilirim."

Ama ne karşılığında? Uzun bir hırslı soyundan geliyorum, size ait olmayan bir şeyi çaldığınızda bile her şeyin bir bedeli olduğunu öğrendim. Büyük Racer Jones'un soyundan geliyorum, mirasımın reklamını yaptığımdan değil. Büyükbabamın vesayeti sayesinde her şeyi çalabilirim, ama arabalar benim uzmanlık alanım. Şık ve güzel çizgileri ve güçlü motorları bir siren şarkısıdır ve onları sürmenin verdiği adrenalin, üretebileceğiniz tüm ilaçlardan daha iyidir. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Gözleri kötü niyetli bir parıltıyla karardı. "Miles Howard'ın arabasını istiyorum."

Kaşlarım daha da yukarı kalktı. Laboratuvar ortağım özel işlerimi bildiği için değil, büyük bir istek olduğu için. Miles Howard okulun kabadayısıdır. Belirli bir öğrenciye kafayı takması ve onu havadaki tozdan başka bir şey olmayana, okul koridorunda kayıtsızca dönene kadar ezmesiyle ünlüdür. Miles Howard'la ilgili tek iyi şey tatlı mı tatlı arabasıdır. "Memelerimi internetten kaldırmak için bir araba pek de eşit bir anlaşma sayılmaz."

Omuz silkti. "İster kabul et, ister etme. Ama bırakmaya karar verirsen, o resim ömür boyu peşini bırakmaz. Onu sosyal medyada, porno sitelerinde ve bloglarda bulacaksın. Hatta insanlar bundan memler bile yapacak ve bu boku her yerde paylaşacaklar."

"Tamam, ." Laboratuvar ortağım iğrenç bir tablo çizdi. Ayrıca ağabeyim memelerimin internete sızdığını fark ederse zaten ölürdüm. Ve Miles bunu hak etmişti. "Anlaştık," dedim elimi uzatarak.

Elini sıktı. "Anlaştık. Bu arada adım Ellington," diye ekledi. "Ama sen bana Echo diyebilirsin."

"Ace," diye cevap verdim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Echo dersimizin yarısında kitaplarını toplamaya başlarken.

"Gidiyor musun?"

"Göğüslerin orada ne kadar uzun süre kalırsa, onları çıkarmak da o kadar uzun sürer." "İyi noktaya değindin."

Yeni arkadaşım sınıftan sıvıştı ve beni ikimiz için not tutmaya bıraktı. İki saat sonra beni kafeteryada buldu, sabahı etrafımdakilerin müstehcen alaylarını ve kıs kıs gülüşlerini görmezden gelerek geçirmiştım. Yine de acı veriyordu. bir şeyi yapmakta sakınca görmeyen bir adamdan nasıl hoşlanabilirdim ki? Bir daha asla bir erkeğe özel fotoğraflarımla güvenecek kadar aptal olmayacağım. Dersimi aldım.

Echo bir sandalye çekip *gümbür gümbür* ve kendini beğenmiş bir sırtıyla oturdu. "Tamamdır. Arabam nerede, Ace?"

"Park yerinde, Miles'ın bıraktığı yerde sanırım," dedim hafifçe ve jambonlu ve salatalı sandviçimden bir ısırık aldım. Ailem sağlık delisiydi. Ben lahana ve tahıllı ekmek çiğnerken kışın ortasında oturup kızarmış yemek koklamak berbattı. "*Doğru beslenme berrak bir kafa ve güçlü bir zihin sağlar*" derlerdi. "*Arabalarını güçlendirmek için çok daha iyi, sevgili Ace.*" Sağlığımı önemsediklerini ama hapse girme ihtimalimi umursamadıklarını bilmek güzeldi. "*Sen bir Jones'sun. Biz yakalanmayız.*" Bana olan inançları tamdı.

Echo sandviçi kaptı ve kocaman bir ısırık aldı. Kocaman lokmanın etrafında sırttı ve "Peki, neyi bekliyoruz?" dedi.

İçeceğimi aldım, soğuk sıkım salatalık, pembe elma ve nane suyunu höpürdeterek içtim. "Otoparkta kameralar var."

Sırtışı bir üstünlük ifadesine dönüştü. "Görünüşe göre bugün teknik bir aksaklık yaşıyorlar."

Heyecanım artarak yeni yaramaz arkadaşımı yumrukladım ve berbat öğle yemeğimi bırakarak ayağa kalktım. "Hadi gidelim."

Saatler sonra arabayı güçlendirdik ve Marchetti Brokers'ın parçalama atölyesine yüklü bir meblağ karşılığında sattık. Vakit kaybetmeden, o öğleden sonra arabayı sökmeye başladılar ve parçaları tek tek satarak büyük bir kâr elde ettiler. Miles Howard arabasını bir daha asla bulamayacaktı.

"Seni kızdıracak ne yaptı?" O öğleden sonra yerel bir kafede otururken ona sordum, Echo kahve içmeyi tercih etti ve ben de çifte shot çikolatalı milkshake'i höpürdeterek içtim.

"Eski erkek arkadaşının telefonundan fotoğrafı çekip yükleyen kişi olmanın yanı sıra mı?"

"Bunu yapan Miles mıydı?"

"Evet."

Kaşlarımı çattım. Arabasını çalmak yaptıklarının bedelini ödetmek için yeterli değildi ama yine de görürdü. "Sana ne yaptığını bana hâlâ anlatmadın."

"Bir gün sana anlatacağım."

Çalma listemdeki ikinci şarkı bitiyor ve kahve fincanlarının *şingirtisi* ve köpürtme makinesinin *vınlaması* beni anılardan çıkarıp Fix'e geri çekiyor.

Echo'nun mesajına bir cevap yazıyorum.

Ben: Kendime hakimim. Odaklandım. Bundan daha fazla odaklanamazsın.

Anında bir cevap yazmaya başlıyor, iki numaralı kamera sayesinde yalanımı görüyor. Ping sesi gelene kadar üç küçük noktanın ekranımda titreşmesini izliyorum.

Echo: Sen değilsin. Pencereden dışarı bak.

Apollo 440'tan "Stop the Rock" çalmaya başladığında gözlerim yukarı kayıyor. Pencereye ve ötesine çarpmak yerine, onun bana baktığı anda *ona* bakıyorlar. Nefes almayı bıraktım. Ve hareket etmeyi. Orada oturuyorum, müzik kulaklarımda çınlıyor, mavi gözlerinin soğuk ve sert bakışları beni koltuğuma mıhlıyor.

Merakla üzerimde geziniyorlar, tekrar yükselmeden önce ders kitabımın üzerine konuyorlar. Sonra konuşmakta olan örgülü arkadaşına bakıyor. Ben kovuldum. Derin bir nefes alıyorum.

Echo: Pencere, ACE. Seks tanrısı değil.

Tekrar deniyorum, bu sefer adamın ötesine ve dışarıya bakıyorum. Ağzım kuruyor ve karnım çırpınıyor. Bu bir Dodge Charger. 1979. Beyaz yarış çizgileri olan elma şekeri kırmızısı. Yepyeni durumda. Vay anasını. *Annene gel, bebeğim.*

Bu Echo'nun odaklanamadığım ve oyundan koptuğum hakkındaki kesin bilgisi. Bunu nasıl kaçırdım? Gözlerimi arkadaşına cevap verecek kadar uzaklaştırıyorum.

Ben: O kime ?

Echo: Seks tanrısı no. 2

Gözlerim takım elbiseli, örgülü adama takıldı.

Echo: O değil. Diğeri.

Kısa kesimli takım elbiseli adama geçerler. O tatlı mı tatlı arabanın pırıl pırıl boyasına dokunacak olsan seni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacak bir adama benziyor. Sırtışımı bastırarak parmak eklemlerimi kırıyorum. Meydan okumayı severim.

Adı Jake Romero.

Ben: Başka?

Cevap vermesi on dakika sürdüğünde Echo'nun derine indiğini anlıyorum.

Echo: Zıplat onu. Jamieson'ın davulcusu. Çok fazla sorun var.

Çok fazla bağlantı var.

istemiyorum.

Ben: Ne bağlantıları?

Echo: King Street Boys. Sentinels. Sevgililer.

King Street Boys eski bir çete ve eski bir haber. Ama Sentinels MC öyle değil. Sevgililer de öyle. Hiçbiriyle tanışmadım ama adlarını duymuştum. Bulldog köpekleri gibi belanın kokusunu alırlar ve sadece kazmakla kalmazlar, parçalarlar da.

Ben: Boo. Daha yakından bakmak için dışarı çıkıyorum.

Echo: Oh harika. Aferin. Evet. Git kendini onların radarına sok.

Alaycı köpüğünü görmezden gelerek son kahve lokmamı da içiyorum - soğuktu- ve yüzümü buruşturuyorum. Ayağa kalkıp ders kitaplarımı ve kâğıtlarımı tokatlayarak kapatıyor ve kitap çantamın içine tıkıyorum. Çalma listemdeki yeni bir parçayı açıp telefonumu cebime sokuyorum, çantamı omzuma atıyorum ve dışarı çıkıyorum. Ayrılışıma hiç aldırmıyorlar.

Dışarı çıktığımda soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. O arabaya daha yakından bakmak için buna değer. Ve onun güzel büyüünden etkilenen tek kişi ben değilim. Yirmili yaşlarda iki adam daha yakınlarda durmuş konuşuyor ve ona hayranlıkla bakıyorlar. Onların diğer tarafına yürüyorum, boylarının arkasına saklanıyorum, böylece bakmak için daha fazla zamanım oluyor.

Echo: O muhteşem.

İç çekiyorum. Tabii ki Fix'in girişine odaklanmış bir kamera var.

Gerçekten öyle.

Echo: Bitir ve . Seks tanrın harekete geçti.

Seks tanrım mı? Pffft! Ama ilk kısım hakkında haklı. Gitmem gerek. Sakinliğim bozuldu. Bu gidişle bu gece hiç araba kaldıramayacağım. Belki de eve gidip biraz kestirmeliyim. Sorun şu ki, ağabeyimle yaşıyorum ve bu gece nerede olduğuma dair bir sorgulama havasında değilim. Mason işin dışında. Benim de öyle olmamı sağlamakla meşgul. Ve ben de olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. İşletme lisans derecesi için çalışıyorum, ana dalım finans. Bundan daha düz ya da daha dar olamaz.

Hatta okuma gözlüklerimi takmak ve normalde hiç makyaj yapmadığım halde azıcık makyaj yapmak için çaba göstererek rolümü oynamaya çalışıyorum. Yakalı bir gömlek ve özel dikim bir pantolon giymişim, ayağımda da güzel bir çift sivri topuklu ayakkabı var. Kitap çantamda bir çift Converse olduğunu itiraf etmeliyim. Kullanışsız ayakkabılarla araba kullanamam.

Telefonumu cebime sokuyorum, bakışlarım son bir takdir dolu bakış için Charger'a dönüyor. Çalma listemdeki bir sonraki şarkı, arkamdan gürleyen bir sesin "Çok güzel, değil mi?" dediğini duyduğumda kayboluyor.

Vücudum alarm durumuna geçiyor. Kulaklıkları kulağımdan çekiyorum, aynı anda telefonuma gelen mesajlar birbiri ardına titreşiyor. Arkamı dönmeden önce güvenlik kamerasına bir bakış fırlatıyorum.

Bu o. Tabii ya. Echo beni uyarmıştı. Belki de onu son bir kez görmek istediğim için ayaklarım kaldırıma sabitlenmişti. Buna değdi. Yakından bakınca çok etkileyici. Kokusunu, vücudundan yayılan sıcaklığı ve gözlerindeki esrarengiz derinliği içime çekerken duyularım tam kapasite çalışıyor. Şimdi tek ihtiyacım olan dokunmak ve tatmak; böylece duyuşal yolculuğum tamamlanmış olacak.

"Evet, sanırım öyle," diyorum cehaletimi belli etmemeye çalışarak. Charger'ı incelediğimi bilmesini istemiyorum.

Elindeki kekten bir ısırık alıyor. Büyük boy ve kalın, sütlü ve beyaz çikolata parçaları var. Neredeyse onun kadar lezzetli görünüyor ve yıllarca mahrum kaldıktan sonra artık güçlü bir tatlıya düşkünüm.

"Bir ısırık ister misin?"

Nefesim hızlanıyor. "Pardon?"

"Bir ısırık. Kekten." Kabarık ikram yüzüme doğru itiliyor. "İstiyormuş gibi bakıyorsun-" Sanki kaba bir şey söylemek üzereymiş gibi sözünü kesti.

Hayran kaldım. Yüksek sınıf bir takım elbise gibi konuşmuyor. Sesi Küba purosuna gibi derin ve dumanlı. "Sanki ben ne istiyorum?"

"Ağzını koy."

Yüce Tanrım. Kalçalarım sıkıştı ve keki aldım. Tamamen yabancı biriyle yemek paylaşmanın tuhaf bir samimiyeti var. Bir ısırık aldığımında burun delikleri parlıyor.

"Bir adın var mı?" diye soruyor, çiğnerken beni izliyor. Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar mahcup hissetmemiştim.

Yutuyorum. Güzel bir şey. Tatlı ve zengin, ama hastalıklı değil. "Arcadia."

"Arcadia," mırıldanıyor kendi kendine, sanki ismimi dudaklarında tadıyormuş gibi.

Keki geri verirken bir mesaj daha çalıyor. Echo gitmem için sabırsızlanmaya başladı. "Peki ya sen?" O alırken soruyorum.

"Kelly."

Kelly ve Arcadia. *Neden otomatik olarak böyle dūřündüm?*

Benim aldığım yerin hemen yanında büyük bir ısıruk alıyor. Bir özlem ürpertisi tenimi gıdıklıyor. O ağzın *beni* ısırmasını istiyorum. Beni izlerken gözleri ısınıyor. Benim içimi bu kadar kolay mı görüyor?

Kibarca gülümsemeye çalışıyorum ve başparmağımın arkamdaki patıkayı işaret ediyorum. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Kelly. Artık gitmeliyim."

attı. "Seni biri var mı?"

Kelly'nin yüzündeki endişe mi? Herkesin sadece kendini dūřündüğü bir dünyada bir yabancınn benim iyiliğimi dūřünmesi hoş ve garip şekilde rahatlatıcı. Tek sorun, *aracımın* üç blok ötede, bir bayının garajındaki korunaklı yerinden kurtulmayı bekliyor olması. Echo bilgisayar sistemlerine sızmış. BMW beř serisi M550i ve yepyeni. Seksi bayan bugün ilk bakımını yaptıracaktı. Ama yarın sabah sahibi almaya geldiğinde çoktan gitmiş olacak.

"Seviyorum." Geriye doğru yürümeye başladığımda yavaş bir gülümseme oluşuyor. "Yine de teşekkürler."

Gitmemi istemiyormuş gibi bana doğru bir adım atıyor. "Emin misin?" Ses tonunda bir ima var. "ünkü sana bir tane verebilirim."

Evet bebeğim, eminim bana hayatımın sürüşünü yaşatabilirsin. Derin bir nefes alıyorum, hayır diyecek gücü kendimde buluyorum. Bu desteğe *ihtiyacım var.* "Eminim."

Başını sallıyor. "Sanırım sonra görüşürüz Arcadia."

Alt dudağımı ısırıp ağzımın içine çekiyor. "Görüşürüz."

şİMDİ MEVCUT - KINDLE UNLIMITED'DA ÜCRETSİZ

Amazon kopyanızı [buradan](#) alın

OceanofPDF.com

Bizi izlemeye devam edin
GÜZEL OYUN
Colton U'nun Antrenörleri serisinin 1. kitabı

Esther James.
32 yaşındayım.
Colton Üniversitesi'nin yeni danışmanı.
İnatçı. Zeki. Ruhlu.
Bulunduğu yere gelmek için çok çalıştı.
Oyun planı: Yoluna *çıkma*k anlamına gelse bile *tüm* öğrenci sporculara
rehberlik sağlamak.

Jude Granados
40 yaşında.
Ülkenin en iyi üniversite futbol takımının koçu.
Öfkeli. Kibirli. Üstün. Emekli bir büyük.
Forbes tarafından tüm zamanların en iyi yirmi futbolcusundan biri olarak
gösterildi. Oyun planı: Ne pahasına olursa olsun kazanmak, bu *onu*
kovdurmak anlamına gelse bile.
İkisi de aşkın oyunlarına engel olacağını hesaba katmamıştı.

Yakında çıkacak olan bu kitabı veya gelecekteki diğer kitapları kaçırmak ,
aylık bültenime abone olabilirsiniz.

<https://www.katemccarthyauthor.com/join-1>

OceanofPDF.com

KATE MCCARTHY'NİN KİTAPLARI

Motorcu ve Hırsız Son
Oyun Dövüş Kefaret
Dövüş Absolution

Bana Ver Serisi

Bana Sevgi Ver
Bana Güç Ver Bana
Lütuf Ver
Bana Cehennemi Ver

aracılığıyla daha fazlasını öğrenin

<https://www.katemccarthyauthor.com/>

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Okuyucularıma, beni sürekli teşvik ettiğiniz ve *Fighting Absolution*'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Desteğiniz bana her gün ilham veriyor, beni motive ediyor ve her kitapta daha iyisini yapmak için çabalamamı sağlıyor. Hepinize sonsuza dek minnettarım.

Sevgili çocuklarıma, ne kadar seviliyorsunuz. Hayatıma anlam katan şey sizsiniz (ve yazdıklarım). Gökyüzümde parlayan en parlak iki yıldız olduğunuz için her gün size minnettarım. Bu kitapla ilgili haberlerin yayılmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına, eleştirmenlere ve bookstagrammer'lara. Sürekli sıkı çalışmanız ve desteğiniz için minnettarlığımı ve takdirimi ifade edecek hiçbir kelime yok. Çok teşekkür ederim.

Maree Hunter'a özel bir teşekkür. Bu kitabın (ve diğer tüm kitapların) her aşamasında yanımda oldun ama ikimiz de biliyoruz ki bu yıl, hayattan çok şey öğrendiğimiz zorlu bir yıl oldu ve sen olmasaydın bu kitap bu hale gelemezdi.

Editörüm, Max. Sana sahip olduğum için çok minnettar ve şanslıyım. Büyümeye devam etmemin sebebi sensin.

Sali. Sen ne büyük bir lütuftsun. Dostluğunuz ve bu kitap üzerindeki olağanüstü çalışmanız için teşekkür ederim. Gözlerimi biraz daha açtınız ve sizden çok şey öğrendim.

Kimberly Brower, menajerim. Şimdiye kadar benim için yaptığınız tüm çalışmalar için. Gelecek için ve birlikte başarabileceklerimiz için heyecanlıyım!

Nina'ya ve Social Butterfly PR ekibine. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Bilginizin çoğunu paylaştınız ve çok fazla destek ve tavsiye sundunuz ve bunun için sonsuza dek minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

Kate McCarthy Queensland, Avustralya'da yaşıyor.

Web sitesi

<https://www.katemccarthyauthor.com/>

Facebook

<https://www.facebook.com/KateMcCarthyAuthor>

Instagram

[https://www.instagram.com/authorkatemccarthy /](https://www.instagram.com/authorkatemccarthy/)

Twitter

<https://twitter.com/KMacinOz>

Goodreads

http://www.goodreads.com/author/show/6876994.Kate_McCarthy

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.